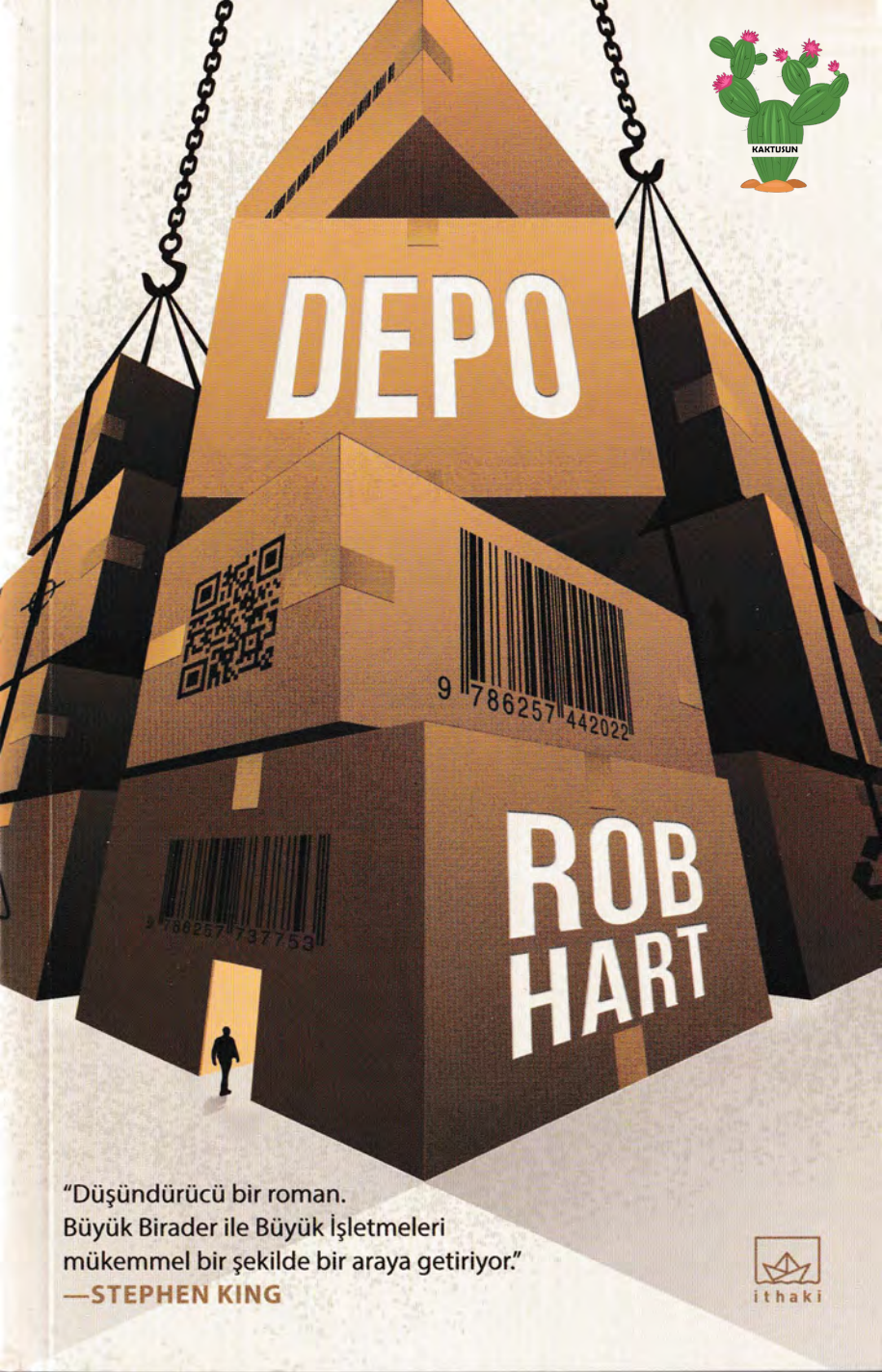

"Düşündürücü bir roman.
Büyük Birader ile Büyük İşletmeleri
mükemmel bir şekilde bir araya getiriyor."
—STEPHEN KING

ithaki

"Dünyadaki herhangi bir şeyi sipariş ediyorsun ve bir gün içinde kapında oluyor... Yazıcı mürekkebi. Izgara kapağı. Pijama. Köpek kemirme oyuncağı. Uyku tulumu. Tablet. Kitap. Fırça. Cüzdan. Bağcık. Mikro USB kablosu. Uçuş boyun yastığı. Protein tozu. Uzatma kablosu. Silikon pişirme kapları. Esansiyel yağlar. Taşınabilir şarj aleti. Termos bardak."

Ekonomik çöküşün ardından geriye sadece Bulut kalmıştı ve Bulut her şeydi. Çöken Amerika'nın çorak topraklarında iş de, güvenlik de, ferahlık da bir online satış firması olan Bulut depolarında bulunuyordu yalnızca. Vizyoner bir girişimcinin rüyası olarak başlayan bu algoritmalar yönetimindeki cennet kesinlikle ütopik bir yaşam vadediyordu. Sorun şu ki bu ütopyanın insanlara ve dünyaya neye mal olduğu konusu herkes için büyük bir gizemdi.

Emekli gardiyan ve başarısız mucit Paxton bir şekilde Bulut'a sığınabildiği için kendini şanslı görüyordu ama hiç sevmemesine karşın burada da güvenlik işine koşulmaktan kaçamamıştı. Önünde çözmesi gereken bir uyuşturucu operasyonu ve onu gizli kapaklı işlere bulaştırması muhtemel bir gönül macerası vardı. Sahte bir kimlik ardında gizlenen Zinnia ise herkesin merak ettiği şeyi açığa çıkarmak için kolları sıvamış ama kendini beklenmedik seçimlerle karşı karşıya buluvermişti.

Depo çok da uzağımızda olmayan bir sözde ütopyanın karanlık köşelerine ışık tutuyor.

"Kapitalist hayatımızın her yanını ele geçiren bir şirkete dair yaratıcı, soluk soluğa bir yakın gelecek distopyası." —**PAUL TREMBLAY**

"*Depo*, görünürde heyecan verici bir casusluk romanı olsa da yakından bakınca e-ticaret devlerine güven duyarak yaratılan kâbus dolu dünya hakkında uyarı dolu bir hikâye sunuyor." —**BLAKE CROUCH**

Çeviren: **Sevda Deniz Karali**

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 442022

/ithakiyayinlari

Rob Hart

Amerikalı yazar, romancı ve gazeteci. En çok *Depo* ve Ash McKenna serisiyle tanınır. Hart, Mysterious Press'te suç ve gizem romanları yayıncılığı ve editörlüğü yaptı. *Thuglit, Joyland* ve *Helix Literary Magazine* gibi mecralara kısa öyküler yazdı. 2017'de James Patterson'la birlikte *Scott Free*'yi yazdı. *Depo*'nun hakları yirmiden fazla ülkeye satıldı ve film hakları Ron Howard tarafından opsiyonlandı. Yazar şu anda Staten Island'da yaşamaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Depo
Rob Hart

Orijinal Adı
The Warehouse

İthaki Yayınları - 1910

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Hamdi Cemre Avcılar*
Düzelti: *Mustafa Güdük*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyon: *Vivat Publishing LTD.*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7442-02-2

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Sevda Deniz Karali, 2021
© İthaki, 2021
© Rob Hart, 2019

Bu eser Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla yapılan anlaşmaya göre yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ROB HART

DEPO

Çeviren
Sevda Deniz Karali

ithaki

BELONGS TO KAOTIS TEAM

"Kumaşının üretimi veya giysi haline getirilmesi sırasında aç çalışan bir erkeğin ya da kadının ürettiği paltoyu, sırf ucuz olsun diye almak isteyen adama acırım."

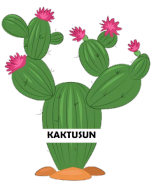
–ABD Başkanı Benjamin Harrison, 1891

BELONGS TO KAOTIC TEAM

1
İŞLEME

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GIBSON

Şöyle ki, ölüyorum!

İnsanlar, ne zaman öleceklerini bilmeden yaşarlar. Bir gün ışıklar sönüverir, o kadar. Benimse elimde sayılı günlerim var.

Herkesin bana yapmamı söylediği gibi hayatım hakkında bir kitap yazacak vaktim yok, o yüzden bununla idare edeceksiniz. Blog yazmak çok yerinde aslında, değil mi? Son zamanlarda pek uyuyamıyorum, bu sayede geceleri kendimi oyalayacak bir şeyim oluyor.

Hem zaten uyku, hırsları olmayan insanlar içindir.

En azından ortada yazılı bir kayıt olacak. Para peşinde olan, akıllıca tahminler yürüten birindense bunları benden duymanızı istiyorum. Zaten yaptığım iş sayesinde de şunu söyleyebilirim size: Tahminlerin çok azı akıllıcadır.

Umarım güzel bir hikâye olur bu çünkü bayağı güzel bir hayat yaşadığımı hissediyorum.

Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: Bay Wells, 304,9 milyar dolar değerindesiniz, bu da Amerika'daki en zengin adam ve de Tanrı'nın şu güzelim dünyasındaki dördüncü en zengin insan olduğunuz anlamına geliyor, yani tabii ki güzel bir hayat yaşamışsınızdır.

Ne var ki dostum, o işler öyle değil.

Ya da daha da önemlisi, bu ikisinin birbiriyle alakası yok.

Asıl gerçek şu: Dünyanın en güzel kadınıyla tanışıp daha cebimde bir kuruş para yokken onu, benimle evlenmeye ikna

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ettim. Birlikte, mutlu ama aynı zamanda paranın değerini bilmeyi de öğrenmiş bir kız çocuğu yetiştirdik. *Lütfen* ve *teşekkürler* diyen, bunu da içten yapan bir çocuk.

Güneşin doğuşunu ve batışını gördüm. Babamın hayatında adını dahi duymadığı yerlerini gördüm dünyanın. Üç başkanla tanışıp hepsine de işlerini nasıl daha iyi yapabileceklerini saygılı bir şekilde söyledim – ve beni dinlediler de. Yaşadığım yerdeki bowling salonunda mükemmel bir oyun çıkardım; adım bugün bile hâlâ o duvarda durur.

Araya bazı zorluklar da karışmadı değil ama şimdi burada, köpeklerim ayaklarımın ucunda yatarken, karım Molly yan odada uyurken ve küçük kızım Claire geleceğinde güvendeyken başardığım şeylerle tatmin olabilirmişim gibi hissetmek öyle kolay ki.

Bulut'un gurur duyabileceğim bir başarı olduğunu büyük bir alçakgönüllülükle söylüyorum. Birçok insanın elde edemediği türden bir başarı bu. Çocukluğumun özgürlükleri çok uzun zaman önce yok oldu, artık insan onları neredeyse hatırlayamıyor bile. Eskiden para kazanıp bir yerlere yerleşmek o kadar zor değildi. Bir süre sonra lükse dönüştü, ardından bir fanteziye. Bulut büyüdükçe bunun bir mağazadan daha fazlası olabileceğini fark ettim. Bir çözüm olabilirdi. Bu yüce ulusa bir rahatlık sağlayabilirdi.

İnsanlara *refah* kelimesinin anlamını hatırlayabilirdi.

Hatırlattı da.

İnsanlara iş sağladık. İnsanlara güçlerinin yetebileceği mallara ve şağlık hizmetlerine erişim sağladık. Vergi gelirlerinden milyarlarca dolar elde ettik. Karbon emisyonunu azaltmada, bu gezegeni kurtaracak standartlar ve teknoloji geliştirmede başı çektik.

Bunu da bu hayatta önemi olan tek şeye odaklanarak yaptık: aileye.

Bir evimdeki ailem var bir de işimdeki ailem. Bütün kal-

bimle sevdiğim iki ailem, onları ardımda bıraktığıma üzüleceğim.

Doktorum bir yılım kaldığını söylüyor, oldukça iyi bir doktordur, o yüzden söylediklerine inanıyorum. Haberin de çok yakında duyulacağını biliyorum, o yüzden size söyleyen ben olayım bari dedim.

Dördüncü evre pankreas kanseri. Dördüncü evre, kanserin vücudumun diğer bölümlerine de yayıldığı anlamına geliyor. Özellikle de omurgama, ciğerlerime ve böbreğime. Beşinci evre diye bir şey de yok.

Pankreasın şöyle bir olayı var: karın bölgenizin çok gerilerinde saklı duruyor. Çoğu insan bir şeylerin ters gittiğini anladığında olay, çoktan çorak topraklara düşmüş ateşe dönmüş oluyor. Bir şeyler yapabilmek için artık çok geç demek.

Doktor bana söylerken o ciddi ses tonunu takınıp elini koluma koydu. Hadi bakalım, dedim içimden. Kötü haber zamanı geldi. Sorunun ne olduğunu söyledi ve size yemin ederim sorduğum ilk şey şu oldu: "Bir dakika, pankreas *ne işe* yarıyor ki zaten?"

O güldü, ben güldüm, bu da ortamın biraz yumuşamasını sağladı ki iyi de oldu çünkü sonrası oldukça kötüleşti. Şayet merak ediyorsanız söyleyeyim; pankreas yiyeceklerin sindirilmesine ve kan şekerinin düzenlenmesine yardımcı oluyor. Artık biliyorum işte.

Bir yılım kaldı. O yüzden yarın sabah karımla yola koyuluyoruz. Komşu Birleşik Devletlerdeki AnaBulutlardan gezebildiğim kadarını gezeceğim.

Teşekkür etmek istiyorum. Bütün AnaBulutlarda çalışan herkesin elini sıkmam tabii ki mümkün değil ama çabalayacağım kesin. Hem bu, evde oturup ölmeyi beklemekten daha hoş geliyor kulağa.

Her zamanki gibi otobüsle seyahat ediyor olacağım. Uçmak kuşların işi. Hem bu aralar uçmanın ne kadara patladığı hakkında bir fikriniz var mı?

Biraz zaman alacak, ayrıca tur sona yaklaşırken biraz yorgun olacağımı da tahmin ediyorum. Belki biraz depresif de olurum çünkü neşeli görünüşüm bir yana, insanın öleceğini öğrenip de hayatına devam edebilmesi çok kolay değil. Yine de hayatımda çok fazla sevgi ve iyilik gördüm, bu yüzden elimden geleni yapmalıyım. Aksi halde önümüzdeki yıl boyunca oturup somurtabilirim sanırım, ki bu da olmaz. Sırf bitsin de kurtulsun diye Molly, kendi boğazlardı beni.

Yaklaşık bir haftadır biliyorum aslında ama yazmanın bunu daha gerçek kılan bir yanı var sanki. Artık geri alamam.

Her neyse. Yeter bu kadar. Köpekleri yürüyüşe çıkaracağım şimdi. Biraz temiz hava da iyi gelir. Otobüsümü geçerken görürseniz el sallayın. İnsanların bunu yapması hep çok iyi hissettiriyor beni.

Okuduğunuz için teşekkür ederim, yakında tekrar konuşmak üzere.

PAXTON

Paxton, elini dondurmacı dükkânının ön camına koydu. İçerideki duvarın üzerinde duran menü tahtası, ev yapımı lezzetler vaat ediyordu. Buğdaydan tatlı krakerler, çikolatalı marşmelovlar, fıstık ezmesi şekerlemeleri…

Bir yanında Pop's isimli bir hırdavatçı dükkânı vardı, diğer yanındaysa üzerinde ne yazdığını tam çözemediği krom ve neon tabelalı bir lokanta. Delia's mıydı? Dahlia's mı yoksa?

Paxton, anayol boyunca bir aşağı bir yukarı baktı. Sokağı insanlarla dolup taşarken hayal etmek öyle kolaydı ki. Ne çok hayat sığardı bu yere. Daha ilk ziyarette insanı nostaljik hissettirebilecek türden bir kasabaydı burası.

Şimdiyse güneşin beyaz ışığında solan bir yankıydı yalnızca.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Dondurmacı dükkânına, bu sıra üzerindeki etrafına eski püskü tahtalar çakılıp kapatılmamış tek işletmeye döndü. Güneşin vurduğu yerlerde cam, dokunulamayacak kadar sıcaktı ve ince bir kum katmanıyla kaplanmıştı.

Paxton içeriye, kabarmış teneke kâselerden oluşan toz tutmuş istiflere, boş koltuklara ve nadasa bırakılmış buzdolaplarına bakarken, bu dükkân kimbilir etrafındaki kasaba için bir zamanlar ne önemliydi diye düşünüp bir tür pişmanlık duymak istedi.

Otobüsten indiği anda üzüntüsünün üst sınırına ulaşmıştı zaten. Orada bulunmak bile derisinin fazla şişirilmiş bir balon gibi gerilmesine, patlayacak gibi olmasına sebep oluyordu.

Paxton çantasını omzuna atıp kaldırım boyunca yürüyen, betondaki çatlakların arasından fışkırmış çimenleri ezip geçen sürüye döndü. Arkadan gelen insanlar vardı hâlâ – yaşlılardı bunlar, bir de yaralılara yardım ettikleri için hızlı yürüyemeyenler.

Otobüsten kırk yedi kişi inmişti. Kırk yedi kişi, o hariç. İki saatlik yolculuğun ortalarında, artık telefonunda ilgisini çekecek bir şey kalmadığında saymıştı herkesi. Geniş omuzlu, elleri nasır tutmuş gündelik işçiler. Klavye üzerine eğilerek geçirdikleri yıllardan çökmüş, kambur ofis çalışanları. On yedi yaşından daha büyük olamayacak bir kız. Kısa, vücudu kıvrımlı bir kızdı; uzun kahverengi örgüleri sırtına kadar uzanıyordu, teni süt rengiydi. Üzerinde lavanta rengi eski bir takım vardı; kıza iki beden büyüktü ve yıllarca yıkanıp giyilmekten kumaşı solup esnemişti. İkinci el dükkânlarında kullanılanlara benzer turuncu bir etiketin ucu çıkmıştı yakasından.

Herkes valiz taşıyordu. Ezilmiş tekerlekli valizler eğimli kaldırımda sallana sallana ilerliyordu. Çantalar sırtlara takılmış ya da omuzlara atılmıştı. Herkes yorgunluktan ter içindeydi. Güneş Paxton'ın başının üzerini pişiriyordu.

Otuz yedi dereceden fazla olmalıydı sıcaklık. Ter Paxton'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bacaklarından akıyor, koltukaltlarında birikiyor, kıyafetlerini yapış yapış ediyordu. Tam da bu yüzden siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek giymişti zaten, ter çok fazla gözükmesin diye. Yanındaki, zorla emekliye ayrılmış bir üniversite profesörü gibi duran beyaz saçlı adamın bej takım elbisesi, ıslanmış bir karton kutu rengini almıştı.

İşleme merkezinin yakında ve serin olduğunu umuyordu. Yalnızca içeride olmak istiyordu. Yıkık arazilerden uçan tozları dilinin üzerinde hissedebiliyordu; hiçbir algısı kalmamıştı artık sanki. Otobüs şoförünün onları kasabanın sınırında bırakması acımasızlıktı resmen. Muhtemelen otoyoldan çok çıkmayıp benzin tasarrufu yapmak istemişti ama yine de zalimceydi.

Önündeki sıra kıvrıldı, ötedeki kavşakta sağa doğru döndü. Paxton iyice aralarına doğru girdi. Durup çantasından bir şişe su almak istiyordu fakat dondurmacı dükkânında durmak ona çok fazla vakit kaybettirmişti. Şimdi önünde, arkasındakinden çok daha fazla insan vardı.

Köşeye yaklaşırken bir kadın hızla yanından geçti; geçerken de ona öyle sert çarptı ki neredeyse tökezliyordu. Kadın yaşlıca bir Asyalıydı; dağınık beyaz saçları ve omzunun etrafından bağladığı deri bir omuz çantası vardı, sürünün önüne geçebilmek için etrafını kuvvetle itip kakıyordu. Bu çabası fazla kaçmış olacak ki birkaç adım attıktan sonra takılıp sertçe dizlerinin üzerine kapaklandı.

Etrafındaki insanlar kenara çekildi, kadına biraz yer açtı ama yürümeye devam ettiler. Paxton bunun nedenini biliyordu. Kafasının içinden küçük bir ses haykırdı, *yürümeye devam et,* ama elbette edemezdi, o yüzden kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Kadının çıplak dizleri çizilip kızarmıştı; uzun bir kan izi bacaklarından tenis ayakkabılarına kadar iniyordu; öyle yoğun bir izdi ki rengi siyah duruyordu resmen.

Kadın ona baktı, belli belirsiz başını salladı ve yürüyüp gitti. Paxton iç çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rica ederim," dedi kadının duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

Ardından kendi arkasını kontrol etti. Gerideki insanlar hızlanıyordu. Belki de birinin yere düştüğünü görmenin verdiği, yenilenmiş bir gayret hissiyle yürüyorlardı. Havada kan kokusu vardı. Paxton yine çantasını sırtlandığı gibi çevik bir hızla yürümeye başladı; köşeye derhal varmaya çabalıyordu. Dönünce beyaz tenteli büyük bir tiyatroyla karşılaştı. Binanın ön cephesinin sıvası dökülüyor, ardındaki yıkık dökük tuğlaları gözler önüne seriyordu.

Kırık neon camdan harfler, tentenin tepesinde eğri büğrü bir şekilde sıralanmıştı.

R-I-V-R-V-I-E.

Paxton bunun *Riverview** olması gerektiğini düşündü, her ne kadar yakınlarda bir nehir görünmese de belki bir zamanlar vardı. Tiyatronun dışına gezici bir klima ünitesi aracı park edilmişti; bu gösterişli araç uğulduyor, kilitli bir boruyla binanın içine soğuk hava pompalıyordu. Paxton, açık kapılardan oluşan uzun sıraya doğru kalabalığı takip etti. O yaklaştıkça sondaki kapılar kapanmış, yalnızca ortadaki birkaç tanesi açık kalmıştı.

Öne atıldı, son birkaç adımı da neredeyse koşarak ortaya doğru yöneldi. O içeri adım attığı sırada arkasında birkaç kapının çarpıp kapandığını duydu. Güneş kayboldu ve serin hava etrafını sardı; bir öpücük gibiydi âdeta.

Paxton ürpererek arkasına döndü. Son kapının da kapanışını, belli belirsiz topallayan orta yaşlı bir adamın kızgın güneşin altında dışarıda kalışını gördü. Adamın yaptığı ilk şey çökmekti. Omuzları çöktü, çantası yere düştü. Ardından heyecanı omurgasına geri dönmüş gibi öne adım atıp avucunu kapıya yapıştırdı. Muhtemelen parmağında bir yüzük vardı çünkü keskin bir çatlama sesi gelmişti, sanki cam parçalanacakmış gibi.

---

* Nehir Manzarası. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey," diye bağırdı sesi boğuklaşarak. "Hey. Bunu yapamazsınız. Buraya kadar onca yol geldim."

Çat, çat, çat.

"Hey."

Sırtında beyaz harflerle *HızlıİşeAlım* yazan gri tişörtlü bir adam, reddedilen adaya yaklaştı. Adamın omzuna elini koydu. Paxton ağız okumayı bilmiyordu ama otobüsten geri çevrilen kadına söylenenle aynı şeyi söylediğini varsaydı. Kadın sıranın en sonundaydı ve kapı yüzüne kapanmıştı; sırtında HızlıİşeAlım yazan bir adam belirip şöyle demişti: "Sonuncu diye bir şey yoktur. Bulut'ta çalışmak istemen gerek. Bir ay içerisinde yeniden başvurmakta özgürsün."

Paxton bu sahneye arkasını döndü. Kendi üzüntüsü için bile yer bulamıyorken başkaları için yer açabilecek değildi.

Lobi, HızlıİşeAlım tişörtlü erkek ve kadınlarla doluydu. Bazıları ellerinde numune çubukları ve küçük plastik poşetlerle duruyor, etraflarına mutlu, dost canlısı gülücükler saçıyordu. Her adaya, gri tişörtlü birinin onlardan birkaç tel saç koparıp plastik bir poşete koymasına izin vermesi gerektiği talimatı verilmişti. Ardından adayın adını ve Sosyal Güvenlik numarasını siyah keçeli kalemle poşetin üzerine yazması isteniyordu.

Paxton'dan örnek alan kişi âdeta yusyuvarlak, boyu onun omuzlarına gelen bir kadındı. Kadın uzanabilsin diye Paxton'ın dizlerini bükmesi gerekmişti. Kadın birkaç saç telini kökünden çektiği sırada Paxton irkildi, ardından poşetin üzerine adını yazıp kontrol etmek üzere bekleyen bir adama verdi. Lobiden tiyatroya adım attığı sırada fırça gibi bıyığı olan cılız bir adam ona küçük bir tablet bilgisayar uzattı.

"Otur ve bilgisayarı aç," dedi; sesinde çok fazla tekrar edilmiş, ilgisiz bir tekdüzelik vardı. "Mülakat süreci birazdan başlayacak."

Paxton çantasını omzuna atıp koridor boyunca yürüdü; zemin neredeyse alt döşemeye kadar aşınmıştı. Eski, sızdıran

BELONGS TO KAOTIS TEAM

borular gibi kokuyordu burası. Önlere doğru bir sıra seçip ortasına geçti. Sert ahşap sıraya yerleşip silindir çantasını da yanına koyduğu sırada tiyatronun arkasından, mandalları sertçe kapanan kapıların çatırtıları duyuldu sırayla.

Kızgın toprak rengi cildi, başının tepesinde darmadağınık toplanmış koyu kahverengi lüleleri olan bir kadın hariç oturduğu sıra boştu. Kadın karamela rengi bir yazlık elbise ve aynı renkte bir çift topuksuz ayakkabı giymişti; sıranın en ucunda, cafcaflı, kestane rengi duvar kâğıdı su izleriyle lekelenmiş duvarın dibinde oturuyordu. Paxton kadınla göz göze gelmeye çalıştı, kibarlık olsun diye gülümseyecekti ama aynı zamanda kadının yüzünü de daha iyi görebilmek istiyordu. Kadın onu fark etmeyince o da bakışlarını tablete çevirdi. Çantasından bir su şişesi çıkardı, yarısını içti ve yanındaki butona bastı.

Ekran canlandı; görüntünün tam ortasında kocaman rakamlar vardı.

On.

Sonra dokuz.

Ardından sekiz.

Sıfıra ulaştığında tablet titredi ve yanıp söndü, ardından rakamların yerini bir sıra boş alan aldı. Paxton tableti kucağında dengeleyip odaklandı.

İsim, iletişim bilgileri, kısa bir çalışma özgeçmişi. Tişört bedeni mi?

Paxton'ın eli *Çalışma Özgeçmişi* kısmında durakladı. Bundan önce yaptığı işi de onu bu yıkık dökük kasabadaki yıkık dökük tiyatroya getiren olayları da açıklamak istemiyordu. Bunu yapmak, Bulut'un onun hayatını mahvettiğini de açıklamak anlamına gelirdi.

Ne yazabilirdi ki hem?

Onun kim olduğunu bilebilirler miydi?

Bilmemeleri daha mı iyi olurdu, daha mı kötü?

Paxton, çalışma özgeçmişi bölümüne *CEO* yazarak bu işe

başvurabilmeyi düşününce aslında içinde üzüntüye hâlâ yer kalmış olduğunu fark etti.

Midesi düğümlendi ve düşüncesi hapishaneye odaklandı. On beş yıl. Sadakat göstermek için yeterince uzun bir zaman. Sorarlarsa böyle söyleyecekti: sadakat. Birisi hapishaneyle şimdi arasındaki o iki yıllık boşluğu sorarsa da onunla o zaman ilgilenecekti.

Bütün boşlukları doldurduktan sonra bir sonraki sayfa belirdi.

Daha önce hiç hırsızlık yaptınız mı?

Altında iki tuş vardı. Yeşil renkte Evet ve kırmızı renkte Hayır.

Gözlerini ovdu; ekranın aydınlığı acıtmaya başlamıştı. Dokuz yaşını, Bay Chowdury'nin şarküterisindeki döner çizgi roman rafını düşündü.

Paxton'ın istediği çizgi roman dört dolardı ama onun yalnızca iki doları vardı. Paranın geri kalanını eve dönüp annesinden isteyebilirdi ama onun yerine dizleri titreye titreye bekledi, ta ki bir adam bir paket sigara almak için içeri gelene kadar. Bay Chowdury, tezgâhın altında tuttuğu sigara paketlerine eğildiği sırada Paxton, çizgi romanı büküp görünmeyecek şekilde bacağına sıkıştırmış, sonra da çıkışa doğru yürümüştü.

Parka gitmiş, bir kayanın üzerine oturup çizgi romanı okumaya çalışmıştı ama kafasını veremiyor, okuduğunu anlayamıyordu. Az önce yaptığı şeye öyle takılmıştı ki çizimler gözlerinin önünde bulanıvermişti.

Yasayı çiğnemişti. Ona her zaman nazik davranan birinden çalmıştı.

Cesaretini toplaması günün yarısını almıştı ama nihayet şarküteriye geri dönmüştü; içeride başka kimsenin olmadığından emin olana kadar dışarı beklemiş, ardından çizgi romanı sanki ölü bir evcil hayvanmış gibi taşıyarak tezgâha götürmüştü ve salya sümük içinde özür dilemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Chowdury polisi aramamayı kabul etmişti daha da önemlisi annesine de bahsetmeyecekti. Yine de o zamandan sonra Paxton, ne zaman şarküteriye gitse –ki yürüme mesafesindeki tek şarküteri o olduğu için başka bir seçeneği yoktu– yaşlı adamın bakışlarını sırtında alev alev hissetmişti.

Paxton soruyu tekrar okudu ve ekranda Hayır yazan kırmızı kutunun üzerine dokundu. Her ne kadar bu bir yalan olsa da birlikte yaşayabileceği bir yalandı.

Ekran yanıp söndü ve yeni bir soru belirdi.

Bazı durumlarda hırsızlığın ahlaki olarak kabul edilebilir olduğunu düşünüyor musunuz?

Yeşil Evet, kırmızı Hayır.

Kolaydı. Hayır.

Herhangi bir durumda hırsızlığın ahlaki olarak kabul edilebilir olduğunu düşünüyor musunuz?

Hayır.

Aileniz açlıktan ölüyor olsa onları doyurabilmek için ekmek çalar mıydınız?

Gerçek cevap: muhtemelen.

Hayır.

İş yerinizde hırsızlık yapar mıydınız?

Hayır.

Peki ya yakalanmayacağınızı bilseydiniz?

Paxton Hiçbir-şey-çalmayacağım-lütfen-devam-edebilir-miyiz diye bir tuş olmasını diledi.

Hayır.

Birinin bir şey çaldığını bilseydiniz onu ihbar eder miydiniz?

Sürekli aynı yere basmaya alıştığından az kalsın Hayır tuşuna basacaktı, derken elini hızla çekip Evet tuşuna bastı.

Bu kişi size zarar vermekle tehdit ediyor olsaydı onu yine de ihbar eder miydiniz?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii. Evet.

Daha önce uyuşturucu kullandınız mı?

Bu soru içini rahatlatmıştı işte. Yalnızca konu değiştiğinden de değil; hiç değilse Paxton bu soruyu dürüstçe cevaplayabilecekti.

Hayır.

Daha önce alkol aldınız mı?

Evet.

Haftada kaç adet alkollü içki tüketiyorsunuz?

1-3
4-6
7-10
11+

Yedi ila on arası muhtemelen daha doğru bir cevap olurdu ama Paxton ikinciyi seçti.

O noktadan sonra sorular değişti.

Seattle'da kaç pencere vardır?

10.000
100.000
1.000.000
1.000.000.000

Uranüs bir gezegen olarak tanımlanmalı mıdır?

Evet
Hayır

Ortalıkta çok fazla dava var.

Kesinlikle katılıyorum
Biraz katılıyorum
Bir fikrim yok
Pek katılmıyorum
Kesinlikle katılmıyorum

Ne anlama geldiklerini anlamasa da Paxton, bütün sorular

üzerine kafa yormaya çalıştı; muhtemelen bir tür algoritma söz konusuydu – astronomi üzerine fikirleri sayesinde karakterinin özünü onların gözleri önüne serecek bir şey.

Artık sayamayacağı kadar çok soru cevaplamıştı. Ekran kararardı, ardından uzun bir süre karanlık kaldı ki Paxton yanlış bir şey yaptığından endişelenmeye başladı. Yardım istemek için etrafına bakındı ama kimseyi bulamayınca yeniden ekrana döndü; şimdi ekranda daha uzun bir metin vardı.

> Cevaplarınız için teşekkürler. Şimdi sizden kısa bir rapor istiyoruz. Sol alt köşede bir zamanlayıcının belirdiğini gördüğünüzde kayıt başlayacak, neden Bulut'ta çalışmak istediğinizi açıklamak için bir dakikanız olacak. Lütfen bütün bir dakika boyunca konuşmak zorunda olmadığınızı unutmayın. Açık, basit ve doğrudan bir cevap yeterli olacaktır. Bittiğini düşündüğünüzde ekranın altındaki kırmızı tuşa basıp kaydı durdurabilirsiniz. Yeniden kayıt yapma şansınız olmayacaktır.

Paxton'ın yüzü karşısındaki ekranda yansıdı; ekranın eğiminden yamulmuştu ve ışıltı yüzünden derisi hastalıklı bir grilikte duruyordu. Sol alt köşede bir zamanlayıcı belirdi.

1:00

Ardından:

:59

"Bir konuşma yapmam gerektiğini bilmiyordum," dedi Paxton, en iyi espri yapıyorum gülümsemesini takınıp umduğundan çok daha keskin bir şekilde sırıtarak. "Sanırım şey, ee, biliyorsunuz bu dönemde ve bu yaşta iş bulmak çok zor. Bir de yaşayacak yeni bir yer bulmak falan derken bayağı mükemmel fırsat aslında, değil mi?"

:43

"Yani, burada çalışmayı gerçekten istiyorum. Sanıyorum ki ee, öğrenmek ve gelişmek için inanılmaz bir fırsat. Reklamlarda dedikleri gibi, 'Bulut, her ihtiyacın çözümüdür.'" Başını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki yana salladı. "Özür dilerim, hazırlıksız konuşmada pek iyi değilim."

:22

Derin bir nefes aldı.

"Çok çalışkanımdır. Yaptığım işten gurur duyarım, bu işe de her şeyimi vereceğime söz veriyorum."

:09

Paxton kırmızı tuşa bastı ve yüzü yok oldu. Ekran beyaza döndü. Bunu bu kadar batırdığı için lanet etti kendine. Başvurunun bir parçası olacağını bilseydi pratik yapardı.

Teşekkürler. Mülakat sonuçları çizelgeye aktarılırken lütfen bekleyin. Süreç sonunda ekranınız yeşil ya da kırmızı rengi alacak. Kırmızı rengi alması, üzgünüz ama ya uyuşturucu testini geçememiş ya da Bulut için beklenen standartları karşılayamamış olduğunuz anlamına geliyor. Binayı terk edebilir, bir ay bekledikten sonra yeniden başvurabilirsiniz. Yeşil rengi alması durumunda ise lütfen kalıp diğer talimatları bekleyin.

Tablet kararardı. Paxton başını kaldırıp etrafına bakınca etrafındaki diğer herkesin de aynı şekilde etrafa bakındıklarını gördü. Sırasındaki kadınla göz göze gelince omuzlarını hafif silkti. Kadın karşılık vermek yerine tableti kucağına koyup çantasından küçük, karton kapaklı bir kitap çıkardı.

Paxton tableti kucağına yerleştirdi; ekranda kırmızı mı, yeşil mi görmeyi istediğinden emin değildi.

Kırmızı, buradan gidip başka bir otobüs gelene kadar güneşte beklemek demekti, gelecek bir otobüs varsa tabii. Kırmızı, hayatta kalmaya bile yetmeyen paralar veren işler için ilanlara bakınıp durmak, ya verebileceği fiyatın çok üstünde ya da yaşanamayacak kadar yıkık dökük yerler için daire ilanlarını karıştırmak demekti. Kırmızı, burnunu zar zor suyun üzerinde tutabildiği, aylarca debelenip durduğu, sıkıntı ve duygusallıktan ibaret o rezil havuza geri dönmek demekti.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bulut'ta çalışmak, tercih edilebilir duruyordu.

Arkasında biri şiddetle burnunu çekti. Paxton arkasına bakınca kendisini sollayıp geçen Asyalı kadını, hatları kırmızı ışıkla yıkanmış halde, başı öne eğik otururken gördü.

Ekranı ışıldadığı sırada Paxton nefesini tuttu.

ZINNIA

Yeşil.

Kadın telefonunu çıkarıp etrafı hızlıca bir taradı. Sinyal kesen hiçbir şey yoktu. AnaBulut'a gittikleri zaman muhtemelen bütün irtibatı kesmesi gerekecekti, havadan neleri kapabileceklerini kim bilirdi? Alıcılar konusunda dikkatsiz davranmak yakalanmanın en iyi yoluydu. Durumunu güncellemek için bir mesaj yazdı: *Hey, anne, harika haberlerim var! İşi kaptım.*

Telefonunu çantasına koyup etrafına bakındı. Kalanlar gidenlerden daha çok gibi duruyordu. İki sıra arkasında lavanta rengi takımlı, uzun kahverengi örgüleri olan bir kadın sevinçten ufak bir çığlık atıp gülümsedi.

Test zor değildi. Geçememek için aptal olmak gerekirdi. Seattle'daki pencerelermiş. Cevapların çoğunun bir önemi yoktu, özellikle de soyut konulara geçtiğinde. Önemli olan zamanlamaydı. Çok hızlı cevap verirsen acele edip bitirmeye çalışıyormuşsun gibi olurdu. Çok uzun süre beklersen de mantıkla ilişkin sıfırmış gibi dururdu. Bir de video vardı tabii. Kimsenin onları gerçekten izlediği yoktu. Sanki arkada oturan bir ekip mi vardı? Olay yüz ve ses taramasından ibaretti yalnızca. Gülümse, göz teması kur. *Tutku, çalışkanlık, öğrenmek* ve *gelişmek* gibi anahtar kelimeler kullan.

Testi geçmenin yolu tam ortada bir yerde kalmaktı. Soruları düşündüğünü gösterecek kadar bekleyecektin yalnızca.

He, bir de uyuşturucu testinden kalmamak tabii ki.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ara sıra rahatlamak için içtiği azıcık ot hariç düzenli bir şey kullanmıyordu, onun üzerinden de –kendini en son şımarttığından beri– altı aydan fazla geçmişti, sisteminde ottan eser kalmamış olmalıydı artık.

Sağına baktı. Sekiz koltuk ötesinde oturan şapşal tipli adam da geçmişti. Adam yeşil ekranını eğip ona doğru göstererek gülümsedi. Hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Kibar davranmak işe yarardı. Kaba olmaksa göze batmana sebep olurdu.

Adam ona sanki artık arkadaşlarmış gibi öyle bir bakmıştı ki otobüste yanına oturacaktı kesin. Emindi bundan.

Bir sonraki talimatların gelmesini beklerken seçilmeyenlerin kapıya doğru gidişini seyretti. Koridorda resmen ayaklarını sürüyor, gün sıcağına geri dönmek istemiyorlardı. Onlar için biraz olsun sempati duymaya çalıştı ama bu aşırı sıkıcı iş için seçilmediklerine pek de üzülemedi.

Kalpsiz falan değildi halbuki; bir kalbi vardı. Ondan emindi. Elini göğsüne dayasa atışını hissedebilirdi.

Ortam reddedilen kişilerden arındıktan ve kapılar yeniden kapandıktan sonra, sağ göğsünde bir Bulut logosu olan beyaz polo yaka tişörtlü bir kadın salonun önüne doğru yürüdü. Dokuma tezgâhından çıkmışa benzeyen altın rengi saçları kafasında bir başlık gibi duruyordu. Kadın bu mağaramsı ortamda duyulabilmek için tek düze sesini yükselterek konuştu.

"Herkes eşyalarını toplayıp arka çıkışa doğru bizi takip edebilir mi lütfen? Otobüs bekliyor. İşleme sürecinizi birkaç gün ertelemek istiyorsanız lütfen derhal bir yöneticiyle görüşün. Teşekkürler."

Kimse ayrılmadı; katlanan koltuklar yaylım ateşi gibi sırayla çarparak kapandı. Çantasını omzuna attı, spor çantasını aldı ve tiyatronun arkasına doğru uzanan koridoru takip edip keskin, parlak beyaz ışıktan bir dikdörtgen boyunca ilerleyen kalabalığa yetişmeye çalıştı.

Kapıya yaklaştığı sırada HızlıİşeAlım tişörtlü bir grup in-

san belirdi. Yüzlerinde ciddi bir ifadeyle hareket ediyor, geçen insanları tarıyorlardı. Kadının midesi kasıldı ama dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak yürümeye devam etti.

Görevli kalabalığına yaklaşırken bir tanesi ona doğru uzanınca kadın duraksadı; görevi terk etmeye hazırdı. Bir kaçış rotası çıkarmıştı kendine. Bir hayli koşması, ardından da bayağı bir yürümesi demekti bu. Bir de işin parasını alamaması tabii.

Adam onun önündeki kişiye doğru yöneldi: lavanta takımlı, uzun örgüleri olan kıza. Adam kadının kolunu tuttuğu gibi onu sıradan öyle kuvvetlice çekti ki kadın acıyla bağırdı. İnsanlar yürümeye devam etti; gözleri yere inmiş halde daha hızlı yürüyor, bu kargaşadan çaresizce kurtulmaya çalışıyorlardı. HızlıİşeAlım ekibi *yanlış temsil, çalışma geçmişi, uygunsuz* ve *yasaklı* gibi kelimeler kullanarak kızı uzaklaştırdı.

Kadın kendine bir gülümsemeyi çok görmedi.

Dışarı adım atmak pişirme işleminin ortasında fırının kapağını açmak gibiydi. Kaldırımın kenarında üzeri güneş panelleriyle dolu, kurşun şeklinde, büyük ve mavi renkte bir otobüs bekliyordu. Kenarında üzerindeki polo yaka tişörtteki logonun aynısı vardı: beyaz bir bulut, arkasında hafif çapraz duran bir de mavi bulut. Bu otobüs, onları kasabaya getiren o hurdadan çok daha temizdi; diğerinde şoför motoru çalıştırdı mı otobüs ağlıyormuş gibi sesler çıkıyordu resmen.

Otobüsün içerisi de daha güzeldi. Bir uçağı anımsatmıştı ona üçlü koltuklardan iki sıra vardı, her şey gösterişli, plastik ve sertti. Koltuk başlıklarının arkasına ekranlar yerleştirilmişti. Her koltuğa gelişi güzel fırlatılmış bazı broşürler ve ucuz, tek kullanımlık plastik poşetlerinde kulaklıklar vardı. Arkaya doğru yürüyüp pencere kenarına oturdu. İçerideki hava soğuktu ama cam kızgın tava kadar sıcaktı.

Telefonuna bakınca mesajına cevap geldiğini gördü.

Tebrik ederim! Bol şans. Baban da Noel'de görüşürüz diyor.

Çevirisi: Planlandığı gibi devam et.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Birden yanında bir hışırtı duydu. Birinin varlığı havayı yerinden etmişti sanki. Başını kaldırıp bakınca tiyatrodaki şapşalla yüz yüze geldi. Kadın onun nazik biri olduğunu sansın istiyormuş gibi duran bir şekilde gülümsüyordu. Hiç etkili bir gülümseme de değildi. Haki pantolonları ve hafif biraları seven birine benziyordu adam. Duygularını dile getirmenin önemli olduğunu düşünen biri gibiydi. Saçları da ortadan ayrılmıştı.

"Bu koltuk dolu mu?" diye sordu adam.

İhtimalleri kafasında sıraladı. Tercih ettiği yöntem içeri sızıp mümkün olan en az gürültüyü çıkarmak, en az kişisel ilişkiyi kurmak ve sonra derhal çıkmaktı. Yine de sosyal etkileşim kadar basit şeylerin de görevini etkileyebileceğini biliyordu. Sosyalliğe ne kadar direnirse göze çarpma riski ya da daha kötüsü, kovulma riski de bir o kadar artardı. Bu işi oldurmak, birkaç arkadaş edinmek anlamına da geliyordu.

Başlamak için iyi bir zamandı muhtemelen.

"Henüz değil," dedi kadın, şapşala.

Adam çantasını başlarının üzerindeki rafa koyup aralarında tek kişilik boşluk bırakarak koridor tarafındaki koltuğa oturdu. Kurumuş ter kokuyordu ama herkes kokuyordu gerçi. Kadın bile.

"Ee..." dedi adam hışır hışır seslerle ve sessiz sohbetlerle dolu otobüste etrafına bakınıp aralarındaki boş koltuğun verdiği tuhaf hissi çaresizce azaltmaya çalışarak. "Senin gibi bir kız böyle bir yere nasıl düştü?"

Söylediği anda cümlenin ne kadar aptalca geldiğini fark edip acıklı bir şekilde gülümsedi.

Daha derin bir şey de vardı söylediklerinde. Kelimelerin ardında küçümsemenin o gizli akıntısı vardı. *Nasıl oldu da sen de bu kadar fena sıçtın?*

"Öğretmendim," dedi kadın. "Detroit eğitim sistemi geçen sene yeniden düzenlendikten sonra her okula bir matematik öğretmeni vermek yerine her bölgeye bir matematik öğretme-

ni verip dersleri de video konferans şeklinde yürütmeye karar verdiler. Eskiden on beş bin öğretmen vardı. Şimdi yüzden az sanırım." Omuz silkti. "Ben de aralarından biri olamadım."

"Bunun başka şehirlerde de yaşandığını duymuştum," dedi adam. "Belediye bütçeleri her yerde kısılmış durumda. Tasarruf önlemi olarak düşününce biraz da olsa mantıklı geliyor aslında, değil mi?"

Belediye bütçelerini nereden biliyor ki bu adam?

"Birkaç yıl içinde çocuklar çok basit bir matematik problemini bile çözemediklerinde tekrar konuşalım bunu," dedi kadın hafifçe kaşını kaldırarak.

"Affedersin. Seni gücendirmek istememiştim. Hangi konuları öğretiyordun?"

"Temel şeyleri," dedi kadın. "Küçük çocuklarla çalışıyordum genellikle. Çarpım tablosu. Geometri falan."

Adam başını salladı. "Ben de bayağı matematik sevdalısıydım."

"Bundan önce sen ne yapıyordun?" diye sordu kadın.

Sanki birisi kaburgalarına parmağını geçirmiş gibi yüzü buruştu adamın. Kadını sorduğuna pişman etmeye de yetmişti neredeyse çünkü muhtemelen acıklı, saçma sapan bir hikâye anlatacaktı şimdi.

"Eskiden bir hapishane gardiyanıydım," dedi adam. "Kâr amacı güdenlerden birinde. Yukarı New York Islah Merkezi'nde."

Pekâlâ, diye düşündü kadın. Belediye bütçeleri olayı buradan demek.

"Ama ondan sonra..." dedi adam. "Mükemmel Yumurta diye bir şey duydun mu?"

"Hayır," dedi kadın dürüstçe.

Adam sanki bir sunum yapmak üzereymiş gibi ellerini kucağında açtı, sonra bomboş olduklarını görüp geri kapattı. "İçine yumurtayı koyduğun bir şeydi, onu da mikrodalgaya

koyuyordun, mükemmel bir katı yumurta çıkarıyordu sana. Ne kadar pişmiş olsun istiyorsan o kadar yapıyordu, içinde tuttuğun süreye bağlı olarak tabii. Yanında zamanlama için küçük bir çizelgesi de oluyordu. Piştiğinde de aleti açtığın gibi yumurtanın kabuğu soyuluyordu." Ona baktı. "Pişmiş katı yumurta sever misin?"

"Pek sayılmaz."

"Düşünsen aklına gelmez ama bu işi kolaylaştıran bir alet..." kadının arkasındaki pencereden baktı. "İnsanlar mutfak aletlerine bayılır. Bu da bayağı bir tutmuştu."

"Ne oldu sonra?" diye sordu kadın.

Adam ayakkabılarına baktı. "Her yerden sipariş gelmeye başladı ama en büyük müşteri Bulut'tu. Sorun şu ki daha aza satabilmek için sürekli indirim isteyip durdular. Ki başlangıçta pek sorun değildi bu. Paketlemeyi basitleştirdim, atığı azalttım. Garajımda yapıyorduk her şeyi. Ben ve dört kişi daha ama bir noktadan sonra indirimler o kadar artmaya başladı ki kâr edemez oldum. Daha fazla indirmeyi reddedince de Bulut sözleşmesini sonlandırdı, diğer müşteriler de onun eksiğini kapatmaya yetmedi."

Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi duraksadı ama bir şey söylemedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi kadın pek de dürüst olmayarak.

"Sorun değil," dedi adam, başını kaldırıp ona gülümsedi; fırtına bulutları dinmekteydi. "İşimi mahveden şirket tarafından işe alındım, en azından bu var elimde. Patent beklemede şu an. Onay alınca onlara satarım diye düşünüyorum. Zaten onlar da bunu umuyorlardı sanırım; beni işsiz bırakıp ürünün kendi versiyonlarını piyasaya sunmayı yani."

Acımanın sınırlarına yaklaşacak gibiydi aslında ama adamın davranışı onu keskin bir şekilde sinir bozukluğuna dönmeye zorlamıştı. Duruşuna içerlemişti resmen adamın; bu sı-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kıcı işe kabul edilmeyen diğer herkes gibi çökmüş, acıklı bir hali vardı onun da. Şansına küs, dostum. Suçlulara bakıcılık etmekten ya da mikrodalgada yumurta pişirmekten başka bir beceri edinseydin kendine.

"Eh, en azından o var elinde," dedi kadın.

"Sağ ol," dedi adam. "Eh, bu işler böyle, değil mi? İşe yaramayan bir şey varsa üsteleyeceksin. Sen öğretmenliğe geri dönmek istiyor musun? Bölgedeki okulların bayağı iyi olduğunu duymuştum."

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Dürüst olmak gerekirse yalnızca biraz para kazanıp bir süreliğine ülkeden gitmek istedim. Biraz nakit biriktireyim, gidip bir yerlerde İngilizce öğreteyim dedim. Belki Tayland, Bangladeş. Burası hariç herhangi bir yer olur."

Otobüsün kapısı kapandı. Kadın bu şapşalla arasındaki koltuk boş kaldığı için ufak bir teşekkür duası fısıldadı. Tekdüze sesli kadın önde durup elini salladı. Otobüsteki kısık haydi-tanışalım sohbetlerinin çoğu kesildi, başlar dikkatle kadına çevrildi.

"Evet, millet, kalkmak üzereyiz," dedi kadın. "Lütfen kulaklıklarınızı takarsanız, izlemenizi istediğimiz bir tanıtım videosu var. Yolculuk yaklaşık iki saat sürecek. Arka tarafta bir tuvalet, önde de ihtiyacı olan olursa diye kullanabileceğiniz su var. Videodan sonra lütfen broşürlere bakın. Vardığımızda yerleşim atamalarınızı öğreneceksiniz. Video üç dakika içinde başlayacak. Teşekkürler!"

Koltuk başlarındaki ekranlarda bir geri sayım başladı.

3:00

2:59

2:58

İkisi de broşürleri ve kulaklıkları ittikleri orta koltuğa uzandı. Elleri birbirine sürtündü; plastik poşet hışırdadı. Şap-

şal, kadına bakıyormuş gibi geldiği için kadın ne olur ne olmaz diye göz teması kurmamaya dikkat etti ama adamın tenine dokunduğu yerdeki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Yakın ol ama o kadar da yakın olma.

İçeri gir, işini yap, çık git.

"Videonun bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi kadın. "Biraz kestirebilsem harika olur."

"Fena fikir değil."

Kulaklığın ucunu ekranın altındaki yere takarken onu bu işe alanın kim olduğunu merak etti yeniden.

İlk telefon da diğer bütün iletişimler de anonim ve şifreli olarak yapılmıştı. Verilen teklif tüylerini diken diken etmişti resmen. O parayla emekliye bile ayrılabilirdi. Genetik materyalini de teslim ettiğine göre emekliye ayrılması gerekirdi de zaten. Her ne kadar birinin saç tellerini koparıp onu bir veri tabanına kaydetmesi canını sıksa da bu işten sonra hiçbirinin bir önemi olmayacaktı. Hayatının geri kalanını Meksika'da bir sahilde geçirebilirdi. Suçlu iadesi kanunu olmayan kocaman, güzel bir sahilde.

Bu onun ilk anonim işi değildi ama en büyüğü olduğu kesindi. Bir şeyleri bilmek de onun işi değildi ama merak etmeden duramıyordu işte.

"Kim" sorusuna cevap vermek, bu soruyu biraz açmak anlamına da geliyordu: Bundan kim fayda sağlıyor? Gerçi bu, kümeyi daraltamıyordu. Kral ölürken bütün krallık şüpheli olurdu.

"Affedersin," dedi şapşal, kadının düşüncelerini bölerek. "Kendimi tanıtmalıydım." Boş koltuğun üzerinden elini uzattı. "Paxton."

Bir an için bu eli süzdü, ardından kendi elini uzattı. Adamın tutuşu tahmin ettiğinden daha kuvvetliydi, ayrıca elleri de neyse ki terli değildi.

Kadın kendine bu iş için seçtiği ismi hatırlattı.

"Zinnia,"* dedi.

"Zinnia," diye tekrar etti adam başını sallayarak. "Çiçek olan gibi."

"Çiçek olan gibi," diye doğruladı.

"Tanıştığıma memnun oldum."

Bu, kendi hariç birisine bu ismi ilk defa yüksek sesle söyleyişiydi. Kulağına hoş gelmişti. Zinnia. Durgun bir göletin yüzeyinde seken pürüzsüz bir kaya parçasının sesi gibiydi. Bu, kadının her yeni işinde en çok sevdiği kısımdı: Bir isim seçmek.

Zinnia gülümseyip bakışlarını Paxton'dan aldı, zamanlayıcı sıfırı vurduğu sırada kulaklıklarını kulağına taktı ve video başladı.

HOŞ GELDİNİZ

Bir banliyö evinin güzel döşenmiş mutfağı. Paslanmaz çelikten yüzeyler, büyük cumba pencerelerden giren güneş ışığıyla ışıldamakta. İkisi kız biri erkek üç çocuk, ekranın önünden kahkahalar atarak geçer; arkalarında genç, kumral, çıplak ayaklı ve üzerinde beyaz bir kazak ile kot pantolon olan anneleri onları oyun oynar gibi kovalamaktadır.

Anne durup ekrana döner; ellerini kalçalarına dayayarak doğrudan seyirciyle konuşur.

> Anne: "Çocuklarımı çok seviyorum ama bazen onları idare etmek çok zor olabiliyor. Üzerlerini giydirip evden çıkarabilmek bile çok uzun sürüyor. Hele de o Kara Cuma Katliamları'ndan sonra..."

Kadın duraksar, elini göğsüne bastırır, gözlerini kapar. Gözyaşlarına boğulmak üzere gibidir, derken gözlerini yeniden açar ve gülümser.

---

* Zinya çiçeği. –*çn*

"... o olaydan sonra alışveriş için dışarı çıkma fikri bile beni ölümüne korkutur oldu. Gerçekten, Bulut olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Kadın, yumuşak ve kendinden emin bir şekilde, tıpkı annelerin gülümsemesi gerektiği gibi gülümser.

Görüntü küçük erkek çocuğa geçer; yerdedir ve yüzü acıyla buruşmuş, sıyrılmış kızarık dizini tutmaktadır. Çocuk acıyla haykırır.

Çocuk: "Aaaaaanneeeeeee!"

Ekrana kırmızı polo yaka tişörtlü bir adam gelir; yukarıdan bir yerden atlamış, ince, yakışıklı, sarışın bir adam. Laboratuvarda üretilmiş gibi durmakta. Kamera, adamın elindeki bir kutu yapışkanlı yara bandına yakınlaşır.

Adam mağara gibi bir hangardaki iki devasa rafın arasında koşmaya başlar. Raflar, özenle yerleştirilmiş çeşit çeşit ürünle doludur.

Kupalar, tuvalet kâğıtları, kitaplar, çorbalar. Sabunlar, bornozlar, dizüstü bilgisayarlar ve motor yağı. Zarflar, oyun takımları, havlular ve spor ayakkabılar.

Adam taşıma bantlarından uzun bir sıranın önünde durur, yara bandı kutusunu mavi bir sepete koyarak bant üzerine iter.

Masmavi bir gökyüzünde uğuldayan bir drone'a geçeriz.

Bulut logosuyla süslenmiş karton kutuyu açan anne ekrana gelir. Kadın yara bandı kutusunu alıp içinden bir tane çıkartır, çocuğun dizine yapıştırır. Çocuk gülümseyerek annesinin yanağını öper.

Anne yeniden ekrana döner.

Anne: "Bulut sayesinde hayatın karşıma çıkardığı her zorluğa hazırım. Kendimi şımartma vakti geldiğinde Bulut, bana o konuda da yardımcı oluyor."

Kırmızı polo yaka tişörtlü adam geri gelir, bu sefer kolunun

altında bir kutu çikolata vardır. Yeniden koşmaya başlar. Kamera onu takip etmez. Adam devasa rafların arasında gittikçe küçülür, ta ki keskin bir şekilde sağa dönüp gözden kaybolana kadar. Geride yalnızca boş bir zeminde ayrı birer bütün halinde yükselen, göz alabildiğine uzanan raflar kalır.

Beyaz bir ekrana geçeriz. İnce, yaşlıca bir adam yürüyerek ekranda belirir. Üzerinde kot pantolon, yakaları düğmeli, kolları katlanmış beyaz bir gömlek ve kahverengi kovboy çizmeleri vardır. Gümüş rengi saçları üst tarafları daha fazla kalacak şekilde kısa kesilmiştir. Adam ekranın ortasında durup gülümser.

Gibson: "Selam, ben Gibson Wells, yeni patronunuz. Sizi ailemize dahil etmek büyük mutluluk."

Devasa rafların arasında gezen Wells tekrardan ekranda belirir. Bu sefer etrafında, ellerinde kırmızı şeritler bulunan erkek ve kadınlar vardır. Sanki adam, muhitlerinin hayaletiymiş gibi kimse durup da ona bakmaz.

Gibson: "Bulut, her ihtiyacın çözümüdür. Hızla akıp giden bir dünyada rahatlama noktasıdır. Çıkıp da bir mağazaya gidemeyen ya da yakınlarında bir mağaza bulunmayan veya bu riski almak istemeyen insanlara ve ailelere yardım etmeyi amaçlıyoruz."

Endüstriyel hava pompalarına benzer mavi borularla kaplı, devasa masalar bulunan bir odaya geçer görüntü. Kırmızı polo yakalılar, masalardaki ürünlere bu pompalardan sıktıklarında ürünler kabaran bir köpükle kaplanır ve bu köpük hızla kuruyup karton kutu halini alır.

Paketlere, etiketleri ve Bulut logosunun bir çıkartmasını yapıştırırlar ve tavana doğru durmaksızın ilerleyen makaralara yerleştirirler.

Wells hâlâ etrafta dolaşmakta, çalışanlarsa hızla ve dikkatle işlerini yapmakta, ona dikkat etmemektedirler.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Gibson: "Biz Bulut'ta, kendi kaderinizin efendisi olabileceğiniz emniyetli bir çalışma ortamı sunmaya inanırız. Geniş bir iş alanı yelpazemiz mevcut, toplayıcılardan -şu kırmızılar içindeki şık çalışanlar- kutulayıcılara, destek ekibimizden..."

Kabinlerle dolu kocaman bir oda. Herkesin üzerinde kanarya sarısı polo yaka tişörtler var ve hepsi mikrofonlu kulaklık takmış, masalara gömülü küçük tabletlere bakmaktadırlar. Herkes gülümsemekte, gülmekte, eski dostlarıyla sohbet etmektedir.

Gibson: "... asistanlarımıza..."

Ekran, yeşil polo yakalı çalışanların yemek hazırladığı ve çöpleri boşalttığı göz kamaştıran bir endüstriyel mutfağa geçer. Herkes hâlâ gülüyor ve gülümsüyor. Wells, saçına taktığı bonesiyle beraber küçük bir Hintli kadının yanında soğan doğruyor.

Gibson: "... teknik ekibimize..."

Kahverengi polo yaka tişört giymiş, bir bilgisayar terminalinin içini inceleyen bir grup genç erkek ve kadına geçer görüntü.

Gibson: "... yöneticilerimize..."

Parlak beyaz polo yaka tişört giymiş bir grup erkek ve kadının oturduğu bir masa. Hepsi bir tablet tutmakta, çok önemli bir şeyi tartışmaktadır. Wells kenarda durur.

Gibson: "Bulut'ta becerilerinizi değerlendirir, sizi iki taraf için de en uygun pozisyona yerleştiririz."

Temiz, kataloglardan fırlamış gibi bir daire ekrana gelir. Genç bir adam, ocaktaki bir tencerede sosu karıştırırken küçük kızını omzuna alır.

Duvarlarda *AŞK* ve *İLHAM* gibi el yazısı çıkartmalar vardır. Koltuk şık ve moderndir. Koridor şeklindeki mutfak dört kişinin aynı anda yemek yapabileceği kadar büyük ve bir kokteyl partisine uygun, basık bir oturma odasına açılmaktadır.

Wells gitse de sesi hâlâ duyulmakta.

Gibson: "Bulut yalnızca bir çalışma alanı değildir. Bir yaşam alanıdır aynı zamanda. İnanın bana, aileniz ve arkadaşlarınız sizi ziyarete geldiklerinde onlar da burada çalışmak isteyecekler."

Trafiği sıkışmış bir süper otoyol gelir ekrana. Arabalar hareket etmemekte, egzoz dumanı gökyüzünü küle döndürmektedir.

Gibson: "Ortalama bir Amerikalının işe gidip geliş saati eskiden iki saatti. Boşa giden bir iki saat demek bu. Bu da iki saat boyunca atmosfere karbon pompalanması demek. Yerleşim tesislerimizde yaşamaya karar veren bütün çalışanlarımız, alandaki çalışma noktalarından evlerine on beş dakikadan daha az bir sürede ulaşabiliyorlar. Zamanınızın daha fazlası size kaldığında ailenizle geçireceğiniz, hobinizle uğraşabileceğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz kafa dinlemeye ayırabileceğiniz daha fazla vaktiniz oluyor."

Birkaç sahnenin hızla akan montajından sonra müşteriler, marka mağazalarla çevrili beyaz mermerden koridorlarda dolaşmaktadır. Bir doktor, genç bir adamın gömleğinin altında göğsüne stetoskopunu bastırır. Genç bir çift patlamış mısır tıkınırken yüzlerinde bir film ekranının yansıması ışıldar. Yaşlıca bir kadın koşu bandında koşar.

Gibson: "Eğlenceden sağlığa, sağlık bakım hizmetlerinden en yüksek standartlarda eğitime kadar her şeyi sunuyoruz. Buraya geldiniz mi bir daha hiç ayrılmak istemeyeceksiniz. Burayı evinizmiş gibi hissetmenizi istiyorum. Gerçek bir ev gibi. Bu nedenle, güvenliğinizi her daim birinci önceliğimiz kılmamız bir yana, etrafınızda hiçbir yerde kamera göremezsiniz. Buna yaşamak denmez çünkü."

Beyaz bir ekranın ardından Wells tekrardan ekranda. Arka plan yok olduğundan şimdi bir boşlukta durmaktadır.

Gibson: "Burada gördüğünüz her şey ve çok daha fazlası, Bulut'ta çalışmaya başladığınızda size sunulacak. İşinizin de emniyette olduğuna güvenebilirsiniz. Her ne kadar bazı işleme süreçlerimiz otomatik olarak halledilse de robotları işe almak bana göre değil. Bir robot, bir insanın becerikliliğini ve eleştirel muhakeme yetisini asla taklit edemez. Edebildikleri günse bu bizim umurumuzda olmayacak. Biz aileye inanıyoruz. Başarılı bir iş yürütmenin anahtarı budur."

Kapalı bir mağaza önü. Pencereler tahta çakılarak kapatılmıştır. Wells kaldırımda yürür, mağazaya bakar, başını iki yana sallar ve kameraya döner.

Gibson: "Zor günlerden geçiyoruz. Ona şüphe yok ama daha önce de güçlüklerle karşılaşmıştık ve üstesinden gelmeyi başardık çünkü bizim işimiz bu. Biz başarır ve direniriz. Amerika'nın yeniden ayaklarının üzerine kalkmasına yardım etmek benim hayalim, bu nedenle gelişecek alanımız ve becerimiz olmasını sağlamak için seçilmiş yerel yetkililerinizle birlikte çalışıyorum, böylelikle daha fazla Amerikalının bir maaş sahibi olmasını sağlayabiliriz. Başarımız sizinle başlıyor. Siz, ekonomimizin hareket etmeye devam etmesini sağlayan çarklarısınız. İşinizin bazen zor olabileceğini ya da tekdüze gelebileceğini bilmenizi istiyorum ama asla ne kadar önemli olduğunuzu unutmamalısınız. Bulut sizsiz bir hiçtir. Yani aslında düşününce..."

Kamera yakınlaşır. Adam gülümser ve sanki izleyiciyi kendisine sarılmaya davet ediyormuş gibi kollarını iki yana uzatır.

Gibson: "...ben sizin için çalışıyorum."

Bir lokantadaki masa ekrana gelir. Masanın etrafında bir düzine erkek ve kadın oturmakta, çoğu aşırı kilolu. Erkeklerin elindeki puro yüzünden hava, kıvrılan gri dumanlarla bulutlanmış. Masanın üzeri boş şarap kadehleri ve üzerinde yarısı yenmiş biftekler olan tabaklarla doludur.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Gibson: "Bazı insanlar, sizin için savaşmanın onların işi olduğunu söyler ama öyle değildir. Onların işi kendileri için savaşmaktır. Onların işi, sizin çalışmalarınız üzerinden kendilerini zenginleştirmektir. Biz Bulut'ta, her zaman sizin yanınızdayız ve bu konuda da çok ciddiyiz."

Kamera geri çekilir ve Gibson'ın küçük bir dairede olduğunu gösterir.

Gibson: "Bir sonraki adım ne diye merak ediyor olabilirsiniz. Bulut'a vardığınızda size bir oda ve bir BulutBağı verilecek."

Gibson bileğini kaldırıp aşınmış bir deri kayışa bağlı küçük, camdan bir kareyi gösterir.

Gibson: "BulutBağı'nız yeni en iyi arkadaşınız olacak. Tesiste yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak, kapıları açacak, ürünler için ödeme yapacak, yol tarifi verecek, sağlığınızı ve kalp atışınızı gözlemleyecek ve en önemlisi de işinizde size yardımcı olacak. Odanıza vardığınızca başka hediyeler de bulacaksınız..."

Küçük bir kutuyu kaldırır.

Gibson: "Tişörtünüzün rengi nerede çalıştığınızı söyleyecek. Test bilgilerinizi işlemeye hâlâ devam ediyoruz ama siz odanıza vardığınızda biz de bir sonuç elde etmiş olacağız. Odanıza vardığınızda eşyalarınızı bırakıp biraz dolaşmaya çıkın. Etrafı biraz tanıyım. Yarın oryantasyon yapılacak ve kendi bölümünüzden, size ne nasıl yapılır gösterecek biriyle eşleştirileceksiniz."

Kutuyu yere koyar ve kameraya göz kırpar.

Gibson: "Bol şans, ailemize hoş geldiniz. Amerika çapında yüzden fazla AnaBulut tesisimiz var, benim de ara sıra bu tesisleri ziyaret ettiğimi herkes bilir. Yani beni alanda dolaşırken görürseniz durup bana selam vermekten çekinmeyin. Sizinle tanışmayı iple çekiyorum. Bir de unutmayın; bana Gib diyebilirsiniz."

GIBSON

Bütün depresif konuları geride bıraktığımıza göre muhtemelen size bu işe nasıl girdiğimi anlatarak başlamam en iyisi.

Ne var ki bu konuda bir sorunumuz var: Tam olarak bilmiyorum. Bu gezegende büyüyünce dünyadaki en büyük elektronik toptancılık ve bulut bilgi işlem şirketini yönetmek istediğini düşünen tek bir çocuk dahi yoktur. Ben küçükken astronot olmak istiyordum mesela.

Curiosity keşif aracını hatırlıyor musunuz? Ta 2011'de Mars'a bir bakınsın diye gönderilmişti hani? Bayılıyordum ben ona. Modeli vardı bende, evimizin kedisini üzerine oturtup oturma odasında gezdirebileceğim kadar da büyüktü. O kadar zaman sonra bile Mars'la ilgili şeyleri hatırlıyorum, Güneş Sistemi'ndeki en yüksek dağa sahip olduğunu mesela –Olympus Mons– ya da Dünya'da kırk beş kilo ağırlığında olan bir şeyin orada yalnızca on yedi kilo edişini.

Bayağı iyi bir kilo verme planı bana sorarsanız. Kırmızı etten vazgeçmekten iyidir.

Ben de o gezegene ayak basan ilk kişi olacağıma emindim. Yıllarca ders çalıştım. Gitmek istediğimden değil; birinci olmak istediğimdendi. Ben liseye geçtiğim sıralarda bir başkası yaptı bunu, böylece hayalim de uçup gitti.

Biri teklif etse gitmeyecek değildim tabii hâlâ ama işin gizemi bir nevi yok olmuştu. Bir şeyi yapan birinci insan olmakla ikinci insan olmak arasında büyük fark var.

Her neyse işte, yabancı bir gezegende takılabileceğim diye geçirdiğim tüm o zamanda şu anda olduğum yere doğru yola çıkmıştım bile. Yapmaktan her zaman zevk aldığım şey, insanlarla ilgilenmekti.

Büyüdüğüm kasabada, evimizden bir kilometre kadar uzakta Coop's adında büyük bir market vardı. Derlerdi ki eğer bir şey Bay Cooper'da yoksa demek ki ona ihtiyacın da yoktu.

Büyüleniyordum buradan resmen. Bir mağaza gibi değildi hiç. Büyükçe bir yerdi ve her şey tavana kadar üst üste yığılmıştı. Sanki her şey birbirini dengeliyormuş gibiydi. Bay Cooper'a ne sorarsan sor hemen bulurdu. Bazen arka rafları karıştırması gerekirdi ama istediğiniz şeyi mutlaka bulurdu.

Dokuz yaşıma geldiğimde annem artık markete tek başıma gitmeme izin veriyordu, o yüzden ben de sürekli kendim gitmeyi teklif ediyordum. En ufak şey için bile koşa koşa giderdim oraya. Ekmek lazım derdi ve daha o, sonraki gidişimde de alabilirim aslında diyemeden ben kapıdan çıkmış olurdum.

Bir süre sonra markete sürekli gidip geldiğimden mahalledekilerin de alışverişlerini yapmaya başladım. Yan komşumuz Bay Perry evden çıktığımı görünce beni durdurur, bir kutu tıraş kremi almamı isterdi ya da her neyse işte. Birkaç dolar verir, döndüğümde de paranın üstünü bana bırakırdı. Bu da oldukça kârlı bir ek işe dönüşmeye başladı. Bir süre sonra çizgi romanlar ve şekerlemeler içinde yüzer olmuştum.

Ama asıl dönüm noktası neydi biliyor musunuz? Her şeyi değiştiren o an? Mahallede bir çocuk vardı. Ray Carson'dı adı. İri yarı bir çocuktu, öküz gibiydi resmen. Biraz sessizdi ama çok iyi bir çocuktu. Bir gün elim kolum dolu, marketten çıktığım sırada –eve gitmeden önce altı yedi yere falan uğrayacaktım– kollarım resmen kopacakmış gibi hissettim.

Ray marketin duvarına yaslanmış şeker yiyordu, dedim ki "Ray, bana bir yardım eder misin? Ben de zahmetin için sana biraz para veririm." Ray, neden olmasın yardım ederim, dedi. Sonuçta hangi çocuk biraz harçlık istemez ki?

Poşetlerden birkaçını ona verdim ve birlikte, tek başıma yapabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde hepsini teslim ettik. İş bitince bütün bahşişlerimi toplayıp bir kısmını Ray'e verdim, o da bayağı memnun kalınca bu işi yapmaya devam ettik. Ben siparişleri alıp alışverişi yapardım, o da her şeyi taşıyıp teslim etmeme yardım ederdi. Öyle ki şekerleme ve çizgi

romanlardan video oyunlarına ve roket modellerine terfi ettim. Güzel olanlarının milyon tane parçası vardı ve hiçbirinin de bütün parçaları kutudan çıkmıyormuş gibi gelirdi.

Bir süre sonra Ray Carson'ın bayağı iyi para kazandığını gören çocuklar, kendileri de benim için çalışabilirler mi diye sordular. Tabii dedim ve bir süre sonra mahallemdeki kimse evinden çıkmak zorunda kalmaz oldu.

Tüm bu olanlar iyi hissetmemi sağladı. Annemin, ben ve babam için neredeyse her gün yaptığı gibi deli gibi koşturup durmasındansa oturup tırnaklarına oje sürebildiğini görmek çok güzeldi.

İşler o kadar iyi gidiyordu ki bir gece annemle babamı yemeğe çıkarma kararı verdim.

Coop's'un yanındaki İtalyan lokantasına gittik. O gece için özel olarak aldığım beyaz gömleği ve siyah kravatı giydim. Aslında aşağı takmış olarak inip anneme sürpriz yapacaktım ama nihayetinde bağlasın diye onu yukarı çağırmak zorunda kaldım. Beni orada öyle, o şeyi bağlamaya çalışırken gördüğü anda yüzü mutluluktan patlayacak sandım.

Dışarı çıktık, güzel bir akşam olduğu için yürüdük ve o sırada babam; sürekli hesap geldiğinde benim korkacağıma, onun araya girip günü kurtaracağına dair şakalar yaptı. Bense menüye internetten bakmıştım, o yüzden yetecek kadar param olduğunu biliyordum.

Ben tavuk parmesan söyledim. Annem Sicilya şaraplı tavuk söyledi, babam da şov yapıp et ve balık karışık tabaktan sipariş etti. Hesap geldiğinde hesap defteri elimde, bahşişi hesapladım – yüzde on koydum çünkü annemle babamın içecekleri geç gelmişti; ayrıca garson, ekmeği tazelemelerini istediğimizi de unuttu. Babamın da hep söylediği üzere bahşiş, iyi bir hizmetin ödülüdür.

Parayı defterin arasına koydum ve garsonun almasını bekledim, üstünün kalmasını söyledim. Tüm bu sırada babam öy-

lece cüzdanı elinde duruyordu, yüzünde bir ifade vardı; neydi bilmiyorum, *Curiosity* keşif aracına binmiş kedinin ifadesi gibi bir şeydi. On iki yaşındaydım ve masasında mumlar olan bir lokantada babama yemek ısmarlıyordum.

Garson gittikten ve lokantadan çıkmadan önce omzuma gururla vurdu, anneme baktı ve şöyle dedi, "Oğlumuza bak."

O anı öyle iyi hatırlıyorum ki. Her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar. Arkasındaki duvarda mumun o turuncu ışığının dans edişini, kadehinden dökülen şarabın beyaz örtüdeki mor lekesini; gözlerindeki, yalnızca bir şey hakkında çok dürüst olduğu zamanlarda takındığı o yumuşak bakışları, omzumda hissettiğim elini.

"Oğlumuza bak," demişti.

İnanılmaz bir şeydi bu. Çok özel bir şey yapmışım gibi hissetmiştim. Bir çocuk olmama rağmen onlara bakabilirmişim gibi. Evet, bu galiba. Her şey annemle babamı memnun etme ihtiyacıyla başladı. Sanırım çoğu insanın herhangi bir şeyi yapma sebebi de bu zaten. Yine de rahat bir hayat yaşamayı, para sahibi olmayı, başarılı olmayı istemekle hiçbir alakası yok demek de büyük yalancılık olurdu. Bu dünyadaki herkes bunu istiyor. Kısacası, öyle görünüyor ki benim insanları memnun etme gibi bir ihtiyacım var.

Yıllar yıllar sonra ilk AnaBulut'u açtığımız zamanı hatırlıyorum. Çok mütevazı başlamıştık aslında, bin kişi falandık ama o zamanlar bayağı iyi bir şeydi bu, Amerika'daki ilk modern yaşama-çalışma tesisi olacaktık.

Babam gelebilmişti. Onun için zor bir yolculuktu çünkü o dönem bayağı hastaydı. Annem birkaç yıl önce ölmüştü ama babam yine de gelebilmişti. O kurdeleyi kestikten sonra, hatırlıyorum da etrafı gösterebilmek için onunla yatakhanede biraz gezmiştik.

Gezimiz bitince omzuma hafifçe vurdu ve şöyle dedi, "Oğlumuza bak."

Annem ölmüş olmasına rağmen.

Birkaç ay sonra babam da öldü. İkisini de deli gibi özlüyorum ama bağırsaklarımı kemiren bu kanserin iyi bir yanı varsa o da en azından yakında onları yeniden görecek olmamdır. Umalım da onlarla aynı yöne doğru gidiyor olayım!

Bundan bahsedeyim demiştim işte. Konuşacak daha çok şey var ama bu başlangıç kısmını daha önce hiç dile getirmemiştim, şimdi nihayet getirdim ve yazılı olarak önümde görmek gerçekten iyi geldi. Yarın Molly'yle, Orlando dışındaki AnaBulut'a gideceğiz. İnşa ettiğimiz on ikinci tesis o, şimdi inşa ettiğimiz ölçütteki tesislerin de ilki, o yüzden bayağı özel bir yer benim için. Gerçi hepsi öyle.

Bir de şu var, biliyorum ki herkes yerime kimi bırakacağımı ilan etmemi bekliyor. Durmaksızın çaldığı için telefonumu kapatmak zorunda kaldım resmen. Ona da geleceğim. Yarın ölmüyorum, tamam mı? O yüzden bütün gazetecilere sesleniyorum; kendinize bir içki koyun, sonra da derin bir nefes alın. Yönetim kurulunun tam kontrolü hâlâ bende, kime bıraktığımı da burada, blogda yayınlayacağım, hiçbiriniz özel habere konamayacaksınız yani.

Şimdilik bu kadar. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Bütün bu yükü de boşalttığıma göre bu otobüsten inip bacaklarımı esnetmeyi, biraz yürümeyi iple çekiyorum.

PAXTON

Geçtiğimiz yıllarda, deniz seviyesinin yükselmesiyle su altında kalan ve altı milyondan fazla insanın yaşadığı Hindistan'ın Kalküta bölgesinden yoğun göçler sürüyor.

Yanındaki resim, kıyıdan toplanmış odunlarla yapılmış eğreti bir botun içindeki bir grup insanı gösteriyordu. İki erkek, bir kadın. Üç de çocuk. Hepsinin derisi davul gibi gerilmişti. Paxton telefonundaki tarayıcıyı kapattı.

BELONGS TO KACTUS TEAM

Gökyüzü kararmıştı. Belki fırtına yaklaşıyordur diye düşündü Paxton ama Zinnia'nın uyuyan siluetinin ötesine bakmak için eğilince havanın böceklerle dolu olduğunu fark etti. Kapkara sürüler gökyüzünde bir ileri bir geri dolaşıp duruyordu.

Yol da kalabalıklaşmaya başlamıştı – çok uzun süre etraftaki tek araç onlardı ve hiçliğin ortasında hızla ilerliyorlardı, derken şoförsüz bir taşıma kamyonu yanlarından hızla geçti; öyle hızlıydı ki geçerken çıkardığı gürültü Paxton'ı uykuya dalmanın eşiğinden çekip almıştı. Ondan sonra da kamyonların geçiş sıklığı giderek artmıştı; önce on dakikada, sonra beş, sonra da muhtemelen otuz saniyede bir geçer olmuşlardı.

Ufuk, ileride arasından uzanan tek bir devasa kutu hariç düz bir çizgi halindeydi. Ayrıntılarını göremeyeceği kadar uzaktaydı henüz. Adam koltuğuna yaslanıp kredi sistemini, kıdem sistemini, yerleşim sistemini ve sağlık sistemini açıklayan broşürleri aldı. Hepsini ikişer kere okumuştu aslında ama içlerinde çok fazla bilgi vardı. Bakışları kelimeler arasında sekiyordu âdeta.

Giriş videosu durmadan dönüyordu. Muhtemelen yıllar önce çekilmişti. Paxton, Gibson Wells'in tipini biliyordu, adam neredeyse her gün haberlere çıkıyordu çünkü. Bu videodaki Gibson ise çok daha uzundu ve saçları henüz çok ağarmamıştı.

Şimdiyse ölüyordu. *Meşhur* Gibson Wells ölüyordu. New York Şehri'nin Grand Central Terminali'ni ortadan kaldıracağını duymak gibi bir şeydi bu. Kaldırıp atmak gibi. O olmadan işler nasıl yürürdü ki? Bu sorunun büyüklüğü öfkesini gölgeledi.

Wells'in videonun sonunda söylediği şeyi aklından çıkaramıyordu. Ülke boyunca AnaBulutları ziyaret edecekti demek? Yaşayabileceği bir yıl vardı hâlâ önünde. Kaçını ziyaret edebilirdi acaba? Paxton onu görebilir miydi? Yüzleşebilir miydi

BELONGS TO KAOTIS TEAM

onunla? Üç yüz milyar dolar değerinde olan ama bunun yeterli olmadığını düşünen bir adama ne diyebilirdi ki?

Broşürleri çantasına tıkıp bir şişe su aldı, plastik kapağını açtı. Ardından beklentinin heyecanıyla âdeta göğsünü sızlatan tek broşürü aldı.

Renk kodlu iş atamaları.

Kırmızı, toplayıcı ve yerleştiricilerdi; ürünlerin dağıtımından sorumlu kalabalık gruptu onlar. Kahverengi teknik destek, sarı müşteri hizmetleri, yeşil ise yemek hizmeti, temizlik ya da diğer ufak tefek işler içindi. Beyaz yöneticilere veriliyordu ama kimse o seviyeden başlamazdı zaten. Videoda olmayan birkaç renk daha vardı; mor, öğretmenler için turuncu da drone alanı içindi.

Bunlardan herhangi biri uyardı ona, her ne kadar kırmızı çıkmasını umsa da.

Çıkmasından korktuğuysa maviydi. Mavi, güvenlik demekti.

Kırmızı sürekli ayakta olması anlamına gelirdi ama bunu kaldırabilecek yapıdaydı. Hem şu göbeğindeki yağların birazını verse fena da olmazdı.

Ne var ki onun alanı güvenlikti. Gerçek alanı olmasa da. Mühendislik ve robot teknolojisi okumuştu aslında ama üniversiteden sonra iş bulamayıp çaresiz kalınca bir hapishanenin ilanına yazmış, nihayetinde kıtı kıtına geçinip para biriktirmeye ve kendi işini kurmaya çalışırken orada, elinde kapanabilen cop ve biber gazıyla on beş yıl boyunca çalışmıştı.

UNYCC'deki* ilk gününde çok korkmuştu. Herkesin dövmelerle kaplı olduğu, diş fırçalarını bıçaklara dönüştürdükleri bir yere düştüğünü sanıyordu ancak alt düzey, şiddet göstermeyen birkaç bin suçluyla karşılaşmıştı yalnızca. Uyuşturucu ihlalleri, ödenmemiş park cezaları ya da kredi veya öğrenci borçları gibi.

---

* Yukarı New York Islah Merkezi. *–yhn*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

İşi çoğunlukla insanlara nerede duracaklarını, ne zaman hücrelerine dönmeleri gerektiğini ya da yere düşürdükleri bir şeyi almalarını söylemekten ibaretti. Nefret ediyordu bu işten. Öyle çok nefret ediyordu ki bazı geceler eve dönünce derhal yatıp başını yastığına gömer, midesi öyle büyük bir çukurmuş ki sanki bedeninin geri kalanı da içine düşüyormuş gibi hissederdi.

Son günü, işten ayrılacağını bildirdiği ve gözetmeninin omuz silkip eve gitmesini söylediği gün hayatının en güzel günüydü. Birine rapor vermesi gereken bir yere bir daha asla dönmeyeceğine dair söz vermişti kendine.

Ama işte buradaydı şimdi.

Otobüs hızla ilerlemeye devam ederken Paxton, broşüre bakınıp güvenlik bölümünü yeniden okudu. Anlaşılan Bulut'un kendi ekibi vardı ve gözetlemeyle beraber yaşam kalitesi sorunlarıyla da ilgilenmek üzere görevlendirilmişlerdi. Gerçek suçların yaşanması durumunda da yerel güvenlik polisiyle birlikte çalışıyorlardı. Pencereden dışarı, akıp giden o boş arazilere baktı. Yerel güvenlik polisini merak etmişti.

Otobüs hafif bir eğimden inmeye başlayınca mükemmel bir manzara belirdi ve Bulut yerleşkesi gözler önüne serildi.

Önlerinde dağınık halde bir sürü bina vardı ama tam ortalarında, gökyüzünde bir ileri bir geri uğuldayıp duran droneların kaynağı olan öyle büyük bir yapı vardı ki yapının tamamını tek bir bakışta göremiyordunuz; kademe kademe incelemeniz gerekiyordu. Paxton'ın karşısında kalan yan tarafı neredeyse mükemmel derecede pürüzsüz ve düzdü. Bu devasa yaratık ile etrafındaki daha küçük binalar arasında borular uzanıyor, yolların üzerinde kıvrılıyordu. Binanın sanki hem çocuksu hem de vahşi bir yanı vardı – umursamaz bir el gökten düşürdükten sonra aceleyle düzenlenmiş gibiydi.

Şu ana kadarki duyuruları yapan beyaz polo yakalı kadın ayağa kalkıp, "Herkes burayı dinlesin," dedi.

Zinnia hâlâ baygın vaziyette olduğundan Paxton, eğilip, "Hey," dedi. Kadın kımıldamayınca tek parmağını kadının omzuna koyup kadın uyanana kadar hafifçe bastırdı. Kadın irkilerek doğruldu; gözleri telaşlı bakıyordu. Paxton avuçları açık şekilde iki elini kaldırdı. "Affedersin. Gösteri başlıyor da."

Kadın burnundan derin bir nefes aldı, başıyla onayladı; ardından sanki bir düşünceyi kafasından atmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

"AnaBulut'ta üç yatakhane bulunuyor: Meşe, Sekoya ve Akçaağaç," dedi kadın. "Yerleşke atamaları listesini okuyacağım, lütfen dikkatle dinleyin."

Bir sürü soyadı okumaya başladı.

Athelia, Meşe.

Bronson, Sekoya.

Cosentino, Akçaağaç.

Paxton, alfabenin sonuna düşen soyadını bekledi. Kısa bir sürenin ardından nihayet: Meşe. Kendi kendine tekrar etti: Meşe, Meşe, Meşe.

Çantasında bir şeyler arayan, listeyi dinlemeyen Zinnia'ya döndü.

"Seninkini duydun mu?" diye sordu Paxton.

Kadın başını kaldırmadan onayladı. "Akçaağaç."

Bu iyi olmadı işte, diye düşündü Paxton. Zinnia'da hoşuna giden bir şeyler vardı. Dikkatli ve merhametli bir hali vardı kadının. Mükemmel Yumurta olayını ona anlatmayı planlamamıştı aslında ama bunu dile getirmenin üzerindeki baskıyı biraz azalttığını fark etmişti, şişmiş balonun havasını azaltmak gibiydi sanki. Güzel olması da cabasıydı; her ne kadar tuhaf bir güzelliği olsa da pürüzsüz boynu ve uzun, ince eklemleri bir ceylanı anımsatmıştı adama. Gülümsediğindeyse üstdudağı abartılı bir şekilde kıvrılıyordu. Güzel bir gülümsemeydi, bu gülümsemeyi daha çok görebilmek istemişti.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Belki Akçaağaç ve Meşe birbirlerine yakındı?

Aklına bir düşünce geldi. Bir anda geldiğini düşünmek isterdi adam ama aslında bu düşünce, onunla birlikte otobüse binmiş ve şu ana kadar da arkalarında oturmuştu. Her şey değişmek üzereydi. Aynı anda hem yeni bir işi hem de yaşayacağı yeni bir yer olmuştu. Hayatının topraklarında depreme benzer bir değişim yaşanmıştı. Oraya varmak için sabırsızlanmakla otobüsün geri dönmesini dilemek arasında bir his içinde kalakalmış olduğunu fark etti.

Burada çok fazla kalmayacağını söyledi kendi kendine. Geçici bir duraktı burası, tıpkı hapishanenin olması gerektiği gibi. Bu sefer sözünde duracaktı.

Otobüs en yakındaki binaya, yolun içine uzandığı açık bir ağzı varmış gibi duran koca bir kutuya doğru ilerledi. İçeride yol onlarca kola ayrılıyordu. Neredeyse hepsi, yol boyunca uzanan metal tarayıcıların altında dikkatli, hareketleri planlanmış bir dansa eşlik eden taşıma kamyonlarıyla doluydu. Paxton karşı taraftan kamyon gelmediğini fark etti. Muhtemelen çıkış için farklı bir yol kullanılıyordu.

Otobüs sağa, kamyonların bulunmadığı kendi yoluna doğru girip hızlanarak trafiği ardında bıraktı, ardından park halinde duran benzer otobüslerin ortasında durdu. Sürüye rehberlik eden kadın, yeniden ayağa kalkıp konuştu, "Otobüsten indiğinizde saatiniz size verilecek. Birkaç dakika sürebilir, o yüzden arkadakiler rahatınıza bakabilirsiniz. Kısa sürede hepiniz çıkmış olacaksınız. Teşekkürler ve AnaBulut'a hoş geldiniz!"

Otobüstekiler kalkıp çantalarını aldı. Zinnia hâlâ oturuyor, pencereden dışarıdaki manzaraya bakıyordu. Manzara çoğunlukla, tepelerindeki güneş enerjisi düzeneğinin siyah yüzeyi güneşte dalgalanan başka otobüslerden oluşuyordu.

Paxton kadını bir şeyler içmeye davet etmeyi düşündü, insanlarla tanışmak güzel olabilirdi. Zinnia hoş bir kadındı, bel-

ki de onun için fazla hoştu ama daha ilk gününü bir reddedilmeyle mahvetmek istemiyordu. Ayağa kalktı ve çantasını alıp kenara çekildi, kadının kendi önüne geçmesine müsaade etti.

Otobüsün dışında gri saçları özenle atkuyruğu yapılmış, üzerinde beyaz polo yaka olan uzunca bir adam duruyordu. Yanında da başına mor bir bandana sarılı, elinde bir kutu tutan uzun, siyahi bir kadın vardı. Adam sırasıyla herkese bir soru sorup tabletinin ekranına dokunuyor, ardından kutuya uzanıp onlara bir şey veriyordu. Sıra Paxton'a gelince adını sordu, tabletine baktı ve ona bir saat uzattı.

Paxton, saati inceleyebilmek için kalabalıktan uzaklaştı. Saatin kayışı çok koyu bir griydi, öyle ki siyah gibi duruyordu, bir de manyetik bir kilidi vardı. Şeridin iç tarafında bir sürü metal disk vardı. Kayışı bileğinin üzerine yerleştirip kilidini kapayınca bir ekran belirdi.

Selam, Paxton! Parmağını ekrana yerleştir.

Mesajın yerini bir parmak izi şekli aldı. Paxton parmağını ekrana bastırıp saat titrerken bir süre bekledi.

Teşekkürler!

Ardından:

Odana gitmek için saatini kullan.

Ardından:

Meşe'ye atandın.

İnsanların oluşturdukları sırayı takip ederek mavi lastik eldivenler takmış, mavi polo yakalı erkek ve kadınların başında durduğu vücut tarayıcılara doğru gitti. Mavili bir adam "Silah yasak," diye seslendiği sırada herkes valizlerini birbiri ardına bir tarayıcının üzerine koyuyor, kollarını havaya kaldırıyor, makine etraflarında döndükten sonra çıkıp çantalarını geri alıyordu.

Tarayıcıların ilerisinde, önlerinde turnikeler bulunan ve birkaç raya ayrılan yüksek bir platform vardı. Her turnikenin

üzerinde küçük, etrafı beyaz ışıkla çevrelenmiş siyah aynalı bir disk vardı. İnsanlar BulutBağlarını diskin önüne getirince ışık yeşile dönüyor, rahatlatıcı, tatmin edici bir ses çıkarıyordu. *Her şey güzel olacak* diyormuşçasına hoş bir çınlama sesiydi bu.

Paxton platformda Zinnia'yı görüp yanına gitti. Saatini kurcalamasını ve ince parmaklarını üzerinde gezdirmesini bir süre izledi.

"Pek saat insanı değilsin galiba?" diye sordu Paxton.

"Efendim?" Başını kaldırıp sanki adamın kim olduğunu unutmuş gibi gözlerini kısarak ona baktı.

"Affedersin. Bir gözlemdi sadece. Takmaktan pek hoşlanmıyormuşsun gibi duruyor da."

Zinnia kolunu uzattı. "Çok hafif. Hissetmiyorsun bile resmen."

"Bu iyi bir şey ama, değil mi? Gün boyu takacaksak eğer."

Kadın başını sallarken kurşun şeklinde bir tramvay istasyona girdi. Manyetik raylar üzerinde sessizce ilerleyip yere çarpan bir yaprağın şiddetiyle durdu. Herkes binip bu kısıtlı alana iyice sıkıştı. İnsanlar tutunabilsin diye içinde birçok sarı demir, duvar boyunca da açılabilen birkaç engelli koltuğu vardı ama kimse onları kullanmadı.

Kalabalığın itiş kakışı sırasında Paxton, Zinnia'dan uzaklaşmış, herkes yerleşip de kapılar kapandığındaysa kadın tramvayın en ucunda kalmıştı. Herkes omuz omuza sıkışmış vaziyetteydi. Ter, tıraş kolonyası ya da parfüm kokan insanlar her yanına değiyor; bu kokular, bu kısıtlı alanda zehirli bir karışım haline geliyordu. Zinnia'ya hiçbir şey demediği için kendi kendini tekmelemek istedi ama bu noktada bir şey yapmak için artık çok geçmiş gibi duruyordu.

Tramvay karanlık tünellerden füze gibi geçip aniden gün ışığına çıktı. Birkaç keskin viraj, insanların ayaklarını neredeyse yerden kesmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tramvay yavaşladı ve renkli, geniş pencereler ışıldadı. MEŞE yazısı hayalet gibi beyaz harflerle alanın üzerine kocaman yazılmıştı. Karizmatik bir erkek sesi çınlayıp istasyonun adını söyledi.

Paxton kalabalığı takip edip tramvaydan indi, bu sırada da Zinnia'ya hızlıca bir selam verip, "Sonra görüşürüz?" dedi. Planladığına kıyasla fazla soru gibi olmuştu bu cümle –aslında daha cesur duyulsun istemişti adam– ama kadın yine de gülümseyip başını sallamıştı.

Tramvaydan iner inmez üç asansörü bulunan, iki yanı merdivenli, fayans döşeli bir yeraltı istasyonu onu karşıladı. Asansörlerden biri çalışmıyordu; turuncu koniler önünde kocaman dişler gibi sıralanmıştı. Çoğu insan asansörü tercih ederken Paxton, çantasını omzuna atıp merdivenlere yönelme cesaretini gösterdi. Tepede sadece çimentodan bir alan ve asansör girişleri vardı. Duvarlardan biri tamamen bir ekrandan oluşuyordu ve üzerinde otobüsteki tanıtım videosu dönüyordu.

Anne, oğlunun dizine bir yara bandı yapıştırdığı sırada adamın bileği titredi.

10. kat, D Odası.

En azından etkili bir aletti. Paxton asansörlere doğru yürümeye devam etti; binince içlerinde tuş olmadığını, yalnızca etrafı beyaz ışıkla çevrili aynı diskten bulunduğunu gördü. İnsanlar saatlerini önünden geçirince camın yüzeyinde kat numaraları beliriyordu. Paxton da kendi saatini gösterince ekranda on numarası belirdi.

Onuncu katta inen tek kişi Paxton'dı. Kapılar ardında kapanınca koridorun sessizliğine şaşırdı. Saatlerce süren konuşmalardan, videolardan, otobüsten, yoldan ve yabancılarla zorunlu olarak dip dibe bulunduktan sonra hoşuna gitmişti. Duvarlar cüruf briketinden yapılmış ve beyaza boyanmıştı, kapılar orman yeşiliydi ve küçük bir plaka tuvaletlerin yönünü ve daire numaralarını gösteriyordu. Alfabe koridorun

BELONGS TO KAOTIC TEAM

en ucundan başlıyordu, bu da muşamba zemininin üzerinde uzun bir süre yürümesi demekti. Ayakkabıları parlak zeminin üzerinde gıcırdıyordu.

D harfiyle işaretlenmiş kapıya geldiğinde bileğini kapı koluna yaklaştırdı ve tok bir klik sesi geldi. Paxton kapıyı itip açtı.

Oda bir daireden çok sıkış tepiş bir koridoru andırıyordu. Zemin, koridorla aynı sert malzemeden, duvarlar da aynı beyaz boyalı briketlerden yapılmıştı. Hemen sağda mutfak bölümü vardı: duvara monte bir mikrodalga fırını olan bir tezgâh, küçük bir lavabo, bir de elektrikli ocak. Dolaplardan birini açınca içinde ucuz, plastik tabak çanaklardan yerleştirilmiş olduğunu gördü. Solunda bir sürme kapı vardı; açınca uzun, dar bir dolap ortaya çıktı.

Hemen tezgâhla dolabın ötesinde sol duvara monte edilmiş bir Japon şiltesi, altında da çekmeceler vardı. Şilte pürüzsüz, plastiğe benzer bir malzemedendi ve hâlâ yatağını ıslatan bir çocuğa alınacak türden bir şeye benziyordu. Şiltenin kenarındaki küçük notta, çekerek bunu bir yatağa dönüştürebileceği yazıyordu.

Yatağın karşısındaki duvara bir televizyon monte edilmişti, altında da dar bir sehpa vardı, o kadar dardı ki bir fincan kahveyi bile zar zor sığdırabilirdiniz. Odanın diğer ucunda, güneş ışığını filtreleyerek odaya dağıtan buzlu camdan bir pencere, üzerinde de aşağı çekilip kapatılabilen bir perde vardı.

Paxton çantasını kutuların, katlanmış çarşafların ve sönük yastığın yanına bıraktı. Şiltenin hemen yanında durduğunda zorlanarak da olsa parmak uçlarını duvara değdirebiliyordu.

Banyo yoktu. Koridordaki tuvalet levhalarını hatırlayıp iç çekti. Ortak tuvalet vardı demek. Üniversiteye geri dönmüş gibiydi resmen. Hiç değilse bir oda arkadaşı yoktu.

Paxton'ın bileği titredi.

Televizyonu aç!

Şiltenin üzerindeki kumandayı buldu, oturdu ve oldukça yüksek bir açıda asıldığı için boynunu uzatmasını gerektiren televizyonu açtı. Beyaz bir polo yaka tişört giymiş, otuz iki diş gülümseyen ufak tefek bir kadın, Paxton'ınkine benzer bir odanın ortasında durmuştu.

"Merhaba," dedi kadın. "Yerleşim tanıtımına hoş geldin. Eminim ki yerleşim broşürlerini okuduğun için bildiğin gibi oda yükseltmeleri mümkün ama şimdilik burada kalacaksın. Bazı temel ihtiyaçlarını senin için sağladık, ihtiyacın olan diğer her şey için de mağazalara gidebilirsin. AnaBulut'taki ilk haftanda daire ve sağlık ürünlerinin hepsinde yüzde on indirim hakkın var. Daha sonrası için de Bulut internet sitesi üzerinden satın alacağın bütün ürünlerde yüzde beş indirimin olacak. Erkek, kadın ve cinsiyet ayrımı gözetmeyen banyoları koridorun sonunda bulabilirsin. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen R dairesinde yaşayan yerleşim danışmanınla iletişime geç. Öncelikle yatağını kontrol etmek istersin belki." Kadın elini çırptı. "Seni orada bir iş ataması ve bir tişört bekliyor."

Ekran karardı.

Paxton, şiltenin üzerinde duran kutuya baktı. İçeri ilk girdiğinde onu fark etmemişti; orada, tam ortada duruyor olmasına rağmen. Fark etmemişti çünkü fark etmek istemiyordu.

Kırmızı. Lütfen kırmızı olsun.

Mavi hariç herhangi bir renk.

Kutuyu alıp kucağına yerleştirdi. Hapishaneyi düşündü. İşe başladıktan kısa bir süre sonra Stanford Hapishanesi deneyini okumuştu. Birkaç biliminsanı, birkaç kişiyi rol yapacakları, bazılarının mahkûm bazılarının da gardiyan olacağı bir ortama koymuştu. Hepsi sıradan insanlar olmalarına rağmen rollerine kendilerini öyle kaptırmışlardı ki "gardiyanlar" giderek daha da baskıcı ve zalim olmaya, "mahkûmlar" da aslında uymaları gerekmeyen kurallara uymaya başlamışlar-

BELONGS TO KAOTIS TEAM

dı. Paxton birkaç noktada çok etkilenmişti bu deneyden; en derinden etkileyeniyse, gardiyan üniformasının içinde olmasına rağmen onun kendini hep bir mahkûm gibi hissetmiş olmasıydı. Onun için otorite, ayağını vuran ve biraz olsun uzun bir adım atsa ayağından düşecekmiş gibi hissettiren kocaman bir ayakkabı gibiydi.

Ve kutuyu açtığında içinde üç adet mav renkli polo yakalı buldu elbette.

Hepsi düzgünce katlanmıştı ve sporcu kıyafetleri gibi pürüzsüz bir malzemeden yapılmıştı.

Uzun bir süre orada oturup onlara baktı, sonra duvara doğru fırlatıp kendini şiltenin üzerine bıraktı. Dikkatini tavanın pürüzlü yüzeyine vermişti şimdi.

Odadan çıkıp dışarı, bir yere, herhangi bir yere gitmeyi düşündü ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı. Otobüsten aldığı broşürleri alıp ödeme planını yeniden okudu. Buradan ne kadar erken çıkabilirse o kadar iyiydi.

ANABULUT'TA ÖDEMELER

AnaBulut'a hoş geldin! Muhtemelen ödeme planımızla ilgili bazı soruların vardır. Sorun değil – biraz kafa karıştırıcı olabiliyor gerçekten! Aşağıda, sistemimizin nasıl işlediğine dair genel bir açıklama var ama başka yardıma ihtiyacın olursa yönetici binamızdaki bir bankacıyla görüşme ayarlayabilirsin.

Bulut %100 kâğıtsız işler – buna para da dahil. İletişim teknolojisi yakın alanının son özelliklerine sahip olan BulutBağı'n sana özel olarak şifrelenmiştir. Yalnızca kilidi kapandığında ve teninle temas halinde olduğunda çalışır, bu nedenle yalnızca geceleri şarj etmek üzere çıkarmanı tavsiye ediyoruz.

Saatin AnaBulut'taki bütün işlemler için kullanılabilir. Bir çalışan olduğun için banka sistemimizde, burada çalıştığın sürece kullanabileceğin özel bir hesabın bulunuyor. Bulut'tan ayrılırsan bile buradaki hesabını açık tutabilirsin – Federal Mevduat Sigorta Kurumu tarafından sigortalıyız, ayrıca fonlara da herhangi bir standart ATM'den ulaşılabiliyor.

Maaşın kredi olarak ödeniyor. Bir kredi aşağı yukarı 1 dolara denk geliyor, ayrıca birkaç sentlik küçük bir çevirme ücretine tabi tutuluyor (son çevirme ücretleri için online bankacılık portalına bakabilirsin) – ve her cuma günü hesabına aktarılıyor.

Yerleşim, sağlık ve ulaşım ücretleri ile vergiler, senin adına düşülüyor. Bildiğin üzere, Amerika Çalışan Konut Yasası ve Kâğıtsız Para Birimi Yasası sebebiyle asgari ücret almıyorsun. Ne var ki bu parayı, cömert konutlar ve sağlık planları, şirketimizin ulaşım sistemini sınırsız kullanma ve uygun emeklilik fonumuz gibi birçok farklı yolla elde ediyorsun.

Hesap bakiyen sıfırdan başlıyor ancak mevcut herhangi bir banka hesabını buraya para aktarmak için kullanabilirsin, elbette cüzi bir işlem ücreti alınarak (son ücret oranlarını görmek için online bankacılık portalına bakabilirsin). Aynı zamanda nakit parası olmayan kişilere başlangıçta yardımcı olabilmek adına kredi bazında geçici muafiyet de sunuyoruz. Lütfen daha fazla bilgi için bankacılık bölümümüzle iletişime geç.

Çalışan Sorumluluk Yasası gereğince, aşağıdaki suçları işlemen durumunda ödemenin kesilebileceğini de bilmelisin:

- Bulut malına zarar verme
- İşe iki defadan fazla geç gelme
- Bir yönetici tarafından belirlenmiş kotaya erişememe

- Kişisel sağlık bakımını ihmal etme
- Hasta gün haklarını aşma
- Saatini kaybetme ya da kırma
- Kamu düzenini bozucu davranışlar

Buna ek olarak, aşağıdaki durumlarda da ek kredi kazanabilirsin:

- Üç ya da daha fazla ay boyunca aylık kotanı doldurma
- Altı ay ya da daha uzun bir süre hastalık izni kullanmama
- Her altı ayda bir sağlık muayenesinden geçme
- Yılda bir diş temizletme

Aynı zamanda, beş yıldız değerlendirmeni düşürmediğin her hafta maaşın otomatik olarak 0,05 oranında artıyor. Bu artışın etkin olması için değerlendirmenin tüm hafta boyunca korunması gerekiyor.

Hesabın aynı zamanda bir kredi kartı görevi de görüyor. Hesabındaki kredi miktarının altına düşsen de ödeme yapabiliyorsun. Açığın varken kazanılan bütün krediler öncelikle faizin (mevcut oranlar için online bankacılık portalına bakabilirsin), ardından ana paranın ödenmesi için kullanılıyor.

Ayrıca emeklilik maaşı programımıza da katılabilirsin. Böylelikle birkaç yılın ardından haftalık yirmi saate indirilmiş çalışma programına katılmaya hak kazanmış olacaksın. Bunun yanı sıra yerleşme yardımına ve Bulut mağazasından satın alınmış her şeyde %20 indirime sahip olacaksın.

Bankacılar sabah dokuz ila akşam beş arasında, ihtiyacın olan herhangi bir konuda yardımcı olmak üzere yönetici binamızda olacak. Hesabına, herhangi bir zamanda AnaBulut'un birçok noktasına yerleştirilmiş BulutNoktalarındaki online bankacılık portalı yoluyla, internet tarayıcınla ya da dairendeki televizyon üzerinden de erişebilirsin.

ZINNIA

Zinnia parmağını saatinin ekranında gezdirdi. Öyle pürüzsüzdü ki kaygan gibiydi resmen. Saati takınca mıknatısları bileğinin iç tarafındaki ince deri tabakasına çarparak kapandı.

Geceleri şarj edilecekti. Onun dışında çıkarmayacaktı çünkü sağlık takip verileri sağlıyor, kapıları açıyor, değerlendirmeleri giriyor, iş atamalarını sağlıyor, etkileşim süreçlerini yönetiyor, muhtemelen insanın AnaBulut'ta yapması gereken daha yüzlerce işe yarıyordu.

Adına kelepçe deseler de olurdu.

BulutBağı kitapçığındaki, tansiyonunu birkaç tık artıran paragrafı aklından tekrar etti.

> BulutBağları, odanızın dışındayken sürekli olarak takılmalıdır. Bağınız size özel şifrelenmiştir. Her BulutBağı'nda bulunan hassas kişisel bilgiler sebebiyle, bağınız çok uzun süre takılmadığında ya da bağınız başka birisi tarafından takıldığında -hem işitsel olarak hem de Bulut güvenlik sisteminde- bir alarm tetiklenecektir.

Zinnia kapıya baktı. İç taraftaki duvarda bir disk vardı – dışarı çıkmak için bile saatini ekranda kaydırman gerekiyordu. Muhtemelen insanların onları takmadan dışarı çıkmadığından emin olmak için yapılmıştı bu, sonuçta asansörden dairelere, tuvaletlere kadar her şeyi açan bir anahtar görevi görüyordu.

Olay bunu takıp takmamak değildi; olay, onun konumunu takip ediyor olmasıydı. Yanlış bir bölüme adım attığın anda karanlık bir odada bir ekran aniden parlayıverirdi muhtemelen. Birisi alarma geçirilmiş olurdu.

Yatağının üzerindeki kutudan çıkardığı kırmızı polo yakalı tişörtlere baktı; kahverengi olmayışları hâlâ sinirini bozuyordu.

Saat olayını önceden biliyordu elbette. Bulut'un iş yerleştirme algoritmasını çözebileceğini, kendisini teknik ekibe yerleştirmelerini sağlayacak cevapları ve meslek tecrübesini sağlaya-

bileceğini düşünmüştü ki bu da ihtiyacı olan şeye yeterli erişimi olmasını sağlardı.

Artık bu mümkün değildi anlaşılan.

Bu da ona üç seçenek bırakıyordu:

Birincisi, konum verilerini değiştirmek için saati kurcalayabilirdi. İmkânsız değildi ama pek heyecanla girişeceği bir iş de sayılmazdı. Bu konularda iyiydi ama o kadar da iyi olmayabilirdi.

İkincisi, saati olmadan hareket etmenin bir yolunu bulabilirdi ama o zaman da hiçbir kapıyı açamazdı. Odasından bile çıkamazdı.

Üçüncüsü, tamir ya da güvenlik bölümüne atanabilirdi, en çok erişime o meslekler sahipti ne de olsa ancak bunun da mümkün olup olmadığını bilmiyordu.

Bu da bu işin çok çok daha zor olacağı anlamına geliyordu.

O halde neden şimdi, bir içeri sızma testiyle başlamasın ki?

Duvardaki diske doğru eğildi, parmaklarını üzerinde gezdirdi. Sökmeyi düşündü aslında ama muhtemelen o da bir tür alarmı tetiklerdi. Saatini ekranda kaydırıp kapıyı açtı, kapı kapanmasın diye ayağını arasına koyup BulutBağı şarjına doğru eğildi. Saati şarj cihazının üzerine bırakıp koridora çıktı.

Bir an için orada durdu, sonra orada öylece durmanın muhtemelen tuhaf göründüğün düşünerek tuvaletlere doğru yol aldı. Tuvalete vardığı sırada mavi polo yakalı içinde, kolları kabile dövmeleriyle kaplı bir et yığını asansörden çıktı. Zinnia ile arasında mesafe bırakarak durdu, sakin ol dercesine bir ifadeyle ellerini kaldırdı. Görünüşünün insanları gerebileceğinin bilincindeymiş gibi duruyordu.

"Hanımefendi?" diye sordu hafif uyuşuk ses tonuyla. "BulutBağı'nız olmadan odanızdan çıkmamanız gerekiyor."

"Affedersiniz. İlk günüm de."

Adamın yüzünde harika bir gülümseme belirdi. "Olur öyle şeyler. Odanıza dönmenize yardım edeyim, yoksa kapıda kalacaksınız."

Adamın ona koridor boyunca eşlik etmesine izin verdi. Adam saygılı bir mesafede durmayı sürdürüyordu. Kapıya geldiklerinde saatini diskin önüne tuttu ve ışık yeşile döndü. Ardından sanki arkasında vahşi bir kaplan varmış gibi kapıdan iyice geriledi. Tatlı bir hareketti.

"Teşekkürler," dedi kadın.

"Sorun değil, hanımefendi," dedi adam.

Kadın, adamın koridor boyunca ilerleyişini izleyip odasına döndü. Makyaj çantasını alıp asla sürmediği kırmızı rujunu çıkardı. Altını açıp içinden başparmak şeklinde ve büyüklüğünde bir radyo frekans algılayıcı çıkardı. Yanındaki tuşa basınca şarjı olduğunu gösteren bir yeşil ışık yandı.

Kadın bu algılayıcıyı odanın her köşesinde gezdirdi. Işık, televizyon ve tavan ışığında kırmızıya döndü, bunları o da bekliyordu zaten ama başka hiçbir yerde kırmızı yanmadı. Ne havalandırmada ne de dolaplarda.

Ardından kapıyı açıp tarayıcıyı kenarlarında gezdirdi. Işık, kapı kilidinin orada kırmızıya döndü. İçeride, kapı çerçevesinin ince metalinin altında yerleştirilmiş bir şey vardı. Termal tarayıcı mıydı? Hareket algılayıcı mı? BulutBağı'nı şarjdan alıp bileğine taktı. Kapıyı tekrar kontrol etti. Bu sefer kırmızı ışık yanmamıştı. BulutBağı'nı şarja geri takıp denedi. Kırmızı ışık geri dönmüştü.

Bulmuştu işte. Sorunun çıkış noktasının kapı olduğunu varsayabilirdi. Bir tür sezici, saati takmadan odadan çıktığını algılıyordu. Saatini bir kenara atıp başka bir çıkış bulabilirse sorun ortadan kalkacaktı.

Odada etrafına bakındı; şimdi bu yer gözüne daha bile küçük görünmüştü, çocuk kulübü gibiydi âdeta. Bir yolunu bulacaktı ama önce biraz keşif yapması gerekiyordu. Saati bileğine takıp boş koridorda tuvaletlere doğru sallana sallana yürüdü. Önünde yarısı erkek, yarısı etekli kadın işareti olan cinsiyet ayrımı gözetmeyen tuvaleti seçti; içeride uzun bir sıra lavabo, tuvalet ve pisuar vardı. Tuvalet kabinlerinden biri doluydu; aşağıdaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boşluktan küçük spor ayakkabıları görünebiliyordu. Boyutuna ve tarzına bakılırsa içerideki muhtemelen bir kadındı.

Zinnia lavabolardan birine gidip musluğu açmaya yeltendi. Musluk başı yuvasından çıkmış gibi duruyordu. Sertçe çekince neredeyse elinde kalacaktı, diğer lavaboya geçip yüzüne biraz su çarptı. Başını kaldırıp bakınca tuvaletin asma tavanlı olduğunu gördü.

Bu iyiydi işte.

Asansöre doğru giderken genç bir kadınla karşılaştı; kadının ponpon kız edasında bir güzelliği vardı, ayrıca narin de duruyordu. Bu da üzerindeki kahverengi polo yakanın o ince hatlarıyla fazla alakasız durmasına sebep olmuştu. Tişörtüyle aynı renkte olan saçları sımsıkı arkada toplanmıştı, öyle ki canını yakıyorlarmış gibi duruyordu. Kadın o çizgi film karakteri gibi gözlerini Zinnia'nınkilere dikip, "Katta yeni misin?" diye sordu.

Zinnia durdu. Sosyal nezaket, onun da klişe bir sözle karşılık vermesini gerektiriyordu.

"Öyleyim," dedi Zinnia kendini gülümsemeye zorlayarak. "Daha bu sabah geldim."

"Hoş geldin," dedi kız elini uzatarak. "Ben Hadley."

Zinnia kızın elini sıktı; eli küçük bir kuş gibi kırılgandı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu kız.

"İyi," dedi Zinnia. "Yani, her şey biraz fazla geliyor tabii ama yerleşiyorum işte."

"Bir şeye ihtiyacın olursa Q'dayım ben. V'de de Cynthia var. Koridorun valisi falan gibi bir şeydir o." Kız komploculara özgü bir şekilde gülümsedi. "Nasıldır bilirsin. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız."

"Bilmiyordum, öyle miymiş?"

Hadley göz kırptı. Bir kere, ardından iki kez daha. Sonrasında başını sallayıp ışıltının havada asılı kalmış o söylenmeyen şeyin unutulmasını sağlayacağını umarak gülümsemesini iyice genişletti. Zinnia da bunu muhtemelen ilginç çıkacak bir bilgi olarak beyninin bir köşesine kaldırdı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kız, sonra o tatlı, kırmızı, topuksuz ayakkabılarının üzerinde dönüp yürümeye başladı. Zinnia da arkasından, "Ben de memnun oldum," diye seslenip asansöre döndü. Hâlâ gardını almış vaziyetteydi ve az önce tam olarak neler yaşandığını anlamaya çalışıyordu. Lobiye inerken kız herhalde sadece kibarlık yapmaya çalışıyordu diye düşünüp muhtemelen sakinleşmesi gerektiğine karar verdi.

Zinnia aşağı inince bütün yerleşkenin haritasını gösteren geniş, tek başına duran bir bilgisayar ekranının önünde durdu.

Yatakhaneler düz bir çizgi halinde, kuzeyden güneye dizilmişti: Sekoya, Akçaağaç ve Meşe. Sekoya'nın kuzeyinde Yaşa-Oyna adında, damla şeklinde bir tesis vardı. Haritanın belirttiğine göre içinde lokantalar, sinema salonları ve buradaki insanların kendilerini uyuşturmak için kullanabilecekleri daha bir sürü saçmalık vardı.

Tramvay aynı yolu dönüp duruyor, üç yatakhanenin de önünde duruyordu. Yatakhaneler de mağazaların koridorlarıyla birbirine bağlandığından Meşe'den yürümeye başlayıp haritada adının kordon olduğu yazan yerin öbür ucundan Yaşa-Oyna'ya çıkabiliyordunuz. Bir kilometre kadar bir yolmuş gibi duruyordu.

Tramvay ardından iki binaya daha uğruyordu; bunlardan biri yönetim, bankacılık ve okullar için olan Yönetim'di, diğeri ise sağlık ve hastanelerin bulunduğu Bakım'dı. Sonra da ana depo tesisine gidiyor, oradan tekrar Gelenler'e yani otobüsten indikleri noktaya dönüyor, son olarak da yatakhanelere geçiyordu.

Harita, aynı zamanda acil durum rayları da bulunduğunu gösteriyordu. Her tesisin birçok medikal bölümü bulunuyordu ve her biri de doğrudan Bakım'a çıkıyordu. Aynı zamanda tamir görevlilerini güneş ve rüzgâr alanlarından arazinin diğer ucuna, su, atık ve enerji işleme tesislerine götüren tamamen ayrı bir sistem de vardı.

Gitmesi gereken yer de tam olarak orasıydı.

Zinnia dönüp yürümeye başladı; önce Meşe'ye gidip oradan

BELONGS TO KAOTIC TEAM

da Yaşa-Oyna'ya dönmeye karar vermişti. En azından şu kordona bir aşina olurdu. Akçaağacın lobisi kaba, cilalı, dümdüz bir betondan oluşuyordu. Zinnia çamaşırhaneye, bir de ağırlıklarla, aletlerle ve koşu bantlarıyla güzelce döşenmiş bir spor salonuna açılan kapılar buldu ancak içeride kimse yoktu.

Kordon havaalanı şıklığında, devasa, birkaç asansör, yürüyen merdiven ya da döner merdiven bulunan iki katlı bir koridordu. Al götür yemek yerleri, eczaneler, şarküteriler, bir manikürcü, bir ayak masajı salonu... Bir değil birçok ayak masajı salonu vardı ve içeride kırmızı, kahverengi, beyaz polo tişörtlü insanlar uzun koltuklara yayılmış duruyor, yeşil tişörtlü kadınlar da onların o ortalarda duran ayaklarıyla ilgileniyordu. Duvarlarda devasa video ekranlar monte edilmişti ve renk doygunluğu öyle yüksekti ki bu mücevher, telefon ve abur cubur reklamlarına bakınca Zinnia'nın gözleri acıdı.

Her şey cilalı mermerden ve camdandı, mavi renkteymiş gibi bir havası vardı, sanki bütün bu yüzeyler fazla canlıymış gibi hissetmişti. Bir merdiveni çıkıp korkulukların yanından yürüdü, bu set öyle berrak bir camdandı ki sanki düşecekmiş gibi midesi ağzına geldi; düşseydi o merhametsiz zeminde kesin ağır yaralanırdı. Servis dışı bir yürüyen merdivenin önünden geçti; kahverengi polo yakalı adamlar, dişleri kaldırılmış merdivenin bağırsaklarında durmuş bakınıyordu. Sanki tamir etmeye çalışmıyorlardı da nasıl çalıştığını ilk defa keşfetmiş gibi bakınıyorlardı, bu sırada da asansörün önündeki sıra giderek uzuyordu.

Son yatakhanenin de içinden geçip bir koridora girdi. Koridor doksan derece dönüp Yaşa-Oyna'ya çıktı. İçerisi video ekranlarıyla ve önceki koridorlardaki sandviç ile çorba dükkânlarına kıyasla biraz daha seçenek sunan lokantalarla doluydu. Taco, barbekü, ramen gibi şeyler vardı; tüm dükkânların önü taburelerle doluydu, hepsinin sınırlı menüleri vardı ve hepsi de yemeklerine gömülmüş insanlarla yarı yarıya doluydu.

Zinnia taco dükkânına girip bara oturdu. İri yarı bir Mek-

sikalı adam kaşlarını kaldırıp ona bakınca İspanyolca, *cabeza** olup olmadığını sordu. Adam kaşlarını çatıp başını iki yana salladı, başının üzerindeki küçük menüye işaret etti. Tavuk, domuz, bir de tabii ki diğer ikisinin dört katı fiyata biftek. Kadın üç domuz tacoda karar kılınca adam işe koyuldu; önceden pişirilmiş eti ısıtmak için paslanmaz çelikten ızgaraya atıp yanına da birkaç mısırdan yapılmış tortilla ekmeği attı.

Aşçı, eti tortillaların içine koyup üzerine bolca doğranmış soğan ve kişniş ilave ederken Zinnia da cebinden biraz para çıkarıp hesabını kapayacak kadardan biraz daha fazlasını bara koydu. Adam Zinnia'nın önüne bir tabak, bir de küçük bir disk getirdi. Paraya doğru başını sallayıp bozuk veremeyeceğini söyledi. Zinnia üstünün kalmasını söyleyip adamı geçiştirdi. Adam gülümsedi, tezgâhtaki nakit parayı alıp bir an etrafına bakındı, sonra cebine koydu.

Es tu primer día?** diye sordu adam.

Sí,*** dedi Zinnia.

Adam gülümseyince gözleri, çocuğuyla ilgili hayal kırıklığına uğratacak bir haber almış bir ebeveyn gibi yumuşadı. Başını yavaşça sallayarak, *Buena suerte*,**** dedi.

Adamın söyleyiş tarzı hoşuna gitmemişti. O arkasını dönünce Zinnia da tacolarına daldı. Yediği en iyi taco değillerdi ama Siktiğimin Hiçliğinin Ortası'nda oldukları düşünülürse fena sayılmazlardı. Yemeği bitince tabağını barın üzerinden itip aşçıya eliyle selam verdi. Adam da ona selam verip yine acıklı bir şekilde gülümsedi. Kadın, geniş bir koridora çıkana kadar koridor boyunca ilerledi.

Yaşa-Oyna, taze akarsu gibi kokuyordu. Hava filtreleri fazladan çalışıyordu demek. Bir alışveriş mağazasını anımsattı burası ona, yani en azından alışveriş mağazalarının popülerliklerini

---

* Meksika mutfağında hayvanın baş kısmındaki et. *–çn*

** (Isp.) İlk günün mü? *–çn*

*** (Isp.) Evet. *–çn*

**** (Isp.) İyi şanslar. *–çn*

kaybetmeden önceki hallerine. O küçükken sanki sahip olmak isteyebileceği her şey tek bir yerde toplanmış gibi hissettiren hallerine. Burada üç kat vardı; biri üzerinde, biri altında kalıyordu. Bir sürü asansör ve yürüyen merdivenle erişilebiliyorlardı. Duvarlarla dip dibe dükkânlar ve mağazalar, yanları boşluğa bakan yürüme yolları vardı. Bu alanın büyük çoğunluğunu bir kumarhane kaplamıştı. Çatıdaki cam paneller gökyüzünü yumuşak bir lacivert renkle filtrelenmiş şekilde gösteriyordu.

Bir İngiliz barı ve sushi lokantası da vardı – sushi, tabii, burada da kesin taze balık bulunurdu ya! Bir de BulutBurger dükkânı vardı; güzel bir şeye benziyordu, ayrıca içinde koca bir öğün fiyatında olmayan gerçek bir biftek parçası bile bulunuyordu.

Yiyeceklerin yanı sıra retro atari salonu ve daha gelişmiş bir sanal gerçeklik salonu da vardı. Ayrıca bir sinema salonu, manikür salonu, masaj salonu ve şekerleme dükkânı da bulunuyordu. Alandaki oturma yerlerinde tek tük insanlar vardı. Onlardan daha fazlası da mağazalara girip çıkıyordu.

Bir şarküterinin önünden geçtiği sırada midesinin kazındığını hissetti. Bir şeyler daha yiyebilirdi. Bir meyve fena olmazdı mesela. Şöyle taze bir şeyler. İçeri girip küçük rafları gezdi, paketli işlenmiş yiyeceklerden ve dolaplardaki içeceklerden başka bir şey bulamadı. Ne elma vardı ne muz; dışarı çıktı. Retro atari salonunu geçene kadar ilerledi. Meyve arayışından vazgeçip bu ışıldayan, uğuldayan makinelerden labirentin arasına daldı.

Bütün oyunların önünde küçük metal diskler vardı. Etrafta bir jeton makinesi aradı ama bulamayınca koridora geri dönüp bir BulutNoktası kulübesi buldu. Her yerde vardı bu kulübelerden. Durduğu yerden bile beş-altı tane görebiliyordu.

Saatini ekranda kaydırmasını isteyen bankacılık portalına giriş yaptı. Ekran aydınlanınca –Hoş geldin, Zinnia!– dışarıda kullandığı işlevsiz banka hesabını bağlayarak buradaki hesabına kredi aktardı. Bin dolar aktarmasına rağmen hesabına 994,45 dolar geçmişti. İşini hallederken bu kulübeyi inceledi;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

devasa, ağır ve plastik, dokunmatik ekranı olan ATM gibi bir şeydi. Görünürde bir erişim bağlantı noktası yoktu.

Makinenin alt taraflarına doğru bir panel vardı; muhtemelen en azından bir USB girişi olmalıydı, muhtemelen kurcalayabileceği başka bir teknolojik cihaz daha bulabilirdi ama bu konuda birkaç sorun söz konusuydu: paneli nasıl açacaktı, yakın alan iletişim teknolojisinin saatini algılamasını nasıl engelleyecekti ve bütün bunları kimse fark etmeden nasıl yapacaktı? Yine de ihtiyacı olan başlangıç için muhtemelen iyi bir seçenekti bu.

Ekranda aşağı inip toplayıcılar için mevcut oranın saatte dokuz kredi olduğunu öğrendi, bu da muhtemelen sekiz-dokuz dolar civarı ediyordu. İşini hallettikten, saatini parayla doldurduktan sonra atari salonuna geri döndü, aradığı şeyi bulana kadar boş koridorlarda dolanıp durdu.

Pac-Man. Klasik versiyonu hem de. İlk defa 1980 yılında Japonya'da piyasaya sürülmüştü. Japonca adı *Pakkuman*'dı. *Paku-paku*, bir ağzın hızla açılıp kapanırken çıkardığı sesi simgeliyordu. Zinnia video oyunlarını severdi ve bu onun en sevdiği oyundu.

BulutBağı'nı okutup oynamaya, küçük sarı şekli labirent boyunca ilerletmeye, şekerleme renkli hayaletlerden kaçarken beyaz noktaları mideye indirmeye, kasaya çarpan oyun kolları sanki kırılacakmış gibi ses çıkarırken onları sağa sola şiddetle çekmeye başladı.

Sözde bu makine de etrafındaki diğer her şey de güneş ve rüzgâr enerjisiyle çalıştırılıyordu.

Sözde.

Yaptığı işin teknik adı "rekabet istihbaratı"ydı. Romantik tabir ise "kurumsal casusluk." En sıkı güvenlik sistemlerine, en gizli kapaklı şirketlerin içine sızıp en iyi korudukları sırları ele geçiriyordu.

Bu işte iyiydi de.

Yine de daha önce hiç Bulut'a karşı çalışmamıştı. Bunu hiç düşünmemişti bile. Everest'e tırmanmak gibi bir şeydi bu. Gerçi

BELONGS TO KAOTIC TEAM

işlerin gidişatına bakılırsa illaki onun da zamanı gelecekti. Bulut diğer işletmeleri öyle hızla ortadan kaldırıyordu ki yakında başkasına casusluk yaptırmak isteyecek kimse kalmayacaktı. Eskiden birkaç ayda bir yeni iş alırdı, bu da ona yeter de artardı bile. Son zamanlardaysa yılda bir iş bulsa kendini şanslı sayıyordu.

Yine de bu işi kabul ettiğinde çok zor olmaz diye düşünmüştü. Muhtemelen birileri bir şeyleri yanlış hesaplamıştı sadece ama daha sonra uydu fotoğraflarını incelemişti: güneş enerjisi alanlarının yüz ölçümünü, güneş panellerinin özelliklerini, rüzgâr türbinlerinin sayılarını ve verimlerini... Tüm bunlardan sonra iş verenlerinin haklı olduğunu anlamıştı: Bulut'un bu yeri işletmek için gereken miktarda enerji üretiyor olmasının imkânı yok gibi duruyordu.

Bulut'un vergiden muaf tutulmasının sebeplerinden bir tanesi de şirketin çevreci girişimleriydi. Şirketin, yüklü bir vergi kesintisine hak kazanmak için hükümetin zorunlu tuttuğu enerji ölçütlerine uyması gerekiyordu. Yani bu doğruysa –bu alandaki altyapı, onu döndürebilmek için gereken enerjiyi üretmeye yeterli değilse– o halde Bulut başka bir şey kullanıyor olmalıydı. Bu şey muhtemelen çevreci falan değildi. Bu da onların milyonlar, hatta belki de milyarlar kaybetmesi anlamına geliyordu.

Turuncu hayalet peşine takıldı. Zinnia, bir yandan ona izini kaybettirmeye bir yandan da diğerlerine denk gelmemeye çalışırken Pac-Man'i ekrandaki patikalarda bir aşağı bir yukarı koşturdu, ta ki olayı tersine döndüren o daha büyük, parlak küreye ulaşana kadar. Şimdi tüm hayaletler mavi olmuştu ve Zinnia onları kovalıyordu.

Peki, bundan fayda sağlayan kimdi?

İşini yapmak için bunu bilmesine gerek yoktu aslında ama bu soru dayanılmaz bir kaşıntı gibiydi. İşgücü uygulamaları ya da online toptancılıktaki tekeliyle alakalı olarak sürekli Bulut'un ensesinde olan gazeteci ya da iyi-hükümet gruplarından biri olabilirdi. Gazeteciler de yıllardan beri bu tesislere gizlice biri-

lerini sokmaya çalışıyordu ama algoritmalar ve çalışma tecrübeleri onları ayıklamayı başarmıştı hep. Sınavı geçecek kadar sağlam temellere dayalı sahte bir geçmiş hazırlamak Zinnia'nın bir ayını almıştı.

Bulut'u biraz küçük düşürmeyi amaçlayan, online değil de mağaza bazlı çalışan süper mağaza şirketlerinden biridir herhalde diye düşünmüştü Zinnia. Böylelikle Kara Cuma Katliamları'ndan sonra kaybettikleri dengelerini biraz kazanıp ayağa kalkabilirlerdi belki.

Zinnia, ekranın büyük çoğunluğunun temizlendiğini, yalnızca sol tarafta mideye indirmelik birkaç beyaz nokta kaldığını fark edince onlara doğru yöneldi.

Önemli olan tek şey şuydu: Bu boyutta, içinde bu kadar çok insanın bulunduğu bir tesisin çalışmak için saatte elli megavata ihtiyacı vardı. Güneş ve rüzgâr enerjisi alanlarınınkiyse on beş, bilemedin yirmiydi. Ortada tutmayan bir şeyler vardı. Onun da yalnızca bunun ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu ki bu da altyapılarına girmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunu başarmak için birkaç ayı vardı ve bu sırada da yapayalnız olacaktı. Telefonundaki şifreli uygulama üzerinden bile olsa iş verenleriyle iletişim kurmayacaktı. Bulut'un gücünün nelere yeteceğini bilemezdi.

Zinnia Pac-Man'ı başka bir patikaya soktu; hayaletler peşinde koşarken en azından son noktaları yiyebilirdi. Bir sonraki soldan dönmeyi planladı ama zamanında hareket edemeyeceğini biliyordu. Birkaç saniye içinde tuzağa düşmüştü bile; turuncu hayalet Pac-Man'in içinden geçince küçük sarı küre ıslığa, su sıçratmaya benzer bir ses çıkararak düzleşti ve ortadan kayboldu.

2
ORYANTASYON

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GIBSON

Bulut'ta geçen ve hatırladığım birçok gün var ama en severek hatırladığım gün ilk gün. Hatırlıyorum çünkü o en zor gündü. Ondan sonraki her gün giderek biraz daha kolaylaştı.

İnsanlar bu şirketi kurmakla delilik ettiğimi düşünüyordu. Birçok insan hatırlamaz ama eskiden bizim şu an yaptığımız işi yapan başka bir şirket vardı, daha küçük ölçekliydi tabii Sorun şuydu ki onların ilgi alanları çok daha toprağa bağlı, hayal gücünden yoksundu.

Ben küçüklüğümden beri gökyüzüyle kafayı bozmuştum. Bu devasa kaynak bütün o uçsuz bucaksızlığıyla her gün başımızın üzerinde duruyordu ve biz onu doğru düzgün kullanmıyorduk sanki. Oradan oraya uçan uçaklarımız vardı elbette ama gökyüzünün potansiyeli bundan daha çokmuş gibi geliyordu bana.

Daha gençliğimde, geleceğin drone teknolojisinde olduğunu biliyordum. Hava da yollar da bu koca koca kamyonlarla dolup taşmış hem yer kaplıyor hem de zehirlerini havaya saçıyorlardı. Bu kamyon sorununu çözersek birçok sorunu da beraberinde çözerdik: trafiği, çevre kirliliğini, kaza ölümlerini.

Trafiğin ne kadara patladığı hakkında bir fikriniz var mı? Yaklaşık on yıl önce, trafik bir salgın hastalık boyutlarına ulaştığında, doğrudan ve doğrusal olmayan kayıplar tek bir yılda üç yüz beş milyar dolar civar ediyordu. Ekonomi ve İşletme Araştırması Enstitüsü açıklamıştı bu rakamı.

Bu ne anlama geliyor peki? Bu kayıpların içinde trafikte oturup beklerken kaybedilen zaman, yakıt masrafı, çevreye verilen etki, yol bakımı ve trafik sebepli ölümler bulunuyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Toplu taşıma fayda sağlıyor, evet ama bir yere kadar. Benim gençliğimde bile toplu taşıma altyapımız neredeyse çöküşteydi, onu tamir etmek için gereken rakamlarsa muazzamdı. New York metro sisteminin nihayet çöküşünü hepimiz hatırlıyoruzdur. O şehir o günden sonra asla eskisi gibi olmadı.

İşin çözümü, drone'ları eğlence ve oyunlardan daha fazlası için gökyüzünde uçurabilmekti.

İlk drone'umu hatırlıyorum da dalışa geçip yere çakılmadan otuz metre ilerleyemeyen ufacık bir şeydi. Çok fazla şey taşıyabilecek kadar güçlü değildi kesinlikle ama zaman geçtikçe mekanik bilimi daha da ilerleyip drone'lar daha fazla ağırlık taşıyabilir olunca ben de onlarla yakından ilgilenmeye başladım ve drone üreten bir şirkete yatırım yaptım – ne şans ki tam da şirketin alıp yürümesinden önceydi bu, o yüzden güzel bir gelir elde etmiş oldum.

O şirketin adı *WhirlyBird*'dü. İsminden de nefret ederdim gerçi ama kesinlikle çok zekice bir şey yaptılar. Drone'ları eski haliyle ele almaktansa dediler ki bu drone'ları bugün, şu an bildiklerimizin ışığında biz tasarlayacak olsak iyileştirmek için ne yapardık?

Sıfırdan başladılar. Motorların dağılımını yeniden düzenlediler. Yeni malzemeler denediler. Daha hafif alaşımlar kullandılar. *New York Times,* dünyayı değiştirecek bir teknoloji diye yazmıştı bunun için. Ben de bir parçası olduğum için inanılmaz gurur duyuyordum.

O noktadan sonra uçaklarla drone'ları, birbirlerine çarpmadan havada aynı zamanda nasıl tutabilecekleriyle alakalı olarak Federal Havacılık İdaresi'nde sürekli kulis çalışması yapıldı. Drone'lar o kadar yükseğe çıkmıyordu aslında ama kalkış ve inişlerde sorun olsun istemezdi kimse.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar küçük bir ihtimaldi ki bu çarpışma oranı – *WhirlyBird*'deki hanımlar ve beyler bayağı iyi bir algılama teknolojisi geliştirmişlerdi çünkü. Sorun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şuydu ki işe karayolu teslimatıyla başladığımızı biliyorsunuz ama Bulut'u drone-çoğunluklu teslimata geçirmeye çalıştığımızda federal hükümetle çalışmak zorunda kaldık. Bu resmen kâbus gibiydi. Yıllarca sürekli sorunlar çıktı. Sonunda nihayet FAA'nın* kontrolünü üzerimize alacak bir anlaşma yaptık. İdareyi özelleştirdik, içine de yetkin insanlar yerleştirdik – ve işler iyileşti.

Yüz tane özel mülk geliştirebileceğiniz zamanda yalnızca tek bir hükümet destekli bina inşa edebilirsiniz resmen çünkü arada şöyle bir fark vardır; özel geliştiriciler para kazanmak, hükümetlerse insanlara uzun süreli iş sağlamak ister. Bu da her işi olabildiğince ağırdan almak anlamına gelir.

Her neyse, bir sürü insan şirketimin adına Bulut ismini vermemin sebebinin işleme merkezlerinden kalkan drone'ların etrafa paketler taşıyan, makineden devasa bulutlara benzemesi olduğunu sanıyor ancak Bulut ismini seçmemin sebebi, görev tanımım olmasıydı.

Artık gökyüzü sınır değildi.

İlk güne dönelim, benle Ray Carson vardık – Ray, evet, ilk günden beri oradaydı. Bayağı dayanıklı bir sırtı olmasının yanı sıra Ray tam bir teknoloji meraklısıydı, benden bile daha meraklıydı. O yüzden bayağı yardımcı olmuştu; ne zaman birileri üç heceden daha uzun bir kelime kullanmaya başlasa hemen tercüme ederdi. Böylece onu başkan yardımcısı yaptım. O, ben ve birkaç kişi daha vardı. İlk yapmamız gereken şey, birkaç şirketle ürünlerini bizim teslim etmemizi sağlayacak bir anlaşma yapmaktı. İyi şirketlerle anlaşır, bir de onlara iyi hizmet sunarsak devamının geleceğini biliyordum.

Şehir merkezinde bir ofis binası kiraladık. Büyüdüğüm yerden çok uzakta değildi ki bu da önemliydi benim için; mahallemle bir bağlantım olsun istiyordum çünkü. Geldiğim yeri unutmak istemiyordum.

---

* Federal Havacılık İdaresi. *–yhn*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Neyse, ofise gittik, bir baktık ofis bomboş. Size yemin ederim, bu kadar yıl sonra bile emlakçının bize mekânın döşeli olacağını söylediğinden adım gibi eminim. Çok büyük bir yer değildi – çok güzel bir yer de değildi hatta ama bir yerdi işte ve içini döşemekle uğraşmayacaktık hesapta. Bir gördük ki ortalıkta hiçbir şey yok. Duvarlardan, zeminden ve eskiden aydınlatma teçhizatının durduğu yerden sarkan kablolardan başka hiçbir şey yok. Eski bir muhasebe şirketi olan bizden öncekilerin eşyalarını bırakmaları gerekiyordu aslında.

Lanet olası tuvaletleri bile götürmüşlerdi!

Hemen emlakçıyı aradım, şu an adını hatırlayamadığım sahtekârın tekiydi; hatırlasam internete yaymaktan büyük zevk alırdım şimdi. Mekânın döşeli olacağını söylemediğine dair yemin edip durdu bana. Gençlik zamanlarımdı bu tabii, biraz daha enerjiktim ve aklım çok daha dağınıktı da diyebiliriz. Yazılı hiçbir söz almamıştım adamdan, yalnızca el sıkışmıştık.

Anlaşılan onun da bu adam için hiçbir önemi yoktu.

Ben, Ray ve on-on iki kişi daha durmuş etrafımızdaki boş alana bakmaktan başka bir şey yapamıyorduk. İşte bu noktada Renee dizginleri eline aldı. Renee eski askerdi ve tıpkı eski askerler gibi zeki ve güçlü bir kadındı. Ona bir şeyin mümkün olmadığını söylerseniz o ufak, hoş kahkahasını atıp, "Mümkün kıl o zaman," derdi. Çok şey öğrendim ondan.

Telefonun başına geçip ihtiyacımız olan şeyleri bulmak için her yeri aramaya başladı. Bina ve ruhsatlama için ödediğim paralar, bir de üstüne diğer başlangıç masrafları derken *Whirly-Bird* yatırımımdan gelen tüm para tükenmişti neredeyse. Tamamen Renee'ye bel bağlamış durumdaydım. Derken Renee yakınlarda, bölgedeki başka bir okulla birleştiği için kapanan bir okul olduğunu öğrendi; eşyaların çoğu da taşınıp atılmak üzere dışarı yığılmıştı.

Bingo! Öyle lüks şeylere ihtiyaç duyan bir adam değilimdir

ben. Yüksekliği ayarlanan, kahvemi yapıp bana ne kadar hoş göründüğümü söyleyen bir masaya ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan bir telefon, bir bilgisayar, bir defter, bir kalem, bir de oturacak bir yer, o kadar. Liste bundan ibaret.

Ray, ben ve birkaç erkek daha okula gittik; dışarıda gerçekten de bir yığın eşya vardı. Her şeyi aldık. O noktada seçici olmak istemiyordum. Ne kadarına ihtiyacımız olduğunu da tam olarak bilmiyordum zaten. O yüzden alabileceğimiz her şeyi alalım, kullanacak mıyız bakalım diye düşündüm.

Milyon kilo ağırlığında metal yaratıklara benzeyen birkaç öğretmen masası vardı ama herkese yetecek kadar yoktu. Bir sürü sıra bulmuştuk. Üstü açılıp arasına bir şeyler koyabildiğin tarzda olanlardan. Onlarca vardı hem de. Biz de hepsini üçlü sıralar halinde birleştirip birbirine vidaladık.

Üçüz adını verdik onlara. Ben de aldım bir tanesini. O eski büyük masalardan birini almamanın önemli olduğunu düşünmüştüm. İnsanların yanlış fikirler edinmesini, sanki benim özel muameleye ihtiyacım varmış gibi hissetmesini istemedim. Bana kalsaydı herkes üçüzlerden birini kullanacaktı ama Ray taşıdığımız koca masalardan birine âşık olmuştu resmen. Düşünürken ayaklarını üzerine atmayı severdi, o yüzden kullansın bari dedim.

Benim üçüzüm evimin bodrum katında duruyor hâlâ. İşte bu yüzden şirket ofislerimize giderseniz herkesin benzeri bir masada çalıştığını görürsünüz. Tek bir ağaçtan oyulmuş 10 bin dolarlık maun eşyalar kullanmayız biz. Zamanla görünüşlerini de sevmeye başladım. İyi bir hatırlatma bence bu: Alçakgönüllülüğünü kaybetme. Olduğundan daha önemli olduğunu düşünmenizi isteyen birinden başka kimsenin kocaman, lüks bir masaya ihtiyacı yoktur.

Atılmış bir sürü bilgisayar ekipmanı da bulmuştuk. Kirk diye bir çocuk çalışıyordu bizim için; çok yetenekliydi. Res-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men bütün o ekipmanı alıp biz ayağa kalkabilelim diye Frankenstein gibi bir bilgisayar ağı yarattı bize.

Sanırım olması gereken de buydu zaten. Bu bizim ilk gerçek sınavımızdı.

Aslında ilk sınavımız benim bu fikri düşünüp bir de altından kalkabilecek kadar aklım olduğuna yeterince insanı ikna edebilmemdi. Yine de bu, ilk fiziksel sınavımızdı. Bir sürü insanın pes edip ben gidiyorum diyebileceği bir andı. Ekibim ne yapıp etti ve sorunun çözümünü buldu.

Hatırlıyorum da işimiz bittiğinde güneş çoktan batmıştı, Ray'le arada sırada gittiğimiz bara gitmiştik, Foundry'ydi adı. İkimizin de her yanı ağrıyordu, yaşlı adamlar gibi yığılmıştık bar taburelerine, kadeh kaldırmamız gerekiyordu. Güzel birer viski söyledik. Cüzdanımı çıkarınca bomboş olduğunu görmüştüm – herkese öğle yemeği ısmarlamıştım çünkü. Kartlarımın da hepsi doluydu.

Ray, sağ olsun kartını uzatıp ikimize de buzlu viski söylemişti. Onun da kartları dolmak üzereydi, o yüzden ucuz viski alabilmişti; ateşe verilmiş akü asidi gibi bir şeydi tadı.

Yine de bugün bile hâlâ içtiğim en güzel içkidir.

Geceyi erkenden sonlandırmadan önce –inanın hiç sarhoş olacak tipler değildik zaten, özellikle de ertesi gün işe gitmek için erkenden kalkacaksak– Ray omzuma hafifçe vurup, "Bir şeylerin başlangıcı bu bence," demişti.

O noktada, insanların bana ne kadar çok inandığını bildiğimden bunu söylemesi zor ama ona inanmamıştım. O barda oturmuş okul sıramı ve rüzgâr biraz olsun sert esse kapanan bilgisayar ağımızı düşünürken öyle korkuyordum ki. Bu insanları deli olmadığıma inandırmıştım sanki ve şimdi hepsi bana bel bağlamıştı.

Ray bana güç verdi. Başından beri oradaydı. Erkek ya da kız kardeşim yok ama Ray'im var ve bence bu da olabilecek en güzel ikinci şey.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ZINNIA

Zinnia, pantolonunu ve kırmızı polo yakalısını üzerine geçirip ayakkabısını da giymek üzere oturdu ve kendini ikisi de pek harika olmayan iki seçenekle karşı karşıya buldu.

Teknik ekipte olacağını düşündüğünden sağlam bir çift bot, bir de neredeyse çorap inceliğinde olan bir çift topuksuz ayakkabı almıştı yanına. Katlayıp çantasına koyabildiği için seviyordu o ayakkabıları ama sürekli ayakta duracağı ve yürüyeceği bu iş için uygun değillerdi. Ayrıca geçen ay Bahreyn'deki düşüşünden beri de bileği hâlâ yerine oturmamış gibiydi. Desteğe ihtiyacı vardı, o yüzden botları tercih etti.

BulutBağı'nı şarj cihazından alıp bileğine bağladı. Saat titreyip şöyle dedi: *Günaydın, Zinnia!*

Ardından: *Vardiyan 40 dakika içinde başlayacak. Kısa süre içinde çıkman gerekiyor.*

Kelimelerin yerini kalp gibi atan, kapıyı gösteren bir ok aldı. Kadın durup etrafında döndü. Ok da onunla birlikte dönüyor, hep kapıyı gösteriyordu. Dışarı adım attığı anda saat bileğinde yeniden titredi ve ok sola dönüp asansörleri işaret etti.

Kadın tramvaya kadar oku takip etti; devasa bir insan kalabalığı bekliyordu burada. Birçok farklı renkte tişört vardı ama çoğunluk kırmızıydı. Bir tramvay istasyona yanaştı, doldu ve gitti. Zinnia iki tramvayın daha gelip gidişini izledi. Nihayet dördüncüye binebildiğinde etrafındaki insanlarla omuz omuza sıkışana kadar her yer doldu; herkes dirseklerini vücutlarına yapıştırmış, dik durabilmek için vagonun hareketlerine göre ağırlıklarını bir bacaktan öbür bacağa vererek klasik iş yolculuğu dansını yapıyordu.

Ana depo tesisinde inen kalabalığın çoğunluğu genç ve fitti. Ne yaşlılar ne kilolular ne de herhangi bir görünür engeli olan kişiler vardı. Herkes geniş bir odada kıvrıla kıvrıla ilerleyen uzun bir sırasının sonuna doğru ilerliyor, kenarla-

rına destek demirleriyle kordon çekilmiş yollardan topluca yürüyordu.

Sıranın sonunda üç turnike vardı. Bir kerede yalnızca bir kişinin, önündeki diske saatini taratarak geçebileceği demir kollu döner düzeneklerdi bunlar.

Duvarlara birkaç video ekranı yerleştirilmişti ve hepsi de bir kutuyu almak için yere eğilirken sırtını büken bir adamı gösteriyordu. Bir titreşim duyuldu ve ekranın üzerinde kırmızı bir X işareti belirdi. Aynı adam dizlerini büküp, omurgasını dik tutarak eğildiğindeyse bir ding sesiyle birlikte ekranda yeşil bir tik işareti belirdi.

Ardından, elinde bir kutuyla sakince bir taşıma bandına doğru yürüyen bir kadının görüntüsü çıktı. Ekran dondu ve *Koşma, yürü* kelimeleri belirdi.

Daha sonra, kendisi için fazla ağır gibi duran bir kutuyu taşıyan bir adam belirdi. *On kilodan ağır nesneleri kaldıramıyorsanız bir yöneticiyi bilgilendirin.*

Ardından, bir raf ünitesinin kenarına maymun gibi tırmanan bir kadın çıktı. Titreşim sesi geldi. Kırmızı X belirdi. *Güvenlik kemerinizi her zaman kullanın.*

Turnike sırası Zinnia'ya geldiğinde arasından geçti, koridordan ilerleyip öyle büyük bir alana girdi ki her şeyi algılamaya çalışırken bir an için başı döndü.

Raf üniteleri göz alabildiğine uzanıyordu. Mekânda bir ufuk çizgisi vardı resmen. Durduğu yerden dış duvarları değil yalnızca muazzam, tavanın sonsuzluğuna yükselen destek kolonlarını görüyordu. Tavan beklediğinden daha alçaktı. Üç kat vardı. Belki de dört. Raf üniteleri Zinnia'nın boyunun iki katıydı ve cilalı beton zeminde çekiliyor, dönüyor, birbirleriyle yer değiştiriyorlardı. Kırmızı polo yakalı erkek ve kadınlar raf ünitelerinin arasında koşturup duruyor, kalabalığın arasından paketler çıkarıyorlardı. Mekân boyunca sarı işaretli taşıma

bantları zeminde kıvrılıp uzanıyor, ürünler makaraların arasında oradan oraya uçuşuyordu.

Dönen metalin, çarpan ayakların sesi ve makinelerin yumuşak uğultusu birbirine karışıp bir kaos senfonisi oluşturuyordu. Ortama motor yağı, temizlik malzemesi ve bir koku daha hâkimdi. Spor salonundaki kokuydu bu. Havada asılı kalmış ter ve plastik kokusuydu. Hava hem serin hem de biraz nemli gibiydi. Zinnia, durup bu devasa makinenin ondan habersizce, hatta neredeyse kendinden habersizce dans edişini seyretti.

Bileği titredi. Bir ok daha belirmişti. Onu ileri doğru yürütüp ardından yeniden titredi; bu sefer ok değişmiş, onu sağa doğru yönlendirmekteydi. Bir aşağı bir yukarı, bir saate bir de etrafındaki alana baka baka, koşuşturan kırmızılılara ve dönen makinelere dikkat etmeye çalışarak, kıçının üzerine düşmemek için her on adımda bir birilerinin geçmesine izin vererek ilerledi.

Koşma, yürü diyorlardı bir de.

Birkaç kere daha döndükten sonra her yeni yön için farklı bir titreşim geldiğini fark etti. Kadının sağa dönmesini istediğinde saatin bilek eklemine en yakın olan yanı, geri ya da ileri gitmesi gerektiğindeyse altı ya da üstü titriyordu. Biraz vaktini almıştı gerçi ama bir kere fark etti mi bir daha dikkat etmemezlik yapmamıştı. Birkaç kere daha böyle döndükten sonra saatine bakmadan, hisleri yoluyla kendini yönlendirebildiğini hissetti.

"Bayağı iyi, değil mi?"

Zinnia kendini uzaklardaki bir duvarın orada buldu, belki de depo katının ortasında tek başına duran bir yapıydı bu; ne olduğunu anlayamamıştı. Genç bir Latin adam duvara yaslanmış şekilde duruyordu. Güçlü, dövmeli kolları, kıvırcık siyah saçları vardı.

"Miguel," dedi adam elini uzatarak. Saatinin kayışı kumaştandı ve taze yapraklar gibi koyu yeşildi. "Alışmana yardımcı olmak için buradayım."

"Zinnia," dedi adamla el sıkışırken. Adamın elinin derisi çatlamış ve nasırlaşmıştı.

"Pekâlâ, *mi amiga*,* yönlendirmelerin olayını anlamışsın gibi duruyor. Biraz etrafta dolaşalım, ben de sana olayın mekaniğinden biraz bahsedeyim. Sonra başlayabiliriz."

Zinnia bileğini kaldırdı. "Bu hakikaten de cankurtaran halatımız yani, öyle mi?"

"Burada yolunu bulmak için ihtiyacın olan tek şey. Beni takip et."

Miguel yaslandığı duvardan doğrulup duvar boyunca yürümeye başladı, depo katı olduğu gibi sollarında kalıyordu; sağlarında ise ofisler, mola odaları, tuvaletler vardı ve hepsi de otobüs yolculuklarında izledikleri reklamın döndüğü video ekranlarıyla kaplı uzun duvarlarla birbirinden ayrılmıştı.

Genç anne ve yara bantları.

"Gerçekten, Bulut olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Başka görüntüler de eklenmişti. Bulut'ta çalışan mutlu, ışıl ışıl insanları gösteriyordu. Hepsi de kutulardan ürünleri alıp taşıma bantlarına yerleştiriyorlardı. Arada bir, memnun bir müşterinin övgü dolu görüntüleri geçiyordu.

Bir yurt odasında Asyalı bir çocuk vardı şimdi ekranda.

"O ders kitabı zamanında elime geçmeseydi vizeyi asla geçemezdim."

Harabe bir evin önünde duran siyahi bir kız vardı şimdi de.

"Mahallemde kitapçı da kütüphane de yok. Bulut olmasaydı hiç kitabım olmazdı."

Eski moda bir oturma odasında oturan yaşlı, beyaz bir adam geldi sonra ekrana.

---

* (İsp.) Arkadaşım. –*çn*

"Bugünlerde markete gitmekte çok zorlanıyorum.
Teşekkürler, Bulut."

"Zemine hoş geldin," dedi Miguel kollarını iki yana açarak. "Buraya öyle diyoruz. Bütün bu insanlar kırmızılar oluyor." Kırmızı polo yakalısının kumaşını şöyle bir tutup gösterdi. "Beyazlar da yöneticiler. Etrafta dolaşıp her şeye göz kulak oluyorlar. Bu arada, bir sorunun varsa saatinin kurma koluna basıp *yönetici* de. Seni müsait olan en yakındaki yöneticiye götürür."

Zinnia başını eğip saatine baktı. Yalnızca kurma koluna basıldığında mı sesleri dinliyor acaba diye merak etti. Muhtemelen yalnızca o zaman dinlemiyordu.

"Olay çok basit aslında," dedi Miguel. "Cidden, işin çoğunu saat senin yerine yapıyor zaten. Ürünlere giden yolu tarif ediyor sana. Sen ürünü buluyorsun. Alıyorsun. Sonra sana belirli bir bandın konumunu veriyor. Gidip ürünü bırakıyorsun. Ta-taa. Sonra da bir sonrakine geçiyorsun ve bunu dokuz saat boyunca yapıyorsun. İki tane on beş dakikalık tuvalet molası, bir de yarım saatlik öğle arası var."

"Gerektiğinde tuvalete gidemiyor musun yani?" diye sordu Zinnia.

"Sarı çizgiyi tanıtayım sana, *mi amiga*," dedi Miguel ve saatini kaldırıp üzerine parmağıyla vurdu. En altta, saç kadar ince, yeşil bir çizgi vardı. "Şu an çok kötü durmuyor ama bir kere çalışmaya başladın mı ilerlemeni takip ediyor. Yeşil, değerlendirmeye uyduğun anlamına geliyor. Geride kalırsan çizgi sarıya düşüyor. Kırmızıya düştüğündeyse çalışan sıralaman da düşüyor. O yüzden sakın kırmızıya düşme."

"Bu millet hakikaten renklerle kafayı bozmuş yani?"

Miguel başını salladı. "Buradaki birçok insan tek kelime *ingles** konuşamıyor. Her neyse, sorunu cevaplamak gerekirse, tuvalette çok fazla zaman geçirmen geride kalmana sebep

* (İsp.) İngilizce. *–çn*

oluyor. Tutman daha iyi yani. Molalara gelince..." Durdu. Sanki bu noktayı iyice vurgulaması gerekiyormuş gibi kaşını kaldırdı. "Öğle vaktin yarım saat. Çok iç bölgelerdeysen mola odasına varman bile yirmi dakika kadar sürebilir. Algoritmanın bunun olmasına izin vermemesi gerekiyor aslında ama bazen yaşanabiliyor. Benim tavsiyem şu; otomatlardaki protein barlar bayağı güzel. Cebine bir tane at. Gereken kaloriyi karşılamak açısından da iyi hem."

"Su peki?"

Miguel omuz silkti. "Her tarafta su kaynakları var. Su içmeyi ihmal etme. Alan bu kadar geniş olunca insanın aklına bile gelmiyor ama bazen cehennem sıcağı olabiliyor burası." Kadının ayaklarına bakıp suratını buruşturdu. "Bir de spor ayakkabı edin kendine. Bu gece siparişini ver hatta. İnan bana – birkaç saat içinde bu botlar pek de iyi gelmeyecek ayağına."

"Evet, fark ettim onu," dedi Zinnia. "Yani bir şeyleri alıyorsun, banda bırakıyorsun. Büyük ürünler peki?"

"Zeminin başka bir bölümünde onlar," dedi Miguel. "Oraya da yalnızca burada bir süre kaldıktan sonra geçiyorsun. Giriş seviyesi mutlaka on kilonun altında oluyor. Dur..."

Kolunu kaldırıp Zinnia'ya değmeyecek ama onun da durmasını sağlayacak kadar yakınında tuttu. Kırmızı polo yakalı bir kız önlerinden fırtına gibi geçiverdi. Zinnia onu göz ucuyla bile görmemişti neredeyse. Kızın saçları yüzünü kırbaçlarken kız da kolunun altına sıkıştırdığı bir şeyle depar atıyordu. Yüzü efor sarf etmekten morarmıştı, muhtemelen gözleri de yaşlıydı. Bir köşeye gelince döndü ve gözden kayboldu.

"Bina mı yanıyormuş?" diye sordu Zinnia.

"Vardiyasının sonundadır," dedi Miguel. "Algoritmanın işleyişine göre ürününe gidip, onu alıp bir banda getirmek için yeterince vaktin olması gerekiyor aslında, hepsini de çevik ve dikkatli bir hızda yapman gerekiyor tabii. Yine de öyle olmuyor işte. Bazen böcekler bir şeylerin yerini değiştiriyor. Bazen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ürünler doğru raflanmamış oluyor, o yüzden ararken zaman kaybediyorsun. Bazen vardiyanın sonunda geldiğinde çizgini düzeltmek için depar atman gerekiyor." Bir sıra boyunca koşturup gözden kaybolan başka bir genç adamı gösterdi. "Eğer çok fazla geriden gelirsen değerlendirmen düşüyor."

"Böcekler dediğin ne?" diye sordu Zinnia.

Miguel, bir koridor boyunca ilerleyip kendisini takip etmesi için Zinnia'ya eliyle işaret etti. Kadını bir raf ünitesine doğru götürüp eğildi ve ünitenin altına bağlı küçük, tekerlekli sarı kubbeyi işaret etti. Ardından beton zemin boyunca uzanan, üzerinde tarayıcı kodları bulunan yapışkanları işaret etti.

"Onları etrafta hareket ettiren şu küçük sarı şeylere böcek diyoruz," dedi. "İlk ürünümüzü alalım da nasıl işmiş bir bak, ne dersin?"

"Tabii."

Miguel bileğini yüzüne doğru kaldırıp saatinin kurma koluna bastı. "Birincil eğitim tamamlandı, ikinci adıma geçiyoruz."

Zinnia'nın bileği titredi. Ekranda başka bir ok daha belirdi. Miguel elini davetkâr bir şekilde açarak havaya kaldırdı ve eğildi.

"Önden buyur, *mi amiga*."

Zinnia saatinin titreşiminin kendisini yönlendirmesine izin verdi. Bir şeye bakmayı gerektirmeyen yönlendirme teknolojisinin önemini anlamıştı. Hareket eden rafların, koşturan kırmızılıların ve taşıma bantlarının olduğu bu yerde etrafına dikkat etmezsen ezilebilirdin.

"Doğuştan yeteneklisin resmen," dedi Miguel.

"Niye beni sen eğitiyorsun da yöneticilerden biri eğitmiyor?

"Yöneticilerin daha önemli işleri var," dedi adam sanki kendi de buna inanmıyormuş gibi bir ses tonuyla. "Gönüllü bir program bu. Bir şey kazanmıyorsun ama bir iki saatlik koş-

turmasız vaktin oluyor hiç değilse. Seviyorum ben. İyi geldin bana ayrıca. Çoğu insan ilk vardiyasının sonuna kadar yön olayına alışamıyor."

Zinnia önüne doğru kayan raf ünitesinden kaçmak için kenara doğru adım attı.

"Çok zor durmuyor," dedi Zinnia."

"Ne zor olabileceğine şaşarsın."

Muhtemelen şaşmam, diye düşündü Zinnia.

Miguel'e, "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu.

"Beş yıl olacak."

"Seviyor musun peki?"

Adam uzun bir süre duraksadı. Zinnia ona baktı. Miguel'in yüzünde sanki yumuşak ve hiç de hoş olmayan bir şey çiğniyormuş gibi bir ifade vardı. Zinnia pes etmeden bakmaya devam edince adam omuzlarını silkti. "İş işte."

Bu da bir cevap sayılırdı. Konunun kapandığını düşünmüştü ama adam konuşmaya devam etti. "Kocam yöneticilik sınavına girmemi istiyor. Belki yükselirim diye ama ben bundan da gayet memnunum."

Zinnia yöneticileri merak etti. Oranlama inanılmazdı çünkü. Burada yüzlerce kırmızılı insan görmüştü ama beyaz giyinmiş erkek ya da kadınlar ellerinde tabletleriyle, sanki gitmeleri gereken bir yer varmış gibi çok nadiren geçiyorlardı.

"Yönetici olmak daha az yorucu olsa gerek sanırım," dedi Zinnia.

"Parası da daha iyi. Yine de bilmiyorum..." Miguel, Zinnia'ya bakıp yavaşça konuştu. Kelimelerini özenle seçiyordu. "Bir program var burada, Gökkuşağı Koalisyonu adı, azınlığın güçlenmesi için yapılmış bir şey sözde. Biz de üst mevkilere geçebilelim diye. Çeşitlilik için. Ne kadar etkili bilmiyorum gerçi. Beyaz giyenlerin çoğu... yani tişörtleriyle uyum içindeler, bilmem anlatabildim mi?

Zinnia gizli bir şeyden bahsediyorlarmış gibi başını salladı.

"Sen Latin misin, yoksa?.." diye sordu Miguel, ardından başını sallayıp öne eğdi. "Affedersin, sormamam gerek."

Zinnia adama *sorun değil* dercesine gülümsedi. "Anne tarafımdan."

"O zaman başvurmayı bir düşün."

Saati art arda hızla titremeye başladı. Kadın bakınca ekranda 8495-A yazdığını gördü. Başını kaldırıp bakınca önündeki raf ünitesinde de aynı numaranın yazdığını fark etti.

"Evet," dedi Miguel. "Saatine bas şimdi."

Zinnia denileni yapınca numara değişti.

17. kutu.

Elektrikli tıraş makinesi.

Ardından plastik bir paketin içindeki bir elektrikli tıraş makinesinin resmi çıktı.

"On yedi?" diye sordu Zinnia.

"Rafın yukarısında kalıyor," dedi Miguel. "Bir dakika..." Cebinden bir ip yığını çıkardı. "Affedersin, bunu sana başlangıçta vermem gerekiyordu aslında. Emniyet kemeri."

Zinnia, bu ipi kemerinin üzerinden geçirdi, ucunda da açılabilir bir metal kilit bulunduğunu fark etti. Kilidi çekince kemerin içinden ağır naylondan bir kablo çıktı. İnce ve şıktı; daha ilk bakışta bunun kullanılabileceği milyon farklı şey geldi aklına. Bahreyn'de kıçının üzerine düşmemek için kullanabilirdi mesela.

"Tırmanırken kancalara takacaksın bunu," dedi Miguel metal kilidi tutup Zinnia'nın başının birkaç santim üzerindeki eğimli metal çıkıntıya takarak. Ünitenin yan tarafı boyunca yükselen bir sürü kanca vardı. "Gerçi doğrusunu istersen birkaç gün içinde kullanmayı bırakırsın kesin. Çok zaman alıyor çünkü. Yine de etrafta bir yönetici görürsen kesin kullan. Yoksa ceza yiyebilirsin. Üç ceza bir kredi kaybettiriyor."

Tanrım, nasıl bir sistemdi bu böyle? Zinnia, her rafı bir basamak gibi kullanarak ünitenin kenarından tırmanıp kutu-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

yu buldu. Saatinin üzerinde gördüğü plastik kabın içindeki elektrikli tıraş makinesini alıp yere atladı. Saat, üzerinde bir gülümseyen suratla titredi.

"Sanırım doğru yaptığım anlamına geliyor bu," dedi Zinnia bileğini havaya kaldırarak.

Miguel başını salladı. Her şey çipli zaten, yanlış ürünü aldıysan söyler sana. Depolama yöntemleri bayağı akıllıca – genellikle birbirleriyle karıştırılabilecek şeyleri yan yana koymuyorlar. Hatalar da olmuyor değil tabi. Şimdi..."

Saat yeniden titredi; üzerinde aşağıdaki başka bir sırayı gösteren bir ok belirdi. Bir taşıma bandına ulaşana kadar yürüdüler. Saat yeniden birkaç kere titredi. Bandın altında iç içe konmuş plastik sepetler vardı. Zinnia sepetlerden birini aldı, paketi içine koyup banda bıraktı ve gözden kaybolmasını izledi.

"Bir sonrakine geçiyoruz," dedi adam.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Dediğim gibi, yeni olduğun için birkaç hafta yalnızca küçük şeyleri taşıyacaksın. Burada ne kadar uzun kalırsan iş de o kadar karmaşıklaşıyor. Ürünler de ağırlaşıyor tabii ya da yerleştirmeye atanabiliyorsun, o da ürünleri geldikleri noktadan doğru raf ünitesine taşıman anlamına geliyor. Şu uyarıyı da yapayım: Birisi raf ünitesine bağlıyken böceklerin hareket etmemesi gerekiyor normalde ama üniteye her zaman bağlanmadığımızı düşünürsek... bazen hareket ediyorlar yani, vahşi ata binmişe dönüyorsun."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

Miguel kendi saatine baktı. "Aslında bir saat daha boşluğumuz var, senin bana soracak soruların varsa diye bir mola odasına gidip su içmeye ne dersin? Molalar bayağı nadir oluyor burada, bulabildin mi değerlendirmen gerek o yüzden."

"Tabii," dedi Zinnia. Aslında işe koyulmayı tercih ederdi çünkü zihnini kullanmayı gerektirmeyen sıkıcılığı onun dü-

şünebilmesine olanak sağlardı ancak sonra belki adam faydalı bir şeyler söyler diye düşündü.

Miguel mola odasına gitmenin ne zor olduğunu söylerken abartmamıştı. Bir mola odası bulmaları tam on beş dakika sürdü. Zinnia bütün mekân algısını yitirmişti ama neyse ki adam yolu biliyormuş gibiydi. Yürürlerken Miguel, saatine *mola odası* diyebileceği ve onun kendisini en yakındaki odaya yönlendireceği bilgisini verdi.

Bir odaya vardıklarında içerinin neredeyse bomboş olduğunu gördüler. Bir duvar boyunca otomatlar dizilmişti ve aralarından ikisi çalışmıyordu, bir de birkaç adet tabureleri kendilerine vidalı düz masa vardı. Duvarda el yazısıyla kocaman şöyle yazılmıştı: SEN HER ŞEYİ MÜMKÜN KILIYORSUN!

Miguel otomatlardan birinden iki su alıp bir tanesini masaya koydu. Zinnia oturduğu sırada suyu ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi Zinnia plastik kapağı açarken.

"Ne kadar vurgulasam yetmez," dedi adam. "Vücudunun su ihtiyacını karşıladığından emin ol. Çoğu insanı mahveden o. Susuzluk."

Zinnia bir yudum aldı; su o kadar soğuktu ki dişleri acımıştı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Miguel ona baktı. Birkaç kere gözünü kırptı. Sanki söylemek istediği bir şey vardı da kadına güvenip güvenemeyeceğini bilemiyor gibiydi.

Kadın *Hey, benden zarar gelmez* anlamına gelebilecek bir şeyler bulmaya çalıştığı sırada Miguel nihayet konuştu: "Su iç. Kotanı doldur. Şikâyet etme. Bir şekilde yaralanırsan kendi kendine hallet. Yöneticilerle ne kadar az konuşursan o kadar iyi." Telefonunu çıkarıp bir şey yazdı ve kadının görebileceği şekilde kaldırdı.

Sendika kelimesini AĞZINA BİLE ALMA.

Zinnia başını salladı. "Anladım."

Miguel metni telefonundan sildi. "Dairen nasıl?"

"Ayakkabı kutumu mu diyorsun?"

"Dikey düşünmen lazım. Ben tel sepetler aldım, tavana astım. Bayağı kullanışlı bir depo alanı gibi oldu."

"Sen de mi o dairelerden birinde oturuyorsun?" diye sordu Zinnia. "Evliyim dememiş miydin?"

"Bir şekilde idare ediyoruz."

"Yerleşim terfi yapabiliyorsun sanıyordum?"

"Yapabiliyorsun zaten," dedi Miguel. "Ama pahalı. Kocamla ben –bileğini incitmişti o yüzden müşteri hizmetlerinde çalışıyor şimdi– kredilerimizi biriktirmeye çalışıyoruz. Almanyalı. Buradan ayrılıp oraya gidelim diye düşünüyoruz."

Zinnia başını salladı. "Almanya güzeldir."

Miguel nefesini içine çekip uzun, üzgün bir hava bulutuyla geri verdi. "Bir gün..."

Zinnia adama hafif gülümsedi. Hem adama rahatlatıcı gelebilecek hem de bu sıkıcı işte kısılıp kalmış, muhtemelen hiç gerçekleşmeyecek de olsa bu ülkeyi terk etmenin hayalini kuran bu adam için hissettiği acımayı ve anın tuhaflığını örtebilecek bir gülümsemeydi.

Miguel BulutBağı'na baktı. "Bu kadar sanırım. Bir yerde takılırsan saatine *Miguel Velandres* de, beni bulur. Ayrıca dediğim gibi, beyazlardan birini bulmak istersen *yönetici* diyebilirsin ama onlarla ne kadar az işin olursa o kadar iyi."

Su şişelerini, ağzına kadar dolu –üzerinde GERİ DÖNÜŞTÜRDÜĞÜN İÇİN TEŞEKKÜRLER! yazan– bir geri dönüşüm kutusuna atıp odadan çıktılar.

"Hazır mısın?" diye sordu Miguel.

Zinnia başını salladı.

Adam bileğini kaldırdı. "Oryantasyon tamamlandı."

Zinnia'nın bileği titredi. Saatin üzerinde başka bir ok belirmiş, onu ileri doğru yönlendiriyordu.

Miguel elini kaldırdı. "Oyalanma. Asla oyalanma."

El sıkıştılar, ardından Zinnia saatinin tatlı titreşimlerini takip ederek uzaklaşmaya başladı. Omzunun ardından Miguel'in seslendiğini duydu: "Unutma, *mi amiga*; spor ayakkabı al kendine."

PAXTON

Paxton toplantı odasının arka duvarının orada tek başına oturuyordu. Mavi polo yakalı iki kadın ve dört erkek önde oturuyor, aralarındaki sınıf sıralarına benzeyen üç sıra boş masayla ondan uzakta duruyorlardı.

Herkes birbirini tanıyormuş gibi sohbet ediyordu. Oryantasyonda oldukları düşünülürse Paxton, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamamıştı. Belki evleri birbirlerine yakın yerlerdeydi.

Paxton tek başına oturmayı planlamamıştı aslında ama ilk gelen oydu ve arkaya oturuvermişti. Sonradan gelenler öne doğru oturup sohbet etmeye başlamış, onun neredeyse farkına bile varmamışlardı. Kalkıp onların yanına giderse de çok çaresizmiş gibi görünebilirdi. O yüzden olduğu yerde kalıp ana odaya bakan geniş pencerelerin yarı kapalı perdelerini seyretti.

Bir komuta merkeziydi burası. Etrafta bir sürü küçük bölme ve telefonda konuşan, masalara vidalı tabletlere basıp duran, mavi polo yakalı insanlar vardı. Herkes sanki biri onları izliyor olabilirmiş gibi tetikteydi. Duvarlar video ekranlarıyla kaplıydı, hepsinde de haritalar ve çizim planlar gösteriliyordu.

Biri pencereye doğru yürüdü ve kapı açıldı. Yüzü ağaç kabuğu gibi çukur çukur bir adam içeri girdi. Grimsi saçı kısacık kesilmişti. Kalın, çalı gibi bir bıyık üstdudağının üzerini gizliyordu. Üzerinde kolları kıvrılmış ten rengi bir gömlek ve haki pantolon vardı. Silahı yoktu ama ağır hizmet el feneri kemerinin kılıfından sarkıyordu. Göğsüne iliştirilmiş altın yıldız öyle

cilalanmıştı ki bütün ışığı içinde toplamıştı sanki. Dimdik bir duruşu, gerçek emniyet memurlarına özgü mesafeli bakışları vardı. Yanlış bir şey yapmamışken bile insana derhal özür dileme isteği veren türden biriydi.

Kürsüye yürüyüp odadaki herkese bakarak hepsiyle göz teması kurdu. En son Paxton'a baktı, bir an öylece kaldı, sonra önündeki yedi kişi de kabul edilebilirmiş gibi başını salladı.

"Adım Şerif Dobbs, bu idari bölgeden sorumlu kişi benim," dedi sanki başka bir yerde işi varmış gibi bir tonda. "Şerif olduğum için de sizin gibi bir grup yeni üye geldiğinde buraya gelip iki şey yapmam gerekiyor. Birincisi, AnaBulut Güvenlik ve Emniyet Yasası'nın verdiği yetkiye dayanarak sizi vekil olarak atamak." Canı sıkılmış bir büyücü gibi elini şöyle bir salladı. "Atandınız varsayın."

"İkincisi de," diye devam etti, "Bunun ne demek olduğunu size açıklamak."

Hafif sırıttı. Bu, sıkılan kasların gevşemesi için bir izin gibi olunca birkaç kişi güldü. Paxton ise gülmedi, onun yerine küçük bir not defteri çıkardı. Sayfanın başına şöyle yazdı: *Şerif Dobbs.*

"Evet, şimdi şöyle düşünüyor olabilirsiniz: Acaba birini tutuklayabiliyor muyum?" dedi adam. "Cevap şu ki pek sayılmaz ama yine de gözaltına alabiliyorsunuz. Bir şüpheliniz varsa –belki biri bir şeyler çalmıştır ya da bir kavga başlatmıştır, her neyse işte– onu Yönetim'e getirip gözaltına alıyorsunuz. Güvenlik ve Emniyet Yasası, suç olaylarının ele alınabilmesi için yerel görevlilerden on memurun sürekli olarak ofiste bulunmasını zorunlu kılıyor. Bu içinde bulunduğumuz alanı tamamen kontrol etmek için on kişi yeterli olmadığından siz gözümüz ve kulağımız olacaksınız."

Gözaltı. Göz ve kulaklar. Ciddi boktan olayları gerçek polisler hallediyor.

"Genellikle ortalık bayağı sessiz olur," dedi adam. "Olay şu aslına bakarsanız. Bulut'ta bir boklar yerseniz kovulursu-

nuz. Hırsızlık yaparken yakalanırsanız, kapı dışarı edilmenizi sağlayacak kadar ceza yersiniz; Amerika'da, hatta bu güzelim gezegende Bulut'la ilişkili tek bir şirkette bile iş bulamazsınız. Bunun da iş bulma seçeneklerinizi bir hayli sınırlayacağını size benim açıklamama gerek yok herhalde. Bu da demek oluyor ki çoğu insan yedikleri kaba sıçmayacak kadar akıllıca davranıyor burada."

Sıçarsan gidersin. Bu, insanları hizada tutuyor.

"Sorumluluğunuzun büyük çoğunluğu görünür olmak," dedi Dobbs. "Ortalıkta olun, toplumun bir parçası olun." Ten rengi üniformasının yakasını tutup çekti. "Bir yetki sınırı bu. O yüzden siz polo yaka giyiyorsunuz. Dost canlısı bir atmosfer yaratmak istiyoruz. Bu yüzden şık bir üniformanız falan yok."

Tişörtler bir eşitlik sistemi.

"Çoğunuz, özgeçmişinizde emniyet ya da güvenlik gibi bir şeye rastladığımız için buradasınız," dedi. "Yine de her yerin olayı farklı olduğu için eğitim ve öğretim oturumlarımız olacak. İki ayda bir. Bugün en uzunu olacak. Sizi oturtup anlaşmazlık durumunda, birinin hırsızlık yaptığından şüphelendiğinizde vesaire ne yapacağınızı gösteren videolar izleteceğiz. Patlamış mısır yaptım, belki keyfinizi yerine getirir."

Birileri daha güldü.

Dobbs iyi birine benziyor.

"Evet, şimdi herkes gidip kendine bir yer bulsun," dedi. "Birkaç dakika içinde geleceğim ve başlayacağız ama öncelikle... aranızda Paxton diye biri var mı?"

Paxton başını kaldırıp baktı. Dobbs onunla göz göze gelip gülümsedi.

"Bir dakika bekle, evlat," dedi. "Sana bir sorum var."

Sınıftaki diğer altı kişi kalkıp kapıya doğru giderken onu özel yapan şeyin ne olduğunu merak ederek Paxton'a bakış attılar. Bunu Paxton da merak ediyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Oda boşalınca Dobbs, "Benimle gel," dedi.

Dönüp yürümeye başladı. Paxton, hemen ayağa fırlayıp nezarethaneye doğru koşturdu ve odanın arka tarafındaki, yanında yansıtmalı cam olan bir kapıdan geçerek Dobbs'un peşinden gitti.

Paxton, kendini bir masa, önünde iki sandalye, birkaç resim ve bir de tesise ait birkaç harita bulunan karanlık bir odanın içinde buldu. Haritalardan her biri farklı bir alana ait gibiydi. Hızlıca bir bakınca Paxton bunlardan birinin toplu taşıma sistemine, diğerinin elektrik ağına ait olduğunu fark etti. Üçüncüsü de muhtemelen topografik bir haritaydı. Başka da bir şey yoktu etrafta. Aslında ofise pek de ihtiyacı olmayan birine ait bir ofismiş gibi duruyordu.

"Otur," dedi Dobbs masanın arkasındaki eski tekerlekli sandalyeye kendini bırakarak. "Diğerlerini çok fazla bekletmek istemiyorum ama senin çalışma geçmişin çok ilgimi çekti. Hapishane gardiyanıymışsın."

"Öyleydim," dedi Paxton.

"O zamanla şimdi arasında biraz boşluk var."

"Kendi şirketim vardı," dedi. "Yürümedi. Bilirsiniz işte, bu ekonomi dövüş sporları gibi resmen."

Dobbs adamın alayını fark etmedi. "Dinle, bir şey soracağım sana. Neden gardiyan oldun?"

Paxton sandalyede arkasına yaslandı. Verebilecek daha iyi bir cevabı olmasını dilerdi aslında, çok yüce bir amaç uğruna gardiyan olması falan gibi ama bir yalan olurdu bu, o yüzden gerçeği söyledi. "Bir işe ihtiyacım vardı. Gazetede bir ilan gördüm. Planladığımdan daha uzun süre devam etmiş bulundum."

"Burada olmakla ilgili ne hissediyorsun peki?" diye sordu Dobbs.

"Dürüst olayım mı?"

"Yanlış cevap diye bir şey yok, evlat."

"Kırmızı bir tişört umuyordum aslında."

Dobbs, dudakları gerilerek gülümsedi. "Bak, burada oturup sana lafı evirip çevirecek vaktim yok. Bu işe aşırı hevesli olmaman hoşuma gitti. Böyle işlerde karşı taraf ne kadar coşkulu olursa antenlerim de o kadar açılıyor. Bazıları otoriteyi çok fazla seviyor çünkü. Bir spor gibi görüyorlar bunu ya da bir başa çıkma mekanizması gibi ya da dünyayla ödeşmenin bir yoluymuş gibi. Anlıyor musun?"

Paxton birlikte çalıştığı, coplarını sallarken mutlu mutlu gülümseyen, kısa süreli mahkûmlarla uğraşıp duran, birini içeri atma vakti geldi mi coşkudan kıyameti koparan gardiyanları düşündü.

"Anlıyorum," dedi. "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum."

"Şu çalıştığın hapishanede kaçak mal olayıyla ne kadar uğraştın?"

"Uyuşturucu sorunları vardı biraz," dedi Paxton. "Birkaç hapishane müdürüyle çalıştım. Bazılarının sıfır tolerans ilkeleri vardı; bazıları da görmezden geliyordu, kafayı bulan mahkûmlar çok daha kolay kontrol edilir diye."

"Öyleler miydi peki?" diye sordu Dobbs.

Paxton kelimelerini dikkatle seçti. Bir teste tabi tutuluyormuş gibi hissetmişti şimdi. "Hem evet hem hayır. İnsan yeterince kafayı bulunca kontrol etmesi bayağı kolay hale gelebilir gerçekten ancak kafayı fazla bulmuşsa aşırı dozdan gidebilir ya da kafayı yiyebilir ki bu da pek iyi bir durum değil."

Dobbs sandalyesine yaslanıp ellerini parmak uçlarından birleştirerek durdu. Kolundaki saat Paxton'ınkiyle aynı, standart üretimdi. "Burada ufak bir sorunumuz var, ben de bir şeyler oluşturuyorum diyelim... özel kuvvet demek istemiyorum adına. O kadar resmi bir şey değil çünkü. Sadece gözünü kulağını dört açacak birkaç kişi olacak. Kendilerini iyi bir şeyler yapacak konumda bulurlarsa etrafta olayı sorup soruşturacak birileri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun ne?"

"Oblivion. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir uyuşturucu olduğunu biliyorum ama yakın zamana kadar revaçta olan bir şey değildi. Ben hapishaneden ayrıldıktan sonra çıktı."

Dobbs onları bekleyen mavililere bakıp sanki birkaç dakikalarını daha çalabilirmiş gibi omuz silkti. "Eroinin modifiye edilmiş bir hali; fiziksel olarak bağımlılık yaratmıyor. Eroinin bu kadar kötü olmasının sebebi beynini yeniden yapılandırıyor olması. Öyle bir hale getiriyor ki vücudun onsuz işleyemez hale geliyor. O yüzden yoksunluk o kadar zor oluyor. Oblivion'la aynı derecede uçabiliyorsun ama bu tuzağı yok. Psikolojik olarak bağımlılık yapıyor ama tıpkı iyi hissettiren herhangi bir şeyi yeniden yapmak istemen gibi. İnsanlar aşırı dozdan yine gidebiliyor ama sayıları eroindeki kadar çok değil. Şu aralar ortada çok fazla dolanıyor bundan. Bazen de doğru karıştırılmamış olduğundan sırf aldıkları için hastalanan insanlar var. Bazen ölüyorlar hatta. Yukarıdan gelen emir, bu zıkkımı ortadan kaldırmamızı söylüyor." Dobbs sesini alçalttı. "Seninle açık konuşacağım. İdari bölgede bu iş için kullanılabilecek yeteri kadar memur yok. Yukarıdaki adamlar, bu işi tesis içindeki mavili erkek ve kadınlarla halletmemi istiyor. Durumum bu işte. Etrafı... rahat bir tavırla sorup soruşturabilecek birkaç iyi insan arıyorum. Kaçak maldan anlayan biri de oldukça faydalı olur."

"Neden rahat bir tavırla?" diye sordu Paxton.

Dobbs cevap vermeden önce bir dakika ona baktı. "Olayların rahat ilerlemesini seviyorum."

Paxton arkasına yaslandı; ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında bir yanı Dobbs'un ona, bir yanlışlık yapıldığını, kırmızı tişörtüne kavuşup depo katına gönderileceğini, orada koşturmaktan stresini unutup hatta belki kısa sürede buradan kurtulabileceğini söylemesini ummuştu. Şimdiyse daha en başından

istemediği bir iş için bir de fazladan sorumluluk yüklenmesini istiyorlardı.

Yine de Dobbs'ta onun hoşuna giden bir yan vardı. Dikkatli, açık açık ve saygılı konuşuyordu adam ki bunlar Paxton'ın hapishanedeki gözetmenlerinde pek göremediği üç şeydi. Ayrıca bu sorunun kendisine sorulması da güzeldi; sanki özel bir yeteneği varmış gibi hissetmişti. Sanki ona ihtiyaç varmış gibiydi.

Dobbs acılı bir şekilde gülümseyip ellerini kaldırdı. "Şimdi bir şeye karar verme. Çok şey istediğimi biliyorum. Bir de ilk günün. Tek bildiğim; temiz bir sabıkan var, ayrıca ayrıntılara da özen gösteriyorsun. İçeride not alan tek kişiydin. Takdir ederim böyle şeyleri. Sen bunu bir düşün, belki bir iki gün içinde işleri hallederken onu da konuşuruz yeniden."

Paxton ayağa kalktı. "Makuldür."

"Yine de haberin olsun, böyle bir işte terfi etmek mümkün," dedi Dobbs. "Ayrıca yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım ederek de iyi bir iş yapmış olursun. Pekâlâ." Elini koridorun sonuna doğru salladı. "Şimdi git otur sen de. Bırak merak etsinler seni neden çağırdığımı. Ben şu patlamış mısırı alıp geliyorum hemen."

GÜVENLİK EĞİTİMİ VİDEOSU

Bir adam ile bir kadın parlak yeşil renkte yapay çimlerin üzerinde el ele yürüyor. Sarı güneş ışığı üzerlerindeki camdan kubbenin buzlu panellerinden filtrelenerek yansımakta.

Biri erkek biri kız iki çocuk, yetişkinlerin önünde koşuyor. Çimin üzerinde bir yer seçip bir piknik örtüsünü sererler. Çocuk durup birine el sallar. Kamera döndüğünde yakınlardaki patikadan geçen mavi polo yakalı bir kadın ekrana gelir.

Kollarının altında ürün paketleriyle, oradan oraya koştura-

rak taşıma bandı arayan kırmızı polo yakalı çalışanlar ekranda belirir. Mavi polo yaka tişörtler içindeki kadın ve erkekler yığınların arasında belirip kaybolur; hayalet gibi ya da koruyucu melekler gibi görülmeden, hiçbir şeye karışmadan, yalnızca onları koruyup kollayarak giderler.

Yeşil polo yakalı yaşlı bir kadın, gri halılı bir ofis boyunca bir el arabasını itmekte, çöp kutularını boşaltmakta. Mavi polo yakalı bir adama eliyle selam vermek için durur; adam gülerek kadına sarılır.

Dış ses (DS): Merhaba, bir güvenlik memuru olarak AnaBulut'taki görevinizi anlamanıza yardımcı olmak adına tasarlanan video serisinin ilkine hoş geldiniz. Çoktan vekil olarak atandığınıza şüphe yok. Tebrik ederiz! Şimdi bunun ne anlama geldiğini konuşma vakti.

Genç bir çift oldukça aydınlık bir merdivenden el ele aşağı iniyor.

Mavi polo yakalı bir kadın, konut koridorunda devriye geziyor.

İnsanlar depo katına gitmek üzere metal detektörlerinin önünde sıra olmuşlardır. Mavi polo yakalı çalışanlar, bebek mavisi lateks eldivenli elleriyle herkesi teker teker içeri alır.

Herkes gülümsemektedir.

DS: İşiniz bir yandan bu tesisin güvenliğini ve emniyetini desteklerken bir yandan da buranın, burada yaşayan ve çalışan insanlar için özgür, arkadaş canlısı ve hoş bir ortam olmasını sağlamak. Bunu da devriye gezerek, izleyerek, gözlemleyerek ve rapor ederek yapacaksınız.

Bir grup genç, retro bir atari salonunda video oyunları oynamakta ve gürültülü bir grup olabilirlermiş gibi durmaktadır fakat durup mavi polo yakalı bir adama el sallarlar. Adam da onlara el sallar.

Hepsi arkadaştır.

VO: Bu video serisi, vazifenizle ilgili olan tutum ve etik

davranışları, kriz önlemeyi, ceza hukukunu ve medeni hukuku, ayrıca tesisinizin şerifine ve memurlarına en iyi ne şekilde yardımcı olabileceğinizi işleyecek. Öncelikle ve en önemlisi...

Ekran kararır. Kocaman beyaz harflerle SAYGI KAZANILIR cümlesi belirir.

VO: Herkese karşılıklı saygıyla yaklaşırsanız siz de karşılıklı saygı görürsünüz. Hanımefendi ve beyefendi gibi kullanımların bile faydası çoktur. Birincil amacınız her zaman önleme ve caydırma olmalıdır.

DİKKATLİLİK, EN ÖNEMLİ ŞEYDİR cümlesi belirir.

DS: Tekrar ediyoruz, birincil amacınız her zaman önleme ve caydırma olmalıdır. Bunun için de etrafınızın farkında olmalısınız. Çalışmadığınız zamanlarda bile dikkat edilmesi gereken bir şey görürseniz lütfen vardiyada olan güvenlik memurlarına derhal haber verin.

Boş bir koridorda etrafına bakınan bir adamın görüntüsüne ekrana gelir; sanki yanlış bir şey yapıyor gibi bir hali vardır. Yakasını kaldırır, eğilerek bir kapıdan geçer; diğer tarafta farklı bir amaç için yeniden düzenlenmiş bir depoya benzeyen bir oda, küçük bir masanın etrafında da bir grup insan vardır.

DS: Bulut güvenli ve emniyetli bir çalışma ortamı sağlamak için yerel görevliler ve hükümet görevlileriyle birlikte yılmadan çalışmaktadır. Önceliğimiz çalışanlarımıza adil davranılmasıdır; bütün yorumları ve şikâyetleri ciddiye alırız. Şayet çalışanların, şikâyetleri konusunda insan kaynaklarının geleneksel kanalları dışında örgütlendiğinden şüpheleniyorsanız, lütfen yerel şerifinizi derhal bilgilendirin.

Sahne, tekrardan piknik yapan aileye geri döner.

Aile, mavi polo yakalı kadına el sallar. Kadın, yapay çimlerden geçerek onlara yaklaşır ve küçük çocuk uzanarak ona kocaman bir çikolata parçacıklı kurabiye uzatır.

Güvenlik memuru kurabiyeyi alır, yere eğilir ve küçük çocuğa sarılır.

DS: AnaBulut, Amerikan ekonomisi için, özellikle de Amerikan ailesi için yeni bir örnektir. Siz onların birincil savunma hattısınız. Üstlenmek üzere olduğunuz sorumluluk için size teşekkür ediyoruz.

Ekran kararır. Kocaman beyaz harflerle GÖREVLER VE SORUMLULUKLAR kelimeleri belirir.

DS: Şimdi, göreve başlama serisinin ilk bölümüne geçiyoruz...

ZINNIA

Zinnia'nın ayağı kaydı ve midesi kalktı. Gerisin geri düşüp zeminde kafasını patlatmadan önce neyse ki raf ünitesinin kenarına tutunabildi.

Kancayı kullanmayı bırakması çok sürmemişti. Ucunu takıp çıkarmak değerli saniyelerini yiyordu ve bu saniyeler harcanmaya gelmezdi. Kadın düşmek konusunda değil de sarı çizgi konusunda daha endişeliydi açıkçası.

Miguel'le işi bittikten sonra ilk ürününü almakla görevlendirilmişti. Üçlü bir deodorant paketiydi bu. Hızla raf ünitesine yürümüştü. O devasa zemini aşmak, kırmızılıların ve kayan rafların arasında resmen dans ederek ilerlemek derken oraya varması on dakikasını almıştı. Paketi taşıma bandına bıraktığında BulutBağı'ndaki yeşil çizgi sarıya dönmüştü bile.

Bir sonraki ürün bir kitaptı. Biraz daha hızlı yürüyerek harekete geçti; raf üniteleri şimdi döner bir kütüphane oluşturuyor, kitap isimleri etrafında dönüp duruyordu. Kitaplar sırtları dışa bakacak şekilde sıralandığından bunu bulması birazcık daha zordu ama nihayet kitabı bulup gitmesi gereken yere götürdü. Çizgi hâlâ sarıydı ama canlanmıştı sanki.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bir sonraki ürün: Plastiğe sarılı, altılı konserve çorbaydı.

Ardından: Çalar saat. Duş radyosu. Kitap. Dijital kamera. Kitap. Telefon şarj aleti. Kar botu. Güneş gözlüğü. Jimnastik topu. Ressam omuz çantası. Tablet. Kitap. Ovma tuzu. Çember atkı. Pense. Saç maşası. Vakum tıkacı. Noel ışıkları. Bir paket kalem. Silikon çırpma aleti üçlü seti. Gürültüyü kesen kulaklıklar. Dijital tartı. Güneş gözlüğü. Vitamin. El feneri. Şemsiye. Ayarlı pense. Cüzdan. Dijital et termometresi. Köpek bisküvisi. Oyuncak bebek. Varis çorabı. Şampuan. Kitap. Plastik ördek. Spor kol saati. Damlatmaz bardak. Bıçak bileyici. Matkap bataryası. Duş rafı. Termos kahve bardağı. Kahve demleme aleti. Mezura. Çocuk çorabı. Keçeli kalem. Kundak örtüsü. Dizlik. Kedi yatağı. Makas. Güneş gözlüğü. Noel ışıkları. Tamir çantası. Oyuncak ayı. Kitap. Protein tozu. Burun kılı makası. İskambil kâğıdı. Maşa. Telefon şarj aleti. Pişirme kâğıdı. Bilezik. Çok amaçlı alet. Yün şapka. Gece lambası. Erkek atleti paketi. Şef bıçağı. Yoga matı. El havlusu. Noel ışıkları. Deri kemer. Salata karıştırıcı. Yazıcı kâğıdı destesi. Lif hapı. Spatula seti. Kitap. Kapüşonlu üst. Tablet kılıfı. El blenderi. Kurabiye kesici. Tablet. Klavye. Telefon şarj aleti. Koleksiyon figürü...

Her üründe Zinnia'nın ayakları biraz daha acıyordu. Bir süre sonra omuzları da bu acıya katıldı; eklemlerinde katır kutur sesler çıkarıyor, kasları zonkluyordu. Ayaklarını paramparça etmeyecek bir nokta bulup ona göre botlarını gevşetmek ya da sıkmak için birkaç kere duvarın orada ya da sessiz bir köşede durdu. Sarı çizgi öyle insafsızdı ki. Birazcık uzun süre dursa çizginin sinsi sinsi belirişini görebiliyordu. Bir iki kere, resmen dörtnala hareket ettiğinde yeşile dönmüştü çizgi ama sadece kısa süreliğine.

İşte zihne yer yoktu. Bir kere saatin ritmine kapıldı mı raf ünitesinden taşıma bandına oradan yine raf ünitesine otomatik pilottaymış gibi gidebiliyordu. Arada bir ürünlerin yerleştirilmesi yüzünden ritmi aksıyor, kutuları karıştırıp doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ürünü bulabilmek için birkaç saniye harcamak zorunda kalıyordu. Yine de sistem çoğunlukla işliyordu.

Ayağındaki acıya ve işin tekdüzeliğine aldırış etmemek için planına odaklandı.

Amacı kolaydı: Enerji işleme tesisinin içine girmek.

Söylemesi kolaydı, evet. Bir binanın içine girmesi gerekiyordu.

Uygulamada ise kâbus gibi bir şeydi.

Tesis, yerleşkenin diğer ucundaydı ve yalnızca Zinnia'nın binemeyeceği bir tramvay sistemiyle ulaşılabiliyordu – Bulut-Bağı erişim izinlerinin buna müsaade etmesi pek olası değildi. Yürüyerek de gidemezdi. O uydu fotoğraflarını, en son çimen yaprağına kadar ezberlemişti; bölge dümdüzdü. Yatakhanelerle depo tesisi arasında çok fazla boş alan vardı, ayrıca işleme tesislerinden rüzgâr ve güneş çiftliklerine gidene kadarki boş alan ondan da büyüktü. Bulut'un tamamının denetiminden elinde kaçak içkiyle bir bankta oturan yaşlı bir adam sorumlu olsa dahi bu riske girmezdi; tespit edilmesi çok kolay olurdu.

Tramvay onun içeri giriş biletiydi. Ya da en azından tramvay tünelleri. Görülme konusunda çok endişelenmiyordu. Gibson'ın da videoda dediği gibi etrafta çok fazla kamera yoktu. Sorun, bileğine bağlı şu lanet olası GPS'ydi.

Her sorunla tek tek ilgilenmesi gerekiyordu.

Saat, bir telefon şarj aletini almasını söyledi ona. Kadın raf ünitesine koştu, sonra hızlı adımlarla taşıma bandına gitti, ardından bir sonraki ürünü aramaya koyulmuşken saatinde yeni bir mesaj olduğunu gördü.

15 dakikalık bir tuvalet molasına hak kazandın.

Zinnia, sağlık ve kozmetik ürünlerinden oluşan devasa bir raf sırasının arasındaydı. Hareket etmeyi bıraktığı anda o narin hareket düzeni yıkılıverdi. Etrafında koşturan kırmızılıların önünden çekilmek için bir ayağından diğerine hopladı, ne yöne gideceğini algılamaya çalıştı ama başaramadı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Elini kaldırdı, saatin kurma koluna bastı ve, "Tuvalet," dedi.

Saat onu sola döndürdüğü sırada, artık bir yerlerde salı günü sabah saat on bir on beşte çişini yapmaya gittiğine dair bir kayıt olduğu gerçeğinin verdiği tiksinme hissinden kurtulabilmek için gülmeye başladı.

Tuvalete varması neredeyse yedi dakika sürdü; yalnızca çişini yapması gerektiği için minnet duydu. Uzun bir odaya girdi – gri fayanslı bir yerdi, önü kırmızılı kadınlarla dolu bir sıra lavabonun üzerinde uzun bir ayna vardı. Beyaz ışıklar öyle parlaktı ki mavi gibi duruyor, cızırdıyordu. Odaya parfüm diye idrar kokusu sıkılmıştı sanki. Boş kabinlerden birine girince yerin tuvalet kâğıtlarıyla kaplı olduğunu gördü; tuvaletin içi de koyu sarı bir sıvıyla doluydu ve tuvalet kâğıtlarıyla tıkanmıştı.

İç çekti, tuvaletin üzerine çömeldi, tuvaletini yaptı ve sifonu çekmeye gerek bile görmedi; bir manası yoktu, ardından lavaboların oraya gidip diğer kırmızılıların arasından kendine yer bulmakla cebelleşip ellerini yıkadı, aynaya doğru eğilip baktı.

Gözkapakları ağırlaşmıştı. Eylemsizliğin verdiği kafa dağınıklığı da gidince ayakları acımaya başlamıştı. Botlarını çıkarmayı düşündü ama bu sefer daha kötü olabilirdi. Ayrıca hasarın ne kadar olduğunu da görmek istemiyordu. Onun yerine tuvaletten çıkıp bir BulutNoktası buldu. Molasından iki-üç dakikası kalmış olmalıydı. Ekrana basınca şöyle yazdı: *Hoş geldin, Zinnia!*

Kadın *spor ayakkabı* diye aratıp ilk gördüğü çifti seçti. Uzaylı kusmuğuna benzeyen bir neon yeşiliydi ama en azından stoklarda mevcuttu. Kadının umurunda da değildi zaten; bu botlarla bir gün daha geçirmek istemiyordu.

Birkaç raptiye, bir de duvarına asabileceği birkaç büyükçe mandala örtü söyledi – çok fazla ot içen bir üniversite öğrencisinin duvarına asacağı türden iç içe geçmiş desenli kumaşlardandı bunlar. Odasından kurtulmasını sağlarlardı belki.

İhtiyacı olan son şeyi ise kendi üzerine kaydedilmemesi gerekti.

Her şeyin odasına teslim edilmesi talimatını verip BulutNoktası'ndan ayrıldı.

BulutNoktaları; iki adımlı bir işlemin ilk adımıydı onlar.

Bulut'un bütün altyapısı –droneların yönlendirilmesinden saatin belirlediği yönlere kadar her şey– özel bir uydu ağı tarafından destekleniyordu ve bu altyapı sistemine dışarıdan zorla girmek imkânsızdı. Zinnia birkaç hafta önce denemişti bunu; yalnızca ne olacağını görmek için güvenlik önlemlerini birazcık kurcalamıştı. Beton bir duvarı tırnakla kazımaya çalışmak gibi bir şey olmuştu. Bu ağa yalnızca bir Bulut tesisinin içinden erişim sağlanabiliyordu.

Tasarımlara ihtiyacı vardı; haritalara. Bu yerin içini gösterecek herhangi bir şeye. Bulması imkânsızdı böyle bir şeyi; onu da denemişti çünkü. Çevresel etki çalışmalarına bakmış, iş raporlarını incelemiş, bina yerel bölgelerine bakmıştı. Eskiden böyle bir yer inşa edebilmek için bir sürü kâğıt işi doldurmak gerekiyordu. Gibson Wells'in sponsorluğunda çıkarılan, Bürokrasi Eleme Yasası adlı bir şey sağ olsun, büyük şirketler, bu kâğıt işlerinden muaf tutuluyordu artık çünkü hesapta "iş yaratmaya engel teşkil ediyorlardı."

Etrafta fark edilmeden hareket edebilmenin bir yolu olup olmadığını anlamalıydı. Enerji işleme tesisinin arka kapısını ya da erişim tünelleri. Geniş borular bile olurdu, her şey olurdu ama bir BulutNoktası'na giriş yapıp ihtiyacı olan şeyi sipariş etmek kadar kolay değildi bu iş. Öncelikle Bulut'un kodlarından küçük bir parça koparması gerekiyordu.

Bileği titredi; sarı çizgi geri dönmüştü.

Dağıtım oranın şu an için %73'te.

Ardından:

%60'ın altına düşmek, İşçi Değerlendirmende olumsuz etkiyle sonuçlanır.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ardından:

Su içmeyi unutma!

Ardından:

Bir ünite ve kutu numarası, yanında da bir kitap resmi belirdi.

Zinnia iç çekti, döndü ve koşmaya başladı.

GIBSON

İşçi değerlendirme sistemimizden bahsetmek istiyorum biraz.

Kariyerim boyunca birçok tartışmalı şey yaptım. Her zaman haklı değildim ama haksız olduğumdan daha fazla haklı oldum. Başka türlü bu kadar ilerleyemiyorsunuz zaten. Yaptığım her şey arasında bana en sert eleştirileri getiren de bu konu oldu.

Hatırlıyorum da bu fikri ilk ortaya koyduğum zaman Bulut'un ikinci ya da üçüncü yılındaydık. İşler nihayet hızlanmaya başlamıştı, ben de bizi sürüden ayıracak bir şeye ihtiyaç duyduğumuzu fark etmiştim. Çalışanlarımızı en yoğun şekilde çalışmaya teşvik edecek bir şeye ihtiyacımız vardı çünkü bir sürü, en yavaş üyeleri kadar hızlı ve güçlü olabilir yalnızca.

Şimdi, benim düşünce tarzımı anladığınızdan emin olmak için size okulumla ilgili ufak bir hikâye anlatmak istiyorum: Newberry Academy of Excellence'tı adı. O zamanlar farklı okul türleri vardı. Bunlardan biri, harcamalarını hükümetin ödediği devlet okullarıydı; ikincisi, genellikle dini kurumlarla bağlantılı olan özel okullardı; üçüncüsüyse sözleşmeli okullardı. Newberry de sözleşmelilerdendi. Sözleşmeli okullar kamu kaynaklarından faydalanıyordu ama sahibi özel bir şirket oluyordu, yani hükümetin eğitim kurumlarının dayattığı bütün o saçmalıklara bağlı kalmak zorunda kalmıyorlardı.

Eskiden şöyle olurdu; eğitim konusunda sıfır tecrübesi olan

bir sürü siyasetçi bir araya gelip sözde her yerdeki her çocuk için işe yarayacak formüller geliştirirdi. Ne yazık ki bütün çocukların öğrenme şekli aynı değildir. Mesela şaşıracaksınız ama ben sınava girme konusunda korkunçtum. Önemli sınavların sabahında öyle gergin olurdum ki okul yolunda neredeyse kusacakmışım gibi hissederdim.

Sözleşmeli okullar, öğretmenliğini yaptıkları çocuklara uygun programlar tasarlasınlar diye gücü eğitimcilerin eline verirdi. Saçma sapan bir standarda uymak gerekmiyordu artık – önemi olan standartlar da siperde olan, asıl işin yapan insanlar tarafından kararlaştırılıyordu. Tam benlik bir sistem. Şu an sahip olduğumuz eğitim sisteminin de bu olduğuna şaşmamalı.

Her neyse, gittiğim okulda her dönem rapor kartlarımızı alırdık, üzerlerinde de yıldız değerlendirmesi olurdu. Şimdi, tabii ki beş yıldız çok iyi iş çıkardığınız anlamına geliyordu, bir yıldızsa başınız ciddi dertte demekti. Ben genellikle dört yıldızlık bir öğrenci olmuştum ama bazen üçe düştüğüm de olurdu.

Öğretmenler de müdür de bu sistemi seviyordu çünkü bakıp da bir öğrencinin ne durumda olduğunu görmenin bayağı hızlı bir yoluydu. Eğitim devasa, karmakarışık bir şeydir, tabii ki rapor kartları da bayağı uzundu; içinde veriler, not ortalamaları, notlar falan vardı. Beş yıldız olayınınsa bir sadeliği vardı. Eskiden yaptıkları gibi yanında eksilerle ya da artılarla harften notlar vermekten iyiydi kesinlikle. Çok karmaşıktı o sistem. C+ tam olarak ne demek mesela? Ya da neden A,B,C,D ve F veriliyor? E nereye gitmiş?

İnsanlar beş yıldız sistemini anlıyorlar. Bir şey satın almaya gittiğimizde, bir video izlediğimizde ya da bir lokantayı değerlendirdiğimizde karşılaşıyoruz onunla. O halde neden okul sistemine de dahil etmeyelim ki? Büyük yardımı da dokundu üstelik, en azından bana. Eve üç yıldızla döndüğüm o günlerde babam beni oturtup daha fazla çalışmanın ne kadar önemli

BELONGS TO KAOTIC TEAM

olduğu hakkında uzun uzun konuşurdu benimle. Eve dört yıldızla geldiğimde bile, beş yıldız neredeyse imkânsız görünse bile hep ona ulaşmaya çalışmamı isterdi.

Dört yıldız, dondurma demekti. Babam beni evin yakınındaki dondurmacı Eggsy'ye götürürdü; iki top vanilyalı dondurma, üzerine de sıcak çikolata sosu, erimiş marşmelov ve yer fıstığı ezmesi parçacıkları alırdım ve babam bana sorardı: "Daha iyisini nasıl başarabilirsin?"

Üç yıldız aldığımda da bu soruyu sorardı gerçi ama o zaman ortada dondurma olmazdı.

Böylece öyle bir noktaya geldik ki hedefim her zaman için eve beş yıldızla gelmek oldu; başaramasam bile, dört yıldızla gelsem bile yine de kendimle gurur duyabilirdim. Bana göre üç yıldız başarısız olmak demekti ki öyle bir şey de yoktu ortada! Üç yıldız hiç de fena sayılmazdı. İkiye düşene kadar başarısız sayılmazdın ama bu bana ne kazandırdı görüyor musunuz? Bana bir hedef verdi ve kendime dair beklentilerimi yükseltmeye cesaretlendirdi.

Ben Newberry'deyken bir sürü devlet okulu sözleşmeli okullara dönüşüyordu. Bölgelerin de başa çıkması gereken bir sürü eski sözleşmeler vardı hâlâ. Mesela bir sendika, gayet güzel bir anlaşma yapmış oluyordu, öyle ki kendilerine bağlı öğretmenler katliam yapsa ya da okulu ateşe verse bile hâlâ maaşlarını almaya hakları oluyor, tatil günlerinde de yüzde elli zamlı maaş alıyorlardı.

Sendikaların kötü yanı da bu işte, öyle değil mi? Dünyada görülmüş en büyük sahtekârlık. Eskiden, çalışanların sömürüldüğü, tehlikeli şartlarda ölesiye çalıştırıldığı zamanlarda çok mantıklı geliyorlardı. *Triangle Gömlek Fabrikası Yangını** zamanlarından çok ilerideyiz. Öyle şeyler yaşanmıyor artık.

* 25 Mart 1911'de New York'taki bir binanın sekizinci katında çıkan yangında; fabrika sahiplerinin, hırsızlığı engelleme amacıyla, çoğu kadın çalışanların bulundukları katın kapılarını kilitlemeleri yüzünden 146 kişi alevlerden, hayatını kaybetmiştir. –*çn*

Yaşanamaz da. Sistem böyle işlerken mümkün değil. Amerikan tüketicisi dolarıyla oy veriyor çünkü – bir şirket gerçekten kötüyse kimse orada çalışmıyor ya da oradan alışveriş yapmıyor. Bu kadar basit.

Okulda bir temizlik görevlisi vardı; Bay Skelton. Yaşı yüzünden dalga geçer, Bay *Skeleton** derdik ona. Neredeyse yüz yaşındaymış gibi duruyordu, onu koridorda süpürgesini zar zor iterken görmek de bayağı üzücü bir manzaraydı. Öyle bir noktaya geldi ki sınıfta bir yer pislense genellikle öğretmenler kendileri temizlerdi çünkü Bay Skelton'ı çağırsanız bile genellikle zaten siz başka sınıfa geçene kadar gelemezdi.

Kazık çakanlardandı adam. Öyle derdik onlara; gayet rahat anlaşmaları olduğu için emekliye ayrılmaya hiç niyetleri olmayan sendikalılardı onlar. Çalışmaya devam ederlerdi çünkü hiçbir zaman kovulamayacaklarını bilirlerdi. İşi yapamayacak kadar yaşlı olsalar bile işe gelir, maaşlarını, sağlık sigortalarını falan toplarlardı. Güzel iş gerçekten, tabii bulabilirsen.

Bu adam bu kadar yaşlıysa biraz kendine zaman ayırmak ister herhalde diye düşünüyor insan. Hayatının son zamanlarının tadını çıkarmak mesela ama olur mu, tabii ki bu fırsatı iliğine kadar sömürecek. Bulut'u kurarken bunun üzerine çok düşündüm. Böyle bir şirkette sizin için çalışan o kadar çok insan oluyor ki inanılmaz resmen.

Bulut'ta kaç kişi çalışıyor biliyor musunuz? Yemin ederim bunu ben bile söyleyemem size. Hem ek şubeler ve işleme merkezlerindeki personeller değişebiliyor hem de her gün yeni şirketler ekliyoruz. Otuz milyondan biraz daha fazla. Verebileceğim en iyi rakam bu.

Düşünün bir. Otuz milyon. Amerika'daki büyük şehirlerin yarısını toplasanız yine o kadar kişi etmez. Yöneteceğiniz otuz milyon kişi olunca da işleri biraz daha kolaylaştıracak bir sistem bulmanız gerekiyor. Değerlendirme sistemi de bu yüzden

---

* (İng.) İskelet. *–çn*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

var işte. Performansı saydam, kolay bir şekilde ayarlamak için çünkü iki ya da üç yıldızda olan bir çalışan, biraz daha fazla çabalaması gerektiğini fark ediyor.

Hem zaten hepimiz beş yıldızlık insanlar olmak istemez miyiz?

Dört yıldızlık bir çalışansan iyisin. Üç yıldızdaysan hızını biraz daha artırsan iyi olabilir. İkideysen ise kemerleri bağlayıp kendini göstermenin vakti gelmiş demektir.

Bu nedenle de bir yıldız otomatik işten çıkarılma anlamına geliyor.

Her gün kalkıp işe gidiyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Çalışanlarımdan da aynı şeyi bekliyorum. *New York Times*'ın falan ne dediği de umurumda değil. Amerikan işçisine şunu bunu yapıyormuşum diye atıp tutmalar, serbest kürsü sayfalarındaki deli saçmaları... İşçilere "Gereğinden daha az değer veriyormuşum" ya da "Kompleks bir sistemi fazla basite indirgiyormuşum."

Aynen onu yapıyorum! Kompleks sistemleri fazla basite indirgiyorum. Şu âna kadar da gayet iyi sonuç aldım.

Ben çalışanlarıma, kendi kaderlerinin efendileri olabilmeleri için gereken araçları sunuyorum ama bu tren de tek yön çalışmıyor. Bir yıldızlı bir çalışan, ortalamayı düşürmekle kalmıyor; aynı zamanda uygun olmadığı bir konumda bulunuyor. Bir fizikçiyi alıp da cam üfletmezsiniz sonuçta. Ya da bir kasaptan internet sitesi oluşturmasını istemezsiniz. İnsanların farklı becerileri ve yetenekleri vardır. Evet, Bulut büyük bir işveren ama belki de siz bizim için uygun çalışan değilsinizdir.

Her neyse, böyle işte. Bulut'taki tüm yıllarımı masaya yatırmayacağım şimdi fakat bu konuda çok fazla soru alıyorum ya da daha çok röportaj verdiğim zamanlarda alıyordum, o yüzden anlatıp rahatlamak istediğim bir şeydi.

Onun dışında insanlar bana nasıl hissettiğimi soruyordu, gayet iyi hissediyorum. Yeni bir kanser tedavisi deniyoruz.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Doktorumun dediğine göre farelerde ümit vaat eden sonuçlar elde edilmiş ama ben bir fare olmadığıma göre neden bu kadar iyimser olduğunu anlamış değilim. Yan etkileri de o kadar kötü değil gerçi ama bayağı bir acıktırıyor beni. Sürekli kilo verdiğim için bu o kadar da fena bir şey sayılmaz.

Ayrıca dün şu iş bloglarından birinde yayınlanan bir rapordan da bahsetmek istiyorum. Ayaklarına okur göndermek istemediğimden ismini vermeyeceğim. Yazdıklarına göre Ray Carson'ı şirketi devralması için atamak üzereymişim.

Bu konuda bundan daha açık olamam sanırım: Kimseye son kararımdan bahsetmedim çünkü son kararımı henüz vermedim. Bulut gayet iyi işliyor, bir kurulu ve yöneticileri var ve bu da değişmeyecek. O yüzden hepiniz lütfen bana, dileklerime ve aileme karşı biraz daha saygılı olun.

Bütün bunlar hakkında çok yakında bir açıklama yapılacak.

PAXTON

Nezarethanenin öteki ucundan bir bağrışma ve çarpma sesi duyuldu. Paxton, Bulut içinde ve çevresinde yaşanabilecek çeşitli durumlar için gerekecek evrakları –biri yaralandığında, bir şey çalındığında ya da biri öldüğünde doldurması gereken belgeleri– incelediği tablet ekranından başını kaldırıp bölme duvarının üzerinden baktı.

Üç-beş mavilinin bir yeşilliyi hırpaladığını gördü. Yeşilli, kas ve kemikten oluşuyor gibiydi ve göbek deliğine kadar uzanan pasaklı bir sakalı vardı. Diğerlerinin arasından kurtulmaya çalışıyordu, derken ince uzun, saçları neredeyse sıfıra vurulmuş bir mavili, kalabalığın arasından fırlayıp adamın çenesine yumruğu geçirdi.

Sakallı adam yere yığıldı, karşısındaki de tükürürcesine haykırdı. "Hak ettin!"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton bunun bir erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlayamamıştı. Ses rengi kadınmış gibiydi ama ince vücudu, etkili saç kesimi, kıvrımlarının yokluğu daha ziyade genç bir adammış gibi gösteriyordu.

Paxton, bir an sonra bu kişinin yerde yatan adama arkasını dönüp kendisine doğru gelmeye başladığını fark etti. Bir adım sonra onun bölmesine girmişti bile. "Paxton sen misin? Ben Dakota." dedi.

İsim de Paxton'ın ikilemine pek yardımcı olmamıştı derken karşısındaki kişinin boğazının pürüzsüzlüğünü, âdemelmasının olması gereken yerdeki boşluğu fark etti.

Ayağa kalkıp kadının elini sıktı. Kadının bileğindeki saatin siyah deriden kayışı, kenarlarında da metal çiviler vardı.

"Memnun oldum," dedi Paxton.

"Umarım," diye cevapladı kadın kaşlarından birini kaldırarak. "Partnerin benim. Hadi biraz yürüyelim."

Dakota topuklarının üzerinde sertçe dönüp yürüdü. Paxton ona yetişmek için koşturmaya başladı; nezarethaneden çıkıp Yönetim'in cilalı betondan boş koridorlarına girdikleri sırada kadına ayak uydurabilmişti.

"O çullanma neydi öyle adama?"

Sanki o şiddet patlaması anlık bir hareketmiş, kolayca unutulabilir bir şeymiş gibi kadının hatırlaması bir dakika sürdü. "Herif masaj salonlarından birini mutlu son yerine çevirmiş."

"Bayağı fena vurdun."

"Rahatsız mı oldun?"

"Hak etmiyorsa şayet."

Kadın güldü. "Kızlardan bazıları bunu pek gönüllü yapmıyordu, şimdi ne düşünüyorsun?"

"O zaman daha sert vurmalıymışsın diye düşünüyorum," dedi Paxton ki bu kendisine bir gülücük kazandırdı. "Burada insanların partnerleri olduğunu bilmiyordum. İzlediğimiz bütün videolarda güvenlik görevlileri genellikle yalnızlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mavilerin işi genelde tek kişilik oluyor zaten, özel bir proje ya da özel tim görevi değilse." Dakota yüzünü hafifçe Paxton'a doğru çevirip adamı baştan aşağı süzdü. Yine kaşını kaldırmıştı. "Dobbs'un söylediğine göre şu kaçakçılık işini çözecek adamımız senmişsin."

"Henüz kabul etmedim aslında..."

Dakota gülümsedi. "Tabii ki ettin."

Bir asansör sırasına geldiler. Dakota bileğini panele doğru gösterip kollarını arkasında birleştirdi, bir daha Paxton'a baktı. Kadın onu tanımak mı istiyor yoksa onu bir yük olarak mı görüyor gerçekten anlayamıyordu. Bomboş bir sayfa gibiydi kadının ifadesi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Paxton.

"Biraz yürüyeceğiz etrafta," dedi kadın. "Bacaklarını bir açalım. Tanıtım videoları artık üç saate kadar çıkıyormuş diye duydum."

"Süre tutmadım ama kulağa doğru geliyor."

"Kıç kurtarma şeyleri aslında çoğu," dedi Dakota. "Senin için değil tabii, yönetim için. Bir şey ters giderse bütün bunları incelediklerini, sorunun onlarda değil sende olduğunu söyleyebilsinler diye."

Boş bir asansör geldi. Bindiklerinde Dakota zemin katı seçti ki burası da onları tramvay istasyonuna götürecekti. Kapılar kapandığı sırada kadın şöyle dedi: "Sana bunu söylememe gerek yok, hapishanede çalışmışsın sonuçta. Yine de zaman geçtikçe işleri halletmenin bir Bulut yolu, bir de doğru yolu olduğunu göreceksin. Bu yollar bazen aynı yol oluyor, bazen de olmuyor."

"Bu kavramdan haberdarım, evet," dedi Paxton.

Asansörden inip koridoru geçtiler, köşeyi dönüp duvar tarafındaki kulübelerin önünde sıra olmuş kalabalığın arasına girdiler. Bu kulübelerde yerleşme sorunu, bankacılık soruları

vesaire gibi sıkıntılarını söyleyebiliyor, oradan da uygun kat ve odaya yönlendiriliyorlardı.

Dakota konuşmuyordu. Konuşmakla ilgilenmiyormuş gibiydi. O yürüyor, Paxton da onu takip ediyordu. Birkaç kişi onlara doğru bakış attı. Bu dansı anlıyordu. Dobbs tişörtlerin eşitliği sağladığını söylemişti. Öyle bir şey yoktu aslında. Rozetin isterse tenekeden olsun, ışığı doğru açıdan aldı mı yine de parlıyordu.

Bir tramvay vagonu yanaşınca bindiler. Kalabalık onlara yol veriyormuş gibiydi. Dakota hâlâ konuşmuyordu. Paxton bunu da anlıyordu. Onların konuşması, normal insanlar gibi sohbet etmesi diğerlerinin gözünde kendilerini fazla insanlaştırırdı.

Paxton bu zihin yapısına geri dönmenin bu kadar kolay oluşundan nefret etti. Mahkûm kalabalığının arasında yürüyor gibiydi yine.

Tramvayla Bakım'dan geçtiler, oradan depoya, sonra Gelenler'e gittiler ve nihayet Meşe'nin lobisine vardılar. Yürüyen merdivenle kordonun sonuna çıktılar. Bu noktada Gelenler tarafından bir tramvay geliyor, işleme tesislerine gidiyordu. Aynı zamanda yük indirme alanları ve gönderim bölgeleri de vardı. Kordon boyunca sıralanan dükkânlar için yiyecekler ve mallarla doluydu etraf. Bu malların çoğu, arkalarına tekerlekli platformlar eklenmiş elektrikli golf arabalarıyla taşınıyordu. Kocaman, vızır vızır bir yerdi burası; yeşil ve kahverengi tişörtlü çalışanlar birbirlerinin etrafında koşturuyor, malları taşıyordu.

Dakota boğazını temizledi. "Burası işte. Sorun bölgemiz burası."

"Nasıl yani?"

"Her şeyin içeri girdiği yer burası," dedi kadın. "Yani teknik olarak, her şey Gelenler'den içeri giriyor gerçi ama büyük

paketler halinde oluyorlar ve gidecekleri yerlere dağıtılıyorlar. Teorimize göre oblivion da buradan içeri giriyor. Belki her defasında farklı gönderimlerle geliyordur. Belki birkaç çalışan işin içindedir. Belki tek bir kişidir. Bu işi nasıl yürüttükleri hakkında bilmediğimiz bir sürü şey var ancak içimden bir ses olayın bu noktada patladığını söylüyor."

Paxton biraz yürüyüp etrafına baktı; belirli bir şeye bakmıyor, yalnızca bakınıyordu. Buranın neden iyi bir giriş noktası olabileceğini görebiliyordu. Bir sürü dip köşe vardı. Golf araçlarının istiflendiği yerlerde duvar oyukları, dükkânların arkalarından geçen koridor ağlarına açıldığını düşündüğü kapılar vardı. Kutuları indirip araçlara yükleyen yüzden fazla insan dolaşıyordu ortada. Bütün bu düzeni gözetlemek için bir ordu gerekirdi.

"Neden daha fazla kamera koymuyorlar?" diye sordu Paxton.

Dakota başını iki yana salladı. "Amirler istemiyor. Videoda bu da vardır hâlâ kesin, değil mi? Dobbs bunun savaşını daha önce de vermişti ama olay tepedeki adamda bitiyor. Ev hissini bozuyormuş diyor kendisi. İnsanları rahatsız hissettiriyormuş." Rahatsız kelimesini söylerken havada tırnak işareti yapmış, üzerine bir de abartılı bir şekilde gözlerini devirmişti.

"Tabii. Bileklerinde nereye gitseler kendilerini izleyen bir takip cihazıyla geziyor ama insanlar."

Dakota omuz silkti. "Günün birinde birimiz şirketin başına geçersek değiştiririz."

Paxton birkaç adım daha atıp etrafını gözlemledi. "Yiyecek yükleri hep popülerdi zaten. Kısa bir süreliğine bir eroin artışı olmuştu bizde. Meğer her şeyi yerfıstığı ezmesi kavanozlarına tıkmışlar. Köpekler kokusunu alamıyordu.

"Yiyecek teslimatlarını da kontrol edip durduk," dedi kadın.

"Şu oblivion'u anlatsana bana," dedi,Paxton. "Dobbs'a dediğim gibi, ne olduğunu bile bilmiyorum."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Söylemişti, evet," dedi kadın. Etrafına bakınıp yalnız olduklarından emin oldu. "Buraya gel."

Adamı şarj olmak üzere bağlanmış golf araçlarından uzun bir sıranın durduğu sessiz bir köşeye çekti. Elini cebine sokup küçük, plastik bir kutu çıkardı. Posta pulu genişliğinde, biraz daha uzunca bir kutuydu bu. Kadın kutuyu açıp içinden ince bir tabaka çıkardı. Yeşil benekli, dikdörtgen, kutudan biraz daha küçük bir tabakaydı bu. Ağızda eriyen ilaçlardandı.

"Bu mu?" diye sordu Paxton.

Kadın başını salladı. Adam bu tabakayı eline alıp çevirdi. Hafif, ince ve biraz da yapışkandı.

Dakota tabakayı geri alıp kutuya koydu. "Ağızda eriyip doğru dolaşım sistemine gidiyor. Sindirim sisteminden geçmediği için de çözülmüyor."

"İnsanların yanlarında bunlarla içeri girmediğini nereden biliyorsunuz? Ben dün yanımda beş kiloyla girerdim istesem."

Dakota güldü. Paxton'ın söylediği şeye güldü. Paxton yüzüne kan bastığını hissetti. "Koku alıcılar var. Arasından geçtiğiniz bütün tarayıcıların içine yerleştirilmiş durumdalar. Köpeklerden de daha etkili üstelik çünkü orada olduklarını bile bilmiyorsunuz. Bu aklımıza gelmedi mi sanıyorsun?"

"Ziyaretçiler peki? İçeri girip çıkanlar?"

"Birincisi, ister ziyaretçi olsun ister burada yaşayanlardan biri, buraya giren herkes tarayıcılardan geçiyor," dedi kadın. "İkincisi, insanların çok fazla ziyaretçisi olmuyor burada. Araba ya da uçak kiralamak ne kadar pahalı haberin vardır. Yani annem bile önceden ayda bir geliyordu, şimdi Şükran Günleri'nde görüyorum bir tek."

"Nalokson ilaçları peki? Oblivion aşırı dozunu önlüyor mu?"

"Kimyasal süreçleri farklı. Onu durdurmanın yolu yok. Biraz ayak uydurmaya çalış konuya, olur mu?"

Paxton'ın yüzünü basan kan şimdi kaynama noktasına

gelmişti. "Bana gelmenin sebebinin, olaya taze bir bakış açısı istemen olduğunu varsayıyorum, yanlış mıyım? Yani tabii ki birkaç bariz soru soracağım. Bunu kendi başına halledebiliyor olsaydın benden yardım istemezdin."

Kelimeler ağzının içini yakmıştı sanki. Dakota duraksadı, gözleri irileşti.

"Affedersin," dedi Paxton. "Biraz fazla oldu."

"Hayır," dedi Dakota dudakları bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Son derece yeterli oldu. Hadi, biraz daha dolanalım."

Bir süre sessizlik içinde dolaştılar, ta ki sessizlik Paxton'a fazla gelene kadar. "Bundan önce ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ufak tefek ayak işleri genelde. Biraz da gece güvenliği işinde çalışmıştım, hem sessizdi hem de kitap okuyacak vaktim oluyordu çünkü. Bu işe de böyle alındım sanırım," dedi kadın.

Düzenli olarak bir insan akışı olan kordona çıktılar. Paxton dükkânlardaki, üst kaldırımdaki mavi tişörtlülerin kendilerine doğru gelişigüzel baktığını gördü. Bazıları onu görüp başıyla kısaca selam vermişti.

"Doğrusunu istersen güvenlikte çalışmak istemiyordum," dedi Paxton. "Depo alanında çalışmak istiyordum. Mavi olmasın da hangi renk olursa olsun diyordum hatta."

"Neden?" diye sordu Dakota.

"İşin sevdalısı değildim pek."

"Burası hapishaneden çok farklı," dedi Dakota. "Yani muhtemelen. Bak, anlıyorum seni. Ben de buraya geldiğimde pek mutlu olmamıştım ama şunu da söyleyeyim, işin bazı avantajları da var."

Kadın *avantaj* kelimesini öyle bir söylemişti ki *sır* kelimesiyle aynı gibi gelmişti kulağa. Paxton kadının genel anlamda ne demek istediğini biliyordu. Hapishanenin de avantajları vardı. Kaçak mallar çöpe değil onu bulan gardiyanın evine gidiyordu genellikle ki bu da çoğu zaman para ya da uyuşturucu oluyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton böyle bir şeye hiç tanık olmamıştı gerçi fakat hikâyeleri duymuştu.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Bir gün izin almak istersen bunu herhangi bir beyazdan değil de Dobbs'tan alabilmen çok daha yüksek ihtimal," dedi Dakota. "Bizi gözetiyor o. Doğru şeyi yaptığını gördüğünde tabii."

Kadının "doğru şey" tabirinin altında daha fazlası yatıyordu. Tabii ki öyleydi. Paxton bu daha fazlaya henüz ulaşamadığının farkındaydı ama ulaşmak istiyordu. Bu his onu şaşırtmıştı. Dakota'nın ondan hoşlanmasını istiyordu. Onun saygısını istiyordu. Onay ne komik şeydi; iyi hissetmek istediğinde ağzına atıvereceğin küçük bir hap gibiydi.

"Güvenlik! Güvenlik!"

İkisi de bağıran kişiye doğru döndü: yeşil tişörtlü, aşırı kilolu, yaşlıca bir adam, bir marketin kapısından onlara el ediyordu. Dakota hızlı adımlarla ona yöneldi, Paxton da peşinden gitti.

Küçük bir marketti bu. Atıştırmalıklar ve banyo malzemeleri, arka duvarın önünde içeceklerin konduğu buzdolapları, bir de dergi rafları vardı. Adam kırmızı tişörtlü, uzun boylu, siyahi bir adamı kolundan tutmuştu. Diğer adam –gerçi neredeyse çocuk sayılırdı– ondan kurtulmaya çalışıyordu ama yaşlı olan hem iri yarıydı hem de sağlam bir tutuşu vardı.

"Ne oldu, Ralph?" diye sordu Dakota.

"Bu çocuğu hırsızlık yaparken yakaladım," dedi yeşilli adam –yani Ralph– çoğunlukla Dakota'ya bakıp arada bir de Paxton'a şüpheli bakışlar atarken.

"Hiçbir şey çalmadım," dedi çocuk kendini kurtarmak için son bir kez daha kolunu çekiştirerek. Kurtulduğundaysa koşup gitmek yerine birkaç adım gerileyip aralarına mesafe koydu yalnızca.

"Bir şekerleme çaldı," dedi Ralph.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi çocuk giderek öfkelenerek. "Hayır, çalmadım."

"Arayın," dedi Ralph. Bir emirdi bu resmen.

Çocuk kendi rızasıyla ceplerini ters yüz etti. Boşlardı. Bakışları Paxton'la Dakota arasında gidip geldi, ardından omuz silkti. "Gördünüz mü?"

"Yemiş olmalı," dedi Ralph.

"Paketi nerede o zaman?" diye sordu çocuk.

Dakota, soruyu tekrar edercesine Ralph'e baktı.

"Ben nereden bileyim?" dedi Ralph. "Zamane çocukları çok zeki ama aldı, kendi gözlerimle gördüm. Gelip bir de şüpheli şüpheli gezindi buralarda."

Çocuk küçümseyen bir şekilde güldü. "Şüpheli, tabii. Tenimin renginden başka ne gibi bir şüpheli yanım var acaba?"

Ralph birdenbire alınarak ellerini kaldırdı. "Hey, hey, ben ırkçı falan değilim. Kalkıp da beni suçlayayım deme."

"Suçlama değil bu," dedi çocuk neredeyse bağırarak. "Gerçekler."

O an gelmişti işte. İşlerin iyiye ya da kötüye gideceği tutuşma noktasındalardı. Bu noktayla başa çıkmanın en iyi yoluysa ayırmaydı. "Hey," dedi Paxton. Ralph'e işaret etti. "Sen, şuraya geç. Şimdi, biz de şu işi halledelim."

Ralph elleri havada, tezgâha doğru geriledi.

"İyi karar," diye fısıldadı ı Dakota, Paxton'a, ardından başıyla çocuğa işaret etti. "Aldın mı?"

Çocuk ellerini düz halde yüzünün önüne doğru kaldırıp her kelimesini vurgular gibi birini diğerine vurdu. "Kaç kere söylemem gerekiyor? Hayır."

"Bak, evlat, durum şu," dedi kadın. "Ralph yaşlı biri ve biraz da piçin teki. Bu konuda ısrar edecektir, sonra olay büyür, sen de muhtemelen ceza alırsın ya da ona birkaç kredi gönderip borcunu ödediğini söylersin, biz de onu senin için sakinleştiririz."

"Bu ırkçı, yaşlı herif yaygara kopardı diye almadığım bir şekerlemenin parasını ödememi mi istiyorsunuz? Bu mu yani istediğiniz?"

"Hayır, en az direniş hangisindeyse o yoldan gitmemizi istiyorum," dedi Dakota. "Ki bu da bütün bu olayın iki dakika içinde son bulması, kimsenin de ceza yememesi anlamına geliyor. Sen de bir ay içinde bunun sana ne kadara patladığını unutmuş olursun bile. Anlıyor musun beni?"

Çocuk kasada duran Ralph'e baktı. Ne o ne de Paxton durumdan memnun değildi. Dakota'nın olaya bakış açısına hak veriyordu. Bazen barışı sürdürebilmek için küçük şeyleri görmezden gelmen gerekir.

Bir kredinin dolar karşılığı değeri neydi?

"Bu doğru değil." dedi çocuk.

"Doğru olmayabilir ama sen ve diğerleri için en basit çözüm yolu bu." dedi Dakota. "Yaşlı bir huysuz tarafından işletilmeyen yüzlerce farklı mağaza var. Hadi bize bir iyilik yap ve bu konuyu burada kapat, arkanı dön ve önüne bak."

Çocuk iç çekti, omuzları düşmüştü. Ardından kasaya gitti, saatinin üzerine bastı, bileğini diskin önünden geçirince diskte yeşil ışık yandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ralph, zafer kazanmışçasına.

Çocuk neredeyse geri dönecekti ama durdu. Yumruklarını sıktı. Başını eğip gözlerini kapadı. Yumruğunu yaşlı herifin suratına geçirip geçirmeme konusunda ciddi ciddi düşündü. O sırada Paxton hemen öne atıldı. Çocuğa yaklaşıp onun duyacağı ama Ralph'in duyamayacağı şekilde fısıldadı.

"Buna değmez," dedi. "Buna değmeyeceğini biliyorsun."

Çocuk gözlerini açtı. Kaşlarını çattı, Paxton'ı itip dükkândan hızla çıktı.

Dakota, Ralph'e dönüp iç çekti. "Gerçek bir orospu çocuğusun, biliyorsun değil mi?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Adam omuz silkti, ardından zafer edasıyla hafif sırıttı. "Ne?"

Dakota marketten çıkınca Paxton da onu izledi. Adamın duyacağı mesafeyi geçtiklerinde "Çocuk haksız değildi aslında," dedi Paxton.

"Bu olay yüzünden sıkıntı çekecek kişi yalnızca o mu olurdu sanıyorsun? Ralph'le çocuğu sorguya götürsem ne olurdu biliyor musun? Dobbs beni oturtur, şöyle derdi," –bu noktada sesini birkaç oktav pesleştirdi– "Bütün bunlar lanet olası bir şekerleme için mi yani?" Sesi kendi tonuna döndü. "Ki haklı da olurdu. Birkaç kredi için uğraşılacak dert değil."

"Dobbs buralarda işlerin böyle hallolmasını mı istiyor yani?"

"Bir olay kayıtlara geçtiğinde bir istatistiğe dönüşüyor. İstatistikler de raporlanıyor. O raporlar çok fazla şeyi belirlemede kullanılıyor. Bizim işimiz rakamları düşük tutmak. Tersine kotaymış gibi düşün bunu. Ne kadar az olayı yukarı taşırsan o kadar iyi."

Biraz daha yürüdüler. İkinci yatakhanelerden kordonun bir sonraki bölümüne, oradan da nihayet üçüncü yatakhanelere geçtiler. O sırada Paxton'ın bileği titredi.

Vardiyan sona erdi. Bir sonraki vardiyan 14 saat sonra başlıyor.

Dakota da kendi saatine bakıyordu. Omuzları rahatladı; tahminen o da aynı mesajı almıştı çünkü. "İçgüdülerin iyi," dedi. "Onları ayırman iyi bir seçimdi. Bence buraya güzel ayak uyduracaksın. Dobbs'un söylediği şeyi düşün, olur mu? Bu işin büyük kısmı etrafta dolaşıp görünür olmaktan ibaret. Oblivion özel timi en azından ilginç olacak."

"Düşüneceğim," dedi Paxton.

"Güzel. Yarın görüşürüz o zaman."

Kadın cevap bile beklemeden sola dönüp gitti. Paxton onun kalabalıklar arasında gözden kayboluşunu izlerken midesi gu-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ruldayınca Yaşa-Oyna'ya doğru yürüdü. Tam olarak ne yemek istediğini bilmiyordu aslında, derken BulutBurger'e rastladı. Denemek istiyordu bunu ne zamandır. BulutBurger, ülkedeki en iyi ve en ucuz fast-food hamburger olmakla ünlüydü ama onu yalnızca bir AnaBulut tesisinde yiyebiliyordunuz.

Evet, hamburger kulağa iyi gelmişti. Bir hamburgeri hak etmişti de. En son ne zaman yediğini hatırlamıyordu bile. Lokantaya girince cızırdayan et ve kızartma yağıyla karşılandı. İçerisi kalabalıktı, neredeyse bütün sandalyeler doluydu ama tam köşedeki küçük bir masada, karşısında boş bir sandalyeyle Zinnia oturuyordu.

ZINNIA

Vardiyan sona erdi. Bir sonraki vardiyan 12 saat sonra başlayacak.

Zinnia rahatlama ve kızgınlıkla karışık bir ifadeyle saatine baktı. Gerçek hayatta insanlar böyle mi yaşıyordu? Son teslim tarihlerine, iş geldikçe çalışmaya alışıktı ama her gün işe gitmek –ya da her gün işe götürülmek– hiç hoşuna gitmemişti. Düzgün çalışabilmesi için yedi buçuk saat uykuya ihtiyacı vardı. Bu da dört buçuk saat boşluğu olduğu anlamına geliyordu ki pek de fazla gelmemişti ona.

En yakın çıkışa ilerlemek ister misin?

Zinnia saati ağzına doğru kaldırıp, "Evet," dedi.

Yönlendirme titreşimleri onu depo zeminin karşı tarafına götürdü. Bir çıkış bulması yirmi dakika sürmüştü resmen. Kapıdan çıktığı sırada tramvay ya da asansöre giden koridor gibi bir yere gireceğini sanmıştı ama onun yerine kendini depoya girmek için sıraya girdiğine benzer bir odada buldu. İnsanların beklediği upuzun, kıvrılan bir sıra, ucundaysa vücut tarayıcılar vardı. Mavi polo yakalı erkek ve kadınlar, ellerinde bebek

mavisi plastik eldivenlerle insanları tarayıcıya doğru çağırıyor, ellerini havaya kaldırmalarını söylüyordu, makineler de koca kanatlarıyla etraflarında vızır vızır dönüyordu.

"Geçebilir miyim?"

Genç bir Asyalı kadın arkasında duruyordu; Zinnia kapı girişinde durduğunu fark etti. "Tabii, affedersin." Kadın yanından geçerken "İlk günüm de. Çıkış burası mı?" dedi Zinnia.

Kadın ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Çıkarken de tarayıcılardan geçiyoruz, evet."

Zinnia iç çekti. Kadının arkasından yürüyüp sıraya girdi. Beş dakika geçti. Sonra on oldu. On sekizinci dakikada Zinnia, nihayet tarayıcıya ulaşmıştı. Kollarını başının üzerine kaldırdı. Mekanik kanatlar etrafında dönmeye başladı. Bir milimetrik dalga makinesiydi bu; kıyafetlerinin altında ne olduğunu gösteren canlı bir resim oluşturmak üzere elektromanyetik ışınlar yolluyordu. Tarayıcının diğer ucundaki adam ekrana baktı, başını kaldırdı ve geçmesini işaret etti. Zinnia, arkasına bakınca video ekranında kendi bedenini gördü. Meme uçlarının karaltısını, bacaklarının arasındaki kıl öbeğini zar zor da olsa seçebiliyordu. Önce onu, ardından ona bakan güvenlik görevlisinin yüzündeki sırıtışı görünce adama tokadı patlatmak istedi; statik elektrik gibi parmak uçlarını gıdıklayan hafif bir dürtüydü bu.

Bir şey çalmadığını kanıtladıktan sonra gitmesine izin verilmişti; uzun bir koridor boyunca yürüdü, ardından koridor kıvrılarak tramvay platformuna ulaştı. Siyah saçlı, keskin burunlu bir adamın yanında beklerken, "Hep böyle mi?" diye sordu.

"Ne hep nasıl mı?" diye sordu adam, Zinnia'ya bakmadan.

"Dikizliyorlar mı hep," dedi. "Çıkabilmek için yirmi dakika bekliyor muyuz?"

Adam omuz silkti. *Burada böyle* der gibiydi.

"O süreyi de ödüyorlar mı bize?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Adam güldü, nihayet ona baktı. Kol saatinin kayışı açık turuncu kauçuktandı.

"İlk günün mü?" diye sordu adam.

Zinnia başını salladı.

"Bulut'a hoş geldin," diye cevap verdi adam, tramvay istasyona yanaşırken. İnsanları ite kaka içeride yerini aldı; o da arkasından gitti ama onun yakınında durmadı çünkü alaycı piçin tekiydi ve onunla daha fazla konuşmak istemiyordu. Etrafındaki insanların yüzlerini inceledi. Herkes yürüyen ölüleri andırıyordu. İnsanlar kendi kendilerini sabit tutmaya çalışıyordu; arkadaş canlısı duranlarsa birbirlerini tutmuştu. Tramvay harekete geçip rayların üzerinde kaymaya başladığı sırada birkaç kişi ani hareket yüzünden sendeledi.

Bu kokuşmuş yerde geçirdiği her saniye Zinnia'nın işi derhal bitirmek istemesine sebep oluyordu. Sanki bu koku tenine işliyormuş gibi hissediyordu çünkü. İhmal edilmiş bir ağıl dolusu sığırın keskin kokusu hâkimdi ortama, ayrıca kendisini de sanki ayakları yerdeki bok birikintisine gömülüyormuş gibi hissediyordu.

Şans onunla beraberdi. Tramvay tabii ki iki istasyon arasında aniden durdu ve kalabalıktan toplu bir homurtu yükseldi. Bir çan sesinin ardından robot gibi bir erkek sesi şöyle dedi: "Güvenliğiniz için bir moloz yığınının raylardan kaldırılması gerekmektedir. Tramvay kısa süre içinde yoluna devam edecektir."

Herkesin tepkisine bakılırsa –canları sıkılmıştı ama kaderlerine de boyun eğmişlerdi– bu sık yaşanan bir durumdu. Zinnia'nın yanındaki kadın gayet arkadaş canlısı duruyordu. Sarı saçları, tatlı gözlükleri, bir sürü de dövmesi vardı. "Ne oluyor?" diye sordu Zinnia.

"Haftada birkaç kere oluyor," dedi kadın. "Az sonra temizlemiş olurlar. Çarpmak istemeyiz sonuçta, değil mi?"

Pek arkadaş canlısı değildi anlaşılan. Zinnia, araştırma ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parken denk geldiği bir hikâyeyi hatırladı: On yıl önce raylara düşen tavan döşemeleri yüzünden AnaBulut'ta bir tramvay raydan çıkmış, iki kişi hayatını kaybetmişti. Tramvaylar manyetik raylıydı, yani vagonlar aslında raylara değmiyordu. Birkaç milimetre üzerinde havada kaydıklarından hem hızları artıyordu hem de yıpranma ve aşınma azalmış oluyordu ama anlaşılan bu da onları raydan çıkmaya müsait hale getirmişti.

Birkaç dakika sonra yine yola çıkmışlardı. Zinnia durağında indi, asansöre binip yukarı çıktı ve dairesine girdi. Işığı açtığında tezgâhın üzerinde bir kutu olduğunu gördü. Donakaldı. Birincisi, bir an için bir şeyler sipariş ettiğini unutmuştu. İkincisi, kutunun kapının dışında ya da alabileceği başka herhangi bir yerde olmasını beklemişti, mutfak tezgâhında değil. Bu, dairesine birinin girmiş olduğu anlamına geliyordu.

Etrafı aradı ki bu çok da uzun sürmedi. Göremediği yerlerde ellerini gezdirip kontrol etti. Dolaplara, çekmecelere bakıp bir şeyler konmadığından emin oldu. Ardından çantasını kontrol etti. Makyaj malzemeleri tamdı, ayrıca dizüstü bilgisayarına da dokunulmamıştı. Kendisinden başka birisi onu açmaya kalksaydı farklı parmak izi tespit ettiğinden bilgisayar kendi kendini kızartmaya döndürürdü.

İşi bittiğinde, yatağına oturup resmen ayağına yapışmış botlarını çıkardı. Ayağının altı ciğer gibi açılmış kanıyordu; bembeyaz derileri kalkmış, topuğuna doğru toplanmıştı. Parmaklarının birkaçının eklem yerleri çatlamıştı. Botlarını çıkarıp ayağını havayla temas ettirmek yaralarının canlanıp iyice zonklamasına sebep oldu.

Dolaplardan birinde ince bir havlu kâğıt buldu, bir avuç dolusu alıp lavaboda ıslatarak ayaklarını sildi. Peçeteler pembe renk almıştı resmen. Çantasından bir ilkyardım kiti çıkarıp derisinin kalktığı yere antibiyotik krem sürdü, sonra ayağını sargı beziyle sardı.

İş bitince eserine şöyle bir bakıp tatmin oldu. Gelen ku-

tuyu açtı, diğer her şeyi bir kenara koyup spor ayakkabıları çıkardı. Çorap giyip ayakkabıları denedi. Biraz yumuşamaları gerekiyordu ki bu da bir hafta boyunca ayağını vuracağı anlamına geliyordu ama en azından botlardan daha iyilerdi.

Lobiye yürüdü, kordondan geçip Yaşa-Oyna'ya gitti. Bir şeyler yemeyi planlıyordu. Yürürken BulutNoktalarını inceledi; yerlerine, ne kadar görünürde olduklarına bakıyordu. Genellikle duvarlara monte edilmişlerdi ama hepsinin alt kısmında bir erişim paneli vardı ki bunu açmak için tek bir özel üretim, yuvarlak anahtar yeterliydi. Anahtarın bir kopyasını alması mümkün değildi ama bir tükenmez kalemin plastik tüpüne doğru şekli verdikten sonra saniyeler içinde açabileceği bir kilitti.

Gayet kolaydı.

Asıl sorun, köstebeği nereye yerleştireceğiydi.

Hangi BulutNoktası'nı seçerse seçsin saati sağ olsun orada bulunduğunun bir kaydı olacaktı. Bu da yerleştirme işini, saatini takmıyorken yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Eski usul toplum mühendisliğiyle bu işi halledebileceğini düşünüyordu. Saatini göstermeden tramvaya binip inmesi mümkün değildi ama asansör konusunda kibarlık, başarıya ulaşmasını sağlayabilirdi. Asansör doluyken ve zaten ilk kata iniyorken kimse saatini göstermiyordu.

Saatini takmadan odasından çıkabilmesi gerekiyordu yalnızca.

Bunun için ise bir alete daha ihtiyacı vardı. Birkaç dükkâna girip çıktı, derken aradığı küçük çok amaçlı aleti bir marketin kasasının orada gördü. İşi halledebilecek kadar sağlam görünüyorlardı.

Ne var ki tezgâhın arkasından onu kesen adam hiç hoşuna gitmemişti. Yeşil tişörtlü kurbağanın tekine benziyordu ve ona, *beyaz değilsin o yüzden bence kesin bir şey çalacaksın* ifadesiyle bakıyordu. Kadın kısa bir an için aleti direkt satın almayı

düşündü ama parasını ödediği her şeyin kayıt altına alındığını ve izinin sürülebileceğini hatırladı. Bir yerlerde Bulut'un ana beyin görevi gören bilgisayarında kadının satın aldığı her şeyin bir listesi vardı.

Hayattaydı çünkü temkinliydi.

Bazen temkinli olmak, uzun yolu seçmek anlamına geliyordu.

Ayrıca adamın yüzündeki ifadeyi hiç tutmamıştı.

Etrafa bakınıyormuş gibi markette dolaşırken kamera var mı diye de kontrol etti ancak hiç yoktu. Arka taraftaki kocaman bir şekerleme ve protein bar rafına gitti. Gözünün ucuyla adama baktı; adam ona dik dik bakıyor, bunu saklamıyordu bile.

Zinnia, sanki bir tanesini seçmeye çalışıyormuş gibi şekerlemelerin arasına elini sokup raflardan birinin cıvatasını açmaya başladı, tam cıvata yerinden çıkacağı sırada ekşi sakızlardan bir paket kapıp tezgâha gitti ve, "Şu raf gevşemiş gibi duruyor. Üstten dördüncü," dedi.

Adam yerinden kımıldamadı; ödeme diskine bir bakış attı. Zinnia sakızları diskin yanına bırakıp saatini okuttu. Adam, ödemenin ardından sanki tüm renkli toplum hakkında yanıldığını kabullenmiş gibi etkilenip başını salladı. Zinnia ona, *siktir git* ifadesiyle gülümsedikten sonra adam rafın oraya gitti. Elini rafa değdirdiği anda raf yere yıkıldı, işte tam o anda Zinnia bir çok amaçlı aleti kaptığı gibi arka cebine attı.

Adam ona dönüp sanki bunun için onu suçlamak istiyormuş ama bunu nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi baktı. Zinnia omuzlarını silkip, "Söylemiştim," dedi.

Depo bölgesinde koştur, o piçin gününü berbat et derken bir hayli acıkmıştı; Yaşa-Oyna'ya gidip birkaç katı, ışıltılı tabelayı incelerken BulutBurger takıldı gözüne. Ucuz biftek fikrinin çok çekici bir yanı vardı. Hem bacakları da jöleye dönmüş gibiydi resmen; biraz protein iyi gelirdi.

Lokantanın içi temiz ve kalabalıktı. Üzerine kırmızı dokunuşlar yapılmış beyaz metro istasyonu fayansları, aslında metal olan ama ahşapmış gibi gösterilen masalar... Zinnia arka taraftaki boş bir masaya oturdu; önünde siparişini vermesini talep eden bir tablet vardı. Peynirli duble BulutBurger, büyük boy patates kızartması ve bir şişe suda karar kıldı. Sipariş onaylanınca ödemek için saatini gösterdi ve ekranda, siparişinin yedi dakika sonra teslim edileceği yazdı.

Zinnia beklerken biraz saatini kurcaladı. Birçok ekranı yukarı, aşağı, sola, sağa kaydırıp durdu. Derken sağlık verilerine ait bir ekran buldu. On altı bin adım atmıştı bugün; bu da on üç kilometre kadar ediyordu. Yemeğin yanına milkshake söylemiş olmayı diledi.

Birkaç dakika sonra –yediden bile az sürmüştü– topluca, yeşil polo yakalı Latin bir kadın tepsisini önüne koydu. Zinnia gülümseyip başını salladı. Kadın onu fark etmedi bile, arkasını dönüp mutfağa gitti.

Zinnia, mumlu kâğıda sarılı hamburgeri eline aldı. Sıcaktı. Hatta çok sıcaktı neredeyse ama açlıktan ölüyordu. Hamburgerden bir ısırık alınca gözü döndü. Biftek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu –o kadar masrafa değmiyordu gerçekten– ama aynı zamanda iyi de pişirilmişti bu. Izgarada koyu kahverengi olana, çıtırdayana kadar pişirilmişti, peynir eriyip o krater gibi yüzeye dolmuştu. Üzerinde pembemsi bir de sos vardı ve bütün o yağın arasından bir sarımsak lezzeti veriyordu. Hamburgerin yarısına geldiği sırada tablete bastı, bir hamburger daha sipariş etti. Yanında da milkshake. On üç kilometre yürümüştü sonuçta.

"Zinnia?"

Ağzı yemekle tıka basa dolu halde başını kaldırıp baktı.

Otobüsteki şapşaldı bu.

Peter mıydı? Pablo muydu?

"Paxton," dedi adam, elini mavi tişörtünün üzerine koya-

rak. "Yanına oturabilir miyim? Başka boş sandalye yok gibi duruyor."

Zinnia ağzındakini çiğnedi. Yuttu. Düşündü.

Hayır, yalnız olmak istiyordu.

Ama tişörtü. Ne güzel bir maviydi o öyle. İşine yarayabilirdi.

"Tabii," dedi karşısındaki boş sandalyeyi işaret ederek.

Paxton güldü, tableti önüne çekti, ekrana basıp istediği şeyi seçti. Saatini kaldırmıştı ki onun hamburgerini işaret etti. "Nasıl?"

"Bayağı iyi."

Paxton başını salladı, saatini okuttu ve arkasına yaslandı.

"Kırmızı olmuşsun," dedi.

"Öyle oldu."

"Nasıl?"

"Ayaklarım kanıyor."

Paxton yüzünü buruşturdu. Zinnia ağzına birkaç patates kızartması sıkıştırdı.

"Mutlu olmalısın," dedi Zinnia. "Eski hapishane gardiyanısın sonuçta. İşin çocuk oyuncağı gelmiştir. Hem böyle bir yerde şişlenme ihtimalin de daha azdır muhtemelen."

"Senin işini istiyordum ben. Hapishaneden ayrılmamın bir sebebi var sonuçta. Çok aşığı değildim işin."

Zinnia güldü. "Raftan ürün toplamanın aşığı mısın?"

"Hayır ama... burada uzun kalmayacağım."

"Eh, şerefine o zaman," dedi Zinnia su şişesini kaldırıp, ardından bir yudum aldı.

Yeşilli kadın yeniden belirdi; bu sefer iki tepsi taşıyordu. Önce Zinnia'nınkini, sonra da Paxton'ınkini önlerine koydu. Paxton, iki hamburger, iki patates kızartması bir de milkshake söylemişti; hamburgerini kaptığı gibi bir ısırık aldı. Gözleri kocaman açıldı. Ağzındakinin çoğunu çiğnemeden yutup, "Tanrım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Değil mi?"

"En son biftek yediğimde kutlama yapıyordum," dedi Paxton. "Lokantaya gitmiştik. Biftek söylemiştim. Servet bırakmıştım resmen."

"Ee, hayvan çiftliklerine kendin sahip olup aracıyı aradan çıkarınca böyle oluyor," dedi Zinnia. "Burada çalışmanın bazı avantajları var sanırım."

Paxton başını salladı. "Avantaj. Tabii."

Sohbetlerinde bir sessizlik olunca Zinnia bunu yemekle doldurdu, Paxton da onun izinden gitti. Birbirlerine değil, lokantada etraflarına bakarak yemeklerini yediler. Zinnia bu sırada her şeyi hesaplıyordu kafasından: Güvenlik görevlilerinin sınırsız erişimi vardı muhtemelen. Şu sosyal mühendislik olayını kullanabilirdi adamda; sonuçta heteroseksüeldi ve bir penisi vardı.

İşte bu yüzden Paxton, yemeğini bitirip ağzını bir peçeteyle sildikten sonra Zinnia'ya bakıp, "Çok ileri gitmiş gibi olmak istemiyorum ama burada kimseyi tanımıyorum, acaba bir şeyler içmek ister miydin?" dediğinde, "Tabii," diye cevap verdi Zinnia.

3
HOŞGÖRÜ SÜRESİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GIBSON

Sona yaklaşıyor olmanın şöyle bir yanı var; ardınızda bırakacağınız ismi, mirasınızı düşünmeye başlıyorsunuz. Ne büyük bir kelime ama.

Miras.

Siz ölüp gittikten sonra bile insanların sizi düşünmeye devam edeceği anlamına geliyor ki bu da bayağı hoş bir şey, değil mi? Bence hepimiz isteriz bunu.

İsminizin yaşamasının şöyle de komik bir yanı var aslında; bunun kontrolü sizin elinizde olmuyor. Bir hikâye yaratmak için elinizden geleni yapıyorsunuz, kim olduğunuza, neler yaptığınıza dair bir hikâye ama en nihayetinde buna tarih karar veriyor. Benim buraya ne yazdığımın hiçbir önemi yok. Bir kaydın parçası olacak, evet ama insanların beni nasıl bildiğini etkileyen bir unsur olmayacak belki de.

Ben, insanların beni iyi bilmesini istiyorum. Kimse kötü adam olmak istemez. Zavallı Kristof Kolomb'a baksanıza; adam Amerika'yı buldu, sonra bir grup insan kalkıp onun Amerika'yı *bulma şeklinden* hoşlanmadığına karar verdi. Yerel nüfusu kırıp geçen hastalıkları onun ve mürettebatının getirdiğini söylüyor insanlar. Nereden bilebilirdi ki bunu? Yeni Dünya'nın insanlarının çiçek virüsü ya da kızamık gibi şeylerle başa çıkamayacağını bilerek ayak basmadı ki karaya.

Çok zavallı bir hikâye gerçekten. İnsanların ölmesi hiçbir zaman hoş bir durum değil, hele ki öyle hastalanıp ölmeleri ama bunu bilerek yapmadı sonuçta ve ben bu durumun da hesaba katılması gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca Kolomb hak-

kında daha bir sürü şeyler söyleniyor; kime ne yapmış falan gibi ama bizim sonuca odaklanmamız gerek bence.

Adam Amerika'yı buldu. Kayıp olduğundan değil tabii ancak Dünya'nın yüzünü değiştirdi resmen.

Bazen bu, zor kararlar almak anlamına da gelebiliyor ama bazı insanlar bunu anlayamıyorlar. İşte bu yüzden birkaç yıl önce öyle bir noktaya geldik ki insanlar buldukları bütün Kolomb heykellerini yıkmaya başlamıştı. En son da Columbus, Ohio'daki o büyük miting olmuştu, onun nasıl sonlandığını da hatırlatmama gerek yok size. Sanırım fotoğraflar hâlâ hepimizin rüyalarına giriyordur.

1492 yılında, tam kara göründüğü sırada Kolomb'u gemisinin güvertesinden alıverebilseydik nasıl olurdu bir düşünsenize. Tam yeni bir başlangıcın vaat edildiği o an gelirdi ve biz onu alıp buraya getirir, ardında bırakacağı mirası söylerdik ona. Kötü adam olacağını söylerdik. Yelken açmaya devam eder miydi sizce o zaman? Yoksa geri mi dönerdi?

Bilmiyorum. Bulut da zamanda yolculuğu henüz çözebilmiş değil (gerçi, ki şu an çok ciddiyim, birkaç yıl boyunca bu konuda çalışan bir departmanım vardı çünkü sonuçta neden olmasın?) o yüzden böyle bir şey yaşanmayacak. Hele ki hayatımın geri kalan birkaç ayında yaşanmayacağı kesin.

Yine de kendi ardımda bırakacağım mirası düşünmeden edemiyorum.

Sonuna kadar gurur duyduğum iki şey var.

Bulut'un sera gazını azaltarak çevreyi iyileştirmeyi hedefleyen bir model yarattığından, bunun büyük bir kısmının da işe gidip gelmelerin azaltılmasından geçtiğinden biraz bahsetmiştim. Elbette ki bu dış dünyadan bağımsız bir şekilde gerçekleşmedi. Bir AnaBulut yaratıp, "Hadi bakalım. Şimdi her şey farklı olacak," demedik.

Yapmamız gereken ilk şey bir şeyleri inşa etme modelimiz üzerine yeniden düşünmekti. Amerika'nın kapitalizme dayalı

bir ülke olduğunun düşünüldüğünün farkındayım ama eskiden bu ülke, iş yerlerinin gelişmesini ne kadar zor hale getiriyordu inanamazsınız. Bu nedenle birçok Amerikalı şirket yurtdışına gitti zaten. Önüme duvar üstüne duvar koyarsan ben neden burada bir şeyler inşa edeyim ki? Neden duvarların olmadığı başka bir yere gitmeyeyim?

Bir apartman düşünün. Diyelim ki altı katı var. Birçok insan bu binada yaşıyor çünkü bayağı güzel bir bina ama giderek daha fazla insan o binaya taşınmak isteyince binanın sahibi adam düşünüp diyor ki: Neden bir-iki kat daha çıkmayayım? O yüzden bir-iki kat daha çıkıyor, gayet güzel. Sonuçta gelişim iyidir. Adam biraz daha fazla para kazanıyor, ailesine de daha iyi bakıyor.

Diyelim ki şehir giderek kalabalıklaşıyor, daha da fazla insan oraya taşınmak istiyor. Yani artık adam yalnızca daha fazlasını inşa etmek istemiyor, inşa etmek *zorunda* ki talebi karşılayabilsin. Para kazanmak istemekten başka bir şey bu. Adamın mülkü var ve bu mülk de değerli bir şey. Yani bana kalırsa adamın bütün şehre karşı bir sorumluluğu var. Bir şehir insanlar olmadan büyüyemez. Bu yüzden adam bir iki kat daha çıkıyor ancak temelin sağlamlığı da bir yere kadar. Mevcut altyapıyla uğraşman gerekiyor.

Bina daha da çok büyüdükçe sağlamlığı azalıyor.

Üzerine çok fazla inşa edersen de sonunda yerle bir oluyor.

Bunun sebebi de mevcut bir modelle yeni ihtiyaçları birleştirmeye çalışıyorsun.

Yapılacak asıl akıllıca şey lanet olası binayı kökünden yıkmak. En baştan başlamak. Şu anki ihtiyaçlarına bakmak, gelecek ihtiyaçlarını iyice düşünmek ve o noktadan inşa etmeye başlamak. Otuz katlı bir bina yapmak mesela. Bununla beraber temelini de öyle sağlam yapmak ki ihtiyacın olursa üzerine de ekleyebilesin.

Yolların yalnızca yüz bin kişiyi destekleyebilecek kapasite-

de olduğu ama sonra, insanların sayısı bir milyonu bile aştığı için yaşanılmaz hale gelen bütün o şehirleri düşünün. Birdenbire atıklarına sifon çeken insan sayısı üçe katlandığı için kanalizasyon sistemlerinin çürüyüp çöktüğünü hatırlayın.

Söylemek istediğim şu ki bazen sağlam olmayan bir zemin üzerine bir şeyler inşa etmeye çalışmaktansa inşa etme yöntemlerini yeniden düşünmek gerekiyor. Ben bu yüzden işletmelerin önünü kesmektense büyümelerine yardımcı olacak yasalar için görüşmeler yapıp durdum. Örnek olarak Bürokrasi Eleme Yasası'nı ele alalım mesela. Eskiden bir yapı inşa edip bunu bir iş yeri olarak hayata geçirmek yıllar sürerdi. Bir sürü araştırma yapmak, bir sürü kutucuğu işaretlemek gerekiyordu ve çoğu da anlamsız şeylerdi. Mesela eyaletlerden birinde; Delaware miydi acaba hatırlamıyorum, bir kuruluş için bir çevresel etki araştırması yapman gerekiyordu ki bu bayağı pahalıya patlayıp bir de altı ay sürüyordu. Sonra *başka* bir kuruluş daha çevresel etki araştırması istiyordu ama aynı araştırmayı iki kuruluş için de kullanamıyordun. Aynı şeyi tekrar yapman gerekiyordu – maliyetine de boyun eğiyordun. Hükümet çalışanlarının yapacak bir işi olsundu aslında tek amaç.

İş yerini açıp da bir sendikalıları işe almazsan yandın. Binanın önüne kocaman bir şişme fare* koyarlar, kapıdan içeri girmeye çalışan herkese çığlık çığlığa bağırırlardı. Tabii işe alman durumunda da normal oranın dört katı para ödemen gerekirdi, ayrıca işçilik de o kadar iyi olmazdı. İnsanlar, iş güvenceleri oldu mu kendilerini işlerine pek vermiyorlar. İnsanlar maaşlarını çok çalışarak hak ederler. Ben de bu yüzden İnşaat Yönetmeliği'ndeki zorbalığa karşı özgürlüğü savundum. Artık o şişme farelerden görmüyorsunuz hiçbir yerde. Birileri kullanmaya kalkarsa da polis, onları direkt indirdiği gibi ait oldukları çöpe tıkıyor.

---

* Sendika fareleri olarak da bilinen bu devasa şişme fareler, Amerika'da genellikle sendika protestoları sırasında, protesto edilen şirkete kamu dikkatini çekmek amacıyla kullanılır. *–çn*

Kâğıtsız Para Birimi Yasası'nı da ele alabilirz. Bu yasa da hükümeti, NFC'yi –yakın alan iletişimini– daha güvenli ve yaygın hale getirmeye zorladı ki bu kadar para basıp değiş tokuş etmeyi bırakabilelim.

Yine de en önemlisi işe alma kotalarını ve bir şirketin robotlara verebileceği maksimum iş sayısı şartını koşan Makinelerden Özgürlük Yasası'ydı. Yaptığım en tartışmalı şey buydu, çalışan değerlendirme sisteminden bile daha çok tartışma yaratmıştı çünkü bir sürü şirket sahibi, bunu yaptığım için bana çok sinirlenmişti. Gerçek şu ki Bulut'taki birçok iş, onları robotlara yaptırsaydık çok daha ucuza gelebilirdi. Benim değerim de birkaç milyar daha artmış olabilirdi ama lanet olsun, ne yapayım, insanların çalıştığını görmek istiyorum! Bir depoda yürürken kendi kendini maddi olarak destekleyebilen erkekler ve kadınlar görmek istiyorum.

Bu yasa birçok şeyi tam tersine çevirdi. Makinelerden Özgürlük Yasası kabul edilmeden önce işsizlik oranı yüzde yirmi sekiz civarıydı. İki yıl sonraysa yüzde üçtü. Bu oran geceleri rahat uyumamı sağlıyor. Bu arada tüm o şirket sahipleri vergi teşvikinin bayağı iyi olduğunu görünce sonradan yola gelmişti tabii.

Bütün bunlar işimi daha kolay kılan, Bulut'u geliştirmeme ve insanlara maaşı iyi işler sağlamama yardımcı olan şeyler. O yüzden gurur duyuyorum her biriyle, sadece kendim için de değil, yardım etmiş olduğum bütün şirketler için.

Tabii tek mirasım bunlar olsaydı bayağı acıklı olurdu ama söylemekten mutluluk duyuyorum; tek mirasım bunlar değil.

Diğer mirasım ise kızım Claire.

Claire bizim tek çocuğumuz. Bundan daha önce pek bahsetmedim ama Molly zor bir hamilelik geçirmişti, o yüzden tek çocuğun yeterli olduğunda karar kıldık. Hatırlıyorum da doğduğunda insanlar bana erkek değil de kız doğduğu için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı sormuştu. Öyle öfkelenirdim

ki bu sorulara. Bu ufacık güzellik, dünyadaki en mükemmel şey, karıma duyduğum aşkın fiziksel bir temsili duruyordu karşımda – ben nasıl olurdu da kalbimde en ufak bir pişmanlık duyabilirdim ki? Nasıl bir insan birine böyle bir şey sorabilir?

Claire şanslı bir çocuktu. Bulut'un zirveye ulaştığı zamanda doğdu, o yüzden hiçbir şeyin sıkıntısını çekmedi. Yine de onu çok kolaya alıştırmadım. Yeterince büyüdüğünde bir işe soktum onu. Ofiste ufak tefek işler yapıyordu. Ufak bir maaş bile veriyordum ona. Çocuk işçi kanunlarını falan çiğnediğimi düşünmüyorum ama siz yine de beni suçlamayın.

Claire'e aşılamak istediğim şey, hayatta kimsenin bir şeyi sana öylesine vermeyeceğiydi. Onun için çalışman gerekiyordu. Benim izimden gelmesini hiçbir zaman istemedim. Hayata atılıp kendi sevdiği şeyi yapmasını istedim. O kadar zekiydi ve Bulut'ta her şeyin nasıl işlediğiyle öyle ilgiliydi ki kendini işe aldırması çok sürmedi. Yemin ederim takma isimle başvurmuş, kimsenin onu tanımadığı bir uydu ofisinde işe girmiş. Yapabileceğini göstermek istemişti bana çünkü. Esasında ufak çaplı bir sahtekârlıktı ama bayağı bir gülmüştük üstüne.

Bu olaydan sonra onu merkez şubeye aldırdım ve herkesle aynı standartlara tabi tuttum. O da diğer her çalışan gibi değerlendirildi. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin bu değerlendirmeyi etkilememesine özen gösterdim. Yıllarca daimi bir dört yıldızlı çalışan oldu. Bir noktada üçe düştü gerçi ama o ilk çocuğunu doğurduğu ve ofise pek gelemediği yıldı, böyle durumlarda da yapacak bir şey yok tabii.

İşin önemli kısmı, ben zeki, güçlü bir kadın yetiştirdim. Bana hatalı olduğumu bir oda dolusu insanın önünde söyleyebilecek bir insan o. İstenmeyen yakınlaşma çabalarına ağzın ortasına bir yumrukla karşılık verebilecek türde bir insan. Benim demekten gurur duyduğum bir insan. O, beni milyonlarca farklı konuda çok daha iyi bir insan kıldı ama Bulut'u da daha iyi bir şirket yaptı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

PAXTON

Paxton, Dobbs'un ofisine doğru çaktırmadan baktı. Oda boştu. Bu içini rahatlatmıştı işte. Özel tim konusunda Dobbs'a artık bir cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu ama henüz cevap vermeye hazır değildi; her ne kadar Dakota, kararı onun için çoktan vermiş gibi dursa da.

Ne yapacağını bilemeyerek boş bir masa arıyordu. Özenle kesilmiş sakalları elmacık kemiklerini aşırı keskinleştirmiş Hintli bir adam, sanki boşlukta bitivermiş gibi karşısında belirdi. BulutBağı, polo tişörtüyle aynı mavi renkteydi. Paxton'dan birkaç santim daha kısa bir adamdı. İnsanların önemli bir noktaya değinmek üzereyken yaptığı gibi boğazını temizledi ve, "Paxton sen misin?" diye sordu.

Adam bu soruyu öyle bir sormuştu ki Paxton, sorduğu kişinin kendisi olduğunu itiraf etmeli mi emin olamadı, yine de, "Evet, benim," diye cevap verdi.

"Vikram," dedi adam elini uzatmadan. "Böyle etrafta dolanıp durmaman gerektiğini biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama kimse bana ne yapmam gerektiğini söylemedi..."

"Birinin sana ne yapman gerektiğini söylemesi gerekmiyor," dedi adam kollarını önünde birleştirerek.

Paxton'ın düşünceleri koca bir kaya parçasına toslayıp raydan çıkan bir tren gibiydi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bir şeyler kekeleyerek cevap verdi. Vikram'ın ağzının kenarı ufacık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Derken Paxton tanıdık bir ses duydu. "Pax. Çıkmaya hazır mısın?"

Dakota üç metre ötesinde duruyordu. O da kollarını önünde birleştirmişti. Vikram kadına bakıp iç çekti. "Acemilerin bütün gün boş boş durmasına izin verildiğini bilmiyordum."

"Ben de senin ten rengine terfi edildiğini bilmiyordum,"

dedi Dakota. Ardından hafifçe başına vurup bir şey hatırlamış gibi parmağını havaya kaldırdı. "Bir dakika, dur, öyle bir şey olmadı zaten. O yüzden partnerimi rahat bırakmaya ne dersin, Vicky?"

Paxton gerileyip bu çekişmeye müsaade etti. Vikram yumruklarını sıktı, ardından ellerini havaya kaldırdı. "Bizim yapamadığımız neyi başaracağını sanıyorsun acaba?"

"Bekleyip göreceğiz sanırım," dedi Dakota.

"Burası dünyanın en büyük samanlığı, sen de dünyanın en küçük iğnesini arıyorsun," dedi Vikram, Dakota'dan ziyade Paxton'a doğru. "Onu bulsan bile bunun sebebi şanstan başka bir şey olamaz."

"Haydi bakalım," dedi Dakota, adamı kışkışlayarak.

Vikram, Paxton'a döndü. "Gözüm üzerinde."

O kadar kötü bir film repliği atmaydı ki bu, Paxton gülmemek için nefesini tutmak zorunda kaldı. Vikram bunu bir bakışma yarışmasına dönüştürüp işleri iyice berbat etti; cevap versin diye Paxton'ı kışkırtmaya çalışıyordu sanki. O yüzden Paxton dudaklarını birbirine yapıştırıp omuzlarını hafifçe kaldırdı. Tartışan insanlar son sözü söylemek için uzattıkça asıl konunun ucunun kaçırıldığını çok uzun zaman önce öğrenmişti. Bununla başa çıkmanın en iyi yöntemi, son sözü söylemek o kadar da önemli değilmiş gibi davranmaktı.

İşe yaradı da. Vikram, adımlarının sesi gri halıda boğulurken koridorda sinirli sinirli uzaklaştı. Onları izleyen birkaç kişi çalışma yerlerine geri sindiler.

"Haydi," dedi Dakota.

Kadının önderliğinde tramvaya gittiler, dolaşıp yatakhanelerin orada indiler ve meraklı gözlerden kurtulana kadar da hiç konuşmadılar. Sonra kordonda yürümeye, bankların ve büfelerin etrafında geniş çemberler çizerek ilerlemeye başladılar.

"Ee," dedi Paxton. "Bayağı dramatik bir andı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dobbs, Vikram'ı bir süre oblivion işi için çalıştırmıştı," dedi kadın. "Sorun şu ki Vikram ona dünyaları vaat etti resmen. Anında çözeceğini söyledi olayı ama birkaç ay geçtiğinde elinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Dobbs da onu depo çıkışına şutladı. Güvenlik işinin en bok yeridir orası bu arada. Bir o bir de drone alanı."

"Evet, Dobbs beni çağırdığında güce aç oldukları için yoldan çıkan insanlardan bahsetmişti."

"Napolyon kompleksi, bayağı fena hem de," dedi Dakota. "Yakınındayken dikkatli ol. Onun yerini almak üzere getirildiğini düşünüyor. Ki böyle bir şey yok tabii ki. Sadece Dobbs'un taze kana ihtiyaç duyduğu bir anda geldin. Yine de senin havanı söndüreceğini, kendisini de yükselteceğini düşünürse anında ispiyonlar seni."

"Ne güzel."

"Baş belasının teki ama alt kademeler seviyor onu," dedi Dakota. "Çok çalışıyor, agresif, her şeyi kitabına göre yapıyor, o yüzden Dobbs onu başka bir bölüme göndermeyi haklı gösteremez. Yani Dobbs'un böyle bir şey yapmayı düşündüğünü falan bile bildiğim yok. O herifin kafasında neler döndüğünü çoğu zaman anlamıyorum zaten."

"Anladım, tamamdır," dedi Paxton.

İkinci yatakhaneye geldiklerinde kalabalık belirgin bir şekilde azalmıştı. Çok fazla vardiya değişimi de yoktu. Paxton bu saati aklının bir köşesine yazdı. Bu yerin akışını şekillendirmeye çalışıyordu kafasında. Kocaman bir makinenin içine bakmak gibi bir şeydi bu. Herhangi bir şeyin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama uzun zaman dikkat edersen bir şeyleri illaki çözüyordun.

"Güzel hapishane hikâyen var mı?" diye sordu Dakota.

"Hapishane hikâyeleri güzel olmaz," dedi Paxton.

Bir süre sessizce yürümelerinden sonra kadın, "Affedersin," dedi.

Paxton iç çekti. "Hayır, sorun değil. Herkes bunu buymak istiyor. Tecavüzlü, birbirini şişlemeli bir yer miydi, hayır, değildi. Minimum güvenlikli bir tesiste çalışıyordum ben, oradaki insanların çoğu da para cezalarından içeri girmişti. En sert adamlar bile sandıkları kadar sert değillerdi hatta. Uyuşmazlıkları çözme konusunda çok fazla şey öğrendim gerçekten ama sonuçta baktığında televizyonda gördükleriniz gibi bir yer değildi."

"Anladım," dedi Dakota hayal kırıklığını gizlemeye bile yeltenmeden.

Bu hareket Paxton'ı sanki kadını yüzüstü bırakmış gibi hissettirdi. Saçma bir şeydi bunu hissetmesi aslında ama yine de hissetmişti işte, o yüzden tekrar bir düşündü. Aklına gelen bir hikâye vardı aslında. Midesine kramplar sokmayan bir hikâyeydi hem de.

"Peki," dedi. "Tamam."

Dakota neşeyle kulak kesildi.

"Her sabah saat tam altıda zil çalıyordu, herkesin de sayım için hücresinden çıkması gerekiyordu," dedi. "İki mahkûm vardı, Titus'la Mickey. Yaşlılardı, ne yapacakları pek belli olmayan tiplerdendi ama genellikle kendi hallerinde takılırlardı. Kaçacaklarına dair hikâyeler anlatıp dururlardı önceden ama kimse onlara inanmazdı. İnanmalıymışız meğer çünkü bir gün, sayım yaptığımızda ikisi de yoktu. Hücreye girince Mickey'yi, vücudunun yarısı zeminin içinde, kıçı çırılçıplak, bacakları havayı tekmeler halde bulduk. Titus'la birlikte delik kazmışlar, o sıkışıp kalmış."

"Bir dakika… çıplak mıydı adam?"

"Aynen," dedi Paxton. "Zemini kazıp çıkan toprağı da tuvalete atıp sifonu çekiyorlarmış. Kimsenin fark edemediğine inanamıyorum, gerçi o blokta geceleri sadece bir gardiyan olsa da herkes zaten hücrelerinde kilitli olurdu. Masrafları azaltmak için alınan önlemlerden biriydi. Aptalca bir önlemmiş

meğer. Birisinin de hücrelerin arasında gezmesi gerekiyormuş. Neyse işte, anlaşılan çubuk gibi bir adam olduğu için önce Titus inmiş, dar bir yer olmasına rağmen de gayet rahat geçmiş. Onu bir daha kimse görmedi. Mickey biraz da iri olduğu için geçememiş. Düşünmüş, demiş ki kıyafetlerimi çıkarırsam hiçbir yere takılmazlar."

"Pek zeki bir adam değilmiş anlaşılan?"

"Daha da güzelleşiyor hikâye," dedi Paxton. "Neyse işte ben ve bir başka gardiyan onu olduğu delikten çıkarmaya çalışacaktık. İkimiz de bir bacağından tuttuk, kendimizi hazırlayıp çektik. Çektiğimiz gibi de arkaya uçtuk. Diğer gardiyan kafa travması yaşadı resmen. Anlaşılan Mickey, deliğin çok dar olduğunu anlamış, mutfaktan koca bir kalıp tereyağı çalıp kendini yağlamış. İşi riske atmak istememiş tabii."

Dakota'nın karnının tam ortasından derin bir kahkaha koptu. "Tanrım."

Paxton o anı hatırlayıp güldü. "Düşünsene adam yere sıkışmış, kıçı açıkta, yağ içinde. Sıkı tutabilmek için önce onu yıkamak zorunda kaldık. O hapishaneden kaçıp kurtulmak istediğim bir sürü an olmuştu ama çıplak, ağlayan bir adamın kıçına bakarken bir yandan da onu süngerle yıkamak gerçekten başı çekmişti."

Dakota yine tiz, hafif bir kahkaha attı. "Ne şanslısın ki burada öyle şeyler olmuyor."

"Bunu duymak öyle güzel ki," dedi Paxton.

Yaşa-Oyna'nın kubbeli alanına girdiler. Dakota nereye gittiğini biliyormuş gibiydi, o yüzden Paxton yalnızca onu takip etti. Bir yürüyen merdivenden, ardından bir başkasından çıkıp hayatın sillesini yemiş gibi duran ama hâlâ çalışan eski moda televizyon dolaplarıyla dolu karanlık bir atari salonuna girdiler. Seslerin kakofonisi ve loş ışık, ortamı çok daha boş gösteriyordu.

"Ne yapıyoruz burada?" diye sordu Paxton.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Dakota cevap vermedi, arka tarafa, bir Skee-Ball oyunu makinesine doğru gitti. Makinenin yanında bir karaltı duruyordu; Paxton orada bir şeyin hareket ettiğini gördüğünü sandı. Dakota karaltıya doğru elini uzatıp yeşil polo yakalı genç bir adamı çekip çıkardı. Sıska, fırça gibi sarı saçları olan bu adam ışığa çekilmiş olmaktan pek memnun değil gibi duruyordu. Yüzünü örtmek için kollarını kaldırdı.

"Selam, Warren," dedi Dakota.

"Bir şey yapmıyorum."

"Sinsi sinsi dolaşıyorsun yalnızca."

"Skee-Ball oynuyordum. Senin girdiğini görünce benimle uğraşmaya geldiğini anladım." Paxton'a dönüp çenesiyle adamı işaret etti. "Bu şapşal piç kim?"

"Ekibe yeni katıldı," dedi Dakota. "Eski hapishane gardiyanı. Yerinde olsam yanlış yapmazdım ona. Bayağı bir boklar yaşamış orada."

Warren'ın gözleri korkuyla parladı. Paxton oyuna uydu ama hiçbir şey söylemedi; Warren'ın hayal gücünün deli gibi çalışmasına izin verdi.

"Warren bir oblivion torbacısı," dedi Dakota, Paxton'a. "Yaptığı da buydu işte." Köşeyi işaret etti. "Buraya çok fazla insan gelmiyor, o da burayı o pisliği satmak için kullanıyor."

Warren avuçlarını gösterir gibi ellerini havaya kaldırdı. "Neyden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok."

"Ceplerini arasam ne bulurum?"

"Böyle bir şey yapamazsın."

"Kim demiş yapamayacağımı? Cebinden düşmediklerini kim bilecek? Seni onlarla ulu orta yerde görmediğimi kim bilecek?" Paxton'a baktı. "Kim bilecek?"

Paxton'ın yüzü alev aldı. Omuzlarını silkti ve *ben hiçbir şey görmedim* dercesine hafif bir ifade takındı.

Warren başını salladı, ceplerini ters düz etti. Hafifçe sırıttı.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Olmadığımı biliyorsun," dedi Dakota. "Bu mekânı paramparça etsem peki? O zaman ne bulurum?"

Warren etrafına bakındı. "Bayağı bir elektronik alet bulursun sanırım."

Dakota dişlerinin arasından aldı nefesini. Pişman olacağı bir şey yapmak istiyormuş gibiydi. Bir süre sonra, "Siktir git buradan," dedi yalnızca.

Warren dönüp oyun dolaplarının arasında kayboldu. Paxton'la Dakota bir dakika kadar oyalandılar, sonra atari salonundan çıkıp devriyelerine devam ettiler. Öncekiyle tek fark, Dakota'nın kulaklarında tüten dumandı.

"Neden birini takmıyorsunuz peşine?" diye sordu Paxton. "Ya da daha çok üstüne gitmiyorsunuz? Baskı uygulamanın bir yolu olmalı."

"Dobbs olmaz diyor," dedi. "Yumuşak yaklaşın diyor."

"Neden?"

"Böyle halletmek istiyor işte."

"Yapma, çocuk aptalın teki resmen. Bir odaya tıkıp sıcaklığı artırsan erir gider."

"Dobbs böyle halletmek istiyor," dedi Dakota.

"Sen de bu sırada pezevenkleri yumrukluyorsun. Bunun yumuşak bir yanı yok ama."

Kadının ses tonu bir kamçı gibiydi. "Yetkili sen olduğunda kararları sen verirsin."

"Peki, tamam," dedi Paxton pes ederek. "Eminim saatini kontrol edip onunla buluşanları karşılaştırmışsındır, değil mi?"

Dakota başını salladı. "Ne zaman atari salonuna gelse yalnız oluyor. Ya birlikte çalıştığı kişi hareketlerini gizlemenin bir yolunu bulmuş ya da etrafta saatini takmadan dolaşıyor. Dobbs'un bu olayı çözmeye bu kadar hevesli olmasının bir sebebi de bu. Oblivion dağıtımını ortaya çıkarmanın yanı sıra takip sistemindeki hatayı da bulabiliriz çünkü."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton saatine bakıp bileğini çevirdi.

"Yalnızca gece çıkarman gerekiyor," dedi.

"Evet."

"Kapılar, asansörler, erişim noktaları falan... saatin olmadan etrafta dolaşamıyorsun."

"Aynen."

"E nasıl kandırabilirsin ki sistemi?"

"Soru bu işte."

"Bir fikrin var mı?"

"Sıfır," dedi kadın. "Parçalarına ayırmaya çalış, alarm çalıyor. Şarja koymaksızın çok uzun süre takmazsan alarm çalıyor. Her saat kullanıcısına özel olduğuna göre değiştirmek de mümkün değil."

"Zayıf noktayı bulsak işimize yarayabilir yani."

"Aynen."

"Teknik ekibe baktırdın sanırım?"

"En ince ayrıntısına kadar."

Paxton bileğindeki saati düzeltti. Bir yandan bu iş boyunu aşıyormuş gibi hissediyordu. Öte yandansa çözülmesi gereken bir gizem olması fikri hoşuna gitmişti. En azından günün monotonluğunu alıyordu.

Biraz daha yürüdüler. Kordondan geri döndüler. Paxton yanlarından geçen mavililere bakıyor, yüzlerini inceliyordu. Tanıdığı kimse yoktu. Nezarethaneden de tanıtım toplantısından da kimseyi görmemişti. Çok fazla insan vardı. En önemlisiyse Vikram'ın aralarında olmamasıydı.

"Napolyon konusunda ne kadar endişelenmeliyim?" diye sordu Paxton.

"Belki birkaç gün içinde burada olmaz bile, göreceğiz."

"Nasıl yani?"

"Kesinti Günü yaklaşıyor."

"Ne olduğunu bilmiyorum onun."

Kadın durdu, ona döndü. "Tanrım, tanıtımın bir parçasıdır

hâlâ sanıyordum. Şöyle ki Kesinti Günü'nde alt seviyeden bir sürü çalışan işten atıldıkları mesajını alıyor. O gün bizim için bayağı yoğun geçiyor. Bir sürü insan gitmek istemiyor çünkü. Bazen de bazı insanlar... bilirsin işte." Bir an daldı, sonra kendine geldi. "Yoğun bir gün oluyor bizim için."

"Anladım. Bayağı acımasızca geliyor kulağa."

"Öyle ama merak etme," dedi kadın. "Hoşgörü süren var. İlk ayında işten atılamıyorsun."

"İyiymiş bari," dedi Paxton. *İyi* kelimesinin doğru kelime olduğundan emin değildi ama hiç yoktan iyiydi işte.

"Hadi, geri dönelim," dedi Dakota. "Özel tim için not alalım biraz."

"Ben hâlâ katılmaya karar vermedim."

"Evet, verdin." Kadın dönüp Paxton'ın takip ettiğini kontrol bile etmeden yürümeye başladı. Paxton yetişebilmek için arkasından koşturdu.

ZINNIA

Damlalık. Kitap. Kedi maması. Noel ışıkları. Aktif kömürlü diş beyazlatıcı toz. Sahte kürk terlikler. Web kamerası. Tablet. Oyuncak lazer tabancası. Keçeli kalem. İplik. D vitamini tabletleri. Gece ışığı. Bahçe makası. Et termometresi. Nem giderici. Hindistancevizi yağı.

Zinnia koştu. Yeni spor ayakkabıları aşırı çirkindi ama en azından rahatlardı. Her ne kadar ayakları sarılı ve isyan halinde olsa da rafların ve taşıma bantlarının arasında dans edip dururken bayağı hızlı çalışabiliyordu. Görünmez bir el tarafından yönlendiriliyordu sanki. Algoritma onu güvende tutuyor, diğer çalışanlarla ve raflarla uyum içinde hareket etmesini sağlıyordu. İşini bir oyuna dönüştürmüştü. Çizginin kaç kere yeşil yanmasını sağlayabilirdi mesela?

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yazıcı mürekkebi. Izgara kapağı. Pijama. Köpek kemirme oyuncağı. Uyku tulumu. Tablet. Kitap. Fırça. Cüzdan. Ayakkabı bağı. Mikro USB kablosu. Uçuş boyun yastığı. Protein tozu. Uzatma kablosu. Silikon pişirme kapları. Esansiyel yağlar. Taşınabilir şarj aleti. Termos bardak. Pelüş sabahlık. Kulaklık.

Dört. Başladığından beri çizgisi sadece dört kere yeşil yanmıştı ve daha çiş molası vermemişti bile. Duvara çarpıp kendini gideceği yöne doğru itti. Çizgiyi yeşil yapabiliyordu ama ne kadar süre yeşil tutabilirdi peki?

Örgü çöp kutusu. Pire tasması. Renkli kalemler. USB cihazı. Tablet. Nemlendirici. Alın termometresi. Kahve demleme aleti. Desenli çoraplar. Buz kalıbı. Deri eldiven. Sırt çantası. Kitap. Kamp lambası. Termos. Uyku maskesi. Yün şapka. Çizme.

Çizgi yalnızca birkaç saniye yeşil yanmaya devam ediyordu ve yandığı her saniye bir başarı gibi geliyordu. Sanki Paxton iyi bir şey yapmış gibi. O sarıdan yeşil renge geçişti buna sebep olan; sarı zayıflığın rengiydi, yeşilse gücün. Para, doğa, hayat. Bu bağlamda o renk bir yandan tamamen anlamsızdı, bir yandan da onun tek istediği şeydi. Koşturmak zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyordu, bu da öğle yemeğinin daha hızlı gelmesi demekti. Nihayet geldiğinde kendini, sanki birileri ona acımış gibi, mola odasının yakınında buldu. Hemen içeri girip bir su kaptığı gibi cebinden protein barını çıkarıp boş bir masaya oturdu.

Barını çiğnerken –tuzlu karamelli PowerBuff, en sevdiğiydi; kordondaki bir *bodega*'da* satılıyordu– saati titredi.

> Şu an talep artışının yaşandığı bir dönemle karşı karşıyayız. Vardiyanı uzatmaya gönüllü olur musun?

Mesaja baktı. Bir an düşündü. Sonra bileğini kaldırıp saatinin kurma koluna bastı.

"Miguel Velandres."

---

* İspanyolca konuşulan ülkelerde şarap satılan dükkâna verilen isim. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saat onu depo bölümüne geri götürdü. On dakika sonra Miguel'i elinde bir paket tükenmez kalemle görmüştü. Koşturup adama yetişti ve yanında yürümeye başladı.

"Hey," dedi Zinnia.

Adam ona döndü, bir saniye için adını hatırlamaya çalıştı, derken gözleri ışıldadı. "Zinnia. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hızlıca bir şey soracaktım."

"Tabii."

"Saat benden fazla mesai yapmamı istedi."

"Kesinlikle yap onu."

"Fazladan para ödüyorlar mı?"

Miguel güldü, kalemleri bir sepete koyup taşıma bandının üzerine bıraktı ve ilerlesinler diye hafifçe itti. "Tamamen gönüllü işi. Yine de sana itibar kazandırıyor. Çalışan değerlendirmen için işe yarıyor."

"Bir seçim sunuyorlar sanmıştım."

"Bir seçim zaten," dedi adam BulutBağı'na ufak bir göz atıp bir sonraki ürününü aramaya koyularak. "Ama yapmak isteyeceğin bir seçim." Etrafına bakınıp yakınlarında kimsenin bulunmadığından emin oldu, sonra eğilmesini istiyormuşçasına bir işaret yaptı kadına. "Değerlendirmende koruyucu görevi görüyor. Bu talebi ne kadar çok reddedersen iş de o kadar tersine dönüyor."

Zinnia'nın saati yeniden titredi.

Şu an talep artışının yaşandığı bir dönemle karşı karşıyayız. Vardiyanı uzatmaya gönüllü olur musun?

Zinnia durdu ama Miguel yürümeye devam etti.

"Durduk yere başına dert alma, *mi amiga*," dedi adam.

Bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Zinnia saatini dudaklarına doğru kaldırdı. *Siktir git, yorgunum* demek istiyordu aslında. Onun yerine "Tabii," dedi. Saatin üzerinde aşırı abartıyla gülümseyen bir surat belirdi.

Öğle arası bitmiş, vardiyasına dönmüştü; kendini kitap-

lardan, sağlık ürünlerinden, evcil hayvan mamalarından ve şarjlardan bir hortumun içine kaptırmıştı. Artık yeşil çizgi oyunundan ziyade işini bitirip bugünlük buradan defolup gitmekle ilgileniyordu.

Yalnızca yarım saat süren ekstra vardiyasının ve sonrasında kırk dakikada geçebildiği el aramasının ardından tamamen tükenmiş bir haldeydi. Sanki bayağı iyi bir egzersiz yapmış gibi de hissediyordu. Bu hisse odaklandı.

Yitirdiği onurunu değil de yaktığı kalorileri ve çalıştırdığı kasları düşündü.

Kordondan geçip tam yatakhanesinin lobisine açılan kemerli yola girdiği sırada yandaki cam kapılara doğru bir bakış attı. Bu kapılar beton bir koridora açılıyor, sonunda da birkaç sıra ortak tuvalet bulunuyordu.

Koridorun ortasında, on beş metre kadar ötede duvara monte edilmiş bir BulutNoktası vardı.

Vardiyasına giderken ellerini yıkamak için gitmişti o tarafa. Asansörlere yakın olduğu için çok yoğun bir tuvalet değildi. Anlaşılan insanlar işe gitmeden önce kendi katlarındaki tuvaletleri kullanıyor, işten dönerken de yine aynı tuvalete sığınmayı tercih ediyorlardı. Şimdi Zinnia oradan geçerken koridor bomboştu.

Asansöre ulaştı, saatini okutarak bindi. O sırada başka bir kadın daha geldi. Genç, geniş omuzlu, kahverengi saçları bombeli kesilmiş, tekerlekli sandalyede bir kadındı bu. Üzerinde sarı polo tişört vardı. BulutBağı'nın kayışı, karikatür kedi çizimleriyle doluydu. Kadının kucağında bir yığın kutu vardı. Kadın Zinnia'ya gülümseyip kibarca, "Merhaba," dedi, ardından panelde yanan numaraya baktı. Kendi saatini göstermeye gerek duymadı – demek ki aynı kata gidiyordu.

Zinnia'nın sosyal mühendislik teorisi tutmuştu demek. İşte bu yüzden o koridordaki BulutNoktası çok sağlam bir seçenekti. Aslında kendi dairesinden uzakta bir tanesini tercih

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ederdi, hatta becerebilirse başka bir bina bile olurdu ama yakın olması gerekiyordu. BulutBağı olmadan oraya gidip dönmesinin tek yolu buydu. Saatini takmıyorken ne kadar uzun süre dışarıda olursa ifşa olma riski de o kadar artardı.

Kapılar açılınca Zinnia hızla onları tutup tekerlekli sandalyedeki kadına yol verdi. Kadın, "Teşekkürler," dedi ve koridorda ilerledi. Zinnia da ardından yürüdü. Kendi kapısına geldiği sırada kutuların hafifçe yere düşme sesini duydu. Sol tarafında, tekerlekli sandalyedeki kadın kapısını açarken kucağındakileri düşürmüştü. Zinnia kapısını geri kapatıp koridoru geçti. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kadın kısa bir anlığına ona baktı. "Harika olur, teşekkürler."

Zinnia kutuları aldı, kadın saatini gösterip kapıları açarken bekledi. Engelli erişimi daha iyi bir yaşam alanı bekliyordu aslında ama bu daire kendisininkiyle aynıydı. Aynı dar koridor vardı burada da ve kadın tekerlekli sandalyesiyle koridora anca sığıyordu. Zinnia arkasından gidip kutuları tezgâha, ocağın yanına bıraktı.

Kadın şiltesine doğru gitti, burada tekerlekli sandalyesiyle ancak dönebileceği kadar yer vardı. Hızla, zarafetle hareket ediyordu. Alışkındı bu ortama. "Çok makbule geçti."

"Sorun değil ama..." Zinnia etrafına bakındı. Daire tam onun idare edebileceği kadardı zaten, o yüzden sorun etmemişti ama şimdi böyle bakınca çok boğucu görünmüştü gözüne. "Umarım bunu söylemem kabalık gibi gelmez ama sana biraz daha... uygun bir yer veremiyorlar mı?"

Kadın omuzlarını silkti. "Çok fazla yere ihtiyacım yok. Daha büyük bir daireye geçebilirdim ama o parayı biriktirmeyi tercih ediyorum. Bu arada ben Cynthia..."

Kadın elini uzattı, Zinnia da sıktı. Güçlü elleri vardı kadının; avuçları kalın ve nasırlıydı.

"Katta yeni misin?" diye sordu kadın. "Seni daha önce görmedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk haftam."

"Eh," dedi kadın nefesini bırakır, ortada bir komplo varmış gibi gülümserken. "Mahallemize hoş geldin."

"Teşekkürler," dedi Zinnia. "Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Cynthia yeniden gülümsedi. Hafif acıklı bir gülümsemeydi bu. Ne anlama geldiğini anlamak Zinnia'nın bir saniyesini almıştı. *Bana acıma* gülümsemesiydi bu. Zinnia o an özür dilemek istedi ama bunun durumu iyice kötüleştireceğini fark edip sessizliğin uzamasına izin verdi, ta ki kadın, "Yok sağ ol, iyiyim böyle," diyene kadar.

"Tamamdır o zaman. İyi geceler."

Zinnia kapıya doğru gittiği sırada kadın, "Bekle," dedi.

Zinnia arkasını döndü.

"Burası insana fazla gelebiliyor bazen, özellikle de yeniysen. Bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalmaktan çekinme."

"Teşekkürler," dedi Zinnia.

Çıkıp kendi dairesine döndü. İçeri girince o zavallı kadının nelerle uğraşmak zorunda kaldığına hayret etti. Sonra o kadının zavallı olduğunu düşünerek ne büyük götlük ettiğini fark etti.

Paxton'la içmeye gitmelerinden önce öldürecek biraz vakti vardı, o yüzden çok amaçlı aleti alıp yatağının üzerine çıktı, tavana asılı örtüleri tutan raptiyelerden birkaçını çıkardı. Örtünün bir köşesi düşerek, deldiği on beş santim uzunluğundaki çizgiyi ortaya çıkardı. Uzun darbelerle çalışmayı sevmiyordu hem oda çok toz oluyordu hem de yapacağı gürültüden endişeleniyordu. En azından kolay işti. Tavan uzun, ince alçı panelden yapılmıştı ve biftek gibi kesiliveriyordu. Bıçağı sokup çıkarırken çıkan ses yüzünden dişlerini gıcırdatıp omuzlarını sıktı. Beyaz tozlar yatak örtüsünün üzerine yağmur gibi iniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir iki gün sonra işi bitecekti. Yukarıda hareket edebileceği kadar yer olmasını, bir alarmı falan tetiklememeyi ve herhangi bir yere sıkışmamayı umuyordu.

Birkaç santim daha ilerledikten sonra bıçağı katladı, örtüyü geri taktı ve yatak örtüsünü bohça yapar gibi topladı. Biriken tozu lavaboya döküp musluğu açtı, ardından çantasından elektrikli tıraş makinesini aldı. Batarya bölümünü açtı, bataryayı çıkarıp cımbızını eline aldı. Cımbızın ucunu sokup biraz karıştırarak köstebeği, yani tırnağı büyüklüğündeki bir USB çıkıntısını sabitlemek için kullandığı hafif yapıştırıcıyı söktü.

Bir sisteme zorla girmenin en tehlikeli yanı oturup çalışmanız gereken saatlerdi. Böylesine büyük bir toplama işi saatler, hatta belki de günler sürebilirdi. Yakalanmanız içinse tek bir saniye yeterdi.

Köstebek bu noktada devreye giriyordu işte. Bir kuruluşun dahili bilgisayar kodunun örneğini alabilen, şifre çözme ve işleme gibi ağır işleriyse daha sonra, sistemle bağlanması gerekmeksizin yapabilen oldukça elverişli, insanı mahvedecek kadar da pahalı bir cihazdı bu.

Köstebeği herhangi bir cihaza –şirketin dahili ağına bağlı herhangi bir terminale– bağlayabilirdi ve birkaç saniye içinde dahili kodun bir örneğini elde etmiş olurdu. Sonra köstebeği kendi dizüstü bilgisayarına bağlar, ne kadar merkezi işlemci döngüsünü kaba kuvvetle aşması gerekiyorsa sessizce aşmaya bırakırdı. Cihaz bütün bunları bir çekmecenin içinden yapabilirdi.

Biraz zaman alırdı tabii, arada bir el atmak da gerekebilirdi ama bir kere tamamlandı mı sisteme bağlayabileceği inanılmaz bir kötü amaçlı yazılım yaratmış olurdu. Bağlandığında da elini kolunu sallaya sallaya sisteme girer, ihtiyacı olan bilgileri birkaç dakika içinde bulabilirdi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Haritaları, şemaları, enerji verilerini, güvenlik raporlarını...

İşlem hızlı ilerlemiyordu. Zinnia birkaç kere kullanmıştı bunu ve genelde işlem süreci birkaç hafta sürüyordu. Bulut'un yoğun güvenliğini düşününce birkaç ay sürmesine şaşırmazdı.

Yine de şu vardı: uzun yol genellikle daha güvenli oluyordu.

Aslında en büyük engeli donanım sorunuydu. BulutNoktası'nın üzerindeki, tam göz hizasındaki mavi-beyaz bulut logosu çok hafif saydam duruyordu. Kadın bunun arkasında bir kamera olduğundan emindi. Bulut'un kameralar konusundaki umursamaz duruşuna rağmen ATM'lerde *neden* kamera olmasındı ki sonuçta?

Zinnia'nın bunun için de bir planı vardı.

Yaklaştığı sırada ayakkabısını bağlamak için eğilecekti ya da elinde dolu bir alışveriş torbası olacaktı ve onları düşürecekti. Tuhaf bir an olacaktı – kameranın görüş alanına girmeden iyice aşağı inmesi gerekiyordu çünkü muhtemelen balık gözü lens kullanılmıştı. Ardından, bom, erişim paneline köstebeği sokacak, hemen çıkaracak; paneli kapayacak, kalkıp gidecekti.

Banyo malzemelerinin olduğu çantadan plastik bir kalem aldı, ucunu çıkardı ve mürekkep borusunu dişleriyle çekti. Ardından çantasından bir çakı çıkarıp plastiği oymaya başladı. Kilidi yakaladığı gibi sert bir hamleyle döndürüp açabilmesini sağlayacaktı bu plastik.

Kurumsal casus olmanın en sevdiği yanı, bütün dünyanın yeni kilit teknolojilerine sıfır yatırımda bulunmuş olmasıydı.

Bu iş de bitince alıcıyla kalemi alıp tezgâhın üzerinde yan yana koydu. Küçük bir gözlük kabı çıkarıp ikisini de içine yerleştirdi. Olur da mevcut planından daha iyi bir fırsat karşısına çıkarsa diye yanında taşıyacaktı onları.

Saatine bakınca Paxton'la buluşma vaktinin neredeyse geldiğini fark etti. Yaşa-Oyna'da bir barda karar kılmışlardı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

İngiliz barlarına benziyordu burası ki adam da buna bayağı bir heyecanlanmıştı. Zinnia votka insanıydı, o yüzden de yer konusunda çok seçici değildi. Alkol dağıtım sistemlerinin en iyisi votkaydı çünkü.

Üzerini çıkarınca işte bayağı bir kirlenmiş olduğunu fark etti. Kurumuş ter ve zavallılık kokuyordu. Kısaca bir duş almayı ya da temiz bir iç çamaşırı giymeyi düşündü ama adamla bu gece sevişmeyi planlamıyordu. Ayrıca olay oraya varsa bile adamın şikâyet edeceğini hiç sanmıyordu. Çoğu erkek sahanın durumundansa oyunun durumuyla ilgilenirdi. Üzerine temiz bir tişört geçirdiği sırada saati titredi.

Bu yalnızca bir hatırlatma: Emeklilik belgelerini gözden geçirmen gerekiyor!

Lanet olsun. Bunu çoktan yapmış olmayı planlamıştı aslında. Emeklilik olayına girmek planının bir parçasıydı. Çok önemli bir parçası değildi gerçi ama burada uzun vadede kalmayı planlıyormuş gibi yaparsa daha az göze batacağını düşünmüştü.

Ardından:

Bunu herhangi bir BulutNoktası'ndan ya da odandaki televizyonundan yapabilirsin.

Uzaktan kumandayı aldı. Televizyonu açtığı anda PowerBuff barlarının reklamı ışıldadı; zayıf bir adam bir bar yiyor, birdenbire şişip çizgi romanlardaki gibi kaslanıyordu.

PowerBuff barları! Barlanın, güçlenin!

"Pekâlâ," dedi, boş odaya. "Biraz rahatsız edici oldu bu."

Kumandayı döndürüp klavye haline getirdi, Tarayıcı yazan bir tuşa basınca televizyonda BulutNoktası karşılama sayfası açıldı.

Üstte şöyle yazdı: *Hoş geldin, Zinnia!*

"Siktir git," diye cevap verdi Zinnia.

PAXTON

Paxton omuzlarını esnetince tabure sallandı. Normal bir sallantı değildi ama bu. Götünün üzerine düşürmelik bir sallantıydı. Adam hemen ayağa fırlayıp yanındaki tabureyle değiştirdi. Bunun da aynı siyah deriden sırtı, kabaca yontulmuş ahşap bacakları vardı. Paxton tabureyi ileri geri hareket ettirdi ama tabure yerinden kımıldamayınca oturup birasından bir yudum daha aldı. Dörtte üçünü bitirmişti artık.

Barmen ona doğru geldi. Yeşil tişörtlü, saçları geri taranmış, burnu birkaç kere kırılmış bir tipti. BulutBağı kayışı kalın deridendi ve saatin kendisinden bile daha genişti. "Bir tane daha ister misin?" diye sordu adam.

Zinnia daha gelmeden sarhoş olmanın bir manası yoktu. "Henüz değil. Birini bekliyorum."

Barmen hafif gülümsedi. Paxton bunun *tabii, kesin öyledir* mi yoksa *aferin sana* mı gülüşü olduğunu anlayamadı. Öylesine bir gülümsemeydi işte. Paxton üzerindeki siyah tişörtüne ve kot pantolonuna baktı. Mavilerden kurtulmak iyi gelmişti. İnsanlar da ona temkinli gözlerle bakmamıştı hem. Sıradan bir adam olmuştu yine.

"Affedersin."

Paxton dönünce Zinnia'nın aceleyle bara girdiğini gördü. Siyah bir kazak, mor bir tayt giymişti ve saçlarını topuz yapmıştı. Paxton sallanan sandalyeyi işaret etti.

"Şuna oturma," dedi. "Sallanıyor."

Zinnia diğer yandaki tabureye geçti. Zinnia üstüne üstüne geliniyormuş gibi hissetmesin diye Paxton, o otururken taburesini birkaç santim geri çekti.

Zinnia etrafına bakındı. "Bayağı iyiymiş burası."

Paxton da öyle düşünmüştü. Parlak altın rengi bira musluklar, cilalı ahşaplar... Kesinlikle daha önce gerçek bir İngiliz barına gitmiş biri tarafından tasarlanmamış olduğu belliydi

–Paxton iş için Birleşik Krallık'ta bulunmuştu çünkü– ama en azından konsepti açıklamışlardı kendisine herhalde.

Barmen bir bira bardağını silerek yanlarına geldi, Zinnia'ya doğru başını salladı.

"Buzlu votka," dedi. "Elinde hangisi varsa."

Barmen başını sallayıp içkiyi hazırlamaya başladı.

"Lafı uzatmıyorsun," dedi Paxton.

"Evet, uzatmam," dedi bardağını alıp ona hiç bakmadan. Çok bitkin çıkmıştı sesi ki bu normaldi; kırmızı olduğu için tüm gün koşturup duruyordu. Zinnia bara monte edilmiş ödeme diskine BulutBağı'nı okutmak için eğildi. Disk Zinnia'dan ziyade Paxton'ın önünde kalıyordu.

Paxton, "Benim hesabıma ekleyelim," diyerek elini uzattı, bu sırada da eliyle Zinnia'nın eline hafifçe sürtündü.

"Gerek yok..."

"Rica ediyorum," dedi Paxton. BulutBağı'nı çembere hafifçe koyunca ışık yeşil yandı. Zinnia gülümseyip kadehini kaldırdı. Paxton da kendininkini kaldırıp onunkine dokundurdu.

"Şerefe," dedi Zinnia.

"Şerefe."

Zinnia sağlıklı bir yudum alırken adam birasını dikip bitirdi, sonra barmen görüp ona bir tane daha getirsin diye bardağını barın kenarına koydu. Sessizlik fazladan birkaç saniye havada asılı kaldı, sonra giderek daha da büyüyüp odadaki yerçekimini emmeye başlayınca Paxton, söyleyecek zekice bir şey bulmaya çalışmaktan vazgeçip, "Alışabildin mi?" diye sordu.

Zinnia bir kaşını hafifçe kaldırdı. *Bulabildiğin en iyi cümle bu mu?* diyor gibiydi. "Sayılır diyelim şimdilik. Tahmin ettiğimden daha zormuş. Gerçekten suyunu çıkarıyorlar."

Paxton yeni birasını alıp bir yudum içti. "Nasıl bir iş tam olarak?"

Zinnia kısaca bir açıklama yaptı; saati, onları nasıl yönlendirdiğini, ürünleri sepetlere yerleştirttiğini anlattı. Bütün

süreç bir dans gibiydi sanki. Paxton, Zinnia'yı devasa bir makinede bir dişli çark gibi dönüp duran, bütün bu düzeneği bir arada tutan bir çark gibi hayal etti.

"Kırmızı olmayı mı umuyordun?" diye sordu Paxton.

"Asla," dedi Zinnia, votkasından bir yudum daha alıp. "Teknikte olmak istiyordum. İş tecrübem de o alanda aslında."

"Öğretmenim dememiş miydin?"

Yine o kaş kalktı. İnsanın canını yakabilecek türden bir kaş kalkışıydı bu. "Demiştim fakat üniversitedeyken elektronik tamiriyle para kazanıyordum. Yerleşim ücretimi sadece çatlamış ekranları tamir ederek ödemiştim resmen. Millet sarhoş olup telefonlarını bir yerlere çarpıyordu sürekli."

Paxton güldü. "Elimde olsa seninle yer değişirdim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Zinnia. "Güvenlik elemanı olmaktan memnun değil misin?"

Paxton alkolün sinapslarını ele geçirdiğini, nöronlarının gevşediğini hissetti. İçki içip sohbet etmek iyi gelmişti çünkü ikisini de çok uzun zamandır yapmıyordu.

"Bana hiçbir zaman uymadı," dedi adam. "Otoriter bir tip değilim."

"Olsun ama ondan daha kötü şeyler var..."

Zinnia'nın dikkati başka şeylere kayıyormuş gibiydi. Onu bu kadar çabuk kaybetmek istemiyordu. "Ee, kendinden bahsetsene bana biraz. Öğretmen olduğunu biliyorum. Kırık telefonları tamir edebildiğini biliyorum. Nerelisin mesela?"

"Biraz oralı, biraz buralı," dedi bakışları barın arkasına doğru kayarak. Işıl ışıl likör şişelerinin yarattığı gökkuşağından yansıyan aksine bakıyordu. "Çocukken çok fazla taşındık. Herhangi bir yerliymişim gibi hissetmiyorum açıkçası."

Votkasından ufak bir yudum aldı. Paxton'ın omuzları çöktü. İlk randevular göz önünde bulundurulduğunda bu bayağı korkunç gidiyordu. Derken Zinnia gülümsedi. "Affedersin, biraz karamsar oldu bu, değil mi?"

"Yok, hiç olmadı," dedi Paxton, sonra o da güldü. "Yani, evet, biraz oldu."

Kadın da gülüp adamın koluna vurdu. Hafifçe, elinin üzeriyle vurmuştu ve eli zaten havada, votka bardağına uzanmak üzere olduğu için yaşanmış bir an gibiydi ama Paxton bunu yine de iyiye işaret olarak algıladı.

"Ailen peki?" diye sordu Paxton.

"Annem hayatta," dedi Zinnia. "Noellerde konuşuyoruz. Sadece o kadarını başarabiliyoruz denebilir."

"Benim de bir erkek kardeşim var," dedi Paxton. "Biz de öyleyiz. İyi anlaşıyoruz ama hiç işleri ilerletip görüşmeye yeltenmiyoruz. Bu... ne bileyim..." Paxton bir düşüncenin ucundan yakalamış gibiydi ama bira buna izin vermedi. Bardağı diktiği gibi özür dileyip odasına mı dönse acaba diye düşündü. Kan kaybından ölmeden önce kaçıp kurtulmuş olurdu en azından.

"Ne?" diye sordu Zinnia.

Bunu soruşunun farklı bir yanı vardı; sanki bilmek zorunda değildi ama yine de bilmek istiyordu. Paxton nefes aldı, sonra verdi, sonra o düşüncenin ucunu yakaladı. "Burada olmak resmen başka bir gezegende olmak gibi, öyle değil mi? Sanki yürüyüp gidemezmişsin buradan gibi. Nereye gidebilirsin ki? Medeniyeti bulana kadar susuzluktan ölür insan."

"Öyle hissettiriyor, evet," dedi Zinnia. "Sen nerelisin?"

"New York," dedi. "Aslen Staten Island."

Zinnia başını iki yana salladı. "Ah, New York. Sevmiyorum ben New York'u."

Paxton güldü. "Bir dakika, nasıl yani? Kim New York'u sevmez ki? Şey demek gibi bu... ne bileyim, Paris'i sevmiyorum demek falan gibi bir şey."

"Çok büyük. Ayrıca pis. Kimsenin kişisel alanı yok." Kalabalık bir koridorda yürüyormuş gibi omuzlarını göğsüne doğru çekti. "Paris de çok matah sayılmaz."

Paxton etrafı gösterdi. "Bu daha mı iyi sence?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"O kadar da demedim," dedi Zinnia. Kaşı yine kalkmıştı ama sonra gevşeyip indi. "Burası... sanki... ne bileyim..."

"Lanet bir havaalanında yaşamak gibi," dedi Paxton, sanki birisi duysa onu azarlarmış gibi sesini alçaltarak.

Zinnia güldü. Ani bir kahkahaydı bu, sanki yağa bulanmış gibi dudaklarının arasından fırlayıvermişti bir anda. Sanki ses kendisini bile şaşırtmış, geri alabilmeyi dilermiş gibi gözleri büyüdü ama sonra, "Buradaki ilk gecemde ben de tam bunu düşünmüştüm. Havaalanı şıklığı var buranın," dedi.

Zinnia votkasını dikti, bir tane daha getirmesi için barmene el salladı. "Senin için bir sakıncası yoksa bu gece sağlam içmeyi planlıyorum." Parmağını havaya kaldırdı. "Ve sakın bana o centilmenlik saçmalığını dayatmaya da çalışma. Bir sonrakiler benden."

"Boşa vakit harcamayan kadınları severim," dedi Paxton. Söylediği gibi de pişman oldu, çok ileri gitmiş gibiydi. Zinnia'nın kaşı yine kalktı ama birdenbire öncekilerden çok farklı göründü gözüne. Bir tik işareti gibiydi şimdi ve o güzel, iri kahverengi gözü çevreliyordu; irisin etrafındaki beyazları görebiliyordu resmen.

"Ee," dedi Paxton üzerine bir cesaret gelerek. "Boşa vakit harcamamanın bir sebebi var mı?"

"Ayaklarım."

"Ayakların?"

"İlk günümde bot giymek gibi bir salaklık yaptım." Barmen, Zinnia'nın içkisini tazeledi. "Teşekkürler." dedi ve bir yudum aldı. "Spor ayakkabım yoktu. Artık var ama keşke daha önce düşünseymişim. Sanırım sen de sürekli ayaktasındır."

Paxton özel tim konusunda konuşması yasak mı acaba diye düşündü. Bunun bir sır olduğunu sanmıyordu. Dobbs kimseye bahsetmemesini söylememişti. Ayrıca bazen bir şeyler hakkında konuşmak işe yarardı. Kaldı ki onu etkilemek istiyordu; kapıdan girdiği anda özel bir göreve seçildiğini söylemek istiyordu.

"Anlaşılan burada bir oblivion sorunu varmış," dedi Paxton. "Bir hapishanede çalıştığım için de faydalı olabileceğimi düşünüyorlar. Sanki kaçakçılık ya da yasak mal uzmanıymışım gibi ama olay hiç de öyle değil. Yine de boş durmaktan iyidir. Sorun çözmeyi seviyorum."

"O yüzden mi mucit oldun?"

"Ben kendime öyle demezdim sanırım," dedi eliyle birasının altını kavrayıp köpüklerine bakarak. "Yalnızca bir tane şey icat ettim. O da zaten önceden var olan birkaç ürünü alıp nasıl daha iyi hale getireceğimi bulmaktan ibaret bir şeydi."

"Evet ama yaptın sonuçta."

Paxton gülümsedi. "Şimdi de buradayım."

Bu cümle çok soğuk, sert çıkmıştı adamın ağzından. Zinnia gerildi. Paxton sağlamaya çalıştığı enerjiye hiç uymadığını fark etti ama kendini tutamamıştı. Hafifçe Zinnia'dan uzağa, birasına doğru döndü; anıları boğazında sıcak bir kömür parçası gibiydi.

Göz ucunda bir şey ışıldadı. Zinnia kadehini kaldırmıştı.

"Ben de buradayım," dedi yüzünde hafif bir sırıtış, başı hafif yana eğik halde.

Paxton bardağını Zinnia'nın kadehine tokuşturdu ve içtiler.

"Şu işten biraz daha bahsetsene," dedi Zinnia. "Her yere erişimin vardır senin kesin."

"Sanırım. Daha bir hafta bile olmadı. Eminim açamayacağım bazı kapılar vardır ama henüz herhangi birine rastlamadım."

"Sen bir de depoyu görsen," dedi Zinnia. "Sonunu göremiyorsun resmen. O kadarla da kalmıyor ayrıca. Erişimim olmayan bir sürü bina daha var."

"Aynen, evet," dedi Paxton. "Onları da görmek fena olmazdı."

"Bir yürüme turu düzenleseler bayılırdım. Her yeri görürdüm, düşünsene. Gerçekten inanılmaz burası."

O sırıtış yerleşti yine Zinnia'nın dudaklarına ama içkisini

BELONGS TO KANTOS TEAM

içerken ortadan kayboldu. Paxton ne demeye çalıştığını merak etti. Onu tura çıkarmasını mı istiyordu? Bunu yapmaya izni olduğunu bile sanmıyordu. Ya da onu yalnız kalabilecekleri bir yere çekmeye mi çalışıyordu?

"Onu halledebilir miyim emin değilim ama edebilirsem sana haber veririm," dedi.

"Tabii," dedi Zinnia. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yine de kimbilir. Sorabilirim." Zinnia'ya baktı. "Ee, buradan sonraki adımının başka bir ülkede İngilizce öğretmek olduğunu söylemiştin, değil mi? Yapmak istediğin şey bu mu kesin?"

Zinnia omuzlarını silkti. "Başka ülkelerde hayat o kadar pahalı değil. Ayrıca genel olarak Amerika'dan biraz sıkıldım."

"Harika değil ama diğer birçok yerden daha iyi. Hâlâ temiz suyumuz var mesela."

"Ateşle iyot tabletleri de o işi görüyor."

"O anlamda demedim. Doğrusunu istersen biraz kıskandım. Çekip gitmek güzel olabilirdi."

"Neden yapmıyorsun o zaman?"

"Ne yapmıyorum?"

"Çekip gitmiyorsun?"

Paxton duraksadı. Bir an düşündü. Birasından bir yudum aldı. Bardağı bara geri koydu. Neredeyse bomboş mekâna, girişin ötesinde uzanan Yaşa-Oyna'nın ışıl ışıllığına baktı. Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sanki bira bardağını alıp dudaklarına götürmek kadar kolay bir şeymiş gibi sormuştu. Sanki anında yapıverebileceğin bir şeymiş gibi.

"O kadar kolay değil..." dedi Paxton.

"Genelde o kadar kolay."

"Nasıl olabilir ki? Diyelim şu an şu kapıdan çıkıp gittim buradan. Para kazanmak için ne yaparım? Nereye giderim?"

Zinnia gülümsedi. "Özgürlük böyle bir şeydir işte. Sen ondan vazgeçene kadar senindir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O ne demek?"

"Düşün bir."

Zinnia bir yudum daha alıp gülümsedi; yüz kasları biraz daha gevşemişti. O da alkolün etkilerini hissediyordu. Paxton'ı test ediyordu ve bu da onun hoşuna gidiyordu. "Tek bildiğim; buradan ne kadar erken çıkarsam o kadar iyi," dedi Paxton.

BulutBağı'ndaki emeklilik sistemine kayıt talebini göz ardı edip durmasının sebebi de tam olarak buydu işte. Onu yapar yapmaz buranın sonu olacağını kabul etmiş olacaktı.

"Buna içerim işte," dedi Zinnia kalan son içkisini de dikerek. "Çıkmak demişken, biraz dolaşsak mı? Tüm gün ayaktaydım ama şimdi de bacaklarım kasılıyormuş gibi hissediyorum."

"Tabii," dedi Paxton. Birasını bitirdi, hesabını kapadı, saatin üzerindeki ödeme ekranından bahşiş bıraktı. Zinnia da aynısını yaptı. Bardan çıktıklarında kadının kafasında bir yer var gibiydi, o yüzden Paxton onu takip etti.

"Nereye?" diye sordu Paxton.

"Video oyunu oynamak istiyor canım. Sen sever misin video oyunlarını?"

"Tabii."

En üst kata çıkıp Paxton'ın Dakota'yla geldiği, Warren'ı aradıkları atari salonuna girdiler. Zinnia doğruca arka tarafa yönelip bir Pac-Man'in önünde durdu. Kontrol kollarını eline aldı, sonra bıraktı. "Affedersin, tek kişilik bu."

Kadının onu oynamak istediği barizdi. Pac-Man'in yanında biri turuncu biri yeşil plastikten kocaman av tüfekleri olan bir geyik avlama oyunu vardı. "Sorun değil. Sen oyna." Paxton yeşil av tüfeğini eline aldı. "Ben bunu oynarım."

"Emin misin?" diye sordu Zinnia çoktan oynamaya başlamış olmasına rağmen.

Paxton saatini sensörün önünden geçirip tüfeğin horozunu çekti. "Tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zinnia kontrol kollarını hızla çekti. Paxton da bir çiftlik ortamı gösteren ekrana döndü. Uzaklarda bir orman, şırıldayan bir dere vardı. Bir geyik zıplayarak ortaya çıktı; gerçek hayatta olsa birkaç yüz metre ötede olurdu. Nişan alıp ateş etti. Iskaladı. Geyik sapasağlam bir şekilde ekranın sonuna doğru gidip ortadan kayboldu.

"Video oyunlarını seviyorsun demek?" diye sordu Paxton.

"Bunu seviyorum," dedi Zinnia. "Sanırım en yüksek skoru geçmeye çalışacağım."

"Kaç ki en yükseği?"

"Şu ana kadar yapılmış en yüksek skor üç milyon üzerinde," dedi. "Bunda ise yüz yirmi bin. Biraz zaman alır ama geçebilirim. Bu gece değil tabii. Yine de biraz alıştırma yapmak fena olmaz."

Bir geyik daha belirdi. Paxton bir kez daha ıskaladı. "Yapacak bir şeyler olsun diye mi?"

"Yapacak bir şeyler olsun diye."

Paxton oyuna odaklandı. Bir geyiğin daha ortaya çıkmasını seyretti. Bu seferki su içmek için akıntının yanında durdu. Sanki oyun onun için kötü hissetmişti de kolay yem atıyordu önüne. Nişan alıp ateş etti. Geyik yere yığıldı; piksel piksel bir kızıllık havaya saçıldı.

İyi iş çıkardın! dedi oyun.

Zinnia ona doğru döndü. "Bravo."

Sonra ekranına geri döndü. Çenesi kasılmış, dilinin ucu ağzının kenarından hafif çıkmıştı. Sanki beyin ameliyatı yapıyormuş gibi oynuyordu oyunu.

O sırada Paxton göz ucuyla bir hareketlenme fark etti. Birisi atari salonunun arkasına doğru gidiyordu. Adam bunun Warren'a benzediğini düşündü. Tüfeği oyunun yanına astı, bu işe girişmek üzere olduğunu bile henüz algılayamadan, "Tuvalete gidiyorum, geleceğim," dedi Zinnia'ya.

"Tamamdır," dedi Zinnia oyundan gözünü ayırmadan.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton hızlıca kafasında atari salonunun haritasını çıkardı. Zinnia'nın yanından geçip yan yana sıralanmış birkaç oyunun etrafından dolandı; burada durursa hem çok fark edilmez hem de Warren'ın olduğu köşeyi görebilirdi.

Hafif eğilince Warren'ın elindeki bir şeyleri saydığını gördü. Adam o sırada başını kaldırdı ama diğer tarafa bakıyordu. Paxton bir süre bekledi; o kadar uzun sürmüştü ki Zinnia, adamın kakasını yaptığını düşünecek diye gerildi ki bu daha ilk görüşmelerinde kafasında yer etmesini istediği bir görüntü değildi. O sırada başka bir adam belirdi. Paxton iyice görünmez olmak için bir adım geriledi; gerçi ortam loş ve mesafeleri de fazlaydı, coğrafya kendisinden yanaydı.

Kısa bir adamdı gelen. Saçları kazınmıştı. Geniş omuzları, yapılı kolları vardı. Ağırlık çalışan biriydi kesin. Üzerinde kahverengi tişört vardı. Teknik ekiptendi demek. İki adam konuşmaya başladılar. Kahverengi tişörtlü adam, tişörtünün altındaki uzun kollu kıyafetin kollarını çekiştirip bileklerini örttü. Kahverengili adam gerilerken Paxton, bir oyunun arkasına eğilip saklandı, böylece o tarafa dönen Warren kendisini görmemiş oldu.

Paxton, Dakota'nın, saatlerin takip özelliğini atlatan insanlardan bahsettiğini hatırladı; o yüzden hemen atari salonunun en arkasına ilerleyip bir daire çizerek öne geçmeyi, böylece kahverengili adamın yüzünü görebilmeyi umdu ama birden kendini video oyunu dolaplarıyla dolu bir oyuğun içinde buldu. Öteki taraftan dönünce kapıya ulaşabilmek için Zinnia'nın önünden geçmesi gerektiğini, ona ne yaptığını açıklaması gerekeceğini fark etti ki o zamana da adam çoktan ortadan kaybolmuş olurdu.

En azından elinde bir şeyler vardı. Kısmi bir tasvir hiç yoktan iyiydi.

Hem neden adamın peşinden koşacaktı ki? Vardiyada falan değildi. Şu an çok daha önemli bir olayın içindeydi. Paxton,

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia'ya doğru gittiği sırada kadın kontrol kollarını bıraktı; geçen sürenin farkında bile değil gibi duruyordu.

"Paslanmışım," dedi.

"Olsun," dedi paxton. "Geri gelir."

"Aç mısın?"

"Biraz."

"Ramen yemeye ne dersin?"

"Hiç ramen yemedim daha önce." Zinnia bu cevaba gülerken Paxton, kendisini kurtaracak bir şey aradı. "Yani sadece tuz tadı veren o paketli ucuz ramenlerden yemiştim."

Zinnia elini kalçasına koydu, kalçasını hafif dışarı çıkardı. Şimdi çok daha rahattı. Paxton'ı üçüncü bir mekâna götürmek istiyordu. "Burada bir ramen lokantası var. Bir bakmak ister misin?"

"Tabii," dedi Paxton.

Atari salonundan çıkıp lokantaya doğru yürüdüler. Paxton, Zinnia'nın eline kaçamak bir bakış attı. Elleri yanında sallanıyordu. Tutmayı düşündü bir an. Kadının cildinin pürüzsüzlüğünü hissetmek istedi fakat bu kendinden çok emin bir hareket olurdu, o yüzden tutmamaya karar verdi; onunla bu akşam en azından biraz daha vakit geçirebileceği için mutluydu.

ZINNIA

Paxton tatlıydı ve onu memnun etmeye çok hevesliydi, bir köpek yavrusu gibi. İşin kötüsü, onu güldürmüştü. Havaalanı olayındaki o küçük kahkaha anında adam sanki kendisinden bir şey çalmış gibi hissetmişti.

Bu biraz onun da hoşuna gitmişti.

Zinnia, içkilerden sonra olayı sonlandırmayı planlamıştı fakat Paxton konuştukça onu daha katlanılabilir bulmuştu. Atari salonu ve sonraki yemek, dışarı çıktığına hiç de pişman

etmemişti onu. Adamın arkadaşlığı yemekten daha iyiydi en azından.

Ramen idare ederdi. Bütün malzemeler içindeydi ama mekânın simyası eksikti. Yemeği gerçek bir yemekmiş gibi değil de tutkusuymuş gibi hazırlayan birinin o özel dokunuşu yoktu; onun yerine ufak tefek, kafası fileli, yeşil polo yakalı beyaz bir kadın önceden ölçülmüş bir porsiyonu kâseye döküp mikrodalgaya atmıştı.

Yemeğin sonunda Zinnia biraz dinlenmek istediğine karar vermiş ama Paxton'ın ona yatakhane kapısına kadar eşlik etmesine de izin vermişti. O klasik randevu sonu anında sessizce birbirlerine bakarlarken de adam eğilip öpse çok sorun olmayacağına karar vermişti.

Paxton eğilmedi. O şapşal, çekingen gülümsemesiyle gülümsedi, Zinnia'nın elini tutup onu öptü fakat zavallıca bir hareketti. Zinnia'nın yüzü kızardı ama daha ziyade adam adına utandığı için.

"Bu gece çok güzel vakit geçirdim," dedi Paxton.

"Ben de."

"Belki yine yaparız?"

"Evet, yapmalıyız bence. En azından birlikte içecek bir arkadaşımız olması iyi olur."

Arkadaş kelimesi Paxton'ın gururunu kırmıştı. Zinnia da bunu özellikle seçmişti zaten ki adam hemen samimileşmeye kalkmasın. Narin bir dengeydi bu. Adamla kuracağı bir ilişki onun işine yarayabilirdi. Hem itici ya da iğrenç biri de değildi. Güzel kokuyordu. Hatta partnerinin de zevk alıp almadığını gerçekten umursayan biriymiş gibi kokuyordu resmen.

Adamın yanından muzip bir gülümsemeyle ayrıldı –başka bir şeylerin de yaşanabileceğini sezdiren türden bir gülümsemeydi bu– çünkü bunun sınırları bulanıklaştıracağını biliyordu ki bulanıklaştırmıştı da çünkü Paxton, bariz bir rahatlama ifadesiyle gülümsemişti ona.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia, odasına gidince iç çamaşırına kadar çıkarıp yatağına yayıldı –insan o dar şilteye ne kadar yayılabilirse– ve tavana bakarak Paxton'ın atari salonunda kimi takip ettiğini düşündü.

Adamın yanından ayrılış şeklinde bir şeyler olduğunu anlamıştı. Yerinden sıçrayışından belliydi. Her ne kadar bir oyunu yarım bırakmaktan nefret etse de gizlice adamın peşinden gitmesi hiç de zor olmamıştı.

Atari salonu gölgelerden ve dar alanlardan ibaret karmakarışık bir yerdi. Paxton bir tür takası seyretmişti. Muhtemelen uyuşturucuyla alakalı bir şeydi. Bu da adamın iş saatleri dışında da çalışmayı seven insanlardan olduğunu gösteriyordu.

Zinnia uyuyabilecek kadar yorgun değildi, o yüzden televizyona giriş yapıp Gökkuşağı Koalisyonu'na başvurmayı düşündü. Buraya başvurmak bir noktada terfi şansı kazanması anlamına geliyordu, bu da tesisteki erişim seviyesini artırırdı fakat vücudunda o kadar alkol vardı ki şimdi kelimelere bakmak istemedi.

Doğruldu, önce dizlerini, sonra da sızlayan ayaklarını ovdu. Duş vakti gelmişti. Temizlenmek için değil de sıcak suyun altında durabilmek için alacaktı duşunu. Duştan sonra giymek için temiz bir eşofman üstüyle tişört aldı, parmak arası terliklerini giyip havlusunu kaptı. Koridoru geçti, kadınlar banyosunun önünde arızalı uyarısını görünce cinsiyet ayrımsız olana girdi.

Kabinlerden ikisi ve pisuarlardan biri sarı bantla kapatılmıştı. Arkalara, her biri perdeli on küsur duşun olduğu küçük bölmeye doğru gitti. Hepsi boştu. Zinnia sıranın en sonundakini seçti. Kıyafetlerini çıkarıp en yakındaki bankın üzerine koydu, havlusunu da duvara astı. Soğuk hava, tenindeki bütün tüyleri diken diken etmişti.

Duşa girdi, musluğun yanındaki algılayıcı yüzeye BulutBağı'nı gösterip beş dakikalık su hakkını başlattı. Başlığın ucundan zayıfça su püskürdü. Önce buz gibiydi; kaslarını sıkış-

tırmasına, nefesinin kesilmesine neden oldu. Gecenin süren sarhoşluğu ortadan ikiye ayrılan bir taş gibi parçalandı.

Su hemen ısındı. Süre dolarken duş süresini uzatmak için birkaç fazladan kredi ödese mi diye düşündü ama o lüksü başka bir geceye saklamaya karar verdi.

Üzerinde süslü harflerle *Çevreye önem verdiğiniz için teşekkürler!* yazan sensör, otuz saniyesi kaldığını haber verir gibi ötmeye başladı.

"Siktir git," dedi Zinnia.

Süresi bitince yerinden çıkacakmış gibi gacırdayan musluğu kapattı, perdeyi açtığı gibi bankta bir adamın oturduğunu gördü.

Duşun perdesini geri çekip aradan havlusuna uzandı, vücuduna sarındı. Utanmıştı ama bu utanç yerini hızla öfkeye bıraktı çünkü adam onun kabinini seyrediyordu. Zinnia kabinden dışarı çıktı. Adamın üzerinde beyaz tişört ve kot pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Spor ayakkabıları yanında duruyordu, çorapları top yapılıp içlerine konmuştu. Tıknaz, kırmızı suratlı, siyah saçlı bir adamdı. Yanında havlu yoktu ve hâlâ ona bakıyordu. Saatinin kayışı paslanmaz çelikten örgü gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Zinnia.

"Sıramı bekliyorum."

Zinnia diğer duş kabinlerine baktı; hepsi hâlâ boştu.

Zinnia'nın beyni, öldürme moduna geçip adamın vücudunun hedef noktalarını indirmeye başladı. Vurup acı vermesini sağlayacağı tüm bölümler gözünün önüne geldi ancak bunu yaparsa kendini kesin kovdururdu, o yüzden odasının mahremiyetine doğru aceleyle hareket edebilmek için kıyafetlerine uzandı.

O kıyafetlerini aldığı sırada adam ayağa kalktı.

"Kırmızısın, değil mi?" diye sordu. "Katta da yenisin?"

Zinnia, "İzin verir misin..." diyerek odanın daha uzak bir köşesine doğru yürüdü ki aralarında birkaç bank olsun.

Adam bunu fark edip çıkışın önüne geçti ve yolunu kesti. Yalnız olduklarından emin olmak için banyoya doğru şöyle bir baktı.

"Burada kırmızı olmanın pek eğlenceli bir iş olmadığını biliyorum," dedi. "Yani herkes çalışmak ister burada, ta ki işe başlayana kadar. Yine de daha kolay vardiyalar da var tabii."

Zinnia, "Pardon," diyerek adamın yanından geçmeye çalıştı.

Adam tam önüne geçti. Şimdi o kadar yakınındaydı ki Zinnia onun kokusunu alabiliyordu. Çamaşır deterjanı. Belki sigara? "Pardon. Biraz kötü başladık," dedi. Elini uzattı. "Ben Rick."

Zinnia bir adım geriledi. "Ben de gidiyorum."

"Adını söyleyebilirsin," dedi adam. "Çok kaba davranıyorsun şu an."

Zinnia bir adım daha gerileyip havlusunu iyice sıktı; Rick'in gözleri, Zinnia'nın köprücük kemiklerinin altındaki tenine, havlunun başladığı yere kaydı. Suratında sanki havluyu çekip almak, altında ne olduğunu görmek istiyormuş gibi bir ifade vardı. Bu da Zinnia'nın, adamın suratını yırtıverip altında ne olduğunu görmek istemesine sebep oldu.

Zinnia'nın saati kolundaydı. Yumruğunu adamın boğazındaki o yumuşak bölgeye geçirmesine, soluk borusunu bir bira tenekesi gibi ezmesine, adam mahvolmuş boğazından ciğerlerine hava çekmeye debelenip başaramazken bankta sessizce oturup beklemesine; bu sırada da adamın giderek kızarmasına, morarmasına, sonra da ölmesine engel olan şey de oydu işte.

"Bak, yenisin, o yüzden buradaki güç yapısını tam bilmiyorsun," dedi adam. "Yöneticiler sana yardım edebilir ya da başının belası da olabiliriz. Mesela, bir daha asla fazla mesai bildirimi almamanı sağlayabilirim, derecelendirmeni de etkilemez."

Zinnia cevap vermedi.

"Ya da derecelendirmeleri bozabilen daha bir sürü şey var," dedi ve yeniden etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Bak, anlıyorum. İnsanın sindirmesi zaman alabiliyor," diye devam etti. Bir adım gerileyip ellerini kaldırdı. "Sana dokunmayacağım bile. Sen kurulan, üzerini giyin, burada bırakalım. Ne dersin? Ödeştik diyelim. Senin de buraya uyum sağlayacak biraz daha vaktin olsun."

Zinnia düşündü ve adamın canını daha da fazla yakmak istedi. Yaptığı şey yüzünden değil, adamın bunu daha önce de yapmış olduğu için. Hareketlerinde öyle bir rahatlık vardı ki sanki kahve sipariş ediyordu.

Yine de nihayetinde uzun vadedeki hedefi ağır bastı. Zinnia birkaç adım geriledi. Adamın güvenliği için yapmıştı bunu daha ziyade, olur da ellemeye kalkarsa diye. Havlusunu yere bıraktı. Teninde havayı hissetti; her yanına dokunuyor, bu ânı adamın bakışlarıyla paylaşıyordu.

Adam gülümsedi, kapının yakınındaki banka sessizce oturdu.

"Haydi," dedi usulca.

Zinnia havluyu yerden alıp vücudunda gezdirdi. Bu sırada adamla göz teması kurmaya çalıştı. Adam, onunla her göz göze gelişlerinde bakışlarını kaçırıyordu. Siktiğimin korkağı. Zinnia ona iyice gözlerini dikti.

Kendini kurulaması bitince iç çamaşırına uzandı, giydi, üzerine de pantolonunu geçirdi.

Tişörtüne uzandığı sırada adam bir elini kaldırdı.

"Bir saniye daha," dedi. "Sonrası için hatırlamak istiyorum."

Zinnia derin bir nefes çekti, sonra tişörtünü başının üzerinden geçirdi. İşi birince parmak arası terliklerini giyip orada öylece durup omuzlarını sikti. *Şimdi ne yapıyoruz, pezevenk?* der gibiydi.

Adam duraksadı. Düşünüyor gibiydi. Biraz daha ileri gitmeyi mi düşünüyordu? Zinnia korktu fakat adamdan değil,

o hiçbir şeydi çünkü. Zinnia, bunun dönüşebileceği şeyden korktu. Adamın onu ne kadar köşeye sıkıştırdığından, sırf dalavereye bağlı bir iş üzerinde olduğu için ne kadar tehlikeye açık olduğundan haberi yoktu.

Nihayet adam ayağa kalkıp, "O kadar da zor değildi, değil mi?" dedi.

Zinnia hiçbir şey söylemedi.

"Adını söyle bana."

"Zinnia."

Adam gülümsedi. "Çok güzel bir isim. Zinnia. Hatırlayacağım bunu. Güzel geceler, Zinnia. Bulut'a hoş geldin. Sana söz veriyorum, burada işlerin nasıl yürüdüğüne alıştın mı aslında çocuk oyuncağı."

Zinnia buna da hiçbir cevap vermedi. Adam gitmek üzere döndü. Kapının orada omzunun üzerinden "Görüşürüz, Zinnia," dedi.

Adam gittikten sonra banka oturup gözlerini duvara dikti.

Adamın canını yakmadığı için kendinden nefret ediyordu ama bununla başka nasıl başa çıkabileceğini bilememişti. Yine de bu, bütün senaryoları aklından geçirmesine engel olmadı: Dirseğini göz çukuruna geçirebilirdi. Ayağıyla taşaklarına vurabilirdi. Yüzünü, bir şeyler kırılana kadar kiremit duvara geçirebilirdi. Ya yüzü ya da kiremit, artık hangisi önce kırılırsa.

Nerede olduğunu unutana kadar uzun zaman oturdu orada. Kalkıp gidecek enerjiyi bulup dışarı çıktığı sırada, arızalı uyarısının şimdi cinsiyet ayrımsız banyonun önünde olduğunu gördü. Kadınlarınki şimdi açıktı.

O kadar uzun süre yalnız kalabilmeleri bundandı demek.

Zinnia odasına giderken yol boyunca omzunun üzerinden etrafa baktı. Odasına vardığında ıslak havlusunu duvardaki askıya asıp şilteye oturdu. Kafasının içi testere sesleriyle doluydu; sesi bastırmasını umarak televizyonu açtı, Gökkuşağı Koalisyonu ekranına geldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GÖKKUŞAĞI KOALİSYONU

Bulut'taki misyonumuz, herkesin gelişmesini ve başarılı olmasını sağlayan zengin ve destekleyici bir atmosfer yaratmak. Topluluğumuz içerisinde ortak çalışmaya yer veren ve özenli girişimler yoluyla dahil olmaya, erişime ve eşitliğe yönelik kapsamlı bir yaklaşım sağlıyoruz. Gökkuşağı Koalisyonu, çalışanların kendi kaderlerinin kontrolünü ellerine almaları için onlara güç veriyor.

İnsanlık, zengin bir duvar halısı gibidir. Biz de Bulut'ta her insanın işgücüne kattığı önemin farkındayız. Bu sebeple, isteyen herkesin bütün fırsatlara erişebildiğinden emin olmak adına Gökkuşağı Koalisyonu'nu yarattık.

Görüşme işleminizde sunduğunuz genetik kayıtlara göre aşağıdaki alanlarda uygunluk gösteriyorsunuz:

Kadın

Siyahi ya da Afrikalı Amerikan

İspanyol ya da Latin

Derecelendirme sürecinde kıdeminizin yanı sıra geçmiş iş tecrübeleriniz de göz önünde bulundurulacak. Yeniden yerleştirmeniz noktasında size hem bizim hem de sizin ihtiyaçlarınıza fayda sağlayabilecek bir mevki bulmaya çalışacağız. Başlamak için Yönetim binasındaki Gökkuşağı Koalisyonu temsilcisinden bir randevu almanız gerekiyor.

Bir sonraki randevu boşluğu: 102 gün sonra

Devam etmek istiyor musunuz?

PAXTON

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dakota'nın kaşları çatılmış, ağzı açık kalmış, yüzü grotesk* bir hal almıştı. Poşet kahvesi elinde, birkaç dakika öyle kaldı. Paxton mola odasının boş olmasına minnet duydu.

Bir an sonra Dakota iç çekti, poşet kahveyi makineye yerleştirdi, fincanını altına koydu. Elleriyle yüzünü kapadı.

"Yani elinin altında bir ipucu vardı resmen ve sen yürüyüp gitmesine izin verdin?"

"Şey, vardiyada değildim, bir de..."

"Bir dakika, seni durduracağım burada," dedi Dakota, avucunu bir bıçak gibi tutarak. "Sen güvenlik ekibindesin. Vardiyada olmaman diye bir şey yok."

Paxton'ın teni kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim, düşünemedim..."

"Düşünememişsin, aynen öyle." Dakota kahve makinesine baktı, işlemi başlatmadığını fark edip önce makinenin üzerine bir tane geçirdi, sonra başlat tuşuna bastı. "Lanet olsun. Kahve şimdi gerçekten lazım oldu işte," deyip, kollarını önünde birleştirdi; tezgâha dayanıp Paxton'a baktı. "Beni pek de korkunç olmayan bir günümde yakaladın, o yüzden Dobbs'a söylemeyeceğim. İlk haftan diye sana bir şans veriyorum ama burada başarılı olmak istiyorsan kendini vermen lazım, anlıyor musun beni?"

"Üzgünüm," dedi Paxton ama bu özür ağzında yanlış bir tat bıraktı sanki. Tam olarak niye üzgündü ki? Bu işi daha en başından istememişti zaten.

"Olsan iyi edersin," dedi kadın. "Bu beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı."

Bu canını yaktı işte. Paxton'ın kendi içine çekilmek istemesine sebep olacak türden bir atıştı; yer yarılsa da içine girsem

* Eskiçağ Roma yapılarında bulunan, insan, hayvan ve çiçek figürlerinin gülünç olacak bir şekilde bir araya gelmeleri biçimindeki abartılı süsleme tarzı. *–yhn*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ya da tavandan uçup gitsem, burası hariç herhangi bir yerde olsam diye dilemesine sebep olacak bir darbe. Paxton gitmek üzere döndü; daha sonra, kahvesini tek başına demleyebileceği bir zaman dönüp gelmeyi düşündü ancak kendini durdurdu. "Teşekkür ederim."

Dakota başını salladı; ifadesi yumuşamıştı. Kahve demlendi, fincanını aldı, burnuna götürüp buharını kokladı. "Bak," dedi, "anlıyorum ama sen de beni anla. Sadece... hadi ama tepesine binmen lazım bu işin."

"Düşünmüyordum o sırada."

"Düşünmüyordun, belli."

"Daha iyi iş çıkaracağım."

"Çıkaracağını biliyorum." Dudağının kenarı, gülümsemekle tehdit ediyormuş gibi hafif kıvrıldı ki bu da Paxton'ın bağırsaklarında nabzı gibi atan utancın bir kısmını gidermeye yaradı. Ardından, kadının gülümsemesi kayboldu. Gözleri adamın arkasındaki bir şeye odaklanmıştı.

Paxton döndüğü anda midesi boşluğa düştü sanki; zemin birdenbire üç metre alçalmış gibiydi. Vikram kapının eşiğinde duruyordu. Söyledikleri her şeyi duyduğunu bilsinler ister gibi öylece duruyordu. Bir şey söylemek yerine melodisi bile olmayan bir ıslık çalıp ikisine de başıyla abartılı selamlar verip kahve makinesine doğru gitti.

"Hey, Vicky," dedi Dakota, kelimeleri dikkatlice seçerek.

"Günaydın, canım. Kahveye geldim. Buranın kahvesi çok güzel."

"Buranın kahvesi bok gibi. Bedava olduğu için içiyoruz."

"Birinin boku başka birinin hazinesidir."

"Sandığın kadar akıllıca bir cümle olmadı bu."

Vikram, Dakota'nın kahve poşetini çöpe atıp kendininkini koyarken omuzlarını silkerek gülümsedi. Kahve demlenirken Paxton'a dönüp gözlerini dikti. *Yakaladım seni, orospu çocuğu* bakışıydı bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi, Pax," dedi Dakota. "Sikkafalıların daha az olduğu bir yere gidelim."

"Tam arkandayım," dedi Paxton, kadının peşinden odadan çıkarken. Duyulamayacakları bir noktaya geldiklerinde, "Hiç hayra alamet değil bu hali," diye ekledi.

"Hayır, değil," dedi Dakota. "Bir yerlere tutun istersen, götüne tekmeyi basmak üzereler sanırım."

"Sağ ol."

"Demedi deme."

Kordon boyunca yürüdüler. Paxton attığı her adımda, Yönetim'le arasında koyduğu her mesafede kurtuluşa yürüyormuş gibi hissetti. Belki de Vikram onları duymamıştı. Belki de öylesine kibirli davranmıştı sadece. Biraz yürüdükten sonra Paxton, belki de yırttım diye düşündü; belki de bir fincan kahvenin tam sırasıydı şimdi.

BulutBağı titredi. Bakınca midesinin kasılmasına sebep olan bir mesaj gördü.

Lütfen Şerif Dobbs'la görüşmek üzere Yönetim'e gelin.

Paxton durmuş ama Dakota devam etmişti; başını kaldırınca kadının yirmi adım ötesinde ona baktığını gördü. Önce ne olduğunu anlamadı, ardından farkına vardı ve yüzünde hafif bir acıma ifadesi belirdi. Paxton'a doğru başını salladı. "Bol şans."

On dakika sonra Paxton, Dobbs'un ofisinin kapısında durmuş, bunu kendine neden yaptığını merak ediyordu. Neden Zinnia'nın dediği gibi dönüp gitmiyordu ki? Bu işe gerçekten ihtiyacı var mıydı?

Evet, vardı. Bulut'a cebinde yalnızca bozuk paralarla gelmişti. O kadar para da ancak bir sokak köşesine yerleşip önüne bir şapka koymaya yeterdi.

Nefesini tuttu, kapıyı tıkladı. Dobbs kısacık bir, "Gir," ile cevap verdi.

Paxton içeri girince Dobbs'un arkasına yaslanmış, elleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni karnında birleştirmiş halde masasında oturduğunu gördü. Adam hiçbir şey söylemeyince Paxton karşısındaki sandalyeye oturdu, ellerini dizlerinin arasında birleştirip bekledi. Dobbs nefes bile almıyormuş gibi duruyordu, bakışlarınınsa pençeleri var gibiydi.

Saatin saniye kolu neredeyse tam bir dönüş yapacağı sırada Dobbs, çenesiyle Paxton'ın omzunun ötesine doğru işaret edip, "Kapıyı kapat," dedi.

Paxton kalkıp kapıyı itti. Odanın verdiği bu his hoşuna gitmemişti; sanki içerisi suyla doluyormuş gibiydi.

"Yani bana bir takas gördüğünü ve adamı takip etmediğini, yüzünü bile doğru düzgün görmeye çalışmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Dobbs. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Bu soruyu sorma şekli alaycı değildi. Öfkeli de değildi; endişeli ve üzgündü. Sanki Paxton'ın normal olmadığını düşünüyormuş gibi.

"Düşündüm ki, ben... biriyle randevudaydım." Bunu söylerken utancından olduğu yerde büzüldü.

Dobbs sırıttı. "Randevu demek. Peki. Bak, bunu ne kadar vurgulasam az. Sen benim için çalışıyorsun ve her zaman mesaidesin. Hayatını yaşayamazsın demiyorum fakat yasadışı bir eylem gördüysen ve etrafta bunu durdurabilecek tek kişi sensen gidip bunu durdurman gerekiyor."

"Biliyorum, sadece..."

Dobbs ellerini başının arkasına koydu. "Hakkında yanılmışım demek. Yazık. Yarından itibaren tarayıcı görevi için depoya gideceksin. Oraya daha fazla uyarsın."

"Efendim, ben..."

"Teşekkürler, Paxton. Çıkabilirsin."

Dobbs sandalyesini kaydırıp bilgisayarının başına geçti, iki parmağıyla klavyeyi didikledi. Bir an sonra başını kaldırmadan, "Çıkabilirsin," diye tekrar etti.

Paxton yüzü alev alev, utanç kaburgalarına batarak ayağa kalktı.

"Özür dilerim, efendim," dedi. "Bu işi düzelteceğim."

Dobbs yazmaya devam etti. Cevap vermedi.

Paxton adamı omuzlarından yakalamak istedi. İhtiyarı şöyle bir sarsmak, ne kadar samimi olduğunu göstermek istedi. Yapacak tek bir şey vardı: işi düzeltmek. Ofisten çıkınca Dakota'yı duvara dayanmış halde buldu.

"Tarayıcı görevi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bol şans dilerim."

"Warren'ın saatini izledin mi? Dün gece kiminle olduğunu bulmaya çalıştın mı?"

"İçeride de dışarıda da kimse yoktu. Bir tek sen ve bir ürün toplayıcı. Kahverengili bir adam yoktu."

"Saatler," dedi Paxton. "Tam olarak nasıl çalışıyorlar? Takip konusunda yani?"

Dakota cevap vermek yerine bakışlarını adamın üçüncü gözüne dikip alnında âdeta bir delik açtı.

"Anladım," dedi Paxton. "Bok ettim ama düzeltmek istiyorum. Bir şans ver bana."

Dakota bakışlarını ayırmadı.

"Sen olsan da olmasan da yapacağım bunu," dedi Paxton.

Dakota gözlerini hafifçe devirdi, dönüp onu takip etmesi için adama başıyla işaret etti. Bir konferans odasına girdiklerinde kapıyı kapatıp kablosuz bir klavyeyi eline aldı. Tuşlara basınca duvarlardan biri aydınlandı ve devasa bir ekran loş odayı yapay ışıkla doldurdu. Paxton önündeki şeye bir anlam vermeye çalıştı. Tasarım şemaları görünüyordu ekranda ve üstlerinde karıncalar gibi hareket eden noktalar vardı.

"Noktalardan birine bas," dedi Dakota.

Paxton rastgele bir noktayı seçip parmağının ucuyla üze-

rine bastı. Ekranda, üzerinde karmaşık harfler ve numaralar bulunan küçük bir kutucuk belirdi.

"Tamam, şimdi basılı tut," dedi.

Paxton söyleneni yapınca kutucuk büyüyerek kafası kazılı orta yaşlı bir siyahi kadının fotoğrafını, ismini ve yerleşim yeri bilgilerini gösterdi.

"Saatler gittiğin her yerde izliyor seni," dedi Dakota. "O kadarı bariz zaten fakat bir odada oturup her şeye göz kulak olan bir görevli falan yok. Pasif gözetleme yani. İstersek geri sarıp bir şeyleri gözlemleyebiliyoruz. Dün geceyi de inceledik..."

Paxton atari salonunun şablonuna baktı. İki nokta içeri girdi. O ve Zinnia'ydı. Pac-Man'in önünde durdular. Başka bir nokta daha girdi. Bu Warren'dı. Paxton ona bakmak için oyundan ayrıldı.

Zinnia da peşinden gitti.

Arkasında, görülemeyeceği bir yerdeydi.

Bir süre sonra Zinnia noktası hızlıca Pac-Man'in oraya zıpladı. Ardından Paxton da onun yanına gitti ve salondan çıktılar.

Başka hiçbir nokta yoktu. Kahverengili adamın noktası ortalıkta değildi.

"Saatini takmıyordu yani," dedi Paxton.

"Saatini takmıyorsan odandan bile ayrılamıyorsun."

"O zaman çıkarıp bir yerde bırakmış."

"Bir saat, birkaç dakikadan uzun süre boyunca takılmıyorsa ve şarjda da değilse ikaz sinyali alıyoruz."

Paxton durup ileri geri süzülmeyi sürdüren noktaları izledi. Bir araya geliyor, ayrılıyor, rastgele şekiller oluşturuyorlardı. Bulutlar gibi tıpkı. Onları izlemek bir yandan tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi bir yandan da sinir bozucuydu çünkü bir şey vardı ortada, ekranda ve bariz bir şeydi bu...

"Evet, günün geri kalanında devriyedesin..." dedi Dakota.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O ne demek?"

Dakota saatini kaldırdı, üzerine birkaç kere tıkladı. "Kordonda ileri geri yürüyüp duracaksın demek. Tarayıcı görevine yarın başlayacaksın. Hadi git."

"Peki. Tamam. Affedersin o zaman."

"Evet." Dakota topuklarının üzerinde dönüp gitti.

Paxton bir dakika için orada durup kadının gidişini izledi. Üzgün olduğu için kendine sinir olmuştu. Kendini bu işe neden bu kadar kaptırdığını anlamıyordu ama sanki berbat ettiği ve düzeltmesi gereken bir olay vardı ortada. Yönetim'den çıkıp tramvaya bindikten sonra, kordon boyunca ilerlerken *berbat etmekten* kastının tam olarak ne olduğunu merak etti. Neyi berbat etmişti ki? Ücretsiz fazladan mesaiyi yapmadığı için miydi bütün bunlar? Kendini muhtemelen tehlikeye atmadığı için miydi?

Yürüdükçe bu konuyu daha az düşünmeye başladı. Şimdi Zinnia noktası işgal ediyordu kafasını. Kadının onu takip edişi, adam döndüğü sırada yerine zıplayışı...

O, Warren'ı izlerken Zinnia da onu izliyordu.

4
KESİNTİ GÜNÜ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GIBSON

Konuşmayalı uzun zaman oldu, değil mi?

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama pek kolay olmuyor. Her gün daha fazla hissediyorum. Her gün yataktan çıkmak daha güçleşiyor. Karın kısmımda bir şişlik var şimdi. Gün içinde yalnızca ayakta durabilmek için bile deli gibi kahve içiyorum.

Sürekli neyi düşünüyorum biliyor musunuz?

Sonları.

Geçen gün New Jersey'deydik, güneye, Garden State'e gidiyorduk; şoförüm Jerry'ye sandviç dükkânına çekmesini söyledim. Bud's Subs adı. Size yemin ederim şu güzelim dünyada oranınkinden daha güzel bir sandviç yok. Ne zaman o dükkânın yakınlarında olsam illa uğramam lazım. Neyse, Jerry çekti arabayı, sırf içeri girebilmek için bile zavallı adamcağız bir buçuk saat sırada beklemek zorunda kaldı. O kadar ünlü bir yer.

Elinde Bud Sub Özel sandviçiyle geldi. İnanılmaz bir sandviç bu arada, altmış santim uzunluğunda, içinde salam, İtalyan peyniri, jambon, domuz pastırması ve tatlı biber var. Eskiden iki tane alırdım; biri oracıkta yemek, diğeri de sonraya saklamak için. Bu sefer iştahım pek açık olmadığından yalnızca bir tane istedim. Yarısını yerim, kalanını da diğer güne saklarım diye düşünürken birden bu sandviçi muhtemelen son yiyişim olduğunu fark ettim.

Sandviçi kenara koydum. Bayağı bir duygulanmıştım. Acaba başka neyi son kez yapmıştım? Muhtemelen bir daha avlanmaya ya da balık tutmaya hiç vakit bulamayacağım. Ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yattan tamamen kopup telefonlara bile cevap vermediğim tek zamandı onlar. Bir daha karım ve kızımla bir Noel sabahı yaşayamayacağım. Bu düşünce öyle ağır geldi ki bir süre herhangi bir şey yazacak gücü bulamadım.

Yine de bunun üzerine daha fazla düşündükçe durumu daha çok kabullenmeye başladım. Tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi bana dağıtılan el de buydu, evet hoşuma gitmiyordu ama oynamam gerekiyordu. Uğrayıp bugün hakkında biraz konuşmanın iyi olabileceğini düşündüm o yüzden. Bugün Bulut'ta kesinti günü, bunu yılda yalnızca dört kere yapıyoruz ama yine de insanlar her defasında çok geriliyorlar. Buna barbarca bir uygulama diyenler oldu. Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bu konu hakkında önceden biraz konuşmuştum: size uymayan bir işte çalışmanızın ne size ne de işvereninize bir faydası var.

Tabii ki ben de mutlu olmuyorum bu durumdan. Kimseyi işten çıkarmak istemiyorum fakat bu onlar için de benim için de en iyisi ve insanların bu konu hakkında söyledikleri beni hakikaten delirtiyor. Doğru olmayan şeyler anlatıp duruyorlar; insanların kıçına tekme basılıyormuş, birileri kendilerini trenlerin önüne atıyormuş falan. Böyle şeylerin yaşandığı yok, yaşanıyorsa da çok nadiren yaşanıyordur ve sebebi de muhtemelen altta yatan başka bir sorundur. Böyle insanların, içlerinde böyle şeyler olan insanların sorumluluğunun bize yüklenmesi korkunç bir şey ama tabii bu yalnızca Bulut'un şeytani bir imparatorluk olduğu hikâyesini dallandırıp budaklandırmanın bir başka yolu onlar için. Bunu kimlerin yaptığına dair de gayet iyi bir fikrim var –Kara Cuma Katliamları'ndan sorumlu olan o dâhiler tabii ki– ama daha fazla ayrıntı vermeyeceğim, şimdiden avukatlarımın topluca anevrizma geçirdiğini duyar gibi oldum.

Olay şu ki bir iş senin hak ettiğin bir şey olmalı. Hiç çabasız eline tutuşturulan bir şey değildir iş. Amerikan zorunluluğu

tam da bu işte, yücelik için çabala; başkasında olan bir şey için ağla, değil.

Her neyse, affedersiniz. Dediğim gibi bu aralar kafamda çok fazla şey var. Pozitif kalmaya çalışıyorum. Burada daha pozitif olmaya çalışacağım, sonuçta bunları size de yüklemenin bir manası yok. Benim taşımam gereken bir yük bu.

Önemli olan şu ki ülke gezintim çok iyi geçiyor. New Jersey'den sonra Pensilvanya'ya, inşa ettiğim ilk AnaBulutlardan birine gittik. Yıllardır gitmemiştim oraya, öyle inanılmaz bir manzarayla karşılaştım ki. O zamanlar iki yatakhane vardı, ikisi de altı katlıydı. Şimdi dört yatakhane var hepsi de yirmi katlı. Hâlâ da büyüyorlar. Hatta ortam kocaman bir inşaat alanına benziyor. İnşaat araçlarına bayılırım ben. Kepçenin sesi ilerlemenin sesidir. Pensilvanya'daki manzara daha da güzeldi. Oranın tarihi olarak da en büyük sanayilerinden biri ağır makineler ve inşaat malzemeleriydi. Ben bilmeyeceğim de kim bilecek tabii; orada piyasanın başına yaklaşık yirmi yıl önce geçtim sonuçta.

Oradayken, biraz yürüyüp çok iyi insanlarla tanıştım. Neden son aylarımı evde oturup harcayarak değil de yolda geçirdiğimi yine hatırlamış oldum. Oradaki kıdemli ürün toplayıcılardan biri olan Tom Dooley gibi insanlar yüzünden.

Tom'la sohbet etmeye başladık. İkimiz de eski kuşak olduğumuzdan bayağı bir ortak noktamız vardı. Bana son yerleşke krizi sırasında evini kaybettiğini anlattı; karısıyla birlikte içinde yaşayabilmek için eski bir karavan almışlar. Ülkeyi geziyor, ufak tefek işler yapıyorlarmış, derken bir gün depoyu doldurmak için bir benzinciye çekmişler ama paralarını iyi takip edememişler meğer –Tom'un karısı bir şey için çek yazıp bunu Tom'a söylemeyi unutmuş– hesapları bomboşmuş. Pensilvanya'nın ortasında beş parasız kalakalmışlar; gidecek hiçbir yerleri, bir haftayı çıkaracak yiyecekleri bile neredeyse yokmuş.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Aynı hafta, Pensilvanya'daki AnaBulut'un açıldığı haftaydı. Takdiri ilahi böyle bir şey işte. Tom'la karısı, kendilerine iyi maaşlı birer iş ve yaşayacak bir yer buldular. Öyle minnettarlardı ki çok iyi hissettirdi bana bu. Tom bunun benim sayemde olduğunu söyledi ama hayır dedim, doğru değil. Karısıyla onun buraya geldiklerini çünkü çok çalıştıklarını ve vazgeçmediklerini söyledim. Hayatta kalanlardı onlar.

Tom'la biraz daha konuştuk, en son bir şeyler yemek için kafeteryaya indik. Yöneticilerden biriyle konuşup karısı Margaret'ı teknik destek merkezindeki vardiyasından çağırttım, o da geldi; çok güzel vakit geçirdik. Birkaç hafta bayağı bir popüler olurlar kesin. Bizim sohbetimiz bittikten sonra onlarla konuşmak isteyen o kadar çok insan vardı ki.

Tom ve Margaret, nezaketiniz ve bir ihtiyarın boş boş konuşmalarını dinlediğiniz için teşekkür ederim. İkinizin de bu kadar iyi durumda olduğunu gördüğüme çok sevindim, umarım yıllar boyunca da böyle mutlu olursunuz.

Onları görmek gerçekten ruhumu şenlendirdi.

Başka bir şeyden daha bahsetmek istiyordum: Vârisimin adını vermeye hazırım.

Bu kişi...

... bir sonraki yazımda açıklanacak!

Affedersiniz, alay etmek istememiştim ama bugünün Kesinti Günü olmasından ötürü saygımdan açıklamayacağım; zaten çok fazla olup biten şey var, Bulut tesislerimizdeki genelde bayağı koşturmacalı geçen bir günde dikkatleri dağıtmak istemiyorum. Yine de söylemek istediğim şu ki karar verildi. Bilgi sızıntısı falan beklemeyin ama tabii. Tek bir kişiye söyledim: karım Molly'ye. O, ser verir sır vermez, benim ağzımdan bir şey kaçırmam bile çok daha mümkün. Yani sırrımız güvende. Yakında daha fazla bilgi alacaksınız. Sanırım herkes gayet memnun kalacak. Bana göre en mantıklı seçim çünkü.

Her neyse, şimdilik bu kadar. Birkaç yeni tecrübe daha

edinmek için ileri, batıya doğru gidiyoruz. Bu yolculuğu böyle düşünmenin benim için önemli olduğuna karar verdim çünkü bana gerçekten önemli bir ders verdi; yavaşlayıp her şeyin tadını çıkarmamız gerektiğini öğretti. Hepsinin ne zaman elinden kayıp gideceğini bilemiyorsun. Size yemin ederim, kendimi toparladıktan sonra o Bud Sub Özel sandviçi hayatımda yediğim en iyisi oldu.

Tadını çok özleyeceğim ama yine de bir kez daha yediğim için mutluyum.

ZINNIA

Kız dizlerinin üzerine düşüp bir çığlık attı.

Bu olduğu sırada Zinnia sarı çizgiyi yeşile döndürmeye çalışıyordu. Dikkatini tamamen vermiş, dizindeki sızıyı bile göz ardı etmiş haldeydi ama yine de kırmızı giyinmiş birçok kişi gibi durup baktı. Kız otuzlarının ortasındaydı. Saçları pembeye boyanmış, yüzü, sanki bir çil bombası patlamış gibiydi. Çok tatlıydı. Şimdi ise çok üzgündü. Saatine bakıp hıçkıra hıçkıra ağladı; sanki baktığı şey her neyse yeterince dikkatle bakarsa değişebilirmiş gibi gözlerini dikmişti.

Zinnia'nın yanında, gri saçları lüle lüle yaşlıca bir kadın vardı. Başını iki yana sallayıp cıkladı. "Zavallı kız."

"Ne oldu?" diye sordu Zinnia.

Yaşlı kadın ona, *Nasıl bilmezsin?* der gibi baktı. "Kesinti Günü," dedi. Ardından taşıdığı pakete bakıp –tablet bilgisayar için bir klavyeydi bu– doğru taşıma bandını bulmak için hızlı adımlarla uzaklaştı. Zinnia birkaç saniye daha kızı izledi; ardından onu tanıyormuş gibi duran bir kadın, teselli etmek için yanına gidince Zinnia, dönüp pembe bir alet çantası bulma görevine döndü.

Aralarındaki mesafeye rağmen Zinnia, kızın çığlığını göğ-

sünde hissetmişti. İlkel bir çığlıktı bu. Bir cenaze ya da fiziksel işkence anı dışında genelde yüzeye çıkmayan bir yastı. Zinnia'nın beyni, *Bebeklik etmeyi bırak da acele et*, dedi ama içindeki küçük, soğuk bir parmak kalbine bastırıyormuş gibi hissi de göz ardı edemedi.

Zinnia, depo boyunca ilerlerken dizlerinin üzerinde ya da ayakta, hayatlarının bir anda dönüşüverdiği enkaza bakakalmış daha birçok insanla karşılaştı.

Tablet bilgisayarı bir taşıma bandına bıraktığı sırada, kırmızılı bir adamın beyazlı bir adamla tartıştığını gördü. Bir ayak sakatlığının kendisini yavaşlatmasıyla ilgili bir şeylerdi konu. Beyazlı adam etkilenmemiş gibi duruyordu; kırmızılı adamsa yumruklarını sıkmış, kendini geri tutmaya çalışıyordu. Zinnia havadaki şiddet potansiyelinin kokusunu alabiliyordu; kan kokuyordu. Sıvı bakır gibi kokuyordu. Kalıp neler olacağını görmek istedi ama saatine bakınca sarı çizginin yine ortaya çıktığını fark etti.

Kablosuz kulak içi kulaklıklar. Egzersiz takip cihazı. Kitap. Spor ayakkabı. Şal. Yapı taşları. Radyo frekansı ile tanımlama engelleyici cüzdan...

Cüzdanı, taşıma bandına taşıdığı sırada plastik paket avucunun arasında ayrıldı. Kaldırıp bakınca kenarında bir yırtık olduğunu fark etti. Cüzdanda bir şey yok gibiydi ama hasarlı ürünle ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir an için gidip başka bir tane almayı düşündü ama raflar çoktan kendilerini farklı bir konuma almıştı, ayrıca sepet numarasını da unutmuştu. Saatini kaldırıp, "Miguel Velandres" dedi.

Miguel Velandres'in şu an vardiyası bulunmuyor.

"Yönetici."

Hafif titreşim, Zinnia'yı depo zemini boyunca neredeyse yarım saat yürüttü. Saatindeki çizgi ona acımış gibi durmuştu neyse ki. Beyaz tişörtlü altı kişinin yanından geçmiş olmasına

rağmen saat onu ileri götürmeye devam etti. Vakit kaybı gibi görünüyordu, belki de uzman birini görmeye gidiyordu.

Ev eşyalarıyla ve banyo ürünleriyle dolu uzun bir koridora geldi. Matlar, duş rafları, perdeler, klozet kapakları. Saati titriyor, titremeye devam ediyordu.

"İşte geldin."

Zinnia dönünce karşısında Rick'i buldu.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" diye sordu.

Adam gülümseyince sarı lekeli dişleri ortaya çıktı. "Ee, çok tatlı ve hoştun, ben de seni isim listeme ekledim. Böylece bir şeye ihtiyacın olursa gideceğin yönetici ben olabilirim. Gördün mü, böyle ilişkilerin varsa burada daha iyi muamele görebiliyorsun."

Zinnia onu yumruklamak istedi. Yüzüne kusmak istedi. Kaçıp gitmek istedi. Yaptığı şey hariç her şeyi yapmak istedi ama yine de paketi adama uzatmakla yetindi. "Açık. Açık paketlerle ne yapacağımı bilmiyorum."

Adam paketi aldı ama bu sırada, eli Zinnia'nın eline değsin diye gereğinden uzağa uzandı. Teni soğuktu; tıpkı sürüngenler gibi. Ya da belki de Zinnia'nın hayal gücü tiksintisini böyle ifade ediyordu. Zinnia omuzlarındaki titremeyi bastırdı.

"Bakalım," dedi adam ürünü elinde çevirirken. Paketin yanındaki kesiği gördü. "İçeri geldiği sırada hasar görmüş olmalı. Getirmekle iyi ettin. Müşterilere hasarlı ürünler gönderilmesini istemeyiz."

Zinnia'ya doğru bir adım atıp saatini kaldırdı.

"Şöyle yapıyoruz, tatlım," dedi sanki bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi ağır ağır konuşarak, "Saatimizi böyle kaldırıyoruz, sonra, 'Hasarlı ürün,' diyoruz. O da bizi tıpkı diğerlerinde olduğu gibi bir taşıma bandına götürüyor."

Sanki sonsuz hayatın sırrını paylaşmış gibi gülümsedi. Zinnia adamın nefesinin kokusunu alabiliyordu. Ton balığı. Kusma dürtüsünü zar zor bastırdı.

"Eğitimcinin bunu sana söylemiş olması gerekiyordu," dedi adam kaşını kaldırıp sanki birden üzülmüş gibi. "Adını verebilir misin bana?"

Zinnia bir an için düşündü. Miguel muhtemelen söylemeyi unutmuştu bunu. Adamın başını belaya sokmak istemediğinden, "John bir şeydi," dedi.

Rick yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "Böyle şeyleri hatırlaman gerekiyor, Zinnia."

"Tüh."

"Merak etme, yakında ayak uyduracağından eminim." Saatini kaldırıp üzerine dokundu. Saat titredi. Zinnia bakınca bir paket gitar penasını almaya yönlendirildiğini gördü.

"Haydi git bakalım," dedi Rick. "Görüşürüz. Altıda çıkıyorsun, değil mi?"

Zinnia cevap vermedi. Yalnızca döndü ve yürüyüp gitti.

Vardiyasının devamından sarı çizgi oyununa odaklanarak sağ çıkabildi. Kesinti bildirimi yüzünden ağlayan insanları izlerken biraz vakit kaybetmişti. Ne kadar hızlanırsa hızlansın bir türlü yeşil yapamıyordu.

Güvenlikten geçip yatakhanesine giderken en azından lobi koridorunu bir kontrol edebilirim diye düşündü, ortalık boşsa köstebeği yerleştirebilirdi belki. Şu an kendisini iten gücün tiksinti ve öfke olduğunun farkındaydı. Karar vermede yeri olmaması gereken duygulardı bunlar.

Kendi katına çıktı. Etraf normaldekinden çok daha kalabalıktı, doluydu. Tuvalete ya da vardiyalarına giden bir iki kişi görmeye alışkındı ama şimdi etrafta beş-altı kişi vardı; kısa saçlı, cildi sarkmış, uzun, yaşlıca bir adamın etrafında toplanmışlardı. Adam silindir spor çantasını omzuna atmış duruyor, insanlar onu teselli etmeye çalışırken yere bakıyordu. Aralarında Cynthia da vardı. İki güvenlik görevlisi –biri siyahi bir adam, diğeri de Hintli bir kadındı– yakınlarda dur-

muş, onları seyrediyordu. Çizgi film karakteri gibi gözleri olan kız da oradaydı. Harriet mıydı adı? Hadley'ydi.

Tatlı kız Hadley.

Zinnia, on kapı kadar aşağısında gerçekleşen olayı izledi. Bir veda töreniydi bu. Kucaklaşmalar, yanaktan öpmeler, sırta hafifçe vurmalar... Anlaşılan adam uzun süredir buradaydı. Bu etkileşimlerinin çok sıcak bir yanı vardı ve Zinnia'nın yine kalbinde o soğuk parmakları hissetmesine sebep oldu.

Kalabalık öylece kaldı; sanki bir sonraki işe geçmek istemiyor gibilerdi, sanki o anda sıkışıp kalmışlardı. Cynthia ellerini birbirine vurup herkesin dikkat kesilmesine sebep oldu. Gitme vaktiydi artık. Vedalar edildi, adam yanlarından ayrıldı; güvenlik görevlileri adamın peşinden gitti. Ona eşlik ediyorlarmış gibi değil de onu izleyebilecekleri kadar arkasındalardı. Adam önünden geçerken Zinnia, adamın BulutBağı'nın ışıl ışıl zarlarla süslenmiş olduğunu fark etti. Kalabalık odalarına dağılıyordu. Cynthia bir an için olduğu yerde kaldı, Zinnia'nın bakışlarını yakalayınca, *İnanabiliyor musun?* dercesine başını iki yana salladı, ardından sandalyesini odasına çevirdi.

Zinnia'nın eli kendi kapısının kolunda duruyordu. İçeri girmek yerine Cynthia'nın odasına yöneldi.

Kapıya gelince tıkladı. Bir an sonra kapı içeri doğru açıldı. Cynthia gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim, canım?"

"Seninle bir konu hakkına konuşabiliriz diye umuyordum," dedi. "Aramızda kalacak ama."

Cynthia başını salladı. Zinnia kapıyı tutup kadının daireye gitmesine müsaade etti. Ardından içeri girip kapıyı kapattı. Cynthia tekerlekli sandalyesiyle en arkaya, duvara kadar gidip şilteye oturabilsin diye Zinnia'ya yer açmıştı.

"Ne olay ama, değil mi?" dedi Cynthia. "Kesintiler yani."

"Kimdi o?"

"Bill," dedi kadın. "Herkes ona Dolar Bill derdi, tüm vaktini kumarhanede geçirirdi çünkü. Sekiz yıldır buradaydı."

"Ne oldu da işten çıkarıldı?"

"Emeklilik hakkı kazanmıştı, kendisine uygun bir işe atanacaktı yani," dedi kadın. "Bill bayağı çevikti, yürümeyi de severdi, o yüzden ürün toplayıcı olarak kalmak istedi, kıdemli toplayıcı derecelendirmesine dahil oldu." Kadın iç çekti, sanki adam hâlâ koridorda yürüyormuş, o da arkasından bakıyormuş gibi uzaklara döndü. "Yaşı ilerlemişti artık, o işe bile uyum sağlayamadı. Sağlayacağını düşündü ama işte... şimdi de buradayız." Cynthia tekrardan Zinnia'ya döndü. "Çok yazık. Yeniden iş değişikliği isteyebilirdi."

"İş değişikliğini nasıl istiyorsun?"

"Sakatlanırsan ya da bir işle artık başa çıkamıyorsan başka işe veriyorlar seni," dedi kadın. "Ben eskiden ürün toplayıcıydım ama raflardan birinden düşünce belden aşağım felç oldu.

"Tanrım," dedi Zinnia, içi sıkışarak.

Cynthia omuzlarını silkti. "Kendimi kancayla bağlamamıştım, benim hatamdı yani. Şanslıydım ama. Bulut beni işten çıkarmadı, müşteri desteğe verdi. Hâlâ telefonda konuşabilip bilgisayar kullanabiliyorum. Neyse, olay şu ki Bill'in kendi hızına daha uygun bir yeniden atama alması gerekiyordu ama öyle istemedi."

Zinnia şilteye oturdu; soğuk parmaklar iyice bastırıyordu şimdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Cynthia yeniden omuzlarını silkip hafif acıklı bir ifadeyle gülümsedi. "En azından bir işim var, değil mi?" Eğilip Zinnia'nın dizine hafifçe vurdu. "Affedersin canım, bana bir şey soracağını söylemiştin, ben de konuyu kendime çektim resmen. Evet, ne oldu?"

"Şey, ben..."

"Tanrım," dedi Cynthia elini ağzına götürerek. "Ne kadar

kabayım. İçecek bir şey ister misin? Korkarım kendin alman gerekecek ama yine de sormam gerekirdi."

Zinnia başını iki yana salladı. "Yok, iyiyim, teşekkürler. Sadece... bu aramızda kalacak, değil mi? Bir konu hakkında bilgi almak istedim de."

Cynthia, sanki kan yeminiyle bağlanmak üzerelermiş gibi ciddi ciddi başını salladı.

"Bir adamla karşılaştım," dedi Zinnia. "Bir yönetici. Rick..."

Cynthia oflayıp gözlerini devirdi. "Rick."

"Olan bir şey mi yani?"

"Olan bir şey," dedi kadın. "Diğer uçta yaşıyor. Dur tahmin edeyim. Duş almaya gittiğinde banyo değişikliği oyununu oynadı sana?"

"Nasıl hâlâ burada çalışabiliyor ki?"

Cynthia'nın çenesi düştü. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım önemli biriyle falan akraba. Ya da üst yönetim onunla uğraşmak istemiyor. Tek bildiğim, bir kadın onu İnsan Kaynakları'na şikâyet etmişti –Constance, çok tatlı bir kızdı– bir sonraki Kesinti Günü'nde yolladılar kızı. Destekte benimle çalışıyordu Constance, çok da zekiydi." Cynthia iç çekti. "Çok hoş bir olay olmadığını biliyorum. Aradığın cevabın bu olmadığını da biliyorum ama... yani, onu görürsen yolunu değiştir. Yalnızca kadınlar tuvaletini kullan. Şansın varsa ilgisi başkasına kayacaktır."

Zinnia'nın duyduğu sempati yok oldu.

Şans. Kadının söyleme tarzı, kelimenin tınısını bile bozmuştu sanki.

"Bugün bir yönetici görmek istedim, beni dosdoğru ona götürdü saat," dedi Zinnia.

"Seninle bayağı ilgileniyor demek," dedi kadın. "Hiç iyi değil bu."

"Ne kadar ileri gider peki?"

"Aptal değil," dedi Cynthia. "Seni onunla yatmaya falan zorlamaz. Ucubenin teki yalnızca. İzlemeyi seviyor. Benim tavsiyem, yani..." yeniden iç çekti. "Hallet gitsin."

Zinnia bir an için Cynthia'ya mı yoksa Rick'e mi daha kızgın olduğunu bilemedi. Öfkesi ikisinden de büyüktü; yanında oturan, bir şeyler yapması için onu dürtükleyen bir insan gibiydi.

Vakit ayırdığı için Cynthia'ya teşekkür etti, pişman olacağı bir şey söylemeden önce daireden çıktı. Koridoru geçip odasına girdi, şilteyi indirdi, televizyonu açıp sesinin kafasının içindeki gürültüyü boğmasını umdu.

Aklına aniden bir fikir gelince BulutBağı'nı kaldırıp, "Değerlendirmem ne?" diye sordu. Bunun sorulabilen bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu.

BulutBağı, dört yıldız gösterdi.

"Siktir git," dedi.

Mutfak çekmecesinin arkasından çok amaçlı aleti çıkardı, yatağının üzerine çıktı, örtüyü indirip işe koyuldu. Yalnızca birkaç santimlik işi kalmıştı ve bu sefer bitene kadar durmadı; Rick'in boğazına geçirmek istediği gibi geçiriyordu bıçağı tavana. Son kare alçı panel de bir toz yağmuruyla inip karanlığa bir delik açtı.

Paneli, yatağının üzerine bırakıp elini açıklıkta gezdirdi, sağlam bir tutunma yeri aradı, ardından kendini tavana doğru çekti. Rezil bir yerdi burası – her yerden kablolar, bantlar geçiyordu, ayrıca bir şey çürüyormuş gibi de bir koku vardı. Hemen hemen bir metrelik açıklık vardı, yani içinde kolayca hareket edilebilirdi. Birilerinin odasına düşmemek için de destek duvarlarının nerelerde olduğunu öğrenebilirdi.

Buradan kadınlar banyosuna yaklaşık yüz yirmi iki adım vardı; saymıştı.

PAXTON

Tek kaşlı adam Paxton'a öyle bir omuz attı ki neredeyse ayağını yerden kesecekti. Paxton düşmemeyi başarıp adama baktı; özür gibi bir şey bekliyordu ama adam yalnızca homurdanmakla yetindi.

"Siktiğimin saçmalığına bak," dedi adam. "Bir saattir siradayım."

Milimetrik dalga tarayıcısının içine geçip kollarını kaldırdı, metal bıçakların etrafında dönmesine izin verdi. Paxton, Robinson'a, ekran başındaki kadına bakınca kadın hafifçe başını salladı – adamın üzerinde kaçak ürün yoktu.

Kimsenin üzerinde kaçak ürün yoktu zaten. Kimse buradan bir şey çalacak kadar aptal değildi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı çünkü. İşleri derhal sonlandırılırdı. Eşyalarını toplamalarına dahi izin verilmezdi hatta; dışarı çıkarıldıkları gibi oracıkta bırakılırlardı.

Paxton bu dansı üç gündür yapıyordu ve tek kaşlının omuz atmalarını artık hoş birer etkileşim sayıyordu. Kimse koca bir gün boyunca ayakta durduktan sonra sırada beklemekten mutlu değildi tabii ki. O yüzden Paxton elinden gelenin en iyisini yaptı: Gülümseyip her şey yolundaymış gibi davrandı ve Zinnia'yı görmeyi umdu ama üç gündür önünden binlerce kişi geçse de o, aralarında yoktu. Belki de burası kadının çalıştığı depo bölümü bile değildi.

Dönen bıçakların ve Robinson'ın çenesini hafifçe eğme hareketinin arasında zamanı geçirmek için, Dobbs'un ofisinden çıktıktan sonra BulutBağı'nda gördüğü üç yıldızlık değerlendirmesini düşündü.

Bir onu, bir de şu noktaları.

Muhtemelen bir önemi yoktu aslında. Belki de Zinnia onu aramıştı sadece. Onu takip etmesi haricinde mümkün olan daha milyon tane açıklama vardı sonuçta.

BELONGS TO KANITOS TEAM

Yıldızları ve noktaları düşünmek, etraflarını saran ve sürekli olarak Bulut videoları gösteren ekranları da göz ardı edebilmesini sağlamıştı. İlk gününün sonunda bu videoların senaryolarını ezberlemişti resmen. İkinci günse sanki matkapla delinmiş gibi beynine kazınmışlardı. Üçüncü günün sonundaysa kendi kişisel cehenneminin fon müziği haline gelmişlerdi.

Bulut, her ihtiyacın çözümüdür.

Ben, sizin için çalışıyorum.

Teşekkürler, Bulut.

Vardiyası sona erince yavaş yavaş Yaşa-Oyna'ya doğru yürümeye başaldı. O sırada, asansörlerin olduğu bölümden Dakota'nın doğru koşar adım geldiğini gördü.

"Neler oluyor, evlat?" diye sordu Paxton.

"Evlat deme bana. Senden büyük bile olabilirim. Devriye gezeceğiz seninle."

"Vardiyam yeni bitti," dedi adam.

"Bugün Kesinti Günü. Bu da demek oluyor ki herkes elini taşın altına koyacak. Birilerine kendini yine sevdirmek falan istemiyorsan ayrı tabii, hayır demen yeter."

Paxton omuzlarını silkti, Dakota'nın yanında yürümeye başladı. "Nereye gidiyoruz, patron?"

"Bak bu daha iyi oldu işte. Kordona. Bir tur atacağız. Tramvaylara göz kulak olacağız daha ziyade."

"Neden tramvaylara?" diye sordu Paxton.

"Bir sürü insan girip çıkacak bugün," dedi kadın. "Sürekli soru sorup durma da kaldır şu kıçını."

"Tamam tamam," dedi Paxton nefes verir gibi. Can sıkıntısını hızlı yürüyerek geçirmeye çalıştı ama başaramadığını fark edince sordu: "Dobbs benden umudu kestiyse sen niye kesmiyorsun?"

Dakota adama yandan bir bakış attı. "Çünkü kafanda ya-

rım da olsa bir beyin var ki bu da buradaki ahmaklarınkine kıyasla üç katı beyin eder. İşi berbat ettin evet ama bence sana biraz sert tepki verdi. Seni özel time geri aldırmaya çalıştım ama bana mısın demedi.

"Aslında özel tim falan olmayan özel timi diyorsun herhalde?"

"Aynen onu diyorum."

"Eh, denediğin için sağ ol."

Dakota omuz silkti. "En azından bugünlük benimsin."

Kordona vardıklarında insanlar, yanlarından ellerinde spor çantalar ya da tekerlekli valizlerle, gözleri yaşlı halde tramvaya doğru yürüyordu. Gelenler bölümüne doğru gidiyorlardı ki burası onlar için şimdi Gidenler bölümü olmuştu.

Dakota'nın saati öttü. Kadın saatini kaldırıp baktı.

"Mühendislik bölümünde Kod A var," dedi bir ses.

Kadın saatinin kurma koluna basıp, "Anlaşıldı," dedi.

"Kod A ne?" diye sordu Paxton.

Dakota soğuk bir ifadeyle sırıttı. "Yakında öğrenirsin."

Biraz daha yürüdüler. İki saatlik bir süre boyunca pek bir şey görmediler. Bir sürü üzgün insan ayak sürüye sürüye gidiyordu yalnızca. Öğle yemeği arası verdiler. Paxton, BulutBurger yemeyi önerdi ama Dakota burun kıvırıp taco yemekte ısrar etti. Fena anlaşma sayılmazdı. Sessizce, kalabalığı izleyerek yemeklerini yediler. İki tane Kod A bildirimi daha geldi. Dakota bu bildirimleri kaydediyor ya da pek önemsiyormuş gibi durmuyordu. Yalnızca olumlu cevap verip yemeye devam ediyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Paxton, beyninde dönüp duran bir düşünceyi dillendirmeye karar verdi, hem belki bir sohbet de başlatır diye umuyordu.

"Ya Faraday kafesi gibi bir şeyse?"

"O ne?"

"Elektromanyetik alanı engelleyen bir çevreleme uygula-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması. 1800'lerin sonunda bu olayı bulan biliminsanının adını vermişler. Telefonlar bu yüzden asansörlerde çalışmaz mesela. Metal çevreleme yüzünden.

Dakota başını salladı. "Sinyalleri engelliyor çünkü."

"Hapishanede böyle bir şey vardı. Cep telefonun olması yasaktır, değil mi? En değerli kaçak ürün. O yüzden cep telefonu sinyallerini tanımlayabilen sezicilerimiz vardı. Yine de mahkûmlardan birkaçı telefonları alüminyum folyoyla kaplı torbalarda taşımayı akıl etmiş."

"İşe yaramış mıydı?"

Paxton omuzlarını silkti. "Taşıyan kişiye bağlıydı ya da torbayı alüminyumla ne kadar iyi kapladıklarına. Bu fikri de hırsızlıkta kullanılan bir çanta fikrinden almışlar anlaşılan: bir çantayı alıp alüminyumla kaplıyorsun, bir mağazaya giriyorsun, çantaya birkaç ürün atıyorsun; parasını ödemeden çıkmaya kalksan normalde tetiklenecek sensörlerin engellenmesini sağlıyor çanta. Her neyse, sonra hapishanenin hemen yanına yeni bir cep telefonu kulesi çektiler, çantalar işlevini yitirdi. Sinyal fazla kuvvetliydi çünkü."

Dakota son lokmasını da ağzına atıp peçetesiyle ağzını sildi, çöpü tepsisine bıraktı. Kalkıp boş paketleri ve peçeteleri çöpe attılar, sonra koridora doğru yöneldiler. Dakota sanki müzik dinliyormuş gibi başını sallıyordu.

"Bu dâhiler kollarını alüminyum folyoya sarıyor mu diyorsun yani?" diye sordu.

"Sanmam," dedi Paxton. "İşe yaramıştı ama kesin çözüm değildi tabii ki ama ona benzer bir şeydir belki de."

Paxton'la Dakota'nın saatleri cızırdayıp hayata döndü. "Kod D, Kod D, Akçaağaç lobisi."

"Parti vakti," dedi Dakota.

"Kod D ne?"

"Direnenler. Kesintiyi kabul etmeyenler yani."

"Ne yapacağız peki?"

"Bir yolunu bulacağız."

Koşar adım ilerlediler. Akçaağaç lobisine yaklaşırlarken bu karmaşayı izlemek için duran insanlarla kalabalık iyice sıklaşmıştı. Olup biteni anlamaları çok uzun sürmedi: Altı kişi –ikisi kırmızı, ikisi yeşil, biri kahverengi, biri ise mavi– yerde ölü gibi yatıyor, bir ordu mavili onları tramvaya doğru çekmeye çalışırken vücutlarını çuval gibi salmış, hareketsiz duruyorlardı. Etraf çantalarla doluydu; bazıları açıktı ve kıyafetler, kişisel eşyalar dört bir yana saçılmıştı. Paxton önündeki pembe bir deodorant şişesini ayağıyla itti. İtiş kakışın arasında yerde yatan insanların bağırışlarını duyabiliyordu.

"Lütfen!"

"Hayır!"

"Bize bir şans daha verin!"

"Tanrım," dedi Dakota. O kalabalığa doğru atıldığı sırada Paxton, bir sıra tuvalete çıkan bir koridorda Zinnia'yı gördü. Kadını görmek bir an için beyninin kısa devre yapmasına sebep oldu, ta ki Dakota ona, "Hadi!" diye bağırana kadar.

Paxton hemen kendine geldi; koştu ve Dakota'yı, orta yaşlı bir kadının kolunu yakalamış, onu tramvaya doğru çekmeye çalışırken buldu.

"Tam olarak ne yapıyoruz burada?" diye sordu Paxton.

"Onları lanet tramvaya bindirip Gelenler bölümüne gönderiyoruz," dedi.

"Zamanımızı bununla harcamalı mıyız gerçekten?" Orta yaşlı, sarışın bir kadının yanında dizinin üzerine çöküp, "Hanımefendi," dedi, "Ben Paxton. Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Kadın gözleri yaşlarla dolarak ona baktı. Sonra sanki konuşacakmış gibi ağzında bir hareketlenme oldu ama konuşmak yerine adamın yüzüne koca bir tükürük attı. Ilık sıvı yüzüne bir sprey gibi vurduğu sırada Paxton gözlerini kapattı.

"Siktir git, domuz," dedi kadın.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Şimdi etrafları güvenlik görevlileriyle çevriliydi; yerde olup biteni görmelerini engelleyen, olayın etrafını çevrelemiş mavi bir duvar gibiydiler. Dakota bu duvarın varlığından emin olmak için etrafına baktı, ardından başparmağının kadının boynuna, tam köprücük kemiklerinin üzerine koyup kuvvetlice bastırdı. Kadın tiz bir ses çıkarıp kendini kurtarmaya çalıştı ama Dakota kadını sağlam yakalamıştı.

"Kalk ayağa," dedi Dakota. "Oyun sona erdi.

"Lütfen dur..." dedi kadın.

"Dakota," diye araya girdi Paxton.

"Ne?" diye cevapladı Dakota, başını kaldırıp Paxton'a bakarken parmağını daha kuvvetli bastırdı. "Artık burada çalışmıyorlar. Onlara ne yaptığımızın bir önemi yok. Bu işi ne kadar hızla bitirirsek o kadar iyi çünkü –"

Arkalarından bir çığlık duyuldu.

Paxton ayağa fırlayıp sese doğru koşturdu. Tramvay raylarının o taraftan geliyordu ses. Şimdi daha büyük bir kalabalık, platforma inen basamakların orada toplanmış bakıyor, bir tramvay istasyona varmadan yarı yolda duruyordu. Paxton insanları iterek kendine yol açıp en uca vardı.

Tramvay sürücüsü olan kel, yaşlıca bir adam eğilmiş, önündeki ray boşluğuna bakıyordu, yüzü uyuşmuş gibiydi. Yaklaşık on beş metre ötesinde bir karaltı duruyordu; Paxton yaklaştıkça bunun bir adam olduğunu fark etti.

Paxton hemen raylara atlayıp adamın yanına gitti. Ölmüş olduğunu anlaması için yaklaşmasına gerek yoktu. Çok fazla kan vardı etrafta. Adam tamamen hareketsizdi; bir bacağı insanlar için mümkün olmayan bir açıda kıvrılmıştı, dizi sanki ters tarafa eğilmiş gibiydi.

Paxton adamın başında durdu, başı hafif dönüyordu. Yanında bir ses ve hareketlenme fark etti. Dönünce Dakota'nın yerdeki cesede baktığını gördü.

"Kod A bu işte," dedi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"'Atlayan'ın A'sı," dedi Paxton.

Dakota başını salladı. "İlk Kesinti Günü'nü bunu tecrübe etmeden geçirirsin diye umuyordum ama hayal kuruyordum sanırım." Saatini kaldırdı. "Kod A, Akçaağaç rayları. DOA."*

Paxton çömeldi, elini ağzına koydu. Gördüğü ilk ölü beden değildi bu – her ne kadar hapishane bir kâbus olmasa da birkaç altın vuruşla ölüme ya da fazla ileri giden saldırılara tanık olmuştu. Sırf daha önce böyle şeyler görmüş olması, daha fazlasını görmek istediği anlamına gelmiyordu.

"Haydi," dedi Dakota. "Alanı temizlememiz lazım. Duraksadı. "Biz olacağımıza o olsun daha iyi, değil mi?"

Paxton konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkabilecek yalnızca tek bir kelime olduğunu fark etti, o bile boğazına takılıp kaldı.

"Değil."

ZINNIA

Zinnia fayansların arasındaki bir çatlaktan bakıp tuvaletin boşalmasını beklerken tavanda on beş dakika geçirdi. Bir de bundan önce gevşek kablolar yüzünden iki kere hafif çarpılıp bir kere de kalitesiz duvar işçiliği yüzünden dizini güzelce bir çizmişti.

Hava durulmuştu ama Zinnia'nın ciğerleri, hâlâ o daracık alana kendini çekerken yuttuğu tozdan ağırlaşmış haldeydi. İnsanların birbiri ardına duşa girmelerini ya da tuvaleti kullanmalarını izlemişti, derken nihayet içeride yalnızca bir kadın kalmıştı. Kadın ellerini yıkadı, ardından kapıdan çıkıp gitti.

Zinnia tavan fayansını bir kenara itip yere atladı, ardından bankın üzerine çıkıp fayansı geri kapattı. Tavan yeterince al-

* (İng.) Dead on arrival. Olay yerine varıldığında hastanın çoktan yaşamını yitirmiş olması. –çn

çaktı, o yüzden geri tırmanabilecekti. Eğlenceli bir iş değildi ama hiç değilse işe yaramıştı. Koridora çıktığında kapıda bir grup maviliyle karşılaşmayı bekliyordu fakat kimse yoktu.

Gözlük kutusu orada mı diye cebini kontrol etti, ardından saatini takmadığı belli olmasın diye kazağının kollarını iyice aşağı çekti.

İnsanların dikkati Kesinti Günü'ndeydi. O yüzden bir şey yapılabilecek bir zaman varsa o da şimdiydi. Sadece buradan bir an evvel siktirip gitmek istediği için düşünmüyordu bunu. Görevini tamamladıktan sonra Rick'in ağzını yüzünü dağıtmak için geri gelebilirdi belki. Sırf eğlencesine.

Birkaç kişi asansörlere doğru gidiyordu. Kadın da peşlerinden gitti. Asansöre bindiklerinde herkes bileğini sensöre göstermeye çalışınca bir karmaşa oldu. Onun izini gizleyecek bir sürü insan vardı. Zinnia arkaya doğru geçip kollarını arkasında birleştirdi.

Asansör bir sonraki katta durdu –iki kişi daha bindi– ardından bir sonraki katta daha durdu. Zinnia gözlerini devirip ses çıkararak üflememek için kendini zor tuttu. Tabii. Geçit töreni vaktiydi şimdi.

Kapılar lobiye açılınca kısa bir an için bir çakmak bulup bir şeyleri bir yerlerde ateşe vermeyi düşündü. Bu her zaman için denenmiş ve işe yarayan bir dikkat dağıtıcı olmuştu onun için. Singapur'da polis merkezindeki çöp kutusunda çıkıp da resmen ölüm cezasından kurtulmasını sağlayan yangından sonra aklı hep yangına gidiyordu. Lobinin ışıltılı zeminine çıktığı anda endişelenmesine gerek olmadığını fark etti. Bir grup insan, bir tür protesto yapıyor, kımıldamadan yerde yatıyor, güvenlik görevleri de onları ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Mükemmel. Zinnia koridora doğru yöneldi. Herkes münakaşayı izliyordu.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına şöyle bir baktı, BulutNoktası'na yaklaştığı sırada eğilip ördek

gibi yürümeye başladı ki kameranın lensine girmesin. Güvenli bir noktaya geçince tuvaletlere yöneldi. İkisinin de kapısı yoktu; yalnızca dar birer boşluk vardı, o yüzden biraz öne eğilince içeriyi görebiliyordun. Erkekler tuvaletine bakıp boş olduğunu gördü, ardından kadınlar tuvaletine girdi. Kabinlerden birinin altında bir sandalet görünüyordu. Harika. Kabinlerden birini seçti; tuvalete oturdu ve diğer kadının işini bitirip sifonu çekmesini, ellerini yıkamasını, ardından gitmesini bekledi. Umduğundan daha uzun sürmüştü ama hiç değilse başka kimse gelmemişti içeri.

Dışarı çıkarken erkekler tuvaletine yine bir bakış attı. İçerisi hâlâ boştu. Hızla yürüyerek koridoru geçti; olur da biri gelirse diye koridorun öteki ucundan gözlerini ayırmıyor, en ufak harekete karşı tetikte duruyordu. Birkaç kişi koridorun önünden geçti ama hepsi de tramvayın oradaki olayı seyretmeye gidiyordu.

Duvarın dibinden yürüyüp bir noktada eğildi, ardından BulutNoktası'nın orada dizlerinin üzerine çöküp bir ayağını öne uzattı. Tek eliyle ayakkabısının bağcıklarını açarken diğer eliyle de cebindeki gözlük kabına uzandı. Kabı başparmağıyla açıp kalemi çıkardı ve BulutNoktası'ndaki kilit silindirine soktu. Sertçe çevirince ince metal panel açılıverdi.

İçeride kablolar ve bilgisayar çipleri birbirine geçmiş haldeydi. Zinnia, elini gezdirip boş bir nokta aradı; parmakları göremediği yüzeylerde dolaşıyor, kalbi giderek daha hızlı atıyor, boş bir yer bulamazsa ne yapacağını düşünüyordu.

Birileri daha kapının oradan geçti ama kimse koridora girmedi.

Nihayetinde biri girecekti.

Zinnia bir girinti hissetti. Parmağının altında boş bir alan vardı. Bir an için risk alarak gözünü etraftan ayırıp buraya baktı.

Hayır, doğru nokta değildi.

Aramaya devam etti.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Tam vazgeçmek üzereydi ki küçük, dikdörtgen bir boşluk hissetti; hemen köstebeği bu deliğe soktu, kafasında ona kadar saydı, garanti olsun diye on biri de söyledi, ardından köstebeği çekip aldı.

Birinci adımdı bu.

Ayakkabısını bağladı, paneli itip kapattı; kalbi deli gibi çarpıyordu. Elleriyle dizlerinin üzerinde birkaç metre gittikten sonra tamamen ayağa kalkıp koridordan çıktığı gibi kendini lobiye attı. Asansörlerin oraya gidip ağırlığını bir ayağından diğerine vererek beklemeye başladı; kalabalığın dağılmasını, büyük bir insan grubunun asansöre binmesini bekliyordu ki birisinin kendi katında inme ihtimali de artsın. O sırada tramvayın oradan koridora doğru yürüyen Paxton'ı gördü.

Adam aslında yürümüyor da sürünüyor gibiydi. Elleri yanında uyuşmuş gibi sallanıyordu. Paxton iki kere durup ellerine baktı ama aralarındaki mesafe yüzünden Zinnia bunun nedenini anlayamadı. Zinnia, Paxton dönüp de onu orada dikilirken görmesin diye tesisin haritasını gösteren bir kulübenin arkasına gizlendi.

PAXTON

Paxton, ellerini lavabo sensörün önüne tuttu; yapış yapış, kurumaya başlayan kanı teninden çıkarmayı her şeyden çok istiyordu.

Hiçbir şey olmadı. Avuçlarını birleştirip önce yukarı aşağı, ardından daireler halinde hareket ettirdi. Hâlâ bir şey olmuyordu. Elini sensör önünde salladı. Düz, gümüş yüzeyde yüzünün yansımasını gördü.

Elini yumruk yapıp sensöre geçirdi. Bir kere, iki kere. Üzerine kan lekeleri bulaştırdı ki artık kendini göremesin.

Ölü olduğunu bilmesine, etraf kan gölü olmasına rağmen

adamın nabzını kontrol etmişti. Gelen ilkyardım ekibinden birisi, o iki büklüm olmuş cesedi görünce olay yerine kusup kaçarak gitmişti. O yüzden, tramvayın önüne atlayan bu adamın cesedini torbaya koymada diğer görevliye Paxton yardım etmişti. Bir çuval bozuk parayı yüklenmek gibi bir şeydi.

Paxton gözlerini kapattı. Burnundan nefes aldı. Ellerini sürekli olarak musluğun altına götürdü. Nihayet zayıf bir su akmaya başladı. Paxton ellerini ıslattı, sabunluktan tüm elini sabunla doldurdu ve yıkamaya başladı. Su ılıktı, o ise kaynar akmasını istiyordu. Üst derisini söküp atmak istiyordu. Elleri artık pembeleşmiş, temizlenmiş olmasına rağmen hiç de öyle hissetmiyordu.

Tuvaletten çıktı, alt panelinin kapağı açık duran BulutNoktası'nın önünden geçti. Geçerken eğildi, kapağı itti ama kilit tam olarak yerleşmediği için kapanmıyordu. Parmağını kilidin üzerinde gezdirince içine bir parça beyaz plastiğin sıkışmış olduğunu fark etti.

Zinnia'nın koridora girdiğini görmüştü. Tuvaleti kullanmaya gidiyor olmalıydı. Paxton, Zinnia'nın kapağın açık olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Ya da biri buna takılıp düşebilir miydi acaba? Lobiye dönüp başka bir maviliyle konuşan Dakota'ya el etti.

Kadın koşturarak yanına geldi. "Ne oldu?"

Paxton açık kapağı işaret edip ayağıyla hafifçe itti. Dakota çömelip kilide baktı. "Bir parça plastik sıkışmış."

"Ne düşünüyorsun?"

Dakota ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koydu. Koridora doğru baktı, ardından BulutNoktası'na döndü. "Haşaratlar yapmış olabilir. Saat verilerini kontrol edeceğim."

"Bunu haşaratlar nasıl yapabilir?"

"Bizdekiler özel bir haşarat türü oluyor. İyi yakaladın."

"Bunu fark etmek için yeteneğe pek gerek olmadı," dedi Paxton.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"İltifat ettik, içine sıçma işte."

"Doğru, tamam."

Dakota BulutBağı'nın kurma koluna bastı. "Akçaağaç lobisindeki tuvalet koridoruna bir teknik ekip alabilir miyiz? BulutNoktası'nda bir sorun var, bir bakılması gerekiyor." Ardından Paxton'a döndü. "Vardiya bitti."

"Şimdiden mi?" diye sordu Paxton.

"Dobbs'la konuştum," dedi. "Bitirebiliriz. Yani böyle bir şey gördün mü... bitirmek en mantıklısı."

Paxton kalabalığa baktı. Koridorda duruyor olmalarına rağmen lobinin dolmak üzere olduğunu görebiliyordu.

"Alanı temizlemelerine yardım edelim," dedi. "Sonra bitiririz."

Dakota başını salladı. "Tabii."

Lobiye gidip grup haline duran insanlarla konuştular, odalarına dönmelerini ya da mekânı boşaltmalarını istediler; herkes olmasa bile çoğunluk onları dinledi. Dakota o ince bedeninde şimdi daha fazla yetkinin ağırlığını taşıyor gibiydi çünkü insanlar onu tanıyordu. Bir süre sonra bir grup yeşilli ellerinde temizlik malzemeleriyle geldiler; sanki meyve sebze bölümünde dökülen bir şeyi silmeye gidiyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Paxton, Dakota'nın bir kadınla konuşmayı bitirmesini bekledi, ardından yanına gitti. "Bu her Kesinti Günü yaşanıyor mu?"

"Sık sık." Dakota sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı, ardından fikrini değiştirmiş gibi baktı. "Bak, bence bu noktada artık hallettik işi. Neden geri dönmüyorsun artık?"

"Tamam," dedi Paxton. "Sağ ol."

Bir an için bir şey mi yapması gerekiyor acaba diye duraksadı. Bu bir test miydi acaba? Kalması mı gerekiyordu? Dakota, aklında bambaşka bir şeyle yürüyüp gitti.

Paxton dairesine gitti, oradan banyoya geçti; duşu derisini yüzecek bir sıcaklığa ayarlayıp altında durdu ve suyun tenini kazımasına izin verdi. Kredisini ödeyip fazladan beş dakika daha kaldı. Odasına dönünce şilteyi indirip yastıklarla yorganı arkasına yığdı ki hem oturup hem de yayılabilsin; klavyeyi eline alıp televizyonu açtı.

Bayağı hoş bir termosun reklamı dönüyordu; canını kahve çekince Paxton bir tuşa basıp Bulut mağazasına geçti. Termosu satın alırken mağaza kendisine bir kahve makinesi ve poşet kahve de satmayı önerdi. Paxton dairesi için henüz hiçbir şey almadığını fark etti çünkü bu konuda pek istekli değildi. Buraya ne kadar yerleşirse burada o kadar uzun zaman kalırdı. Yine de kahve bir gereklilik olduğu için onların da siparişini verdi. Ekranda teslimatının bir saat içinde yapılacağı yazdı.

Dışarı çıkmadan önce bir fincan kahve fena olmazdı.

Zinnia konusunu nasıl halletmesi gerektiği konusunda hâlâ emin değildi. Belki de konuyu hiç açmaması daha iyiydi.

Çok hoş bir kadındı, ayrıca onunla ilgileniyor gibiydi; bu kadarı yetmez miydi yani? İlla bir tuhaflık yapıp işleri karıştırması mı gerekiyordu?

Bir şeyler içmek için kadınla buluşmasına hâlâ birkaç saat vardı, bu aniden çıkan boş vakitte biraz iş yapsa fena olmaz diye düşündü. Yanında getirdiği kitap yığınına gidip aradan boş bir not defteri çıkardı. Oturup defterin ilk sayfasını açtı. Boş, buruşuk, umut vaat eden bir sayfaydı bu.

En üste şöyle yazdı: *YENİ FİKİR.*

Kahve makinesi gelene kadar boş sayfaya bakıp durdu; kapı tıklanınca ürküp defteri elinden düşürmüştü. Kapıdaki ufak tefek, solgun renkli bir adamdı; üzerinde kırmızı bir polo tişört ve neon sarısı bir BulutBağı vardı. Adam kutuyu uzattı, başını salladı ve basıp gitti.

Paxton kutuyu tezgâhın üzerinde açtı, kahve makinesiyle poşet kahveleri çıkardı. Sonra halletmek üzere kutuyu bir

kenara koydu. Poşet kahvelerin birçok çeşitte aroması vardı. Tarçınlı olanlardan bir tanesini dolaplardan birinde bulduğu eski bir fincana demlemek üzere hazırladı. Fincanın iç tarafında *Sıcak* yazıyordu. Kahve demlenirken oturup televizyonundaki internet tarayıcısını açtı ve "devrim niteliğinde mutfak aletleri" diye arattı. Başka insanların fikirleri arasında gezmek kendinde de bir fikir uyandırırdı belki. Dokunmatik klavyede inerek listeleri, blogları, Bluetooth bağlantılı dijital tartıları, paketlerden kokteyl süsleri yapan bir tezgâh aletini, donmuş çubukları daha serpilebilir hale getirmek için öğütebileceğiniz bir yağ değirmenini geçti.

Ev yapımı ramen noodle yapıcı.

Kendi kendini ayarlayan sıcaklık ölçer tava.

Anında krep makinesi.

Paxton'ın beyni kurak bir çöl gibiydi. Hiçbir fikir parıltısı çakmıyordu. Kahveyi hatırlayana kadar oradan oraya tıklayıp durdu. Fincanı makineden aldı, karnına koyup yatağa uzandı, buhar hafif hafif yüzüne vururken izleyecek ilginç bir şeyler bulabilmek umuduyla televizyonda gezindi. Normal programlardan ziyade reklamların daha fazla yayınlandığını fark etti. Birkaç dakika Bulut Haber Ağı'nda takıldı; Ray Carson'ın CEO olarak atanması beklendiğinden şirketin envanter değerinin de artmasının beklendiği haberi yapılıyordu.

Zinnia'yla buluşma vakti yaklaşırken üzerine temiz bir tişört geçirdi, artık soğumuş olan kahvesinin geri kalanını içti ve odadan çıktı. Bara gittiğinde on dakika kadar erkendi aslında ama Zinnia da taburelerden birine oturmuş, votkasını yarılamıştı bile. Zinnia'nın yanındaki tabureye gitti, sağlam mı diye kontrol etmek için şöyle bir salladı, ardından oturdu.

Zinnia, geçen geceki barmene el edince adam, Paxton'ın içmiş olduğu biranın aynısından koyup getirdi. Bu Paxton'ı mutlu etti; sanki buranın müdavimiymiş gibiydi ve herhangi bir yerin müdavimi gibi hissetmek güzeldi, o yer burası olsa bile.

Odasındaki kahve kokusunun hissettirdiği gibi hissettirmişti bu üstelik. Zinnia'nın yanında oturmak, bu koca bekleme salonunu insanların yaşadığı gerçek bir yere dönüştürmüştü sanki.

Zinnia kolunu ödeme sensörünün önünden geçirdi. "Bu gece benden."

"Pek centilmen sayılmam ama o zaman."

"Ayrıca senin parana ihtiyacım olduğunu düşünmek küçümseyici ve cinsiyetçi bir bakış açısı." Zinnia kaşları çatık halde ona dönünce Paxton donup kaldı ama Zinnia sonra gülümsedi. "Modern kadınlardanım ben."

"Öyle olsun," dedi Paxton birasını alırken. Kadehlerini tokuşturdular ve bir yudum aldı. Birkaç dakika sessizce oturdular.

Nihayet Zinnia konuştu. "Akçaağaç'ın aşağısında birine tramvay çarptığını duydum."

"Evet."

"Kaza mıydı?"

"Hayır."

Zinnia ofladı. "Korkunç."

Paxton başını salladı. "Korkunç." Birasından bir yudum alıp bardağı tezgâha bıraktı. "Bana kendi gününden bahsetmeye ne dersin? Korkunç olmayan bir şeylerden?"

Noktalardan, mesela. Noktalardan bahsedebilir miyiz lütfen?

"Ürün bulup teslim edip durdum," dedi Zinnia "Hiç ilginç bir şey olmadı."

Zinnia birkaç dakika konuşmadı; Paxton kadının düşüncelerini okumaya çalıştı ama başaramadı.

Bunun günü bugün değildi. Birkaç yudum daha aldıktan ve biraz daha sessiz kaldıktan sonra bugünü burada noktalamayı, birkaç gün sonra bir daha denemeyi planlıyordu ki Zinnia konuştu. "Özel tim olayı nasıl gidiyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O iş bitti sanırım," dedi Paxton. "Farklı bir tarafa yönelmeye karar verdiler. Depodaki çıkışta çalışacağım."

"Kötü olmuş," dedi Zinnia.

"Evet, sanırım inanılmaz bir sezgim falan yoktu ya da ne bileyim, ilk haftada dünyaları yerinden oynatamadım. Sorun şu ki insanlar her nasılsa saatleri tarafından takip edilmeden etrafta dolaşmayı başarıyor, kimse de nasıl yapabildiklerini çözebilmiş değil; ben de yeni gelmişim, bunlara verebilecek bir cevabım yok, ondan sonra herkes küplere biniyor." Paxton tüm içini bir anda döktü. "Affedersin."

Zinnia biraz daha doğrulup oturdu. Yüzü aydınlanmıştı. "Yok, sorun değil. Gerçekten ilginç bir konu."

Paxton onun hevesinden kuvvet aldı. "İşte sinyali engellemede bazı sorunlar var. Saati çok uzun süre takmazsan ya da şarjda bırakmazsan bir alarmın ötmesi gerekiyor. Saatini takmadan da odadan çıkamıyorsun."

Zinnia'nın bakışları Yaşa-Oyna'nın meydanına gitti. Kalabalık çok fazlaydı. Rengârenk tişörtlü insanlar iki yönden de barın önünden geçip gidiyordu. "Nasıl başarıyorlar peki?"

"Sen de mi oblivion işine girmeyi planlıyorsun?"

"Belki de planlıyorumdur."

Paxton güldü. Gerçek bir kahkahaydı bu, kaburgalarını acıtan cinsten.

"Yok," dedi Zinnia kadehini alıp tutarak. "Hayır tabii, sadece, büyüleyici resmen."

Paxton başını sallayıp birasından bir yudum aldı. Noktayı düşündü. Sormayı düşündü. Kelimeleri söyleyiverse her şey ne kadar da kolay olurdu.

Orada daha fazla oturdukça bunu daha az umursuyordu.

Derken Zinnia barın üzerinden elini uzatıp adamın dirseğine dokundu. Hafif, neredeyse arkadaşça bir dokunuştu bu. Dikkat çekebilmek için yapılan türdendi. "Her gün etrafta

koşturup ürünleri bir yerden bir yere koymakla uğraşıyorum," dedi. "Başka bir şeyler duymak ilginç geliyor."

Yeniden gülümsedi. İnsanın kendini kaybedebileceği türden bir gülümsemeydi bu ve Paxton bir an için Zinnia'nın onu kendisini öpmeye davet ettiğini düşündü ama o bunu yapamadan birinin mırıldandığını duydu. "Ne oluyor be..."

Barmen saatine bakıyordu. Paxton da kendi saatine baktı. Üzerinde yanmayan bir kibrit resmi vardı. Zinnia'nınkinde de aynı şey görünüyordu. Paxton ekrana dokundu ama hiçbir şey olmadı. Resim aynı şekilde duruyordu.

"Ne sence bu?" diye sordu Zinnia.

Neredeyse ona cevap verir gibi kibrit birdenbire alev aldı ve ucunda turuncu alevler kıvrılmaya başladı. Derken kibrit kayboldu ve sanki yerine kelimeler şekilleniyormuş, küçük kutucuklar yerlerini alıyormuş gibi bir görüntü belirdi. Ardından ekran kararıp hem mevcut saati hem de köşede küçük bir geri sayımı, yani bir sonraki vardiyasına kadar kalan zamanı gösteren ana sayfa belirdi.

O daha uzun süredir burada olduğu için sanki buna daha iyi bir açıklama bulabilirmiş gibi ikisi de barmene baktılar. Adam omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Paxton yarın Dakota'ya sormak üzere bunu kenara not etti. Belki de bir arızaydı. Her neyse. Zinnia'ya karşı duyduğu sıcak hisler kayboluverdi ve zihni yine rayların üzerindeki adama kaydı; sanki bu düşünce, gecesini mahvetmeyi aklına koymuştu.

Kan. Adamın yüzü. Yüzünün o durgunluğu. Bedenin ölümle birlikte sanki kendi içine çökmüş gibi duruşu.

Buna kıyasla nokta olayı da kapak olayı da çok önemsiz görünmüştü.

Paxton hepsini kafasında tarttı. Etrafında sinekler uçuşuyor gibiydi sanki. Onları vurup ezmesi ya da en azından denemesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Sana tuhaf bir sorum var," dedi sonunda.

"Sor bakalım."

"Bugün seni gördüm."

Zinnia cevap vermeyince Paxton ona döndü. Kadının gözleri kocaman açılmıştı. Bar taburesinin üzerinde donmuş gibi görünüyordu; sanki adam ona şöyle bir dokunsa düşüp cam gibi paramparça olacaktı.

"Tuvaletlerin olduğu koridora gidiyordun, lobide."

"Peki..."

"Tuhaf değil aslında da şeyi merak ettim – sonra ellerimi yıkamak için tuvalete gitmem gerekti de BulutNoktası'nın kapısı açıktı. Sen kurcalayan birini gördün mü?"

Zinnia uzun bir nefes verdi, ardından başını salladı. "Ben de fark ettim. Yani buradaki şeylerin yarısı bozuk gerçi, değil mi?"

"Öyle," dedi Paxton. "Ondandır belki de. Tuhaf. Sanki araya ufak bir parça plastik falan sıkışmış gibiydi. Üstüme bildireceğim."

Zinnia'nın barın üzerinde duran eli bir yumruk halini aldı ve dizlerini hafifçe adamdan uzaklaştırıp çıkışa doğru döndürdü. Paxton birden hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Kadının özel alanına girmiş gibi hissetti.

"Özür dilerim," dedi Paxton. "Seni falan gözetlemiyordum tabii ki. Ben... özür dilerim. Sormamalıydım." Başını avuçlarının arasına koydu. "Zor bir gündü."

"Hey," dedi Zinnia.

"Evet?"

"İyi misin?"

"Hayır."

Zinnia başını salladı. "Biraz yürümek ister misin?"

"Olur," dedi Paxton.

İçkilerini dikip sessizce bardan çıktılar. Zinnia önden gidiyor, onları götüreceği yeri biliyor gibi duruyordu. Paxton onu

takip etti. Kordonu geçip Akçaağaç'ın asansörlerine doğru gittiler. Zinnia boş bir asansöre girip bileğini gösterdiğinde düz yüzeyde onun katı belirince Paxton'ın içinde bir sızı hissetti. Kadın duvara yaslanmış, dosdoğru önüne bakıyordu; sanki savaşa gidiyor gibiydi.

Paxton bir şeyleri varsaymayı seven adamlardan değildi ama bu noktada bir şeyleri varsayabileceğini düşündü.

Kapıya geldiklerinde Zinnia kapıyı açtı. İçeri girdiler. Işıklar kapalıydı ve batan güneş buzlu pencereyle filtreleniyordu; oda neredeyse karanlıktı. Tavanda birbiri üzerine taşmış, gökkuşağının her renginden duvar örtüleri vardı. Paxton, Zinnia'nın odasında sakladığı bu yanını görmekten mutlu oldu.

Paxton, Zinnia'dan on beş santim kadar uzundu ama bir an için daha kısa hissetti, sanki kadın bu alanı doldurabilmek için büyüyormuş gibi. Derken Paxton uzanıp Zinnia'nın elini tuttu, uzandı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Zinnia da bu öpücüğe karşılık verdi; önce yumuşak, sonra sertçe. Ardından ellerini Paxton'ın göğsüne koyup onu geriye doğru itti. Paxton açılıp yatak olmuş şiltenin üzerine düştü.

ZINNIA

İyi haber, en azından seks iyiydi. Paxton onu orgazm edemese de ciddi bir çaba sarf etmişti. Vazgeçmemiş, hatta yaklaşmıştı bile. Bu da yakın zamanda hatırlayabildiklerinden çok daha iyiydi. Zinnia, Paxton'ın teselli olması için titremeli, nefes vermeli ufak bir numara yapmıştı. Bu kadarını hak etmişti.

Hatta birbirine dokunduğun, karşındakinin başlamalarına ve bitirmelerine denk gelemediğin, birbirinin ritmine ya da bedenine alışkın olmadığın o ilk anlarında kendilerini gülerken bile bulmuşlardı.

Bitirdiklerinde ince şiltenin üzerinde sarılıp rahat bir po-

zisyon bulmaya çalıştılar, ta ki Paxton doğrulup çırılçıplak halde yatağın kenarına oturana kadar. Zinnia'ya bakmamaya, sözlerini dolandırmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Sanırım kendi odama döneceğim. Seninle alakası yok, kesinlikle yok. Sadece genelde insanların yanında uyuyamam. Uykum çok hafiftir. Bu şilte de zaten pek büyük değil..."

Zinnia içinde hafif bir üzüntü hissetti. O, birinin yanında uyumayı severdi. Yakınlığı, sıcaklığı severdi. Güvende hissettirirdi çünkü onu. Aslında biraz da komikti çünkü Zinnia, onu şu an durduğu açıdan bile on farklı şekilde öldürebilirdi. Yine de yatağın biraz daha büyük olabilmesini diledi.

Paxton'ın giyinmesini seyrederken, vücudunun kıyafetliyken göründüğünden çok daha iyi durumda olduğunu fark etti ki bu Paxton'a nedense pek uymuyor gibiydi; kürekkemiklerinin arasında belirip ışıkta göz alan kaslarını saklamada bayağı iyi iş çıkarmıştı adam.

Giyindikten sonra eğildi ve yüzünü Zinnia'nın yüzüne dayayıp, "Çok hoşuma gitti, bir daha yapmak isterim," dedi.

Zinnia, adamın dudakları hâlâ dudağındayken gülümsedi. "Ben de."

Paxton gittikten sonra Zinnia, seks sonrası hazzını biraz daha yaşayabilmek istedi ama yapamadı. Beynini bir türlü durduramıyordu.

Birileri saat sinyalini engellemeyi çözmüştü.

Kendisi lanet olası bir amatör gibi tavanlarda gezinirken bir grup aptal uyuşturucu satıcısı, daha zarif bir yöntem bulmuştu.

Birincisi, onu sinirlendirmişti çünkü kendisinin bulamadığı bir şeyi onlar bulmuştu; ikincisi, onların sırrını öğrenmek istemesine neden olmuştu.

Kendi çözümü de işe yarardı ama pek tercih edilir değildi. Saati tamamen geride bırakmaktansa gerektiği zaman sinyali

BELONGS TO KAOTIC TEAM

engelleyebilmek çok daha iyi olurdu. Saatini takmamak onu savunmasız kılıyordu; birisi onu yakalayabilirdi, kolu yukarı kayıp boş bileğini gösterebilirdi ya da geçemeyeceği bir kapıya rastlayabilirdi, işte o zaman da ayvayı yerdi.

Burnunu işe fazla sokuyormuş ya da çok meraklıymış gibi görünmeden Paxton'dan bilgi almanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Birisi sinyali engellemenin yolunu bulduysa bunu en yakın zamanda öğrenmek istiyordu.

Paxton'la da bu yüzden tekrar görüşmek istiyordu.

Kendi kendine söylediği şey buydu en azından ve birkaç denemeden sonra buna kendi de inanmıştı.

Üzerini giydi. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridoru kontrol etti. Kadınlar tuvaletinin önünde yine arızalı levhası vardı ama yine de içeri girdi. Her şey gayet çalışır durumdaydı. Duş almaya hazırlanırken bir şişe şarap bulmayı, onu içerken de saat kitapçığını yeniden okumayı planladı. Dizüstü bilgisayarı, bir yığın kıyafetin altında Bulut'un dahili kodunu kemirirken yapacak bir şeyi olurdu hiç değilse.

PAXTON

Paxton, sanki ayakları yere değmiyormuş gibi koridorda süzülerek ilerledi. Bu bir şeyin, gerçek bir şeyin başlangıcı olabilirmiş gibi hissediyordu.

Dairesine gidince kıyafetlerini çıkarmaya bile zahmet etmeden şiltenin üzerine yığıldı. Solgun güneş ışığı pencereden girip onu uyandırdığında haftalardır uyumadığı kadar güzel uyuduğunu fark etti.

BulutBağı, sanki uyandığını biliyormuş gibi öterek vardiyasının üç saat içinde başlayacağı, şarjının da yalnızca yüzde kırk kaldığı uyarısını verdi. Saatini şarj cihazının üzerine koydu, ardından biraz kahve demledi. Bu küçücük alan, kav-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

rulmuş kahve çekirdeklerinin kokusuyla dolmuştu. Beyninin duyusal hafıza bölümü birden alevlendi ve önceki akşamı kafasında yeniden oynatmaya başladı.

Kadını orgazma ulaştırmıştı. Emindi bundan. Tırnaklarını ensesine geçirişi, kalçalarının neredeyse çenesini yerinden oynatacak kadar sarsılışı... bu kadarını da yalandan yapamazdın.

Televizyonu açınca –"Merhaba, Paxton!"– yeni model BulutTelefon reklamı açıldı. Bu telefon hem iki milimetre daha inceydi hem batarya dayanıklılığı %4 daha fazlaydı. Paxton bir an için bekleme listesine adını yazdırsa mı diye düşündü ama sonra biraz daha bekleyebileceğinde karar kıldı. Bir sonraki neslin, yani bundan sonra çıkacak telefonun daha bile iyi olacağını duymuştu.

Bulut Haber Ağı, Avrupa sınırlarından yapılan geçişlerle ilgili bir video gösterdi. Göz yaşartıcı bombalar havalarda uçuşuyordu. Zırhlı polisler ailelere saldırıyordu. Dubai, Abu Dabi, Kahire gibi sıcaklık değişimleri yüzünden artık yaşanılamayan bölgelerden gelen mültecilerdi bunlar, ne var ki kimse onları ülkesine alıp da yerel kaynakların daha da sıkışması riskini göze almak istemiyordu. Fazla depresif bir haberdi.

Paxton televizyonu kapattı, boş duvara bakarak kahvesinden bir yudum aldı.

Birisi BulutNoktası'nı kurcalamıştı, bu yüzden Dakota orada kimlerin bulunduğunu görmek için saat verilerine bakacaktı. Kimseyi göstermeyebilirdi çünkü anlaşılan insanlar saatlerini takmadan da dolaşabiliyordu etrafta. Noktaları düşündü. Bulut zemininde karınca gibi hareket edişlerini düşündü. Ya da bulutlar gibi. İnsanlardan oluşan kocaman bulutlar ayrılıyor, sonra yeniden şekilleniyordu. Binlercesi birbirine karışmıştı...

Aha.

Telefonunu çıkarıp Dakota'ya bir mesaj attı: *Sana danışmak istediğim bir fikrim var. Duymak istersen eğer.*

Birkaç dakika daha televizyonda gezinip izleyecek hiçbir şey bulamayınca şimdi yüzde doksan iki olan saatini taktı ve duşa gitti.

Neredeyse duş almak istemeyecekti. Zinnia'nın teninde bıraktığı koku bütün gün üzerinde dursun istiyordu. Yine de duş almaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı; muhtemelen alkol ve seks kokuyordu, işe böyle gidemezdi. Zaten suyu açtığı anda tuvaletteki o lavabo, ellerini yıkayışı, adama tramvay çarptıktan sonra ellerindeki o kan yeniden aklına gelip önceki gecenin kalan bütün güzel anılarını silip götürdü.

Duş alıp üzerini değiştirince kendini daha rahat hissetti. Telefonuna bakıp Dakota'nın verdiği cevabı gördüğünde daha da iyi hissetti: *Yönetim'e gel. Duyalım bakalım.*

Dakota'yı bölmelerden birinde buldu. Kadın, bakışlarını gözleriyle taradığı bir kâğıttan kaldırıp bakınca, "Tanrım," dedi. "Dün gece birileri seks yapmış."

Paxton söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak kekeledi.

"Buram buram kokuyorsun resmen," dedi.

"Şey... yani, duş aldım aslında..."

Dakota kâğıdı masaya çarptı. "Bir de itiraf etme. O daha da beter."

"Affedersin, ben–"

"Hadi, söyle bakalım şu fikri."

Paxton, kendini odaklayabilmek için sanki dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi. "Şöyle ki, insanların sinyalleri bir şekilde engellediğini biliyoruz. Bu sabah şöyle bir fikir geldi aklıma. Bu insanların hareketlerini takip edemiyoruz, evet ama haritadan yok olmalarını göremez miyiz? Yani sinyalin kesildiği anı diyorum. En azından onu takip edemez miyiz?"

Dakota, yüzünde bir ifade belirmeksizin Paxton'a baktı. Bir an sonra kalkıp yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, "Burada bekle," dedi.

Paxton, kadının konferans odasına girip gözden kaybolu-

şunu izledi. Onun sıcak bıraktığı sandalyesine oturup karşısındaki boş bölmeye baktı. Sandalyesinde bir o yana bir bu yana dönerken ayak sesleri duydu. Dakota başında dikiliyordu.

"Benimle gel," dedi.

Konferans salonu loştu, duvardaki ekranda geçen günkü görüntü vardı; Yaşa-Oyna ve turuncu noktalardan oluşan bir sürü. Dobbs masanın başında oturmuştu, hepsi teknik ekibe ait kahverengi tişört giymiş ikisi kadın biri erkek üç kişi ise duvar tarafında oturuyordu.

Paxton içeri girdiği sırada Dobbs ona başıyla selam verdi. Dakota oturunca Paxton da aralarında bir sandalye boş bırakacak şekilde oturdu. Dobbs, hızla yaklaşan bir tır kamyonunun farına maruz kalmış hayvanlar gibi duran bu üç kişiye gülümsedi.

Dobbs boğazını temizleyince teknik ekip yerlerinde sıçradı. "Birkaç konu hakkında toplantı yapıyorduk. BulutNoktaları ve BulutBağı sinyalleri hakkında." Paxton'a döndü. "Dakota gelip bana şu teorinden bahsetti." Teknik ekibe döndü. "Siobhan. Başla."

Kızlardan biri –çilek rengi saçları ve düğme gibi bir burnu olan– doğruldu. "Peki," dedi kız. Sonra tekrar etti. "Peki." Derin bir nefes alıp Dakota'yla Paxton'a baktı. "Aslında hiçbir zaman... yani, şey... sorun şu ki çok fazla insan olduğunda sinyaller... bir nevi birbirine karışıyorlar."

Dobbs burnundan derin bir nefes verdi.

Siobhan, sanki adamın üzerine atılmasından korkuyormuş gibi gözlerini ondan ayırmadı. "Çok fazla veri var. Çok fazla insan var. Çok fazla sinyal var. Bu..." dedi ve turuncu noktalara işaret etti. "Bunlar birçok açıdan yaklaşık bir sonuç aslında. BulutBağı'nız birkaç şeye dayanarak bir konum belirliyor: kablosuz ağ, GPS konumu ve hücresel veriler ancak bulunduğunuz yeri santimi santimine algılayamıyor. Bu noktalar üç

dört metre kadar bir hata payına sahip olabilir. Bazen daha bile fazla oluyor. Bazen rastgele farklı noktaya zıplayıveriyorlar. Sistemin işleyebileceğinden çok daha fazla veri var."

Paxton, Zinnia'yı, kendi noktasını takip eden noktasını düşündü.

O zaman da böyle bir şey olmuş olmalıydı. Bir arızaydı yalnızca.

"Yani demek istediğin, sinyallerin kesildiği anları aramayı akıl edemediğiniz mi?" diye sordu Dobbs.

Siobhan, "Hayır" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Dobbs derin bir nefes verdi. "Bu yerin kendi lanet uyduları yok muydu?"

"Altı tane var," dedi Siobhan. "Aya roket fırlatma ekibi kuantum hesaplamalarını çözemediği müddetçe bir kerede ancak belirli bir miktarda veriyi işleyebiliyoruz. Hatta bu giderek daha da zorlaşıyor çünkü sürekli daha fazla..."

Dobbs kadına dik dik baktı.

"Yani... deneyebiliriz tabii," dedi Siobhan. "Manuel olarak bakmamız gerekir ve çok fazla zaman alır..."

"Deneyin," dedi Dobbs, gülümseyerek. "Tek istediğim bu. Hâlâ sinyalleri kesmek için ne kullanıyor olabileceklerini bilmiyoruz ama, değil mi?"

Üç teknik görevli birbirlerine baktılar; diğer iki çömez cevap vermek bir yana ağızlarını açmaya bile korkuyordu, o yüzden sözü Siobhan'a bıraktılar. Kadın fısıltıyla "Hayır," dedi.

"Harika," dedi Dobbs. "Gerçekten harika. Bu konuda elimizde hiçbir şey olmadığına göre bari şu dünkü kibrit de neyin nesiydi onu açıklayabilir misiniz?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Paxton heyesle, olan bitenin farkında olduğunu Dobbs'a fark ettirmek için. Dobbs, kendisine sert bir bakış atınca susup dikkatini Siobhan'a verdi.

"Aynı şeyler," dedi Siobhan. "Hackerlar. Uzun zamandır ilk

defa içeri sızabildiler. Ne kadar olmuştu?" Solundaki kadına baktı. "Bir buçuk yıl mı? Daha mı fazla?"

"Daha fazla," dedi kadın.

"Daha fazla," diye tekrar etti Siobhan. "Dürüst olmak gerekirse ne anlama geldiğinden emin değiliz. Tek bildiğimiz bir dış saldırı olduğuydu ve sistemde herhangi bir iz de bırakmadılar."

Dobbs iç çekti, ellerini masaya koyup sanki yeterince uzun bakarsa iki elden daha ilginç bir şeye dönüşürlermiş gibi uzun uzun onlara baktı.

"Kullandıkları zayıf noktayı bulduk," dedi Siobhan. "Son sistem güncellemesinden kalan küçük bir kod arızasıymış. Çoktan düzeltildi. Şimdi daha büyük bir yazılım güncellemesi yapmamız gerekiyor. Hem bu olay sebebiyle hem de yer verileri konusunda daha isabetli bir belirleme sağlayabileceğimizi düşünüyoruz. Sadece... zamana ihtiyacımız var."

Dobbs bir kaşını kaldırıp kadına baktı.

"Ne kadar zamana?"

"İki ay?" dedi kadın. "Belki daha da fazla."

"Daha hızlı halledin," dedi Dobbs ve bu bir öneri değildi. "Ayrıca, özellikle sinyal kesilmeleriyle ilgilenecek bir ekip istiyorum. Bu bir sürü insanın bir odaya tıkılıp sürekli ekranlara bakması demek olsa bile."

Kadının ağzı açıldı; sanki bir itiraz şekillenecek gibiydi ama bundan vazgeçti.

"Güzel," dedi Dobbs. "Çıkabilirsiniz."

Üç teknik görevli kalkıp çıktı; kapı eşiğinin ötesindeki ışığa bir an evvel ulaşabilmek için neredeyse düşeceklerdi. Onlar kapıyı açık bırakınca Dakota kalktı, kapıyı kapattı ve sandalyesine döndü.

Dobbs ellerini parmak uçlarından birleştirip yine o lanet olası şeyi yaptı ve söze girmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. Nihayet konuştuğunda ise şöyle dedi: "Bazen yeni bir çift

göze ihtiyacın olur. Sinyallerin kesildiği noktaları aramayı akıl edemediğimize inanamıyorum. Ayrıca birinin BulutNoktası'nı kurcaladığını da iyi yakalamışsın." Paxton'a doğru başını salladı. "Sanırım hakkında yanılmamışım."

Paxton nasıl cevap vereceğini bilemedi. Soğuk bir günde yansıyan güneş ışığıymışçasına tadını çıkardı bu onayın.

"Tarayıcı görevini boş ver," dedi Dobbs. "Böyle gözlemler yapmaya devam et, bu timde ihtiyacım olan tam da bu işte. Dakota'yla birlikte dışarıda dolaşın, daha fazla insanla konuşun, etrafı gözlemleyin. Bu olayı çözmek için eski usullere başvurmamız gerekecek. İkiniz de çıkabilirsiniz. Bana faydalı bir şeylerle gelmeye çalışın, tamam mı?"

Dakota derhal kalktı, sandalyesini itti ve kapıya döndü. Paxton ise duraksadı; konuşulacak en az bir konu daha olacağını düşünmüştü. Dobbs'un yüzü düşmüştü ve Paxton bir hata yapmakta olduğunun farkındaydı ama bunu yine de yaptı. "Dün tramvayın çarptığı adam peki? Diğerleri?"

"Yazık gerçekten," dedi Dobbs. "Ne olmuş onlara?"

"Bir şey yapmamız gerekmiyor mu? Ne bileyim, şu yeraltı metrolarındaki bölmeleri gördünüz mü? Camdan küp gibi bir şey, kapıları da yalnızca tren tam yanaştığında açılıyor. Böylelikle kimse düşemez de. Ya da ne bileyim..."

Dobbs ayağa kalktı, ellerini sandalyesine koyup öne doğru eğildi. "Bu ne kadara mal olur biliyor musun sen? Araştırdık. Bütün istasyonları halletmek için milyonlar gerekiyor ve sadece bu tesis için bu fiyat. Üstteki adamlar öyle bir para harcamak istemiyor. Devriyeleri o yüzden artırıyoruz. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Belki bir dahakine etrafının daha çok farkında olursun da böyle şeyleri önleyebiliriz."

Paxton'ın sesi boğazında takılı kaldı. Bunu hiç böyle düşünmemişti. Kendi suçu gibi yani. Bir an için Dobbs'un da böyle düşündüğünden emin olamadı ama bu, durumu daha iyi ya da daha kötü yapmaya yaramıyordu. Zihinsel olarak

kendi kendine bir tekme attı; güzel haberle yetinip bırakması gerektiğini fark etti.

"Neyi bekliyorsun, evlat?" diye sordu Dobbs. Elini kapıya doğru kaldırdı. "Devriyeye dön."

Paxton başını sallayıp çıkarken Dakota'nın dışarıda durmuş dinlediğini gördü. Lobiye kadar sessizce yürüdüler, tramvaya binip kordona geçtiler ve neredeyse bir dönüşü tamamladıkları sırada Dakota, "Senin suçun değil," dedi.

"Öyleymiş gibi hissediyorum."

"Dobbs hiç iyi gününde değil," dedi Dakota. "Ama şu an için gözdesisin, tek önemli olan şey de bu."

"Doğru," dedi Paxton. "Tek önemli olan şey bu."

Asansöre bindiği sırada vardiyasının sonunda yıldız değerlendirmesini kontrol etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

GIBSON

Vakti geldi. Gittiğimde yerime kimin geçeceğini söylemenin vakti geldi.

Önceden bilmenizi isterim ki bu kararı vermek çok zor oldu. Birçok unsuru tarttım. Birçok şey geceleri uykumu kaçırdı ki zaten uyku sorunu yaşadığımı düşünürsek geçtiğimiz birkaç hafta pek hoş olmadı benim için.

Düşündüm ve dedim ki: Bunu açıklamam öyle zor olacak ki; çünkü bu kararın kâğıt üstünde ve aynı zamanda benim kafamda da çok mantıklı gelen birçok yanı var fakat kafamdaki bu şeyleri ne zaman anlatmaya kalksam hepsi birbirine karışıyor.

Yine de nihayetinde bu kararı ben vereceğim. Bu herhangi bir kişiyle ilgili bir karar değil. Bu şirketin menfaatiyle ilgili bir karar. Bulut'la birlikte kendime verdiğim sözü devam ettirebilmekle ilgili bir karar; yalnızca bir ürünü bir yerden başka

BELONGS TO KAOTIC TEAM

bir yere götürmekle ilgilenmeyeceğimizin, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için de elimizden gelenin en iyisini yapacağımızın sözü bu. Bunu iş imkânı, sağlık hizmetleri ve yerleşim yeri sağlayarak yapacağımızın sözü. Gezegenimizi boğan sera gazlarını azaltacağımızın, böylelikle günün birinde insanların yılın her günü dışarı çıkabileceğinin sözü.

Ray Carson'a yıllar boyu Bulut'a sunduğu hizmetleri için teşekkür ederim. Bu adam başlangıçtan beri burada ve benim kardeşim gibi. İlk gecemizde, tek istediğimin bir kutlama içkisi olduğu ama paramın yetmediği o gecede bana gösterdiği nezaketi asla unutmayacağım. İnsanın karakterini böyle şeyler ortaya koyar ve onda karakterin âlâsı var. Hepinizin onun ismini vermemi beklediğinizi biliyorum. Dünya üzerindeki bütün haber ağları, hatta benim sahip olduklarım bile bunun haberini yapıp duruyordu.

Ne var ki, Bulut'un başkanı ve CEO'su olarak yerimi kızım Claire'e bırakıyorum.

Ray'den başkan yardımcısı ve operasyon direktörü görevlerinde kalmasını çoktan rica ettim ve cevabını bekliyorum. Kalacağını gönülden umarım. Claire'in buna ihtiyacı var. Şirketin buna ihtiyacı var. Ray bizimleyken olabileceğimizin en iyisiyiz. Şimdilik bu kadar. Şunu iyice netleştirmek istiyorum: Bu kolay bir karar değildi ancak verilecek en doğru karardı.

5
ANGARYA

ZINNIA

Zinnia, BulutBağı'nın nazik titreşimine uyandı. Saate baktı. Vardiyasına bir saat vardı. Yataktan inip üzerine bir sabahlık geçirdi. Koridoru geçti, Rick etrafta mı diye bakındı; yoktu. Kadınlar tuvaletine girdi. Duş aldı. Odasına döndü. Dizüstü bilgisayarına baktı; hâlâ çalışıyordu. Üzerini giyindi. Bir *bodega*'ya uğrayıp tuzlu karamelli Powerbuff protein bar aldı. Tramvayla depo bölümüne gitti. Tabletleri, kitapları, telefon şarjlarını teslim etti. İşemek için mola verdi. El fenerlerini, keçeli kalemleri ve güneş gözlüklerini teslim etti. Protein barını yedi. Hoş geldiniz paspaslarını, sırt çantalarını ve kömürlü peeling ürünlerini teslim etti. Yine işedi. Duş radyolarını, şarap kadehlerini ve başka kitapları teslim etti. Kulaklıkları, oyuncak bebekleri ve pişirme kâğıtlarını teslim etti. Ayakları acıyarak işten çıktı. Atari salonunun önünden geçti, biraz Pac-Man oynasam mı diye düşündü. Barın önünden geçti ve biraz votka içsem mi diye düşündü ama ayakları karşı çıktı. Dairesine gitti ve kitap okurken uykuya daldı.

PAXTON

Paxton, BulutBağı'nın kendisini uyandırması gereken saatten beş dakika önce uyandı. Değerlendirmesine baktı; hâlâ üç yıldız. Sürünerek tuvalete gitti, duş aldı, tıraş oldu, mavilerini giydi ve Yönetim'e gidip Dakota'yla buluştu. Kordonda bir ileri bir geri yürüyüp durdular. Devriyeleri birkaç olayla bölündü; genç bir adam hırsızlıkla suçlanıyordu, kavga arayan bir sarhoş vardı. Biraz daha yürüdüler. Bir takas görebilmek umuduyla gözlerini dört açmışlardı ama hiçbir şey göremediler. Dakota'yla biraz havadan sudan sohbet etti. Ramen lokantasında öğle yemeği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yediler. Biraz daha yürüyüp birkaç olaya daha müdahale ettiler. Yaşa-Oyna'daki bir bankta oblivion'dan sızmış biri vardı, barda birileri yumruk yumruğa kavga ediyordu, çocuklar eğlence bölgesinde kaykaya biniyordu. Paxton vardiyasının sonunda dairesine gitti; Zinnia'ya mesaj atmayı düşündü ama atmamaya karar verdi. Fazla yorgundu. Evine gitti, şilteyi açmaya bile zahmet etmeden televizyon izlerken uykuya daldı.

ZINNIA

Zinnia, BulutBağı'nın nazik titreşimine uyandı. Vardiyasına bir saat vardı. Koridoru geçti, Rick etrafta mı diye bakındı; yoktu. Kadınlar tuvaletine girdi. Duş aldı. Bir *bodega*'ya uğrayıp tuzlu karamelli Powerbuff protein bar aldı. Tramvaya binip depo bölümüne gitti. Balık yağı haplarını, örgü şişlerini, ıspatulaları teslim etti. Çiş molası verdi. Tabureleri, mezuraları ve hareket tanımlayıcıları teslim etti. Izgara kapaklarını, gece ışıklarını ve duş başlıklarını teslim etti. Ayakları acıyarak işten çıktı. Atari salonunu geçip bara gitti, bir votka söyledi. Kısa süre sonra Paxton da geldi. Konuştular. Sinyal olayında gelişme yoktu. Birlikte odasına gidip seviştiler. Paxton gitti. Zinnia duş almaya çıktı ama kadınlar tuvaleti kilitliydi, cinsiyet ayrımsız olana girince Rick onu köşeye sıkıştırıp üzerini giymesini seyretti. Odasına geri döndü ama içeri girmeden önce bir grup insanın iki kapı yanındaki daireden bir ceset torbası çıkardığını gördü; aralarından biri aşırı doz oblivion kullanmaktan bahsediyordu. Zinnia içeri girdi, eline bir kitap aldı, okusam mı diye düşündü, kenara koyup uykuya daldı.

PAXTON

Paxton, BulutBağı'nın yumuşak biplemesine uyandı. Duş aldı, tıraş oldu, mavilerini giydi ve Yönetim'e gitti. Dakota'yla birlikte kordonda bir ileri bir geri yürüyüp durdular. Arada yürümeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bırakıp atari salonunda Warren'ı aradılar, görmeleri gereken bir şey var mı diye bakındılar ama yoktu. Ardından biraz daha yürüdüler. Bir takas görebilmek umuduyla gözlerini dört açmışlardı. Dakota'yla havadan sudan konuştular. Taco lokantasında öğle yemeği yediler. Biraz daha yürüdüler. Birkaç olayla daha ilgilendiler. Barda sarhoşlar kavga ediyor, çocuklar gürültü yapıyordu. Vardiyası bitince Paxton, dairesine dönmeye karar verdi. Zinnia'ya mesaj attı ama hemen cevap alamadı. BulutBağı kayışları satan bir mağazaya girip güzel, kahverengi deriden, perçinli ve dikişli, eski model bir kayış buldu. Kayışı satın alıp eve gitti, standart kayışıyla değiştirdi. Şilteyi açmaya zahmet etmedi. Not defterinin *YENİ FİKİR* yazan sayfasını açtı, televizyon izlerken uykuya daldı.

ZINNIA

Zinnia uyandı. Vardiyasına bir saat vardı. Koridoru geçti, Rick etrafta mı diye bakındı; yoktu. Duş aldı. Bir *bodega*'ya uğrayıp tuzlu karamelli Powerbuff protein bar aldı. Şalları, enerji içeceklerini ve ağırlık kaldırma eldivenlerini teslim etti. Yastıkları, yün şapkaları ve makasları teslim etti. Atari salonunu geçip Pac-Man oynamaya girdi. Paxton'la buluşup filme gitti. Film sırasında uyuyakaldı. Paxton'a filmden sonra sevişemeyeceklerini söyledi; regl olmuştu. Paxton'ın BulutBağı kayışını beğenince Paxton onu mağazaya götürdü. Zinnia da güzel bir kumaştan fuşya rengi bir kayış buldu. Sonra dairesine dönüp kitap okurken uykuya daldı.

PAXTON

Paxton uyandı. Üç yıldızı vardı. Bir dizi küfür sıraladı. Duş aldı, tıraş oldu, mavilerini giydi. Dakota'yla birlikte kordonda bir ileri bir geri yürüyüp durdular. Warren'ı aradılar. Bir *arepa** lokantasında öğle yemeği yediler. Biraz daha yürüdüler.

* Mısır ununda yapılan bir çeşit ekmek. –*çn*

BELONGS TO KADLIS TEAM

İşe gelmeyen, hasta olduğunu da bildirmeyen bir kırmızılı görevliyle ilgili haber aldılar; anlaşılan aşırı doz oblivion almıştı. Tıbbi ekip cesedi götürürken onlar, alanı açıp o koridordaki bütün daireleri kapı kapı dolaşarak ölen çalışan hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştılar. Adı Sal'dı. Başka hiçbir ipucu elde edemediler. Vardiyasının sonunda dairesine yönelirken Zinnia'ya mesaj atmayı düşündü; atmadı, evine gitti. Televizyon izlerken uykuya daldı.

ZINNIA

Zinnia uyandı. İşe gitti. Tartıları, kitapları ve mandal setlerini teslim etti. İki saat dolandı; dizüstü bilgisayarı, Bulut kodunu işine yarayabilecek bir şeye çevirmeye çalışırken bu yeri yürüten enerjinin kaynağını merak etti. Uykuya daldı.

PAXTON

Paxton uyandı. İşe gitti. Dört yıldıza çıkmasını ne sağlayabilir diye düşünerek kordonda bir ileri bir geri yürüyüp durdu. Zinnia'yla sevişti. Televizyon izlerken uykuya daldı.

ZINNIA

Zinnia uyandı. Çalıştı. Uykuya daldı.

PAXTON

Paxton uyandı. Çalıştı. Uykuya daldı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

6
YAZILIM GÜNCELLEMESİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GIBSON

İşte başlıyoruz. Bir kez daha bazı konulardaki yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmam gerekiyor.

En son yazdığımdan beri bir hayli zaman geçti. Bunun sebebi de şirketi Claire'in devralacağını açıklamamdan sonra işlerin biraz çığırından çıkması. Öncelikle; basın, Ray'in bana kızgın olduğunu çünkü vârisin kendisi olduğunu düşündüğünü yazmaya başladı ama bunun gerçek hiçbir yanı yok. Bulut Haber Ağı'nı seyreden herkes bunu bilir, ne var ki anlaşılan bazı insanlar önce bir araştırma yapma zahmetine giremiyor.

Daha da kötüsü, birileri Ray'in geri kalan birkaç mega perakendeci şirketlerden biri tarafından işe alındığını yazmış. Bu şirket de gerçekten iş yapmaktan daha fazla zamanını beni yıkmaya çalışmakla harcıyor galiba (kendi işlerine odaklansalar belki başları bu kadar belada olmazdı). Yine de bu doğru değil. Ray hâlâ benim başkan yardımcım.

Aslına bakarsanız az önce onunla telefonda konuştum ve bana Claire'le çalışmak için ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi. Büyürken hiç kardeşim yoktu benim ama Ray'le o kadar yakındık ki Claire ona "Ray Amca" derdi. Biraz büyüyüp de "amca" demenin bir saygı gösterisi olduğunu anlayana kadar da Ray'i kardeşim sandı hatta.

Ray hakkında şunu söylemek istiyorum: Daha önce de söylediğim gibi ta en başında, ben yalnızca birkaç dolar kazanmaya çalışan bir çocukken yanımdaydı o. Hep yanımda kaldı, benimle birlikte savaştı ve Bulut'u bugün olduğu şirket haline getirmeye yardım etti. Kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum Ray'e. Ray de bana güveniyor. Bir erkek kardeşim yok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama bir kardeşten sonra olabilecek en iyi şey Ray benim için. Tabii ki erkek kardeşlerin yaptığı gibi bazen biz de kavga ediyoruz, bazen tartışıyoruz ama bu ilişkinin bu kadar iyi yürümesinin sebebi de bu.

Size bir hikâye anlatmak istiyorum. Güzel bir hikâye bu. Ray düğünümde anlatmıştı hatta, tabii ki sağdıcım da kendisi olmuştu.

Molly, Bulut ofislerinin yakınındaki bir lokantada garson olarak çalışıyordu. Oraya gitmeyi seviyordum çünkü gün boyu kahvaltı servisleri vardı ve bayağı da iyiydi. Bir de tabii Molly'den hoşlanıyordum. Hep onun baktığı bölümde oturur, zekice bir şeyler söylemeye çalışırdım ona ki eminim hiçbiri de sandığım kadar iyi cümleler değildi. Yine de o her zaman gülümserdi bize. Çoğu zaman Ray'le giderdim oraya, o da Molly'den ne kadar hoşlandığımı görüyordu. Bir gün oturmuş, yumurtayla domuz pastırmalarımızı yerken Ray dedi ki, "Neden ona çıkma teklif etmiyorsun?"

Donup kaldım resmen. Molly gibi güzel bir kadının benim gibi bir adamla birlikte olmayacağını düşünüyordum. Bulut'un ilk zamanlarıydı bu, elimde bir fikir ve iki çift pantolondan başka bir şey olmayan günler. O noktada meteliksiz bile değildim; borç içindeydim ve çok büyük bir hata yapmış olmaktan korkuyordum. Yine de Ray beni zorladı. Bu kadar tatlı, bu kadar hoş bir kızın insanın karşısına her gün çıkmayacağını söyledi. Size yemin ederim korkuyordum, o yüzden hiçbir şey yapmadım. Her zamanki gibi şapkamın ucuyla selam verdim Molly'ye, kahvaltımızı bitirip çıktık.

İki saat sonra telefonum çaldı. Molly'ydi arayan. Dedi ki, "Tabii Gibson, beni yemeğe çıkarmanı çok isterim."

Aptala dönmüştüm. Neyse ki daha sabit bir fikirle kendisine haber vereceğimi söylemeyi başarabildim, bir döndüm ki Ray o koca metal masasında oturmuş, ayaklarını da havaya dikmiş, elleri başının arkasında, yüzünde öyle bir gülümseme

BELONGS TO KANITOS TEAM

var ki sanki kafatasının arkasına kadar dönüverecek de kafası düşecek.

Benmiş gibi yapıp fişin üzerine Molly için bir not bırakmış meğer.

Neyse, Molly'yle birkaç gün sonrası için plan yaptık, onu iş çıkışı alırım diye planlıyordum. Çok yoğun bir gündü aslında ama Ray vaktinde çıkmama yardım etti. Ofisteydim, hazırlanıyordum; yeni bir kravat da almıştım. Çok güzel bir kravattı, ya da ben öyle düşünüyordum. Kırmızılı mavili, şal desenli bir şeydi. Hâlâ duruyor hatta. Kravatı taktım, Ray'in ofisine gidip, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Ray'le ben uzun zamandır arkadaştık ama yine de onun patronuydum. Birçok insan da patronlarına bakıp sadece, "Ah, efendim, harika görünüyorsunuz," derdi kesin.

Ray öyle biri değildi. Baştan aşağı bir süzdü beni, sonra dedi ki, "Dostum, ilk buluşmanın kendine ikinci bir buluşma daha kazanabilmek olduğunun farkındasın, değil mi?"

Arkadaşlar ne içindir? Benim kravatı çıkarıp onunkilerden birini taktım; güzel, siyah bir kravattı. O akşam da yemekteyken Molly, kravatımın çok "seçkin" durduğunu söylemişti. Birkaç yıl sonra ona bu hikâyeyi anlatıp kravatı gösterdim, dehşete düştü resmen.

Ben güzel olduğunu düşünmüştüm. Neyse, demek istediğim şu ki Ray'in benim için çok önemli olmasının sebebi yalnızca başından beri yanımda olması değil. Bana karşı dürüst o. Şunu ya da bunu yapmak istediğim ve Ray'in bana duymak istediğimi değil duymam gerekeni söylediği çok zaman oldu. Çok özel bir şey bu.

Basın dediğiniz de böyle bir şey, öyle değil mi? Gazete modeli bu yüzden yıllar önce çöktü işte. İnsanlar haber okumak istemediği için değil. Tabii ki insanlar dünyada olup bitenden haberdar olmak istiyor ancak kendilerine yalan söylensin istemiyorlar. İnsanlar kendilerine ne zaman yalan söylendiğini de

BELONGS TO KAOTIC TEAM

biliyorlar. Ray'le birbirimizin boğazına yapıştığımıza dair bir haber yayınlasınlar, kazanacakları reklam gelirinden birkaç fincan kahve alacak parayı bile belki ancak kazanırlar. Bu çok üzücü. Bulut Haber Ağı'nı da bunun için kurdum zaten. Yanlış anlaşılmaları düzeltmeye çalışmaktan bıkmıştım.

Şimdi, hisse değeri konusuna gelince, o kısım doğru. Evet, ben Claire'in ismini verdikten sonra değerimiz biraz düşüşe geçti ama bunun kızımla bir alakası yok. Hisse dediğiniz böyle bir şey, millet. Piyasanın, benim vaktimin neredeyse dolduğunu ve bir şeylerin artık el değiştireceğini kabul etme şekli bu. Bu konu bir yana, her şey eskisi gibi işlemeye devam edecek ve piyasa da kendini düzeltecek. Bu sırada da benim değerim bir milyar dolara yakın azalmış, aman ne felaket.

İşte bu noktadayız. Şayet kötü haberleri almak istiyorsanız Bulut Haber Ağı'na bağlanın. Diğer her yer, sahte haberlerde dolu ve bir amaca yönelik haber yapıyorlar resmen. Çok acıklı bütün bunlar. İnternette böyle oluyor ama işte. Ne bir düzenleme var ne bir standart; insanlar istediklerini söyleyebiliyorlar. Dilediklerini yapsınlar. Ben burada gerçek bir iş yapıyor olacağım.

Dediğim gibi, en son yazmamın üzerinden bir hayli zaman geçti. Aslına bakarsanız kendimi bayağı iyi hissediyorum. Altı farklı yeni ilaç türü içiyorum çünkü doktorum bu noktada kendime zarar verebilecek pek bir şey yapamayacağımı düşünüyor, belki aralarından biri bana biraz daha fazla zaman sağlayabilirmiş. Gün içerisinde o kadar çok ilaç alıyorum ki sayısını unuttum. Molly, onları ayırmamda bana yardımcı oluyor.

Otobüs turu da bayağı iyi gidiyor. Tatil sezonuna yaklaştık ki bu bir yandan iyi bir yandan da kötü. İyi çünkü bu dönemde Bulut en iyi halinde oluyor; ülkenin dört bir yanına mutluluk ve rahatlık sağlıyor. Kötü çünkü Kara Cuma Katliamları'nı düşündürecek bir yıl daha gelmiş oluyor, her ne kadar bunu hiçbir zaman unutmamamız çok önemli olsa da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylemem gerek yalnız, doktorumun dediğine göre son kullanma tarihim Yeni Yıl'dan biraz daha sonraya düşebilirmiş. Yani yeryüzünde bir Noel daha yaşayabileceğim ki bu da Bulut'un hızla çalışıp serpilişini bir kez daha görebilme fırsatı demek. Noel zamanı Bulut tesislerinde dolaşmayı hep çok sevmişimdir. Öyle çok iyilik görüyor ki çünkü insan etrafında.

Gözünüzü yoldan ayırmayın, millet. Ne zaman uğrayacağım belli olmaz...

ZINNIA

Dizüstü bilgisayarı öttü. Zinnia bunun hayali bir ses olduğunu sandı. Geçen hafta birkaç kere duymuştu çünkü. Bir şey okuyor ya da uyukluyorken o hafif çınlamayı duyup yatağının altındaki çekmeceyi açmış, kıyafetleri ve kitapları kenara çekip bilgisayarına ulaşmış ve zihninin onunla oyun oynadığını görmüştü.

Dalga geçiyordu resmen: *Daha bitmedi, götoş.*

Bu sefer ses o kadar gerçek gelmişti ki kontrol etmek istedi; dizüstü bilgisayarı bulup çıkardı ve sesin gerçekten çıktığını gördü. Köstebeğin işi tamamlanmıştı. Plastik parçayı USB girişinden çıkarıp avucunda tuttu. Tek yapması gereken bunu bir yerlerdeki bir bilgisayar terminaline takmaktı ve bir dakika içinde ihtiyacı olan şeye ulaşacaktı.

Köstebeği kot pantolonunun bozuk para cebine attı. Pantolonu biraz bollaşmıştı; kemerini sıkılaştırınca iki üç santim yükseldi. Depoda koşturup durmanın tek olumlu yanı buydu.

Olumsuz yanıysa sol dizindeki sancıydı. Beton zemin merhametsizdi resmen – daha şimdiden birkaç spor ayakkabıyı eskitmişti. Sol ayağının üzerinde durup sağ dizini ve ellerini havaya kaldırdı, tek bacak üzerinde çömelme pozisyonuna eğildi. Bacağı titredi; neredeyse düşecekti. Devrilmemek için hemen diğer ayağını da yere bastı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İç çekti. Televizyonu açtığında lokal kullanımlı, mentollü bir macun reklamı çıktı. Bu tam olarak ihtiyacı olan şey olmasa da bayağı yakındı. Bulut mağazasına girip sabit durabilmesine yardımcı olması için kendine kumaş bir dizlik aldı. Dizlere çok yüklenmek iyi değildi. Dizler aptal şeylerdi. Lastiklerle birbirine tutturulmuş bir topla iki çubuk gibi bir şeydi. O yüzden de bir dizi mahvetmek için insanların sandığından çok daha ufak bir burkulma bile yetiyordu aslında. Bu işten kazanacağı parayı ameliyata yatırmak, yapmak isteyeceği son şeydi.

Hazır açmışken bir de bir beden düşük bir pantolon söyledi. En azından bu onu iyi hissettirmişti işte. İşi bitince dairesinden çıktı. Komşularıyla birbirlerine başlarıyla selam vermişlerdi; sima olarak tanıdığı ama genellikle kaçındığı insanlardı bunlar.

Fazla Uzun Kel Herif.

İnsan Ayısı.

Tatlı Hadley.

Cynthia, Paxton ve Miguel vardı. O kadar arkadaş da yeterdi. Zaten burası da öyle bir yerdi sanki; insanlar birbirlerine değiyor ama iletişime geçmiyordu. Ne bir toplantı vardı ne de grup aktiviteleri; yalnızca mola odalarında alelacele edilen sohbetler vardı. Bu konuda bir teorisi vardı Zinnia'nın; biriyle çok vakit geçirirsen iş vardiyalarından sorumlu algoritmalar sizi uzaklaştırıyordu. Mesela Paxton'la neredeyse aynı zamanda başlamışlardı ama şimdi sürekli birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Öyle ki Paxton, ondan dört-beş saat önce işten çıkar olmuştu. Aynı şey Miguel'le de yaşanmıştı – birkaç kere saatinden kendisini ona götürmesini istemişti ama hiçbirinde de adamın vardiyası yoktu. Kordonda geçerken görmüştü adamı yalnızca.

Yine de insanlar tuvaletlerde, depoya girerken ya da çıkarken bekledikleri sıralarda birbirleriyle konuşuyordu. Genelde fısıltıyla yapıyorlardı bunu. Son zamanlarda konu yaklaşan

BELONGS TO KAOTIC TEAM

rejim değişikliğiydi. İnsanlar, kızı başa geldiğinde bir şeylerin değişip değişmeyeceğini merak ediyordu. İyiye ya da kötüye. Zinnia, bundan daha kötü bir şey olamayacağını düşünüyordu ama kurumsal Amerika'nın "daha kötü"yü bulmada üstüne yoktu.

Yatakhaneden çıkıp kordona doğru gitti. Vardiyasından önce her gün yaptığı gibi uzun, dolambaçlı bir yürüyüş yaptı. Asıl amacı terminale benzeyen herhangi bir şey bulmaktı aslında. BulutNoktası değildi aradığı – onlar fazla riskliydi, ayrıca kilitte bıraktığı o plastik parçasını Paxton bulduktan sonra güvenlik önlemleri artırılmış olabilirdi. Bir dakika boyunca oturabileceği ve yakalanmayacağı bir yere ihtiyacı vardı.

Mağazaların hiçbirinde bilgisayar yoktu. En azından erişilebilir görünen herhangi bir bilgisayar yoktu. Yönetim'de birkaç işi çıkmıştı, belki bir ofise sıvışabilirim o sırada diye düşünmüştü ama şayet bir ofisin kapısı açıksa içeride mutlaka biri vardı. Henüz boş bir ofisin önünden dahi geçmemişti.

Böyle operasyonlar hassas olurdu. Bir şeyi çok fazla zorlarsan insanlar zorladığını görürdü.

Bazen iyi bir operasyon, ilhamla fırsatın birbirine geçtiği noktada gerçekleşiyordu. Ne şans ki işin son teslim tarihi altı aydı. Yani hâlâ vakti vardı. Çok fazla değil ama yeteri kadar.

Vardiyasına giderken bakkala uğradı. Raflar ışıl ışıldı ve ışık arkadan verilmişti, o yüzden rengârenk paketler parıldıyor gibi duruyordu. Her zaman gittiği sol arka tarafa, PowerBuff barların olduğu yere yöneldi. Yıllarca aradıktan sonra yağı az, karbonhidratı az, proteini yüksek ve tadı straforun üzerine fıstık ezmesi sürmüşsün gibi gelmeyen bir protein barı bulduğu için minnettardı.

Vardiyasının en zor anlarında, tuzlu karamelli Powerbuff barın paketini açacağı anı iple çektiğini fark etmişti. Aslında dört ısırıkta bitebilen bir şeydi ama tadını iyice çıkarabilmek için bunu beş ısırığa çıkarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne var ki arkaya uzandığında kutunun boş olduğunu fark etti. Flört ettiği ama eksik bulduğu diğer aromalı PowerBuff barlar duruyordu hâlâ. Çikolatalı fıstık ezmeli olan çok yoğun ve biraz da acıydı, doğum günü pastası aromalı olanınsa tadı suni şeker fabrikasındaki atık borularını andırıyordu.

Bir süre boş kutuya bakakaldı; ne kadar zamandır boş olduğunu merak ediyordu. Sonuncuyu en son kim almıştı ya da dün kendisi mi almıştı da hiç fark etmemişti?

Dün yediği son tuzlu karamelli PowerBuff bar olmuştu ve bunu bilmiyordu bile. Birden üzüldü ve bunun kendisini ne kadar üzdüğünü düşününce daha da üzüldü.

O sırada yeşil polo yakalı, iri yapılı Latin bir adam yanında belirdi. Elinde dolu bir kutu vardı. Zinnia gülümsedi. Adam da ona gülümsedi, boş paketi aldı, yerine dolusunu koydu, kapak kısmını bastırıp açtı. "Azaldığını fark etmiştim. Önce bir şaşırdım, en az satılan aroma bu çünkü. Kimse sevmiyor ama sonra senin aldığını fark ettim, yenisini koymazsam hayal kırıklığına uğrar belki dedim."

Bir bar alıp kadına uzattı. Zinnia elinde bar, paket parmakları arasında gıcırdarken öylece kalakaldı. Bir kutlama, bir beşlik ya da oral seks falan mı bekliyorduysa artık, adam bir süre orada durdu. "Teşekkürler," diye mırıldandı Zinnia.

Adam başını salladı, döndü ve marketin ön kısmına doğru gitti.

Daha önce ne kadar üzgündüyse, şimdi ondan da üzgündü Zinnia. Bir rutin edinmişti kendine. Daimi müşteri olmuştu. O kadar uzun süredir buradaydı ki bir yabancının teki onun yeme alışkanlıklarını fark edebilmişti. Görevle ilgili değildi bu. Sırrının ortaya çıkmasıyla ya da gözlerden uzak olmakla ilgili değildi. Bok gibi bir histi çünkü aylardır bu yerde olduğunu ve hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatmıştı ona. Sadece olduğu yere daha da yerleşmişti, o kadar.

Depoya gitti, dizinin itiraz homurtuları arasında sert beton zemine ayak bastı.

Tablet. Deri pasaport kabı. Papyon. Yün şapka. Tampon. Keçeli kalem. Kulaklık. Telefon şarj aleti. Ampul. Kemer. Nem aygıtı. Makyaj aynası. Çorap. Marşmelov kızartma çubuğu...

PAXTON

Konferans salonu insanlarla dolup taşıyordu. Paxton'a tıklım tıklım dolu bir tramvay vagonunu anımsattı. Herkes birbirine yapışmış vaziyette olduğu için kim dişlerini fırçalamamış, kim parfümü fazla kaçırmış, kim kahvaltıda yumurta yemiş anlayabiliyordunuz.

Paxton insanların çoğunu tanıyordu. Tanımadığı yalnızca birkaç kişi vardı. Dakota ön tarafta, Dobbs'un yanındaydı. Vikram da kalabalığın arasından o tarafa doğru yönelmişti. Paxton bu odada olmaktan memnundu. Son iki aydır sanki gözden düşmüş gibi hissetmişti çünkü.

Dobbs önceden oblivion'la ilgili gelişme var mı diye sorardı ama bu sorular giderek daha da azalmıştı çünkü Paxton her seferinde yalnızca, üzerine çalıştığını söyleyebiliyordu ki doğruydu bu. Sürekli bu konuyu düşünüyordu ama çözemiyordu. Tekniktekiler sinyal konusunda yardımcı olamamışlardı, Warren'ı gözlemlemek bir sonuç vermemişti ve Paxton hâlâ tesisi ve insanları tanıma evresindeydi.

Tek bildiği, malın teslim bölgesinden içeri girdiğiydi. Her tarafı aramıştı Paxton ama bir sonuç elde edememişti.

Dakota'nın ona sürekli hatırlatıp durduğu yumuşak yaklaşma olayı da pek etkili görünmüyordu aslında ama Dobbs'un emirlerini sorgulamak da istemiyordu. Üç yıldızı dalga geçiyordu onunla resmen. Faydalı olabilmeyi, onu diğerlerinden ayıracak bir şey yapabilmeyi ummuştu ancak hem işte ilerleyememesi hem de not defterinin hâlâ boş olan ilk sayfası yüzünden, bir şeyler ummayı bırakıp daha ziyade suyun üze-

rinde kalabilmeye çalıştığını hissetmeye başlamıştı ki su da burnunu kaşındırıyordu artık.

En azından Zinnia vardı. Buranın hapishaneden daha kötü olmadığına kendini inandırmasını sağlayan tek güzel şey buydu.

"Pekâlâ, herkes dinlesin," dedi Dobbs tüm odanın dikkat kesilmesini sağlayarak. "Yarın yazılım güncellemesi günü. Hepiniz bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz..."

Paxton bilmiyordu ama elini kaldırıp bunu belirtmemesi gerektiğinin de farkındaydı. Dakota, Dobbs'u dürttü. "Aramıza yeni katılanlar da var burada, patron."

"Öyle mi? Pekâlâ." Adam etrafına baktı. "BulutBağı'na yazılım güncellemesi yapılıyor. Yani tüm tesis kapatılacak. Güncelleme boyunca herkes odasında kalacak."

Bir el kalktı. Ensesinde lotus çiçeği dövmesi olan siyahi bir gençti.

"Neden herkes uyurken yapmıyorlar bunu?"

Dobbs başını iki yana salladı. "Burada yedi yirmi dört vardiya var; herkesin uyuduğu herhangi bir zaman yok. Yazılım güncellemesi gününde sabah saat sekizde herkes odalarında olacak. Yalnızca biz, hastane çalışanları ve birkaç teknik görevli hariç.

Odada mırıltılar yükseldi. Paxton bunun ne tür bir mırıltı olduğunu anlayamamıştı. Heyecanlılar mıydı, canları mı sıkılmıştı yoksa yalnızca meraklanmışlar mıydı? İlginç bir fırsat olacakmış gibi geliyordu ona. Burayı insanlarla dolu değilken görebilecekti. Neredeyse düşüncesi bile inanılmazdı; Times Meydanı'nı birdenbire boşaltılmış halde görmek gibi.

"Şimdi sözü Dakota'ya veriyorum," dedi Dobbs, kadına hafif sırıtarak. "Bu sene lider o olacak. Yardımcısı ise Vikram. Hepiniz kulağınızı dört açın, benim katılmam gereken bir görüşme var."

Paxton öyle derin bir nefes çekti ki birkaç kişi dönüp ona

baktı. Neyse ki aralarında Dobbs yoktu. Dakota da ona döndü ama onu duyduğu için değil, yapılacak en normal hareket olduğu için. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Paxton yüzünü ifadesizleştirdi, *Hiç önemi yok* der gibiydi ama bir önemi vardı çünkü Vikram, piçin tekiydi ve bu durum da yıldızının kesinlikle solduğunu, artık maviler içinde herhangi biri olduğunu kesinleştiriyordu.

"Pekâlâ, dinleyin," dedi Dakota. "Bu odada olmanız, bir bölüm lideri olduğunuz anlamına geliyor ki bu da tam olarak anladığınız şey. Hepinize bir bölüm verilecek ve o bölümdeki maviler size rapor verecek. Son derece basit. Kimsenin dışarıda olmaması gerekiyor. Tramvaylar kapalı. Ambulans tramvayları hâlâ çalışıyor. Bakım bölümünde acil durum tıp ekibi bulunacak, birkaç da teknik çalışan, o kadar. O yüzden gözümüzü dört açacağız. Bizim saatlerimiz de güncelleme yapıyor olacağı için birbirimizle iletişim kuramayacağız. Bu da demek oluyor ki kişisel cep telefonlarımızla bir kısa mesaj zinciri kuracağız. Zaten çok fazla kişi olacağımız için onun da pek gereği kalmayacak. Böylesi de daha güvenli zaten."

Siyahi genç yine. "Daha güvenli derken?"

"Çoğu insan yazılım güncellemeleri sırasında piçlik yapmayı seviyor. Tesiste oradan oraya koşturuyorlar, nereye kadar gidebileceklerini görmek için. Yazılım yaparken bütün kapıların kilidini açmamız gerekiyor çünkü aksi halde insanlar saatlerini kullanıp da kapıları açamayacakları için yangın tehlikesi oluşuyor. Tabii ki bunu her tarafa duyurmuyoruz ama bazıları işi çözmüş. Yazılım güncellemesi sırasında böyle piçlikler yapmak değerlendirmenizde bir yıldızın düşmesine sebep oluyor ama insanlar yine de yapıyorlar. Yakında hangi bölüme atandığınızın bilgisi BulutBağı'nıza gelecek. Sorunuz varsa bana ya da Vikram'a sorabilirsiniz." Dakota döndü, dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi bir sesle devam etti. "Vik, ekleyeceğin bir şey var mı?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Talimatlara uyduğunuzdan, birbirinizi kolladığınızdan ve gözünüzün açık olduğundan emin olun," dedi Vikram, odada göz gezdirerek. Bakışları bir an için Paxton'da kaldı ve Paxton'ı rahatsız hissedecek kadar uzun süre de durdu.

Paxton toplantıdan sonra kontrol etmesi gereken birkaç belgeyi de halledip Dakota'yı mola odasında buldu. Kadın küçük bir bıçakla kahve kapsülünün üzerini açmış, içine biraz tuz döküyordu. Paxton içeri girdiği sırada kadın kafasını kaldırıp baktı. "Acılığını alıyor," dedi.

"Alan ne?"

"Tuz."

"Ekipte değil miyim artık yani?"

"Ne ekibi?"

"Ne bileyim. Sen-ve-Dobbs ekibi işte."

"Bu iş başka bir iş," dedi Dakota. "Vikram pezevengin teki olabilir ama organizasyonda bayağı iyidir. Dobbs adamı öylece atamaz her şeyden. Ayrıca senin oblivion olayına odaklanmanı istiyor."

"Bu tam olarak doğruymuş gibi gelmedi bana."

Dakota bir süre adama baktı, ardından kapsülü kahve makinesine koydu, kapağını kapattı ve Başlat tuşuna bastı. "Durum şu an böyle."

"Peki," dedi Paxton. "Yazılım güncellemesinin şu kibrit olayıyla bir alakası var mı?"

"Yazılım güncellemesi işte," dedi Dakota, ona doğru bakmadan.

Paxton iç çekti. "Peki. Ne zaman çıkıyoruz?"

"Çıkmıyoruz," diye cevapladı Dakota.

"Ne?"

"Sen bir süre yalnız devriye gezeceksin," dedi. "Benim yazılım günüyle ilgili program yapmam lazım. Ondan sonra da..." Kahve makinesi tıksırıp bipledi. Kadın fincanı aldı, buharı içine çekti. "Sanırım Dobbs beni yakında ten rengine

yükseltecek. Her neyse, kendi başının çaresine bakacak kadar biliyorsun artık olayı."

"Tamam," dedi Paxton. "Peki."

"Her zamanki işler," dedi Dakota. "Söz veriyorum."

Bunu söylerken yalan söylemediğini göstermek için âdeta kendini zorlayıp bakışlarını adamdan kaçırmamaya çalışması, gerçeği söylemediğini gösteriyordu. Paxton başını salladı, "Güncelleme işinde yardıma ihtiyacın olursa söyle," dedi.

Dakota kahvesinden bir yudum aldı, buzdolabına döndü, kapısını açarken, "Söylerim," dedi.

Paxton çıkıp gitti. Kordona geçti. Biraz yürüdü. Yemek yemek için ara verdi; Dakota yanında olup reddedemeyeceği için BulutBurger'i seçti. Bir tartışmayı önledi. Yeni gelen birine yol tarif etti. Vikram'ı neden bu kadar kıskandığını merak etti. Oradaki kişi olmayı neden bu kadar istediğini düşündü. Nefret ediyordu bu durumdan. Bu hayatı istemiyordu ki o. Artık kurtulmak istiyordu.

Buradaydı işte ve elinde olan da buydu. Eğer bu işi yapacaksa iyi yapmak istiyordu. Fark edilmek istiyordu. Kordonda dolaşıp duran isimsiz bir mavili olmak istemiyordu.

Vardiyasının sonunda üzerini değiştirip bara gitti. Zinnia'ya mesaj atıp orada olduğunu haber verdi. Gelmesi pek umurunda değildi aslında ama gelir diye de umuyordu. Zinnia cevap vermedi ama üçüncü birasını söylediği sırada, üzerinde hâlâ kırmızı polo tişörtüyle gelip yanındaki tabureye oturdu.

"Yetişmen gerekecek," dedi Paxton birasını Zinnia'ya doğru eğerek.

"Zor bir gün müydü?"

"Öyle de denebilir."

Zinnia duraksadı. Uzun bir duraksamaydı bu, sanki başka bir şey yüzünden dikkati dağılmış gibi. Ardından sordu, "Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Paxton bardağı dikti, yeni birasına geçti, bir yu-

dum alıp geri bıraktı. "Evet. Şöyle ki çok önemli bir şeyler oluyor. Yazılım güncelleme günüymüş ve o pezevenk... Vikram. Vikram'dan bahsetmiş miydim sana?"

"Vikram'dan bahsetmiştin bana."

"Dobbs'un yeni gözdesi. Dakota'nın da sanırım ve ben şey gibi hissediyorum..." Birasını aldı, hiç yudum almadan geri bıraktı. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

"Çok çalışmışsın ve zamanı geldiğinde övgü sana değil başka birine gitmiş gibi hissediyorsun."

"Öyle hissediyorum."

"Tuhaf..."

"Tuhaf olan ne?"

Zinnia içeceğinden bir yudum aldı. "Bu Vikram denen herif piçin tekiyse neden onu hâlâ burada tutuyorlar? Yani, Dobbs sizi birbirinizle yarıştırıyormuş gibi hissediyor musun hiç?"

Paxton arkasına yaslandı, barın arkasındaki aynaya baktı. "Bilmiyorum. Hayır. Neden böyle bir şey yapsın ki?""

Zinnia sesini alçalttı. "Klasik suistimalci taktiğidir bu. Onun beğenisini kazanmak için daha çok çalışmanı sağlar."

"Yok." Paxton başını iki yana salladı. "Hayır. Bu kadarı da çok fazla. Yok artık."

"Peki," dedi Zinnia. "Şu yazılım olayı ne?"

Paxton arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Bütün BulutBağları güncellenecekmiş. Kibrit görmüştük hani, hatırlıyor musun? Onunla ilgili bir şey sanırım. Her neyse, herkes odalarında kilitli olacakmış. Çok uzun sürmüyormuş ama bizim ekip olarak dışarıda olmamız gerekiyor, kimsenin çıkmadığından emin olmak için."

Zinnia öne eğildi. "Herkes kilitli olacaksa bu kadar güvenlik görevlisine neden ihtiyaç var?"

Siktir, bunu söylememeliydi. Paxton etrafına bakındı. Bar neredeyse boştu. Barmen de öbür uçta, bir kadına karmaşık bir içecek hazırlamakla meşguldü. "Bütün kapıların kilidi

açık olacakmış. Yangın yönetmeliği yüzünden. Yani biz, bir de hastane görevlileri dışarıda olacak, diğer herkes odasında kalacak."

"Vay be," dedi Zinnia votkasından kocaman bir yudum alarak. "Vay be."

Eh, diye düşündü Paxton, en azından bugün birini etkileyebilmişti.

ZINNIA

Zinnia ikinci votkayı söylemedi. Zihninin bulanık olmasını istemiyordu. Gece sona ererken Paxton, elini onun kalçasına doğru götürdü. Zinnia buna karşı gelmedi ama kendini bilerek bu ele doğru da yönlendirmedi. Paxton, o bira mayası kokulu nefesiyle yukarı çıksalar mı acaba diye sormak için başını ona doğru eğdiğindeyse Zinnia, regl olduğunu söyledi.

Bu bir yalandı. Regl olmasına daha bir hafta vardı. Şimdiye Paxton'ın da bunu biliyor olması gerekiyordu ama erkekler reglle alakalı bilgileri akıllarında hiç tutamıyordu. Paxton hayal kırıklığına uğrasa da kibar davrandı, hatta onu yatakhanesine kadar bıraktı, kapıda onu öpüp veda etti ve o gider gitmez Zinnia âdeta dairesine koştu.

Yazılım güncellemesi. Herkes kilit altında olacaktı ama aslına kilit altında da sayılmayacaklardı çünkü hiçbir şey kilitli olmayacaktı

İyi haberdi bu.

Dışarıda bir ordu güvenlik görevlisi olacaktı.

Bu kötü haberdi işte.

Şiltesine oturdu, dirseklerini dizine koyup öne doğru eğildi.

Düşünmesi lazımdı.

BulutBağları çalışmayacağı ve takip verilerini kaydedemeyeceği için herkesin odalarında olması gerekiyordu. Güvenlik

görevlileri birbirleriyle iletişim kurmak için saatleri kullanıyordu. Muhtemelen onların saatleri de çalışmayacağından acele destek gerekirse diye bir sürü güvenlik görevlisi dışarıda olacaktı.

Hastane açık kalacaktı. Henüz hastaneye gitmemişti ama içeri sızma noktası burası olacaktı.

Zinnia hastaneleri severdi. Genelde diğer tesislerle aynı güvenliğe sahip olmazlardı çünkü. Başka bir alandan emekli olmuş, umursamaz güvenlik görevlileri daha ziyade ilaç deposunu korumaya odaklı olurdu.

Plan, Zinnia'nın yetişebileceğinden daha hızlı bir şekilde kafasında şekilleniverdi. Yazılım güncellemesinden önce, bir şekilde sakatlanma ya da hastalanma numarası yapacaktı; böylece hastane tesisine gönderilebilecekti. Ondan sonrasına orada bakardı. Güvenlik görevlileri muhtemelen herkesi kontrol altında tutmak için yatakhanelere odaklanmış olurdu. Hastanede bir iskelet kadro bırakırlardı. Belki birkaç da hemşire? Onları her türlü atlatırdı zaten.

Duş. Duş almaya ihtiyacı vardı. Aklı en iyi duştayken çalışıyordu.

Soyundu, bornozunu ve parmak arası terliklerini üzerine geçirdi, tuvalet malzemelerinin olduğu çantasını alıp koridora çıktı. Daha iki üç metre gitmişti ki Rick'in, kapısında arızalı uyarısı olan cinsiyet ayrımı bulunmayan tuvaletten çıktığını gördü. Daracık bir alana dolan su gibi öfke de Zinnia'nın bütün bedenini sardı. Arkasındaki kişiyi gördüğündeyse durum iyice kötüleşti çünkü bu bornozlu, saçları ıslak, yüzü de ıslak genç bir kızdı ama yüzündeki ıslaklık sudan değildi. Sanki kendisini koruyabilirmiş gibi bornozuna sıkıca sarılmıştı.

Hadley.

Rick ona bakıp gülümsedi. "Uzun zamandır görüşemedik. Benden hoşlanmadığını falan düşünmeye başlayacaktım."

Zinnia adama dönmedi; gözlerini kızdan alamıyordu. Kız

bakışlarını yere dikmiş, buradan başka herhangi bir yerde olabilmeyi diliyordu. Rick, omzunun üzerinden kıza bakıp, "Haydi git, Hadley. Söylediklerimi de unutma," dedi.

Kız diğer yöne doğru uzaklaştı. Odasının kapısında durup kapısını açarken Zinnia, adamın omzunun üzerinden onu izledi. Rick omuzlarını silkti. "İçeri geçelim mi?"

Zinnia'nın beyninde fırtınalar koptu; sanki dalgalar kafatasının içinde oradan oraya vuruyordu. Rick'le başa çıkabilirdi. Hoşuna gitmiyordu ama başa çıkabilirdi.

Ama Hadley...

Görev onu çağırıyordu. Zinnia büyük bir çaba sarf ederek kaslarını gevşetti. Yüzünü gülümsemeye zorladı. "Tabii," dedi votkadan geri kalanlar hâlâ vücudunun tam ortasında hafif bir sıcaklık hissettirirken.

Adam yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı, sonra kapıyı itip açtı. Zinnia, adamın önünden geçerken sanki cildi zehirliymiş gibi ona dokunmamaya dikkat etti; tuvalete girip duş bölümüne doğru geriledi.

Bu işi gerçekten çözebilmek için elinde öyle bir fırsat vardı ki birkaç dakika memelerine bakmak isteyen bu zamparayı göz ardı edebilmesi kolaydı. Hadley konusunu bir kenara itmişti. Onunla sonra ilgilenebilirdi. İş bittiğinde Rick için geri gelebilirdi.

Adam içeri girerken Zinnia ona döndü. Tam bornozunu çıkarmak üzereydi ki adam, "Yazılım güncellemesi günü geliyor," dedi.

Zinnia, belindeki kemeri tutarken başını salladı.

"Belki bana özel bir gösteri yapabilirsin, ne de olsa kilit altında olacağız," dedi adam. "Benden kaçtığın zamanları telafi ederiz. Daire S'teyim ben."

Zinnia kemerinin düğümünü yarı açmış halde kaldı. Adama baktı. Adam gülümsemiyordu. Göz de kırpmıyordu. Son derece ciddiydi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Güzel bir şey yapmış olursun, Zinnia," dedi. "Akıllıca olur hatta."

"Hayır," dedi söz ağzından âdeta fırlayarak. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Rick'in yüzü sinirli bir hal aldı. "Affedersin, ya o ya bu seçenek tarzı bir durumda değiliz."

Zinnia'nın yüzünü yeniden alev bürüdü. İki aydır her gün çektiği saçmalıklardan sonra bu sik kafalının, eline geçen fırsatı berbat etmesine göz yumamazdı.

Ondan da öte, her ne kadar istemese de Hadley'nin yüzünü düşünmeden edemiyordu.

Zinnia genelde yumuşak başlı insanlarla ilgilenmezdi. Dünya zorlu bir yerdi, ya yumruk yemeyi öğrenecektin ya da kafana bir kask satın alacaktın ama kızın yüzündeki ifade, Rick'in ona tepeden bakışı sanki birinin yavru bir kuşu avucunda ezmesini seyretmek gibiydi.

"Şuna ne dersin," dedi Zinnia bornozunu çıkarıp yere bıraktıktan sonra Rick'in gözlerinin üzerinde gezmesine izin verirken. "Sana şimdi özel bir gösteri yapsam? Bayağı özel bir gösteri hatta?"

Rick gülümsedi ama bir adım geriledi; bu ani cinsel saldırganlıktan korkmuştu. Ödlek. Zinnia ona yaklaşınca adam da cesaretlendi; olduğu yerde kalıp olacaklara kendini hazırladı.

Ama olacakların göz çukuruna hızlı ve sert bir dirsek yemek olmasını beklemiyordu.

Dirseği adamın yüzüne temas ettiği anda Zinnia'nın adrenalini zirve yaptı. Adam haykırarak sertçe yere düştü, düşerken de kafasını banka vurdu. Zinnia yanında diz çöktü; adam yerde iki büklüm olmuştu, sürünerek kaçmaya çalıştı ama bank önünü kapıyordu.

"Düşüp yüzünü incitmen ne yazık, ne üzücü oldu ama," dedi.

Rick tükürdü. "Siktiğimin orospusu –"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia adamın boğazına sarıldı. "Beni olduğumdan daha fazla sinirlendirmenin ne büyük bir tehlike olduğunun farkında değil misin acaba?"

Bu adamı susturdu işte. Zinnia iyice yaklaştı.

"Bu tabela değiştirme oyununu bir daha oynamayacaksın," dedi. "Bu yatakhanede yaşayan kadınlara bir daha böyle sik kafalı sapıklıklar yapmayacaksın. Evet, beni işten attırabilirsin ama emin ol buradan çıkmadan önce seni bulur, işini bitiririm. Birilerinden seni bana karşı korumalarını da isteyemezsin çünkü o zaman nedenini söylemen gerekir, bu da bayağı iyi olay olur. Anlıyor musun beni?"

Rick bir şeyler mırıldandı ama nefes borusundan oksijen geçmediği için sesi çıkmadı. Zinnia elini biraz gevşetti.

"Anlıyor musun beni?" diye sordu.

"Evet."

"İnandır beni."

"Anlıyorum. Bitti."

"Aferin."

Adamı bıraktı. Bitirme vuruşu gibi son bir yumruk ya da bir tekme atsa mı diye düşündü ama sonra yeterince şey yaptığını düşünüp bornozunu giydi, banyodan çıktı; arızalı tabelasını alıp omzunun üzerinden geri fırlattı.

Bayağı aptallık etmişti.

Fena aptallık hem de.

Yine de zerre umurunda değildi.

Kadınlar tuvaletine girdi. İçerisi normalden biraz daha kalabalıktı. Tuvaletlerden ikisi, arkada da bütün duşlar doluydu. Zinnia'nın pek tanımadığı iki kadın bankta oturmuş, sıralarını bekliyordu. Yanlarında Cynthia da vardı. İçerisi buhar ve fısıltılı sohbetlerle doluydu.

Cynthia kendisine el sallayınca Zinnia, gidip yanına oturdu. "Nasılsın bugün, tatlım?"

"Göklerde uçuyorum," dedi Zinnia.

"Öyle olmalı," dedi kadın. "Alınma canım ama buraya geldiğinden beri böyle gülümsediğini görmemiştim."

"Bazı günler özel oluyor."

"Öyle demek?"

Zinnia başını salladı; dirseğini vurduğu andaki hissin düşüncesi içini ısıttı. Rick'in göz çukurunun kırılmış olma ihtimali bayağı yüksekti.

Duşlardan birinin perdesi açıldı. Gri saçlı, yaşlıca, esnek vücutlu bir kadın çıktı, havlusunu alıp sarındı. Bekleyen kızlardan biri kalkıp kadının boşalttığı duşa girdi.

"Doğrusunu istersen bir kırgınlık var üzerimde," dedi Zinnia. "Mide mikrobu sanırım."

"Geçmiş olsun, canım."

"Bir iki gün hastaneye gitmem gerekebilir. Ne olur ne olmaz diye."

"Aa yok, sakın," dedi Cynthia. "Bunu yapmak istemezsin bence."

"Neden?"

Cynthia etrafına bakındı, sonra tekerlekli sandalyesinde öne doğru eğildi. "Hastalık izni almak derecelendirmemizi etkiliyor."

"Ciddi misin?"

"Yaralandıysan seni hastaneye göndermeleri gerekiyor," dedi kadın. "Ama yalnızca miden ağrıyorsa ya da üşüttüysen falan, işe yine de gelip ayakta atlatmanı bekliyorlar. Durumunun çok ciddi olduğunu düşünmezlerse ambulans tramvayları bazen seni almayabiliyor bile."

Zinnia güldü çünkü kulağa şaka gibi geliyordu. "Çok saçma."

Cynthia gülümsemedi, gülmedi de. "Bu işlere pek girmek istemeyebilirsin."

"Tanrım, bu siktiğimin yeri nasıl bir yer böyle?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Cynthia bu sefer güldü. "Benim önerim şu. Hastaneden elinden geldiğince uzak dur. Bayağı iyi bakıyorlar aslında sana ama sorun şu ki sağlık tesislerini kullanmamızı çok istemiyorlar. Bayağı da krediye mal oluyor zaten."

Sıranın sonundaki engelli duşunun perdesi açıldı. İçeriden bastonlu, çıplak bir kadın çıktı. Havlusunu kolunun altına sıkıştırmıştı, tuvalet malzemeleriyse bir çantanın içinde boynuna asılıydı. Kadın banka doğru gelirken Cynthia da sandalyesinin tekerleklerini tutup kendini öne doğru itti.

"Midene üzüldüm," dedi. "Geçmiş olsun."

Zinnia arkasına yaslandı. Cynthia'nın perdeyi çekmesini izledi. Birkaç dakika orada oturup kaldı; aklı sürekli Hadley'ye gidiyordu.

Kızın yatağının kenarına oturmuş, kendine sarıldığını, hâlâ Rick'in onu maruz bıraktığı tacize ağladığını hayal edebiliyordu. Kızın odasına gidip kapıyı çalmayı düşündü bir kontrol etmek için ancak bununla başa çıkabilecek kadar duygusal yetisi yoktu, o yüzden Cynthia'nın olduğu kabine gidip perdenin arkasından, "Hey," diye seslendi.

"Efendim canım?"

"Hadley denen kızı biliyorsun, değil mi? Hani şu çizgi film karakteri gibi olan?"

"Tabii ki."

"Ona bir bakar mısın? Biraz önce gördüm de üzgün görünüyordu. Çok tanımadığım için..."

"Anladım, tamamdır," dedi Cynthia. "Çıkınca uğrarım ona."

Zinnia gülümsedi. Hâlâ sinirliydi aslında ama bunun en azından biraz faydası dokunmuştu. Odasına dönerken aklına başka bir fikir geldi.

Hoşuna giden bir fikir değildi aslında ama muhtemelen işe yarardı.

YAZILIM GÜNCELLEME DUYURUSU

Bulut, yarın sabah saat sekizde BulutBağlarınız için bir yazılım güncellemesi başlatacak. Bu güncelleme birkaç ufak hatayı düzeltmenin yanı sıra, kalp atışı izleme ve pil ömrünü de geliştirecek. Sabah saat altıda Bulut'taki bütün çalışmalar durdurulacak. Şayet aksi bir talimat almadıysanız derhal odalarınıza gitmeniz ve yazılım güncellemesi tamamlanana kadar da orada kalmanız gerekiyor.

Güncelleme tamamlandıktan sonra vardiyası olan kişiler, vardiyalarının kalanını tamamlamak üzere derhal işlerine dönecek. Vardiyası başlayacak kişiler de derhal çalışmalarına başlayacak.

Yazılım esnasında yalnızca önemli güvenlik çalışanlarının ve tıbbi ekibin dışarıda bulunma izni olduğunu bildiririz. Yazılım esnasında odasının dışında bulunan kişilerden tam bir yıldız düşülecektir. Bu durum, derecelendirmeleri iki yıldızda olan kişiler için işlerinin derhal sonlandırılması anlamına gelir.

Bu konudaki anlayışınız ve iş birliğiniz için teşekkür ederiz. Bunun hoş bir durum olmadığının farkındayız ve her zaman olduğu gibi bu sürecin en sorunsuz şekilde atlatılması için çalışacağız. Yardımlarınız için teşekkür ederiz.

PAXTON

Paxton –iki sahanda yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan– klasik kahvaltısının yerine bir protein barı tercih etti. Barı çiğnerken aklında tek bir düşünce vardı: Bugün dört yıldıza ulaşacağı gün olacaktı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Meşe lobisinde görevlendirilmişti ve bölge lideriydi, yani yapması gereken tek şey ihtiyaç olan her yeri görüp duyabilmek için herkesin iyice dağılmış olduğundan emin olmaktı. Görevlendirebileceği yirmi kişi vardı, bu da hayli hayli yeterdi. Vikram'a, yine onun hakkında Dobbs'a bir şeyler atıp tutma fırsatı vermek istemiyordu.

Lobi normale göre biraz daha az insanla doluydu. İnsanlar, muhtemelen günlerini odalarında geçirme zamanı yaklaştığı için vakitlerini direkt odalarında geçirmeye karar vermişlerdi. Birkaç kere etrafı dolaştı, aklına gelmeyen birkaç güzel gözetleme noktası buldu; ardından son kontroller için Vikram'la buluşmak üzere Yönetim'e doğru gitti.

Aynı konferans odasındalardı. Ortam yine sıkış tepişti ama Dobbs içeride olmayınca atmosfer sanki hafiflemiş gibiydi. Vikram en önde durup insanların doluşmasını bekledi. Oda nihayet tam kapasiteye ulaşınca ise insanların sohbetlerini bitirmelerini bekler gibi gözlerini onlara dikip baktı. Sanki insanlardan, konuşma sırası ondayken konuşmamayı akıl edebilecek kapasitede olmalarını bekliyormuş gibiydi.

"Pekâlâ," dedi oda nihayet sessizleşince. "Bugün büyük gün. Bunu size daha açık ne şekilde anlatırım bilmiyorum. İşi berbat ederseniz benim kıçımı riske atmış olursunuz. Bu durumda sizin kıçınızın da riske girdiğinden emin olmak zorunda kalırım. Kısa mesaj olayı için hepinizin cep telefonu numarasını aldım. Bir şey olduğu anda güncellemeleri yollayacağım. Bu mesajları herkes alacak, yani sizi alakadar eden bir şey değilse göz ardı edin. Birisi güvenlik alanından çıkarsa –"

Arkada biri, adamın *güvenlik alanı* tabirini kullanmasına kıkırdadı. Sanki bir bilimkurgu filmindelerdi de asit püskürten uzaylılar kapıları yumrukluyordu. Vikram duraksadı.

"Birisi güvenlik alanından çıkarsa rapor edip gözaltına alacaksınız. Önümüzdeki birkaç dakika sorularınızı yanıtlamak için burada olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Toplantının bittiğini belirtmek üzere ellerini çırptı. Birisi odaya hava girsin diye kapıyı iterek açtı. İnsanlar akın akın dışarı çıkmaya başladı. Paxton, adamla konuşmak zorunda kalmadan *iyi bir takım oyuncusuyumdur* mesajını vermek için Vikram'a başıyla selam verdi. Vikram ise yalnızca sert sert baktı.

Meşe'ye giderken yarı yolda BulutBağı titredi.

Yazılım güncellemesine bir saat kaldı. Aksi bir talimat almadıysanız lütfen odalarınıza gidin.

ZINNIA

Yazılım güncellemesine bir saat kaldı. Aksi bir talimat almadıysanız lütfen odalarınıza gidin.

Ardından:

Lütfen son teslimatınızı yapın.

Zinnia'nın önündeki raf kayarak durdu. Tepesinde, almakla görevli olduğu yapboz kutusu duruyordu. Emniyet kemerini takmaya zahmet etmeden yukarı tırmandı. Bunun sonucunun ne olacağını, ceza alıp almayacağını merak etti.

Yere, doğru şekilde inmekten daha önemli değildi ama bu.

Rafın tepesinde içinde yapbozların durduğu sepeti buldu, bir tanesini alıp BulutBağı'na kaydetti.

Ardından nefesini tuttu, döndü ve kendini havaya bıraktı.

Midesi kasıldı. Çenesini göğsüne yapıştırıp kollarını uzattı. Birini düşüşünü yavaşlatmak, diğerini ise omzunu yerinden çıkarmak için. Zaten Guadalajara'da yaptığı o işten beri gevşemiş haldeydi.

Yere indiği anda omzunun dönüp çıktığını hissetti. Sanki acıyı biraz olsun hafifletirmiş gibi derin bir nefes verip ciğerlerindeki tüm havayı dışarı bıraktı ama hafifletmedi. Dönüp

sırtının üzerine yattı; sol kolu bedenine bağlı ölü bir et parçası gibiydi. Acı, uyumsuz bir orkestra gibi bedenine yayıldı.

Nefes aldı. Nefes verdi. Acının tam ortasına, o kakofoniye bıraktı kendini. İçine dolmasına izin verdi. Acı öyle bir şeydi çünkü. İnsanlar onunla savaşacağım diye kendilerini paralardı. Aslında işin sırrı, onu geçici bir gerçeklik olarak kabul etmek ve başka bir şeye odaklanmaktı. Ayağa kalkmak gibi.

Birkaç kişi durmuştu. Sayıları çok değildi. Bir sürü insan son teslimatlarını yapmakla meşguldü. Zinnia sağlam koluyla yapboz kutusunu aldı, yakında olan taşıma bandına zar zor gitti; BulutBağı'nı kaldırdı ama yanda boş boş sallanan koluyla kurma koluna basamadığını fark edince başarana kadar çenesiyle bastırıp, "Acil durum. Yönetici," dedi.

Aldığı yol tariflerini izleyip hızla beyaz polo yakalı, sarışın, klasik anne tipli bir kadının yanına geldi. Kadın Zinnia'ya ve yanında sallanan koluna şöyle bir bakıp, "Yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordu.

"İyi olurdu, evet," dedi Zinnia. "Düştüm de."

"Emniyet kemerini kullanıyor muydun?"

"Hayır."

Kadın dudaklarını büzüştürüp tabletini kaldırdı. Zinnia'nın yakınına gelip BulutBağı'yla eşleşene kadar tabletini Zinnia'nın bileğine tuttu. Ardından cam yüzeye dokunup Zinnia'ya döndü. "Emniyet kemerini takmıyor olduğuna dair hızlıca bir imza almam gerekiyor."

Zinnia nefesini verdi. Odaklanacağı yeni bir şey daha çıkmıştı. Lanet olası bürokrasi. Sağlam elini kaldırıp –ki bu yazı yazdığı eli değildi– boş bölüme bir iki çizik attı. Kadın başını salladı ve kaza geçirmiş biri söz konusuyken olması gerekenden daha uzun bir süre bir şeyler yazdı.

"Sanırım beyin sarsıntısı geçirdim," dedi Zinnia, işlerin hızlanmasını umarak. "Başımı da vurdum."

"Bakım'a gitmek isteyeceksin sanırım?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Gidelim diye yapmamışlar mı?"

Kadın sert bir bakış attı. *Esprinin sırası değil*, gibi bir bakıştı bu.

Hadi canım, öyle mi dersin, diye düşündü Zinnia. Yine de tatlı dil, yılan falan, öyle bir şeyler lazımdı.

"Lütfen," dedi Zinnia.

"Yürüyebilir misin yoksa eşlik edilmesine ihtiyacın var mı?" diye sordu kadın.

Zinnia gözlerini devirdi. "Yürüyebilirim."

"Güzel." Tabletine dokundu. Zinnia'nın BulutBağı'nda yol tarifi belirdi. "Bu yolu izleyip acil durum aracına ulaşabilirsin."

Zinnia kadının hak ettiğini düşünmese de teşekkür etti. Bir mola odasıyla birkaç tuvaletin yanına konmuş acil durum araçlarının oraya varması çok sürmedi. Acil durum aracı tramvay vagonu boyutundaydı, içerisinde yataklar ve tıbbi ekipmanlar bulunuyordu ve hastane tesisine uzanan özel bir rayın üzerindeydi. Zinnia içeri girince genç, hafif kirli sakallı, yakışıklı bir adamı telefonuyla oynarken buldu. Adam, Zinnia'yı görünce telefonu cebine atıp neredeyse bir yatağın üzerinden sıçrayarak onu aracın ucunda karşıladı.

"İyi misin?" diye sordu adam.

"Düştüm," dedi Zinnia. "Omzum çıktı."

Adam Zinnia'yı yavaşça bir yatağa oturtmaya çalıştı. Zinnia karşı geldi. Hem omzu acıyordu hem de adam omzunu burada düzeltiverirse yerinden çıkarmış olmak hiçbir işe yaramamış olacaktı.

"Düzeltmeme izin vermen lazım," dedi adam. "Kasın spazm geçirir. Ne kadar uzun süre çıkık kalırsa geri takması o kadar zorlaşır."

"Hayır, gerçekten –" Zinnia konuşurken adam parmaklarını yerleştirdi ve her ne kadar Zinnia, o kadar kolay halledemeyeceğini düşünse de adam omzunu güzelce bir sıkıp döndürünce çat, omzu yerine oturdu. Bu kadar. Acı değişmiş, bir an için tuhaf bir şekilde güzel bir his vermişti, ardından giderek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azaldı ve yalnızca arka planda bir uğultu gibi kaldı. Zinnia yatağa yaslandı, kolunu dik bir şekilde kaldırdı, ön kolunu bir içe bir dışa kıvırdı.

"Bayağı başarılı," dedi etkilenmiş gibi.

"Bu vakalarla çok uğraşıyoruz," dedi adam. "Dur tahmin edeyim, emniyet kemerini takmıyordun?"

Zinnia güldü. "Tabii ki hayır."

Evine git, bir ibuprofen al, omzuna da buz koy. Bir şeyin kalmaz." Etrafına bakındı. "Ya da... daha rahatlatıcı bir şey almak istersen..."

Zinnia bir şeyleri denemeye açıktı ama şimdi sırası değildi. "Başımı da vurdum."

Adam göğüs cebinden bir kalem çıkardı, kenarına basınca kalemin ucunda ışık yandı. Kalemi Zinnia'nın gözlerinin önünde ileri geri gezdirip durdu; parlaklığı kadının içini gıcıklatmıştı. Adam başını iki yana salladı. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini sanmıyorum."

"Sanırım hastaneye gitsem daha iyi olabilir," dedi Zinnia. "Ne olur ne olmaz."

Adam yalnız olduklarından emin olmaya çalışır gibi etrafına bakındı. "Emin misin? Bak, ciddi bir şeyi takmıyormuşum gibi düşünme sakın ama bu ayakta da atlatabileceğin bir şey." Öne eğilip sesini alçalttı. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Anladım," dedi Zinnia. "Başım öldürüyor beni resmen, temkinli olmak istiyorum."

Adam başını sallayıp derin bir nefes verdi. Sanki tavsiyesini dinlemediği için üzülmüş gibiydi. Yatağın üzerine hafifçe vurdu. "Yat o zaman. Kemerini de tak."

Zinnia söyleneni yaparken adam, gözden kaybolup tramvayın kapalı bir bölmesi olan ön tarafına gitti. Zinnia yatağın kenarından sarkan bir emniyet kemeri buldu. Yatağa çıktı, kemeri üzerinden geçirip kilitledi. Tramvay kalktı ama o kadar usulca ilerliyordu ki sanki hareket etmiyor gibiydiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

PAXTON

Asansörün önündeki sıra uzadıkça uzamıştı; çalışanlardan kalan son grup da yazılım süresince evlerine kapanıp kalmak üzere hazırdı. Sanki bir gökkuşağı ezilmiş de bir öbek haline getirilmiş gibi duruyorlardı. Paxton, lobide tekrar dolanarak bütün mavililerin yerlerinde olduğundan emin oldu.

Paxton, iyi iş çıkarmayı önemsiyormuş gibi durduğundan gayriresmi yardımcısı yaptığı Masamba'yı buldu. Aksanı yüzünden insanlar Masamba'dan bir şeyleri tekrar söylemesini istiyorlardı ama Paxton onu gayet iyi anlayabiliyordu. Bu uzun, yapılı adama başıyla selam verip, "Tamam mısın?" diye sordu.

Masamba selam verdi. "Evet efendim, evet kaptan."

Paxton güldü. "Lütfen yapma şunu."

Adam anladığını belirtmek üzere yeniden selam verecekti ki kendini durdurdu. "Tamamdır."

Paxton'ın telefonu, Vikram'dan gelen bir mesajla cebince titredi.

Toplu mesajlaşmayı test ediyorum. Lütfen göz ardı edin.

Cep telefonu numarasının Vikram'da olmasından hoşlanmamıştı aslında ama neyse; en azından kendisi bir grup lideriydi, bir noktada durmak üzere görevlendirilmiş sıradan görevlilerden ya da daha kötüsü, odalarına gönderilenlerden değildi.

Kalabalık azaldı, asansör en fazla iki kere daha çalışınca lobi tamamen boşalmış olacaktı. Bir mesaj daha geldi.

Ambulans tramvaylarından biri hastaneye gidiyor. Onun dışında bütün tramvaylar durmuş ve hazır vaziyette. Mavililer, etrafı son bir kez kontrol edin.

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha geldi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Hastaneye giden hatun tam bir bebek ha. Gidip bir bakayım kendisine. Biraz sevgi göstereyim, ilgi falan vereyim.

Ardından:

Zinnia'nın resmi bulunan bir çalışan profili mesaj olarak gönderildi.

Paxton gözlerini kırpıştırdı. Bir yanlışlık olmalıydı. Vikram neden Zinnia'nın resmini paylaşmıştı?

Ardından:

Sistm haclendi. Hacklendi. dikkate almayın dikkate almayın son mesajı dikkate almayın. Vikram yollamadı onu tekrar ediyorum O MESAJI VİKRAM YOLLAMADI.

Paxton, sanki birileri sorularını yanıtlayabilirmiş gibi lobiye bakındı; Zinnia ambulansta mıydı? Yaralı mıydı? Durumu ne kadar kötüydü? Kontrol etmek için Yönetim'i ya da Bakım'ı arayabilirmiş gibi BulutBağı'na baktı ama kimi arayacağını bilmiyordu.

Son asansörler de çıkıyordu. Mavililer hariç lobi boştu. Paxton'ın bacağı kıpırdandı. Sanki vücudu hareket etmek istiyor, bunu da istem dışı bir titremeyle dışa vuruyordu.

Tramvaylar çalışmıyordu ama acil durum tramvaylarında hâlâ görevliler vardı ve çalışıyorlardı. Masamba'nın yanına gitti. "Amir sensin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Masamba başını iki yana salladı. "Bilmiyorum –"

"Arkadaşım hastaneye kaldırılmış. İyi olduğundan emin olmam lazım."

Adam selam verecekti; kendini durdurur gibi oldu, omuzlarını silkip selamını verdi. "Anlıyorum. Git yapman gerekeni yap."

"Sağ ol," dedi Paxton. Adamın omzuna hafifçe vurup en yakın acil durum aracı bölgesine doğru koştu.

CLAIRE WELLS'TEN BİR MESAJ

Bir kadın masada oturuyor. Sanki bir alev gibi parlak kızıl saçlı. Masa büyük, ağır ve ışıl ışıl. Üzerinde hiçbir eşya olmayan bir açıklama yapma masası. Masanın arkasında ormanlık bir alanı gösteren pencere. Yapraksız, çıplak ağaçlar.

Kadın ellerini masanın üzerinde birleştirmiş. Bir gülümsemenin nasıl yorumlanabileceğini anlamayan biri gibi gülümsüyor. Çocuğa konuşur gibi kelimelerini özenle vurgulayarak, tonlamasını düşürerek konuşuyor.

Merhaba. Ben Claire Wells. Bu videoyu kapatamayacağınız için özür dileyerek başlamak istiyorum. Yazılım güncellemesi sırasında birkaç dakika özgür kalmak istediğinizi biliyorum ancak dürüst olmak gerekirse hepinizle görüşemeyeceğim için bunun kendimi tanıtmanın en hızlı ve etkili yolu olacağını düşündüm. Söz veriyorum çok vaktinizi almayacağım.

Hepiniz babamı tanıyor, ne harika bir adam olduğunu biliyorsunuz. Bunun ailem için inanılmaz zor bir dönem olduğunu da biliyorsunuz. Babam beni, işler kötüye gittiğinde bile hep yola devam etmek üzere yetiştirdi, bu nedenle her ne kadar babam bayrağı devrediyor olsa da Bulut'u tıpkı onun yaptığı gibi yönetmeyi planladığımı söylemek istiyorum.

Bir aileymişiz gibi yani.

AnaBulut tesislerini ziyaret etmeyi seven babam gibi ben de gelecek aylarda aynı şeyi yapmayı umuyorum. Hatta veda turunun bir kısmında ona katılacağım. Beni görecek olursanız selam vermekten çekinmeyin!

Claire elini kaldırıp abartılı, tuhaf bir şekilde el sallar.

Vakit ayırdığınız için teşekkürler. Vaktinizi aldığım için tekrar özür dilerim.

ZINNIA

Tramvay küçük bir istasyonda durdu. Zinnia, "Rahatlamakla ilgili bir şey söylemiştin?" diye sordu.

Oblivion işe yarayabilirdi. Bir pazarlık aracı olarak, satıcıların arasına karışabilmek için ya da sadece gece kendinden geçmek üzere. Hazırda bulundurmaktan bir şey olmazdı.

Tramvay sürücüsü etrafına bakıp yalnız olduklarından emin oldu. Cebine uzanıp eliyle Zinnia'nın avucuna küçük, kare bir şey yapıştırdı. "Adım Jonathan. Salı günleri Yaşa-Oyna'da bulabilirsin beni."

"Ne kadar?" diye sordu Zinnia, elini cebine koyarken.

"İlki bedava."

Adama BulutBağı engelleme olayını sormak istedi ama yeri de zamanı da değildi. Başka bir zaman bu konuya dönebilirdi. "Sağ ol."

Jonathan hafif gülümsedi. "Kırmızı çizgiyi takip et."

Cilalı beton zeminde kırmızı bir şerit vardı. Zinnia, uzun bir koridor boyunca onu takip edince bağlamalı ayak destek direklerinden ve sıra sıra cam bölmelerden bir labirente dönmüş geniş bir odaya vardı. Bölmelerden yalnızca birinde bir görevli duruyordu, sırada da birkaç kişi vardı. Zinnia bu dolambaçlı yolu yürüyüp sonuna vardı.

Önünde üç kişi vardı. Biri yaşlı bir adamdı; kafasındaki yara kanıyor, adam kana bulanmış bir öbek tuvalet kâğıdını alnına bastırmış tutuyordu. İkincisi karnını tutan, sancıdan iki büklüm olmuş bir kızdı. Cam bölmenin önünde durmuş,

görevliyle konuşan adamsa tam bir yoksunluk vakasıydı; tere boğulmuştu ve titreyip duruyordu.

Mağara adamına benzeyen bir tip camın arkasında oturmuş herkesle hızlıca ilgileniyordu. Zinnia'ya geldiğinde iç çekip gözlerini devirdi; uğraşması gereken biri daha olduğuna şaşırmış, hatta dehşete düşmüştü sanki.

"Hastalığınız?" diye sordu adam.

"Omzum çıktı," dedi Zinnia. "Başımı vurdum. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim."

Zinnia tarayıcı diske saatini okutmak için kolunu kaldırdı ama ekranın kararmış olduğunu gördü. Soldan sağa ağır ağır ilerleyen gri bir çizgi vardı üzerinde.

Adam başını iki yana salladı. "Sanırım eski usul yapmamız gerekecek. Çalışan kimlik numaranız?"

Zinnia, numarasını ezbere söyledi ve adamın bunu bilgisayara yazışını izledi. Tahmin ettiği gibi hastane bilgisayarları hâlâ çalışıyordu. Tam isabet.

Camın arkasındaki adam başını iki yana salladı. "Kemeri takmıyormuşsunuz."

"Biliyorum," dedi Zinnia. "Artık girebilir miyim? Başım acıyor."

Adam yazmaya devam etti; eli klavyenin üzerinde oradan oraya atlıyordu. Kısa bir süre sonra, "Lütfen altı numaralı odaya geçin," dedi, "On yedinci yatak. Biri kısa süre içinde sizinle ilgilenecek."

Adamın *kısa* deyişi, bekleyişinin hiç de kısa sürmeyeceğini kesinleştirmişti. Zinnia, cam bölmelerin sonundaki döner kapıdan geçip yanlışlıkla temizlik malzemesi dökülmüş gibi kokan uzun bir koridoru yürüdü. Zemin o kadar temizdi ki spor ayakkabıları gıcırdıyordu. Etrafta, üzerine mavi renkte boyanmış kocaman numaralar olan gri kapılar sıra sıra dizilmişti.

Altıncı kapı, yataklarla ve perdelerle dolu uzun bir odaya açıldı. Perdelerin çoğu çekilmiş, yataklarınsa çoğu boştu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Odanın sonundan sağa dönülüyordu. İçeride iki kişi daha vardı: iki büklüm olmuş kız şimdi yan yattığı için biraz daha iyi duruyordu; bir de ayaklarını çaprazlamış, telefonuyla oynayan genç bir adam.

Zinnia on yedinci yatağa gidip üzerine yattı. Dar bir yataktı ve sanki bir taş parçasının üzeri incecik süngerle kaplanmış gibiydi. Etrafına bakınca hemen karşısındaki duvara gömülü bir bilgisayar bulunduğunu fark etti, altında küçük bir terminal de vardı – bir de tekerlekli bir sandalye ile bir klavye. Fena değildi ama yatağının hemen karşısında olması onu rahatsız etmişti; fazla yakındaydı.

Telefonuyla oynayan adamın saçları kazınmış, hafif kirli sakalı açık yeşile boyanmıştı ve kafatasının üzerinde de orman yeşili lekeler vardı. Zinnia ona seslendi. "Hey."

Adam başını telefonundan kaldırmadı.

"Hey!"

Adam yine dönmedi, telefonuyla oynamayı da bırakmadı ama cevap verir gibi tek kaşını kaldırdı.

"Buraya en son bir hemşire uğrayalı ne kadar oldu?" diye sordu Zinnia.

"En az bir saat," dedi adam. "Güncelleme bitip de tam kadro çalışılmaya başlayana kadar bize bakacaklarını sanmıyorum."

"İyi," dedi Zinnia. "Bekleyeceksem biraz kestireceğim o zaman."

Adam hafif omuz silkti. *Ne yaparsan yap*, der gibiydi.

Zinnia yatağın etrafındaki perdeyi çekti, yere inip askeriye usulü sürünmeye başladı. Yatakların altından geçip koridora doğru ilerledi; karnıyla derdi olan kızın yatağının altından geçerken ekstra yavaş süründü. O sürünmeye devam ettikçe omzu da yerinde daha fazla gıcırdıyordu ama bunu göz ardı etti.

Köşede durup koridora baktı. Etrafta hiç ayak yoktu. Yerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu için yatakların dolu olup olmadığını göremiyordu, bu da hiç hoşuna gitmiyordu. O yüzden köşeyi döneceği yerde kendini iyice duvara yanaştırdı.

Bir hemşire tablet bilgisayarında bir şeylere basıyordu. Yataklardan biri doluydu; üzerindeki kişi cenin pozisyonunda, çarşafa sarılı halde yatıyor, öte tarafa bakıyordu.

Zinnia hemen kendini geri çekti. Gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı, sonra köşeyi dönüp koridorda hızla yürümeye başladı. Kahverengi kıvırcık saçlı, Latin bir kadın olan hemşire başını kaldırıp baktı ve, "Affedersin tatlım, az sonra geliyorum," dedi.

"Aslına bakarsanız oraya gidiyordum," dedi Zinnia, kadınlar tuvaletine işaret ederek. "Ama bilseniz iyi olur, köşeyi dönünce orada yatan kız bayağı ağrı çekiyor."

Hemşire başını salladı, tableti bıraktı. "Tabii. Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Zinnia. "Onu bir kontrol edebilir misiniz?"

Hemşire giderken ayakkabıları zeminde gıcırdadı. Zinnia onun gözden kaybolmasını bekledi, elini cebine atıp köstebeği çıkardı. Koridorda ilerleyip bilgisayarlarla dolu yuvarlak bir masa buldu. Hepsi hâlâ çalışıyordu. Kendine en yakın olanı seçti, arkadaki boş bir USB girişine köstebeği taktı.

Duyamıyordu, göremiyordu ama neredeyse hissedebiliyordu – bu özel yapım kötü amaçlı yazılımı sistemi aşıyor, ihtiyacı olan bilgiyi çıkarıyordu.

Tuvalete doğru dönüp aklından saymaya başladı.

1:00

:59

:58

:57

Ağır bir şey kafatasının arkasına çarptığı anda rakamlar kayboluverdi.

Sert bir şekilde yere düştü; ellerini son anda kaldırıp yü-

züstü çakılmaktan kurtarmıştı kendini. Yerde takla attı; tek ayağı yerde, tek ayağı havada pozisyon aldı.

Rick başında duruyordu. Yüzü kıpkırmızı, şişmiş ve sargıyla sarılmıştı. Serum demirini bir beysbol sopasıymış gibi kuşanmıştı.

Zinnia kendini geri itip uzaklaşmaya çalıştı ve sert bir yüzeye çarptı. Hemşirenin yanındaki yatakta yatan o olmalıydı.

"Siktiğimin orospusu," dedi adam demiri başının üzerine kaldırıp savurmaya hazırlanırken.

Zinnia ayağını adamın taşaklarına vurdu. Darbenin altında ezildiler. Adam iki büklüm olduğu sırada Zinnia ayağa kalkmaya çalıştı ama bu daracık, saçma yerde yine düştü. Adam çoktan dengesini biraz toparlayabilmişti; ayağını savurup Zinnia'nın çenesine isabet ettirdi.

Zinnia'nın başında yıldızlar dönmeye başladı. Yuvarlandı, süründü, aralarındaki mesafeyi açabilmek için elinden geleni yaptı ama her şey boka sarmak üzereydi, daha da kötüsü, bu onun hatasıydı.

Öfkeyi kendinden uzaklaştırdı, onun yerine adama yönlendirdi.

Rick ayağa kalkarken Zinnia da bir dizinin üzerine kalktı. Bir lazımlığı kaptığı gibi adama doğru savurdu. Lazımlık adamın yüzüne çarptı; ağır değildi ama hiç değilse adamı ansızın yakalamıştı ki bu da onu düşürmek için yeterliydi. Zinnia köstebeği almak istedi ama yeterince zamanın geçip geçmediğinden emin olamadı. Muhtemelen geçmemişti; adrenalin zamanı uzatırdı. Köstebeği taktığı sırada duvardaki saate bakmış olmalıydı.

Yeniden ayağa kalktı. Rick kütüğün tekiydi. Göt herifin tekiydi. Yine de iyi bir darbe sallamıştı – Zinnia'nın gerçekten bir beyin sarsıntısı oluşmuş olabilirdi şu an, sallanan bir kayıktaymış gibi hissediyordu çünkü.

Arkasına baktı. Hiç hemşire yoktu. Belki de ses çok uzağa

gitmiyordu. Belki de kadın aradan çekilmişti. Belki de korkmuştu. Dönünce Rick'in ayağa kalkmakta olduğunu gördü; hemen atılıp dizini adamın yüzüne geçirdi, adamın kafası geri uçtu. Adam bir yatağı da devirerek yere yığıldı. Zinnia etrafa bakıp onu bağlamak için kullanabileceği bir şey, herhangi bir şey aradı ama hiçbir şey yoktu.

Kemeri. O işe yarayabilirdi. Kemerini çıkarıp şaklattı ama Rick, ayağını uzatıp onu düşürdü. Zinnia kafasına yediği darbeden hâlâ sersem gibiydi; mantıklı kararlar veremiyordu. Yanına doğru dönünce kendini yine bir yatağın dibinde buldu; burası gerçekten ama gerçekten bir kavgaya göre tasarlanmamıştı. Rick ayağa kalkmış, bu sefer hemşirenin oturduğu tabureyi havaya kaldırmıştı.

Tabure kendisine doğru yöneldiği sırada Zinnia kollarını kaldırdı. Başını korumak için ön kollarını feda etmişti.

Bu fena acıtacaktı.

"Hey!"

Zinnia bu sesi tanıyordu. Daha adamı görmeden o olduğunu anlamıştı. Paxton, Rick'in üzerine atladığı gibi iki adam yere düştüler. Zinnia hemen geriledi, Paxton'ın Rick'in üzerine çıkışını, kendisine bakmadığını gördü; adam elini yumruk yapıp, Rick'in yüzüne geçirdi. Bir balkabağı yere yapışmış gibi bir ses çıkmıştı.

Sona geliyorlardı işte; bu olaydan sonra Paxton onu gözünün önünden ayırmayacaktı. Hemşire geri gelecekti. O yüzden Zinnia, kafasının içinde çarpıp duran beynini yok saydı, kendini yerden itip ayağa kalktı, bilgisayar terminaline koştu, yeterince zamanın geçtiğini ve köstebeğin gidip işini yapıp geri geldiğini umdu.

Köstebeği tuttu.

Dönüp Paxton'a baktı; iki büklüm olmuş, Rick ise altında yüzüstü yatıyordu.

Paxton, Zinnia'ya bakıyordu.

PAXTON

Paxton cam bölmenin önünde durdu. Arkasındaki yaşlı adam kucağındaki bir şeye bakıyordu. Paxton avucunu cama öyle sert koydu ki cam titredi. Adam irkildi; neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"Zinnia adında bir kadın buraya geldi mi?"

Adam kafası karışmış gibi bir ifadeyle cevap verdi.

Paxton elini çenesine doğru kaldırdı. "Şu boylarda. Esmer tenli. Güzel."

Adam başını salladı, kapılara doğru işaret etti. "Biraz önce yolladım içeri. Altıncı oda sanırım."

"Teşekkürler."

Paxton çifte kapıdan hızla geçip yataklardan oluşan uzun bir koridora geldi. Yataklardan birinde telefonuna bakan suratsız bir genç vardı ve nükleer patlama harici hiçbir şey dikkatini çekebilecek gibi değildi. Biraz uzağındaki yatakta bir kız yatıyor, acı içinde kıvranıyordu; yanında da bir hemşire, sanki bir şeyden saklanmaya çalışıyormuş gibi yere çömelmişti. Hemşire Paxton'a bakınca öyle rahatladı ki neredeyse bayılacaktı. "Tanrıya şükür buradasınız. Şurada bir şeyler oluyor."

"Nerede?" diye sordu Paxton.

Koridorun sonundan, köşeden bir vurma sesi geldi. Koridoru koşup dönünce bir adamın bir tabureyi havaya kaldırmış, birine fırlatmak üzere olduğunu gördü. Yerdekiyse yüzü kan içindeki Zinnia'ydı.

Paxton'ın gözünü kan bürüdü. Adamın üzerine atılıp tüm ağırlığını verdi. Paxton'ın da canı acımıştı ama diğer adamın canı daha fazla acımıştı. Birbirleriyle boğuşup oradan oraya yuvarlandılar, nihayet Paxton adamın üzerine çıkabildi.

Bu gibi durumlarda yapılacak en iyi şey kişiyi bağlayıp yardım gelene kadar beklemekti.

Sanki bu durumda bu bir seçenek olabilirmiş gibi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Elini yumruk yaptığı gibi adamın yüzüne geçirdi. Gözleri irileşti, sonra bir anlık parladı, sanki bir ışık sönmüş gibi. Bir an sonra Paxton elindeki hissi fark etti. Acı eklemlerinden dirseğine kadar yükseldi. Bir şeyi kırmış bile olabilirdi.

Kontrol etmek için Zinnia'ya dönünce kadının ayağa kalkmış olduğunu, bilgisayarların orada, ekranlardan birindeki bir şeyi kurcaladığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Paxton.

Zinnia döndü. Ona baktı. Kafası karışıktı. Üzgün müydü? Canı mı yanıyordu? Paxton anlayamamıştı. Tekrar sormak üzereydi.

Derken Zinnia bayıldı.

ZINNIA

Zinnia, başını koruyabileceği bir şekilde yere yığıldı. Paxton'ın yanına koşmasına, onu tutup sarsmasına, endişelenip üzülmesine izin verdi. Ağzının içine, hemen üst dişinin arkasına koyduğu, damağına yapışan çipi unutturmayı umuyordu çünkü.

Aslında cebine koymayı düşünmüştü ama üzerini ararlar ya da hastaneye yatırılması gerekir de kıyafetlerini vermek zorunda kalır diye ya da buna benzer başka milyonlarca sebepten ötürü bir şey olur da kaybolur diye korkmuştu. O durumda işi bırakıp yürüyüp gitse bile olurdu çünkü artık her şey biraz fazla gelmeye başlamıştı.

Çip setlerini işte tam da bu sebepten suya dayanıklı yapmıştı; biraz daha pahalı oluyordu ama buna her zaman değerdi. Cebindeki oblivion hâlâ duruyordu ama onu kaybetmeyi göze alabilirdi.

Paxton yardım çağırmak için koştu. Zinnia, Rick'e bir bakış attı. Adam hâlâ yerdeydi.

Onu, takip cihazını yerleştirirken görmüş olmalıydı. Olay

adam için bayağı kötüleşmek üzereydi zaten, yönetim de işin içine girecekti üstelik. Bir güvenlik görevlisi, adamın bir kadına saldırdığına tanık olmuştu sonuçta. Böyle bir olaydan öyle elini kolunu sallaya sallaya kurtulamazdın.

Gerçi Cynthia'nın anlattığına göre adamın tacizleri biliniyordu. O halde şirkette sağlam bir yeri mi vardı acaba? Bu süreçte onu koruyabilecek bir konumda mıydı?

Durumunu kurtarmak için Zinnia hakkında bilgi vermeye çalışır mıydı?

Masanın üzerinde bir makas vardı. Zinnia zihninin içinde görebiliyordu onu şimdi. Boğuşma sırasında görmüş, uzanmaya çalışmıştı hatta ama her şey çok hızlı ilerliyordu. Tutma yeri sarı plastiktendi. Körelmiş, sanki kolayca kırılabilirmiş gibi duruyordu ama boğazdaki deri de zaten narin bir zardan oluyordu. Adamın kendine geldiğini, ona yeniden saldırmaya çalıştığını iddia edebilirdi.

O ayağa kalkamadan Paxton, yanında hemşire ve sırık gibi, saçları sıfıra vurulmuş mavili bir adamla köşeyi döndü. Zinnia gözlerini kapayıp bayılmış numarası yapmaya devam etti.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu Paxton.

"Ben sadece... şey..." dedi diğer mavili.

"Sen sadece ne?" diye sordu Paxton. "Uyukluyor muydun iş başında?"

"Lütfen..."

"Bana 'lütfen' falan deme. Nasıl sıçtığının haddi hesabı yok. Kadın öldürülebilirdi burada."

Zinnia yeniden Paxton'ın ellerini, ardından daha küçük elleri; muhtemelen hemşireninkileri hissetti. Kırık çıkık var mı diye bakıp kontrol ediyor, gözkapaklarını aralıyorlardı. Zinnia avucunu alnına koyup gözlerini kırpıştırdı. Ayağa kalkmasına yardım edip onu bir yatağa yatırdılar. Paxton, "İyi misin?" diye sordu.

Zinnia, adamın düşüncelerini anlayamamıştı. Endişeliydi,

evet; o kadarını anlamıştı. Bu da iyi bir başlangıçtı. "Evet," dedi. "Sadece... Yani iyiyim."

Zinnia'nın saati titrediği anda Paxton da kendininkine baktı. Güncelleme tamamlanmıştı; BulutBağı'nın üzerinde bir gülen yüz belirdi, ardından kaybolup yerine normal saat görünümünü bıraktı.

Zinnia'nınki şöyle demişti: *Lütfen vardiyanıza geri dönün.*

Paxton da onun saatine baktı. "Boş ver onu." Hemşireye döndü. "Gözünüzü üzerinden ayırmayın." Ardından kenara çekilip BulutBağı'na konuşmaya başladı. Zinnia'dan uzaklaştığı için ne söylediği duyulmuyordu.

Hemşire, Zinnia'nın gözlerine cep fenerini tuttu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Bilmiyorum."

"Ağrın için bir şeyler ister misin?"

"Hayır." Tabii ki ağrısı için bir şeyler isterdi. Cebindeki şeyden koca bir avuç atmak isterdi mesela. Yine de kafasını uyuşturmanın sırası değildi şimdi.

Paxton yeniden yanında belirdi. "Patronum birkaç dakika içinde burada olacak. Dediğine göre bir sürü olay yaşanmış Ama önce, şunu sormalıyım; bu herifin sana neden saldırdığını biliyor musun?"

Zinnia hayır demeyi düşündü. Rastgele bir olay olduğunu, beklenmedik olduğunu söyleyebilirdi. Öyle söylemeyi de tercih ederdi çünkü böylece duşta yaşananlardan, sanki başka seçeneği olmayan zayıf bir zavallıcıkmış gibi Rick'in taleplerine boyun eğdiğinden bahsetmemiş olurdu.

Çip hâlâ ağzındaydı ve Paxton'ın aklının o konuya kaymasını istemiyordu.

O yüzden olanları ona anlattı.

Rick'in burada olmasına aslında kendisinin sebep olduğu kısmı atladı ama hikâye yine de işlevini görmüştü çünkü Paxton'ın da hemşirenin de yüzü giderek daha çok düşmüştü.

Özellikle Paxton sürekli, yerde sırtüstü yatmış tavana bakan, artık işinin bittiğini bilen Rick'e dönüp duruyordu. Gidip botlarını adamın yüzüne geçirmemek için kendi kendine savaşması gerekmişti neredeyse.

Zinnia'nın anlatması bitince Paxton, "Bana söylemeliydin," dedi.

Söyleyiş tarzı sanki onu azarlıyor gibiydi ki bu da Zinnia'nın hoşuna gitmemişti.

"Bazen bir şeyleri fazla kurcalamamak en iyisidir," dedi.

Paxton başını iki yana salladı. "Bana söylemeliydin."

Bu sefer sözleri çok daha üzgün çıkmıştı. Zinnia'nın midesinde karmaşık duygular uyandı. Kendi kendine bile tarif edemediği ama hoşlanmadığını bildiği duygular.

O andan sonra oda insan kaynamaya başladı. Sorular havada uçuşuyordu. Rick de bir yatağa alınıp bağlanmıştı. Yüzüne meteorlar yağmış gibi duran, ten rengi üniformalı yaşlı bir adam –kötü şöhretli Dobbs– olanlara dair Zinnia'ya sorular soruyordu. Herhangi bir yargı vesaire yoktu adamda, yalnızca hikâyeyi duymak istiyordu. Zinnia, olayların kendisi için en iyi olan versiyonunu anlattı, bu esnada da sorulan sorulardan ve etrafındaki konuşmalardan yaşananlara dair parçaları birleştirdi.

Hastanede görevlendirilen güvenlik memuru Goransson, başka işlerle uğraşıyordu ya da bir odada uyukluyordu. Dobbs, yazılım sürecinden sorumlu güvenlik görevlisinin; Zinnia'nın Bakım'a kabul edildiğinde işaretlenen profiline erişim sağladığını, sonra kadın hakkında kaba bir şeyler yazdığı bir mesajı attığını itiraf etti. Adam mesajı aslında tek bir kişiye atmak istemiş ama yanlışlıkla bütün güvenlik ekibinin olduğu mesaj zincirine yollamıştı.

Paxton da bu sayede tam zamanında oraya varabilmişti.

Rick'e karşı yaptığı suçlamayı ciddiye almışlar gibi duruyordu. Kurban rolünü oynamaktan nefret ediyordu aslında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama en azından adam yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Tam bunu başarılar listesinin altına ekleyecekti ki adamın tekerlekli yatakla birlikte hastane kanadından çıkarılırken, "Sorun ona! *Sorsanıza*!" diye bağırdığını duydu.

Odanın diğer köşesinde Rick'le konuşan Dobbs başını eğip elini kalçalarına koydu ve hafif ileri geri sallandı, ardından Zinnia'nın yanına geldi.

"Bunu soracağım için üzgünüm ama," dedi adam, "seni bulduğunda bilgisayarlardan birini kurcaladığını söylüyor. Böyle bok kafalılara inanma eğiliminde değilimdir ama en azından sormak zorundayım."

Zinnia, çipin yanağının kenarına batan keskin uçlarını hissetti.

"Tuvalete gidiyordum, o sırada vurdu bana," dedi Zinnia. "Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Dobbs bu cevaptan mutlu olmuş gibi başını salladı. Adamın omzunun üzerinden Paxton, Zinnia'ya bakıyordu ve Zinnia, Paxton'ın bakışlarından hiç hoşlanmamıştı.

PAXTON

Dobbs, ellerini kalçasına koyup yumruklarını öyle bir bastırdı ki sanki ellerini kendi vücudunun içinden geçirmeye çalışıyor gibiydi.

"Siktiğimin aptalı şu Vikram," dedi Dobbs. "Bu olaydan sonra bitti işi. Goransson'un da." İç çekti, hastane kanadındaki karmaşaya baktı. "Sana henüz karar veremedim ama."

"Efendim?" diye sordu Paxton.

"Bölgeni terk ettin," dedi adam. "Doğruyu söyle bana. Bu kadınla aranızda bir şey mi var?"

"Görüşüyorduk, evet," dedi Paxton.

Dobbs başını salladı. "Güzel."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bu onaylama Paxton'ın kızarmasına sebep oldu.

"Önemli bir görev esnasında bölgeni terk ettin," dedi Dobbs. "Yine de etmemiş olsaydın bu bok kafalı zavallı, kadının beynini patlatmış olabilirdi."

"O adama gelince," dedi Paxton. "Zinnia adamın bunu sürekli yaptığını söyledi. Hakkında tutulmuş hiç şikâyet raporu var mı? Ya da onun gibi bir şey?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Dobbs. "İyice bir bakmak lazım. Sistem daha yeni geri geldi."

"Bu büyük bir sorun olabilir yalnız çünkü eğer bu adam bunu alışkanlık haline getirmişse emin ol onu buradan attırıp hapishaneye tıktıracak kadar büyük olay çıkarırım."

Dobbs, aklında bir şeyle usul usul başını salladı. Paxton adamın neyi düşündüğünden emin değildi. Çinceyi anlamak Dobbs'u anlamaktan daha kolaydı resmen. Bir an sonra Dobbs, Paxton'a yaklaşıp sesini alçaltarak yeniden konuştu. "Yapmanı istediğim bir şey var. Dinliyor musun?"

"Dinliyorum."

"Bir ekip oyuncusu olmanı istiyorum. Bir ekip oyuncusu olabilir misin?"

"Nasıl?"

"Kadınına bu olayın icabına bakılacağını söylemeni istiyorum," dedi. "Bu piç kurusu önümüzdeki on dakika içinde Bulut'tan atılacak ve ülkenin hiçbir yerinde işe alınamaz konuma gelecek. Vikram da bir bedel ödeyecek ama bunun karşılığında bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Nedir?"

"Kadın olay çıkartmasın. Şu an için biraz üzgündür eminim, kötü de hissediyordur, işte bu noktada sen devreye gireceksin." Dobbs elini Paxton'ın omzuna koydu. "Olur da böyle yapmak isterse diye, bu savaşa devam etmenin nasıl bir bela olacağını anlatmanı istiyorum ona. Önemli olan, adalet yerini bulacak ama herkesin hayatını daha kolaylaştıracak şekilde."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton'ın ağzı sanki kumla doldu. İlk içgüdüsü Dobbs'a siktirip gitmesini söylemekti. Derin bir nefes alıp mantıklı bir şekilde düşündü.

Duygusal bağını bir kenara bırakınca olayın büyümemesini sağlamak mantıklı geliyordu.

Sanki Zinnia'ya ihanet ediyormuş gibi hissetmişti. Ona oturup elini kolunu bağlamasını, susmasını söylemek... ya kadın öyle yapmak istemiyorsa? Ya yapmak istediği tam da olay çıkarmaksa? Onun, bunun önüne geçmeye hakkı yoktu.

"Sence halledebilir misin bunu?" diye sordu Dobbs.

"Elimden geleni yapacağım."

Dobbs adamın omzunu sıktı. "Sağ ol, evlat. Bunu unutmayacağım. Hadi kadınının yanına git şimdi. İyi olduğundan emin ol. İkiniz de izinlisiniz, hem bugün hem de yarın, tamam?"

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Hediyem olsun size. İkiniz de yeterince şey yaşadınız."

Paxton kendisinin tam olarak ne yaşadığından emin değildi ama izinli olmaktan mutlu olmuştu. Gülümsediği fark etmeden gülümsedi, sonra hemen bu ifadeyi yüzünden sildi. Dobbs başını sallayıp başka bir ateşi söndürmek üzere uzaklaştı.

Adam yanına gittiğinde Zinnia yatağın kenarında duruyordu. Yaralı insanların yaptığı gibi sanki birazcık hızlı hareket etse kırılıverecekmişçesine özenle hareket ediyordu. Gözünün altında bir morartı belirginleşmeye başlamıştı, yanağındaysa bir çizik vardı. El eklemleri sargıyla sarılmış haldeydi ki bu da Paxton'a kendi zonklayan yumruğunu hatırlattı. Paxton yumruğunu esnetti. Canı hâlâ yanıyordu ama muhtemelen bir şey kırılmamıştı.

"Eh," dedi Paxton. "Ne gündü ama, ha?"

Zinnia'nın dudağı kıvrıldı. Göğsü bir kahkahayla sarsıldı

ama ağzından hiç ses çıkmamış, yalnızca ufak nefesler vermişti. "Öyle de denebilir."

"Her şey halledildi," dedi Paxton. "Bugün ve yarın izinlisin. Doktorun, çıkabileceğini söylediğini duydum. Buradan defolup gitmek ister misin?"

"Evet," dedi Zinnia. "İyi olur."

Paxton, onu öpme dürtüsünü, kolunu omzuna atma dürtüsünü, o ortamda uygunsuz kaçacak daha milyonlarca şeyin herhangi birini yapma dürtüsünü göz ardı etti. Yine de Zinnia tutsun diye kolunu uzattı; en azından ufak bir destek sunsa bir şey olmazdı herhalde. Paxton, etrafta biriken insanların arasından kendilerine yol açtı.

Tramvaya gittiler. Zinnia'nın yüzündeki morluk gizlenecek gibi değildi. Bir güvenlik görevlisi tarafından eşlik edilen, morluklar içinde bir kadın... İnsanlar elbette bakacaktı onlara.

Akçaağaç'a varıp Zinnia'nın odasına çıktılar. Zinnia içeri girdiği sırada Paxton bir an için gitmeyi, onu biraz yalnız bırakmayı düşündü ama Zinnia, o da girsin diye kapıyı tutunca içeri girdi. Zinnia tezgâha yaslanıp tişörtünü, ardından da sutyenini çıkardı, elini vücudunda gezdirip morluk ya da başka yaralar var mı diye baktı. Paxton gözünü kaçırmıştı. Öyle yapması gerektiğinden değil de kabalık olurmuş gibi hissetmişti işte, yaşanan olayları düşününce.

Birkaç dakika sonra, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Birkaç yüz votka ve bir kova dondurma."

"Dondurmayı halledebilirim." Paxton duraksadı. "Ama o bayağı fazla votka eder."

"Votkayla dondurma beni dünyanın en mutlu insanı eder şu an."

"Tamamdır," dedi Paxton. Daireden çıkıp kordona gitti; o küçük alandan çıktığı için mutluydu. Yapmak istemediği konuşmalar vardı çünkü. En azından şimdilik yapmak istemediği konuşmalar. Önce içki dükkânına gidip votkayı aldı, keşke

hangi markayı tercih ettiğini sorsaydım diye düşündü ama sonra Zinnia'nın, barda genellikle sipariş ettiği markayı hatırlayıp ondan aldı. Ardından dondurma almak için markete gitti –o kolaydı işte; Zinnia çikolata parçacıklı, kurabiye aromalı olanlarını seviyordu– kendine de bir hazır sandviç aldı.

Bütün bu zaman boyunca da kafası susmamıştı. Şimdi Zinnia'yı, Dobbs'un her şeyi halledeceğine ve o piçin resmi kanallar üzerinden peşine düşme fikrini kafasından atmaya ikna etmesi gerekiyordu.

Onun da ötesinde, kafasında oturmayan bir şeyler vardı.

Rick denen o herif, adam ona saldırmadan önce Zinnia'nın bir bilgisayarı kurcaladığını söylemişti. Paxton da Rick'e vurduktan sonra Zinnia'ya döndüğünde onu, bilgisayarın orada durmuş bir şeyler yaparken gördüğünü inkâr edemezdi.

Zinnia'nın yüzünde, sanki adam onun işini bölmüş gibi bir ifade vardı.

Sonra o nokta olayı ve BulutNoktası'nın kapağı.

Ufacık şeyler, ufacık parmaklar beynini kurcalayıp duruyordu.

ZINNIA

Zinnia köstebeği yanağından çıkarıp dizüstü bilgisayarına atıldı. İçki alınabilecek en yakın yer kordonun ortasındaydı, yani Paxton geri gelene kadar en az on dakikası vardı ve bekleyemiyordu. Bilmeye ihtiyacı vardı Rick'in o aptal darbeyle kendisine bir tane geçirmiş olmasının verdiği utancı ve öfkeyi bastırabilecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

Çipi kuruttu, bilgisayarına taktı ve birkaç saniye çalışmasını bekledi. Bu böceği, benzer türdeki dosyaları farklı klasörlere koyacak şekilde tasarlamıştı ki birbirlerinden ayrılabilmeleri daha kolay olsun.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia, daha ziyade haritalarla ilgili olan klasörle ilgileniyordu. Dosyayı açıp nefesini tutmuş halde parmaklarıyla ekranı iterek aşağı indi. Elektrik şemaları. Su tesisatları. Pek işe yaramazdı bunlar. Nihayet tramvay sistemine geldi. Yanlış bir şeyler vardı bunda. Bulut'un her yanına yapıştırılmış haritalardakinden farklı bir şey vardı.

Su, atık ve enerji işleme tesisleri, yerleşkenin güneydoğu köşesine sıkıştırılmıştı; bu sıkış tepiş binalara giden tramvay Gelenler'den çıkıyor ama sistemin geri kalanına bağlanmıyordu.

Bütün sorun da buydu zaten. Kadın o tramvaya binemiyordu. Kırmızıların ona erişimi yoktu.

Zinnia, birbirine geçmiş bu tramvay hatlarının arasında, resmi haritada gösterilmemiş olan bir tane buldu; atık işleme tesisinden doğruca Yaşa-Oyna'ya gidiyordu. Atık boşaltma kanalı falan mıydı acaba?

Yaşa-Oyna'nın her yerinde dolaşmıştı. Alt kattaki, genel sisteme bağlanan ana tramvay ve hastaneye özel ray hatları hariç başka bir tramvay girişi görmemişti. Rayın varış noktası olan yerde görüntüyü büyütüp Yaşa-Oyna'nın neresinde olduğunu tahmin etmeye çalıştı fakat dükkânların isimleri belirtilmemişti. Kuzeybatıda bir yerlerdeydi.

Orayı bulacaktı. Sırf o hattı görmüş olmak bile bu aptal güne değerdi.

PAXTON

Paxton dondurmayla votkayı verince Zinnia iki kadeh doldurup birini de ona uzattı. Paxton istemese de aldı. Zinnia televizyonu açınca gerçek dondurma tadı verdiği iddia edilen düşük yağlı yeni bir dondurma markasının reklamı çıktı; kanalı zaplayıp bir müzik kanalına geçti. Paxton'ın ne bildiği ne de adını telaffuz edebildiği bir grup elektronik orkestra müziği

gibi bir şey çalıyordu. Yine de onun hoşuna gitmişti. Tansiyon düşürebilen bir müzikti sanki.

Zinnia şiltenin üzerine çıktı, votkasını komodinin üzerine bıraktı, dondurmanın kapağını çıkarıp kadehinin yanına fırlattı. Kaşığı dondurmaya batırdı, koca bir parça alıp ağzına tıktı. Paxton da yanına oturunca Zinnia dondurmayı içinde kaşıkla ona uzattı. Paxton istemediğini belirtip sandviçini aldı.

"Oraya daha erken gelemediğim için üzgünüm," dedi Paxton.

"En azından gelebildiğin için mutluyum."

"Keşke bana söyleseydin."

"Bu konuyu konuşmayalım şimdi."

"Peki."

"Ee?" Dondurmayı koyup kadehini aldı, fondip yaptı; bir tane daha almak için kalktı. "Şimdi ne olacak?"

"Şey..." Paxton öne doğru eğilip kollarını dizlerine koydu. İçine doğru katlanıp bu hiç yapmak istemediği konuşmadan kaçabilmek istiyordu. "Dobbs resmi kanalları da karıştırmaktan kaçınmanın en iyisi olduğunu düşünüyor. Olay çok büyürmüş dedi ama sana saldıran herifin işten atılacağına, Vikram'ın da rütbesinin düşürüleceğine söz verdi."

Zinnia mini buzdolabına uzandı, bir avuç kırılmış buz aldı; kadehinin içine atınca donan sudan çatır çatır sesler çıktı.

"Şunu bilmeni istiyorum; sen ne yapmak istersen onu yapacağız," dedi Paxton. "Dobbs'un ne düşündüğü umurumda değil. Arkandayım."

Zinnia votkayı açıp kadehine birkaç parmak doldurdu. Şişeyi geri koyup içkisinden bir yudum aldı.

"Onun ne demek istediğini de anlıyorum," dedi Paxton çekinerek. "Kolay yolu tercih etmek derler ya. Önemli olan, çekmeleri gereken acıyı çekecekler. Bu sırada bizim de acı çekmemize gerek yok. Yani, senin daha fazla acı çekmene gerek yok."

Zinnia adama döndü. Yüzü bomboş bir sahil gibiydi. Pax-

ton bunu nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. Kadının ne düşündüğünü, kendisinin ne büyük bir hata yaptığını bilmiyordu. Ayağa kalkmayı düşündü, konuşmayı, öylece oturup yüzüne bakmaktan başka herhangi bir şeyi, derken Zinnia başını salladı. Şilteye geri döndü, başını adamın omzuna yaslayana kadar yanına doğru yanaştı.

"Kolay yol olsun bakalım," dedi Zinnia, ardından kaşığını yeniden dondurmaya batırdı.

Gerginlik Paxton'ın omuzlarından kayıp gitti. Kendisi için, onun için, Dobbs için, herkes için en iyisinin bu olduğunu söyledi kendine. Zinnia'ya şu bilgisayar olayını da sormayı düşündü hatta ama sonra yeterince şey konuştuklarına, hem zaten yorgun olduğuna karar verdi. Sandviçi kenara koyup Zinnia'nın elinden dondurma kabını aldı; parmakları bir an için kadının parmaklarını sarmıştı.

"Hey," dedi Zinnia.

"Efendim?"

Zinnia başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. Birinin bir şeyi gerçekten duymasını istediğinizde yaptığınız gibi. "Teşekkür ederim." Dudaklarını adamın dudaklarına götürdü ve Paxton, o an göğsünde atan kalbi dışında her şeyi unuttu.

GIBSON

Bugün Bulut çalışanları, rutin bir yazılım güncelleme sırasında yayınlanan (ki herkes izlemek sorunda kalsın!) özel bir video sayesinde kızım Claire'le tanışma şansını yakaladı.

O videoyu burada da paylaşmak istedim ki siz de onunla tanışabilin. Bence kendini tanıtma işini çok başarılı halletmiş. Onu böyle, şirketin liderliği rolünü üstlenirken görmenin beni ne kadar gururlandırdığını anlatamam.

Bulut büyüklüğünde bir şirketi bir kadının yürütemeye-

ceğini düşünenlere de şunu söylemek istiyorum: Canınız cehenneme. Keşke şu an şaka yapıyor olsaydım ama gerçekten de kızımın bu sorumluluğu üstlenemeyeceğini düşündüğünü söyleyenler oldu bana. Sizin etrafınızda nasıl insanlar var bilmiyorum ama benim hayatımdaki kadınlar güçlü kadınlar. Claire'in de Molly'nin de arkalarında durmama, onların savaşlarına karışmama ihtiyacı yok.

Bulut'u kurduğum günden bu yana, işgücünde çok uzun süre baskın olmuş erkek egemen atmosferin artık var olmayacağına dair söz verdim. Erkekler de kadınlar da aynı maaşı alacaktı. Bulut'un maaş ayrımına son verdiğinden de eminim; bu da ardımda bırakmaktan büyük gurur duyduğum bir miras.

Hayatlarımızdaki kadınları desteklememiz ve onlara saygı duymamız çok önemli çünkü kendimize karşı dürüst olalım – onlar olmasaydı kimbilir nerede olurduk? Molly olmasaydı halim harap olurdu benim. Claire olmasaydı ve ben dünyayı onun için, onun çocukları için daha iyi bir yer haline getirmek istemeseydim Bulut bugün olduğu şirket olmazdı.

Her neyse, buyurun video. Seninle gurur duyuyorum, evlat.

(Bir de başlangıçtaki kısmı umursamayın. Dediğim gibi, yazılım güncellemesi sırasında yayınlandı.)

Merhaba. Ben Claire Wells. Bu videoyu kapatamayacağınız için özür dileyerek başlamak istiyorum.

ZINNIA

Zinnia'nın telefonu titredi.

Onu yarı uykusundan uyandırınca –başı zonkluyordu– herhalde Paxton'ınki titriyor diye düşündü, kendi telefonu hiç titremezdi çünkü. Daha sonra Paxton'ın dar yataklarda yatamadığını, uykusunun çok hafif olduğunu hatırlayıp çok fazla özür dileyerek gittiğini hatırladı, tıpkı her gece yaptığı gibi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Tıpkı her gece olduğu gibi Zinnia, aslında onun kalmasını ne çok istediğinden nefret etmişti, hele de bu gece. Korunmaya ihtiyacı yoktu aslında ama bazen günü sana sarılmış birinin kollarında bitirmek güzel oluyordu.

Titremenin gerçek olduğunu ve kendi telefonundan geldiğini fark edince kalbi göğsünde buz kesti sanki. Ayağa kalkıp masaya, telefonunun BulutBağı'nın yanında şarja takılı olduğu yere doğru zar zor yürüdü. Telefonuna "Annem" kişisinden bir mesaj gelmiş olduğunu gördü.

Eve ne zaman dönüyorsun, tatlım? Özledik seni.

Zinnia gözlerini telefonundan alamadan olduğu yere çömeldi. İş vereninden şifreli bir mesajdı bu.

Birinin onunla yerleşke dışında, yüz yüze görüşmek istediği anlamına geliyordu.

Zinnia telefonu bıraktı, başını ellerinin arasına alıp iç çekti; gizli tramvay hattını keşfetmiş olmanın verdiği zafer duygusu şimdi uçup gitmişti.

7
GÜNÜBİRLİK GEZİ

BELONGSTO KAKTUS TEAM

BULUTBAĞI BİLDİRİMİ

Gibson Wells'in iki hafta sonra AnaBulut'umuzu ziyaret edeceğini bildiririz. Bu ziyaret, her yıl yaptığımız Kara Cuma Katliamları anma töreniyle birleştirilecek. Konu hakkında sonradan daha fazla bilgi verilecek.

ZINNIA

Zinnia, ışığı açmaya yeltenmedi bile. Soluk sarı bir ışık giriyordu pencereden. Tezgâhın üzerindeki, neredeyse bitmiş votka şişesine baktı. Beyni, yavaş yavaş gerilen bir streç filme sarılmış gibi hissediyordu. Bunun dünkü votkadan mı yoksa kafasına yediği darbeden mi olduğundan emin değildi. Belki ikisi de biraz etkilemişti.

Uykusuzluk da durumu iyice kötüleştirmişti.

Vücudu uyanık kalmanın baskısına dayanamadığında birkaç kez uykuya dalmıştı ama genellikle yatağının üzerinde asılı örtülere gözünü dikip bakmış, iş vereninin ne sikime onunla buluşmak istediğini merak etmişti.

Bu daha öne hiç yaşanmamıştı çünkü. Bir kere bile. İş bitmeden olmazdı böyle şeyler. Bir görev değişikliği bile şifreli mesaj sayesinde yapılabilirdi. Yani bu da demek oluyordu ki söylenecek şey, bir araçla aktarılamayacak kadar hassas bir bilgiydi.

Ya da ortada başka bir şey vardı.

Zinnia, bu başka şeylerden hiç hoşlanmazdı.

Gelenler binasında kiralık araba yerleri vardı. Zinnia, te-

levizyonu aracılığıyla sisteme girip bakındı ve bekleme süresinin üç ay olduğunu gördü. Bir sigorta ücreti ödemezsen tabii; ancak onu ödemek de hesabındaki tüm parayı tüketirdi. Tesisten yürüyerek çıkıp gitmeyi, güvenli bir yere varınca işvereniyle iletişim kurup bir buluşma noktası kararlaştırmayı düşündü ama bu yerin etrafında kilometreler boyunca saklanacak bir ağaç gölgesi bile yoktu.

İşte bu yüzden hayatında bir Paxton vardı.

Telefonunu çıkarıp hemen bir mesaj attı.

Günübirlik gezi mi yapsak? Bugünlük şu yerden bir kurtulmak çok iyi gelirdi ancak araba bekleme süresi çok uzun. Senin halletmen mümkün mü?

Cevap için çok beklemesi gerekmedi.

Elimden geleni yapacağım. Yakında haber veririm.

Zinnia gülümsedi. Üzerine sabahlığını geçirip duş almak için kadınlar tuvaletine doğru gitti. Muhtemelen döndüğünde de bir duş alması gerekecekti çünkü üzerinde hâlâ Rick'in kokusu varmış gibi geliyordu ve bu his yakın zamanda geçecek gibi de değildi. Derisi kalkana kadar sıcak suyun altında durmak istiyordu.

İki duş kabini doluydu; banklardan birinde de üzerine beyaz, tüylü bir havlu sarılmış, ayaklarında pembe parmak arası terlikleriyle Hadley oturuyordu. Yanında da tekerlekli sandalyesinde, üzerindeki havlu hariç çıplak oturan, Hadley'nin çıplak omzunu teselli edercesine okşayan Cynthia vardı. O kıza bir şey fısıldıyor, kız da başını sallıyordu.

Zinnia odaya girince Cynthia başını kaldırdı; şöyle bir bakıp geri indirmek üzereydi ki abartılı bir şekilde tekrar baktı. Zinnia'nın bunun sebebini anlaması bir saniyesini aldı: yüzü morluklar içindeydi. Cynthia kaşlarını çatıp elini Hadley'nin omuzundan çekti.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu kadın.

Zinnia omuzlarını silkti. "Kavga ettim."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Tanrım..."

Hadley başını kaldırıp baktı. Zinnia ona hafif gülümsedi. "Sen bir de diğer herifi gör."

Zinnia, Hadley'ye bakmaya devam etti. Bir şey söylemeden olanları söyleyebilmek istiyordu çünkü ama o sırada Hadley, gözlerini kucağına indirmişti. Zinnia uzaktaki bir banka gitti, kilitli dolaplardan birini açtı, giyeceği kıyafetleri içine koydu. Cynthia, Hadley'nin omzuna yeniden teselli edercesine dokunup banyonun öteki ucuna, engelli duş kabinine doğru gitti.

Zinnia boş kabinlerden birine yürüdü, tam havlusunu çıkarıp duvardaki askıya asacaktı ki arkasına dönüp Hadley'ye baktı; kız kedi gibi kendi içine kıvrılmışçasına duruyor, yere bakıyordu. Zinnia ona doğru gidip karşısına oturdu; dizleri neredeyse birbirine değiyordu.

Hadley başını kaldırıp bakmadı. Bir şey de söylemedi. Büzüşerek uzaklaşıyor gibiydi sanki.

"Kes şunu," dedi Zinnia. Alçak sesle konuşmuştu; Cynthia'nın duyup araya girmesinden korkuyordu.

Hadley başını kaldırıp baktı; yüzünün önüne düşen saçlarının arasından yalnızca bir gözü görünüyordu.

"O heriften korkma," dedi Zinnia. "Yoksa o kazanır. O zaman da ne olur biliyor musun? Onun düşüncesi, içinde öldüremeyeceğin bir canavara dönüşür. Tükenmişlik seni ele geçirene kadar her gece yatağında gözüne uyku girmeden yatarsın. O herif buna değmez. Yenilmez falan değil çünkü." Zinnia ona doğru eğilip sesini iyice alçalttı. "Dediğim gibi, sen bir de onu gör şimdi."

Hadley, sanki bu kelimeler onu şoka uğramış gibi kalakaldı ama sonra bedenine biraz olsun hayat geldi. Saçlarından peçesinin ardından diğer gözü de hafif görünür oldu.

"Ağlak bebek saçmalığını kes artık."

Hadley bir an irkildi; o an geri gelen güç yeniden kaybolmuş gibiydi sanki. Zinnia, konuyu bu kadar sert bir darbey-

le bitirmiş olmaktan biraz kötü hissetmişti aslında ama kızın bunu duyması da gerekiyordu. Bir gün ona minnettar bile kalırdı belki.

Zinnia boş bir kabine girip akan suyun altında durdu. Tenine bir sıcaklık yayıldı. Duvardaki sabunluğa bastı, vücudunu köpürttü ve bir anda farklı bir sıcaklık hissetti. Bu seferki içeriden geliyordu ve ciğerlerinin arasında, göğsünün solunda bir yerden yayılıyormuş gibiydi.

PAXTON

Paxton açık kapıya tıklayıp başını içeri doğru uzattı. "Bir dakikan var mı, patron?"

Dobbs, masasındaki tabletten başını kaldırıp baktı. "Bugün izinlisin dememiş miydim, evlat?"

"Bir iyilik isteyecektim."

Dobbs başını salladı. "Kapıyı kapat."

Paxton kapıyı kapattı, kollarını önünde birleştirip kapıya yaslandı. Önce istediğini mi söylese yoksa Dobbs'a dün geceki konuşmanın nasıl geçtiğini mi anlatsa bilmiyordu. Muhtemelen ikincisi daha iyi olurdu. Adamın gözüne girmesini sağlardı hem. Yani öyle umuyordu ama o sırada Dobbs, bu kararı oldukça kolaylaştırdı. Plastik birleşim yerlerini gıcırdatarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve sordu: "Kadınınla konuştun mu?"

"Konuştum," dedi Paxton. "Konuyu uzatmayacak."

"İyi," dedi Dobbs, ifadesiz bir suratla. "Bu iyi işte. Duyduğuma sevindim."

"Adam gitti artık, değil mi? Vikram da başka bir yerde?"

"Hepsi halloldu."

"Harika."

"Ee?"

"Hah, doğru." Paxton elleri hâlâ kendine sarılı bir şekilde öne bir adım attı. Aslında sormaktan biraz korkuyordu çünkü bu özel muamele görmek istemesi anlamına geliyordu ki bu muameleyi hak ettiğinden de emin değildi. Ayrıca özel muamelelerin hep bir riski olurdu. Eninde sonunda tutman gereken bir söz vermiş olurdun. Yine de bu iyiliği Zinnia için isteyecekti, kendisi için değil; ki bu da kendini zorlaması için yeterliydi. "Kadınım, yani Zinnia bugün yerleşkeden biraz uzaklaşmak istiyor. Bir yerlerde gezelim istiyor fakat kiralık arabalar için bekleme süresi çok uzun. Acaba –"

"Oldu bil," dedi Dobbs elini sallayarak. "Gelenler'e git, senin için bir araç bekletiyor olacaklar. Güvenlik, indirimden faydalanıyor ayrıca. Nereye gidiyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, ufak bir yolculuk yapmak istediği. İkimiz de izinliyiz, dün yaşadıklarını da düşünürsek elimden geleni yapmalıyım, öyle değil mi?"

"Akıllı adamsın," dedi Dobbs. Ardından bileğini kaldırıp saatinin ekranına dokundu. "Bu sabahki haberleri gördün mü?"

Paxton'ın kalbi tekledi sanki. "Gördüm. Adam resmen buraya geliyor."

"Evet, geliyor. Tahmin edebileceğin üzere bizim için bayağı zor bir zaman olacak."

"Eminim."

"Tabii ki mavilerin başını Dakota çekecek," dedi adam, nezarethane tarafına doğru bakarak, sanki Dakota Paxton'ın hemen arkasında duruyormuş gibi. "Kendisini destekleyecek birkaç iyi adama ihtiyacı olacak."

Paxton soruyu düşündü bir an. Sorması aptalca olacakmış gibi geldi ama yine de sordu. "Ben o iyi adamlardan mıyım?"

Dobbs koltuğundan kalktı, ofise bakan pencereye doğru yürüdü. Camın arkasında mavililer oradan oraya yürüyordu; bu iki adamın onlara baktığından haberleri bile yoktu. Dobbs,

Paxton'ın çok yakınında durdu; o kadar ki Paxton adamın tıraş kolonyasını duyabildi. Ormanı andıran sert bir kokuydu. "Dün görev yerinden ayrılman çok hoşuma gitmedi ama sonuç olarak ben süreç adamı değilim. Sonuç adamıyım." Dobbs, Paxton'a döndü. "İnsanları ilk bakışta tanıyabildiğime inanırım, seni de iyi biri olarak tanıdım. Çoğu insan oldukları yerde oturmayı tercih ederken sen kalkıp harekete geçiyorsun."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Paxton. "İyi iş çıkarmak istiyorum."

Dobbs başını sallayıp koltuğuna geri döndü. "Yarın, geldiğinde Dakota'yla konuş. Benim seni önerdiğimi söyle. Yine de ekip onun ekibi, o yüzden karar da ona ait."

"Tamam," dedi Paxton. "Konuşacağım. Bir de teşekkür ederim."

Dobbs başını eğip dikkatini yine tabletine verdi. "Rica ederim. Git izin gününün tadını çıkar haydi. Burada ne nadir bulunduklarını biliyorsun."

Paxton kapıyı ardından kapatıp gülümsedi. Tamamen isteksizce olmuştu bu. Bu his içinde öyle birikmişti ki bir şekilde dışarı çıkarması gerekiyordu ve hoplayıp zıplayamayacağına göre o da yüzünde ışıldamasına karar vermişti; henüz hak etmediği ama elde etmeye daha yakın olabileceği o dördüncü yıldız gibi.

Olay sadece bu da değildi. İnsan beyni bile, Paxton'ın Gibson Wells'e kaç kere iki çift laf etmek, Bulut'un kendisini nasıl işinden ettiğini söylemek istediğini sayacak kapasiteye sahip değildi.

Şimdi ise bu şansı gerçekten elde edebilecekmiş gibi görünüyordu.

Bu tabii ki bütün yıldızlarını alıp götürürdü.

Neyse ki burada kendine bir kariyer edinmek istediği falan da yoktu sonuçta.

ZINNIA

Elektrikli arabanın ön panelinden serin hava esiyordu. Dışarıda kavrulmuş toprak sıcaktan ışıldıyordu. Zinnia, aynalarına bakıp gökyüzünü bir böcek sürüsü gibi dolduran drone'ları izledi. AnaBulut'un kutuyu andıran tümsek yapıları ufukta yok oldu. Karşılarında bomboş bir yol, yanlarındaysa göz alabildiğine düzlüklerden başka hiçbir şey yoktu.

Polo tişörtünü giymemiş olmaktan memnundu. Üniformasından kurtulmuş olmak bugünü daha da özel kılıyordu. Çekmecelerden birinin dibinde, yanına aldığını bile unuttuğu bol bir tulum bulmuştu. Paxton da mavi şort ve beyaz tişört giymişti. Tişörtünün kolları biraz fazla yukarıda duruyor, kol kaslarının kıvrımını gösteriyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Paxton, koltuğun eğme koluyla oynayıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken.

"Emin değilim," dedi Zinnia. "Biraz gökyüzüne ihtiyacım var sadece."

Tesisten artık yeterince uzaklaşmış oldukları için Zinnia, mesaja cevap verecek kadar rahat hissetti; sağ eliyle direksiyonu tutarken sol eline telefonu alıp yazdı: *Yakında, umarım.*

Zinnia, telefonu bıraktı ve buraya geleli iki ay olduğunu ve o zamandan beri ilk defa dışarıya ayak bastığını fark etti. İklimi kontrol edilen bir aracın kısmen güvenli bölgelerinde ne kadar dışarı çıkmış olunursa artık tabii.

"Suyumuz var mı?" diye sordu Paxton.

"Bagajda bir sürü var."

"Güneş gözlüklerimi alsaydım keşke."

Zinnia dikiz aynasının yanında bir tuşa basınca içinde bir sıra güneş gözlüğü olan bir bölme açıldı. "Kiralama yerindeki adam bunlara ihtiyacınız olabilir dedi. Sen tuvaletteydin. Bize resmen VIP muamelesi sağlamışsın."

"Bizim patronun yine gözüne girdim anlaşılan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni suç duyurusunda bulunmamaya ikna ettiğin için mi?"

Paxton'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Evet." Birkaç saniye daha sonra ekledi. "Bu... sorun olur mu?"

Zinnia omuzlarını silkti. "Başımıza çok fazla bela alırdık." Kendisinin de zaten bunu tercih edeceğini ona söylemek istemiyordu, ayrıca Paxton'ın bu konuyu biraz dert etmesine izin vermekte de bir sakınca görmüyordu. Başka zaman olsa, evet, bu kesinlikle bir sorun olurdu. Onun kahramanlığını da biraz berbat etmişti.

Zinnia bölmeye uzanıp güneş gözlüklerinden birini aldı. Kalın, plastik, açık mavi çerçeveleri vardı. Paxton da onun ardından uzandı. Geri kalanlar kenarları kedi gözü gibi sivri, beyaz, kadınsı gözlüklerdi; Paxton omuzlarını silkip gözlüğü taktı. Kadına dönüp otuz iki dişini gösterecek kadar genişçe sırıttı.

"Güzel duruyorlar," dedi Zinnia derin bir kahkahayla; aslında bu kahkahayı önce içinde tutmaya çalışıp, başaramayacağını anlayınca da zaten umurunda olmadığını fark etmişti.

"Tarzıma da uydular."

"Tişörte yakıştılar en azından."

Gökyüzü açılmaya, drone'lar seyrekleşmeye başlamıştı. Güneş arabaya vuruyor, sıcaklığı iyice artırıyordu. Paxton drone'lara doğru başıyla işaret etti. "İnanılmaz aslında, değil mi?"

"Ne? Drone'lar mı?"

"Evet, yani baksana şunlara. Tüm gün oradan oraya uçuşup duruyorlar ve birbirlerine çarpmıyorlar. Yani sanırım çarpmıyorlardır. Onca şeyi taşıyorlar..."

"Bayağı özlem dolu konuştun. Küçükken oyuncak drone'un falan mı vardı?"

"Yok, sadece..." Bir an sesi giderek alçaldı, ardından omuz silkti. "Bayağı iyiler yani. Bulut zirveye çıkaran da bu değil miydi zaten? Drone teslimat olayını bir çözdüler mi çevrimiçi

satış sona erdi resmen. Kimse onlarla rekabet edemedi çünkü. Nasıl bir şeydir acaba, merak ediyorum. Dünyayı böylesine değiştiren bir şey yaratmak yani."

"Yumurtalar da bayağı iyi ama."

Paxton'ın sesi düştü. "Yapma. Hoş değil."

Zinnia'nın beynini sıcak bastı. Paxton'a döndü; adam başını olabildiğince uzağa döndürmüş, pencereden bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Zinnia. "Kötü bir espriydi."

Adam cevap vermeyince klimanın tuşuna uzanıp ılıkla soğuk arasında bir ayar bulmaya çalıştı. Sonra uzandı, sohbet etmelerini önlemeyecek bir yükseklikte radyoyu açtı, sohbet etmeyi de pek istemiyordu gerçi.

Telefonuna baktı. Cevap gelmemişti.

"Nasıl gidiyor peki, her şey?" diye sordu Paxton.

Zinnia yeniden özür dilemeyi düşündü ama bu cümlenin adamın konuyu kapattığı anlamına geldiğini fark etti. "Araba bayağı kolaymış. Koltuk da çok rahat. Gaz pedalını pek sevmedim ama. Takılıyor sanki."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Zinnia bunu biliyordu. Yine de adamın imayı anlayıp konuyu kapatmasını ummuştu. Kilometre sayacının her defasında onda bir oranında artışını izledi. "Yaşandı ve bitti."

"Konuşmak istersen..."

Zinnia, adamın daha fazlasını söylemesini bekledi; devamı gelmedi. "İyiyim." Paxton'a dönüp *sorun yok* der gibi kısaca bir gülümsedi.

"O lanet binadan çıktığımıza göre... bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Zinnia.

"Ne hakkında?"

"Bulut hakkında. Çalıştığın yerde yaşamak hakkında. Lanet bir yıldız sistemiyle değerlendirilmek hakkında. Ben böyle bir şey beklememiştim."

"Sen ne beklemiştin?"

Zinnia düşündü. Bir an sonra uygun olabileceğini düşündüğü bir benzetmeye başladı. "Hani bir fast food lokantasına girersin de kafanda nasıl bir şey yiyeceğine dair bir fikir vardır, reklamlarını izlemişsindir çünkü. Hamburgerler televizyonda mükemmel görünüyordur ama sonra paketi bir açarsın her şey birbirine girmiştir ya? Ezilmiş, birbirine girmiştir tüm hamburger; sanki birisi üzerine oturmuş gibi?"

"Evet?"

"Biraz öyle bir şey oldu işte. Daha güzel olur diye düşünmüştüm ama bir fast food hamburgeriyle karşılaştım. Yani yiyebilirim de tabii ama yemek zorunda kalmasaydım keşke diye düşünmüyor da değilim."

"İlginç bir benzetmeydi."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"BulutBurgerleri alay konusu etmene razı olamam."

"Espri sırası şimdi sende mi?"

Karşı yoldan Bulut'a doğru ilerleyen bir otobüs geçti. Taze öğütülmüş tahıl aracıydı bu. Zinnia içini görmeye, kaç kişinin bulunduğunu, tiplerini görebilmeye çalıştı ama güneş otobüsün içini öyle aydınlatmıştı ki güneş gözlüğü takıyor olmasına rağmen gözleri acıdı.

Paxton koltuğunda arkasına yaslandı. Kollarını başının arkasına koyup biraz yayılarak oturdu. "Şirketimi özlüyorum. Bir şeyin başında olmayı, bir şeyi yürütüyor olmayı özlüyorum ama burası alternatifinden iyidir. Hiç yoktan iyidir."

"Patrona iki çift laf edecek misin?"

"Wells'e mi?"

"Ziyarete geliyor, değil mi?"

Paxton güldü. "Düşünüyordum aslında. Dobbs beni koruma ekibine almayı bile düşünüyor. Tabii Dakota'nın onay vermesi gerek, ekibin başında o var ama yine de bir düşünmedim değil işte."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ee, adamı suçlayınca seni postalamaları ne kadar sürecek?"

"Muhtemelen birkaç saniye. Belki daha bile az."

Zinnia güldü. "Bunu görmeyi isterdim işte."

"İşimden atılmamı görmek mi istiyorsun?"

"Anladın işte ne demek istediğimi."

Telefonu titredi.

Harika! Yakında bir şeyler ayarlamaya çalışalım. Seni yeniden görebilene kadar idare etmen için babanla bir fotoğrafımızı gönderiyorum.

Mesaja internetten alınmış bir siyah çiftin fotoğrafı eklenmişti, tabii ki anne ve babası olamazlardı; cilt tonları Zinnia'nınkiden çok daha koyuydu çünkü. Zinnia fotoğrafı açıp kaydetti. Gözleri fotoğraftan direksiyona zıplarken fotoğrafı tutup şifreli bir uygulamanın içine bıraktı.

"Kimmiş?" diye sordu Paxton.

"Annem. Nasılım diye soruyor."

"Selamımı söyle."

Zinnia güldü. "Tabii."

Tahmin ettiği üzere fotoğrafa gizlenmiş bir dizi kod vardı; uygulamaya atınca ortaya bir harita çıktı. Yaklaşık yirmi kilometre ötede, kalp gibi atan mavi bir noktayı gösteriyordu. Haritada bir otoyol sistemi varmış gibi duruyordu ve tam o sırada, sanki kendisine işaret edilmiş de öyle ortaya çıkmış gibi ufukta bir şey belirdi. Düz manzarada ufacık bir çıkıntıydı bu. Zinnia gaz pedalına biraz daha basıp noktaya doğru ilerledi.

Otoyollar tehlikeliydi; çoğu o kadar bakımsız kalmıştı ki paramparça oluyorlardı resmen. Karşılarındaki pek kötü durmuyordu, o yüzden Zinnia giriş rampasına doğru yöneldi.

"Planın nasıl gidiyor?" diye sordu Paxton.

Zinnia'nın bir an için nefesi kesildi. Daha sonra anlattığı sahte hikâyesini hatırlayınca içindeki panik hissinin durulmasını bekledi. "Şimdilik iyi. Para biriktiriyorum."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Doğru, evet," dedi Paxton, sanki aslında sormak istediği başka bir şey varmış gibi sesi giderek alçalarak. Zinnia üzerine gitse mi acaba diye düşündü ama sonra gitmesine gerek kalmadı zaten. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Şimdi sordun zaten."

"Ha ha. Dün. Şu herif var ya, Rick. Bilgisayar terminallerinden birini kurcaladığını söyledi."

"Kurcalamıyordum."

"Ben oraya geldikten sonra... yani şey gördüğümü sandım..."

"Ne gördüğünü?"

"Sanki işine geri dönmüşsün gibiydi. Bilgisayarın oraya. Ben herifi senin başından aldıktan sonra."

Zinnia derin bir nefes aldı, daha da derin bir nefes verdi. Paxton, belki konuyu kapatır diye bunu olabildiğince acıklı bir sesle yapmaya çalıştı ancak konuyu kapatmadı. Sanki bir silahmış gibi tutundu o sessizliğe. Zinnia cevap verirken, kendisine çaresiz bir görünüm vereceğini umarak sesini alçalttı. Böyle bir sesle konuşursa adamın bir iki adım gerileyeceğini umuyordu. "Paniklemiştim. Makas falan, bir şeyler arıyordum. Kendimi koruyabileceğim bir şeyler. Beni öldürmeye çalıştı resmen." Paxton'a ufak bir bakış attı, sesini iyice alçalttı. "Seni öldürebileceğinden korkmuştum."

"Peki," dedi Paxton, düşünerek. Sonra yeniden, "Peki."

"Bilgisayarlarda ne yapacağım ki zaten?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Paxton. "Gerçekten yok ama o öyle söyleyince, ben de öyle görünce... Üzgünüm. Başka bir şey de vardı... kafamı kurcalıyordu ne zamandır."

Zinnia ellerinin altındaki direksiyonu daha da sıktı. "Başka şey dediğin ne?"

"Yani, önemli bir şey değil muhtemelen ama..."

"Önemli bir şey demek ki yoksa söylemezsin."

Bir sessizlik daha oldu. Zinnia'nın kalbi boğazından yuka-

rı tırmanıp ağzından dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi. "Bir şey söylememeliydim," dedi Paxton.

"Ama söyledin."

"Dışarı çıktığımız ilk gece," dedi Paxton. "Atari salonunda. Birinin peşindeydim. İş için. Daha sonra yer belirleme verilerini incelerken..." Yine dönüp pencereden baktı. "Peşimden gelmişsin."

Zinnia yine ne diyeceğini bilemedi. Sanki beyni bir kayıttan ibaretti ve bir anda kayıt bitmiş, kaset bomboş dönmeye başlamıştı. Siktir. Ne kadar zamandır saklıyordu bunu acaba?

"Kıçın," dedi Zinnia.

"Ne?"

Zinnia elini adamın kucağına doğru indirip baldırını okşadı; parmak uçları şortunun önündeki kabarıklıktan birkaç santim uzaktaydı. Kumaş gerildi. "Güzel kıçını kesiyordum. Al işte. Utandırdın beni. Mutlu musun?"

Paxton, elini Zinnia'nın elinin üzerine koyunca Zinnia, bir an için elini sikinin üzerine çekecek sandı ama yalnızca elini tuttu. "Özür dilerim. Utanmana da gerek yok. Ben de tüm gece seninkini kestim."

Zinnia güldü. Paxton uzanıp kadının omzunu öptü; ıslak dudakları çıplak tenine değmiş, çektiğindeyse orada bir serinlik bırakmıştı. Kadının gülüşü adama muhtemelen neşeli, seksi bir tepki gibi gelmişti ama aslında Zinnia, olayı nasıl bu kadar kolay atlatabildiğine inanamıyordu.

"Özür dilerim, seni gözetlemeye falan çalışmıyordum," dedi. "Sadece, oldu işte. Kızgın mısın?"

"Biraz tuhaf gelmedi değil ama sorun yok."

Otoyolda bir tabela belirdi. Güneşten rengi açılmış, deniz sisi yeşiline dönmüştü ve kelimeler artık ayırt edilemez haldeydi. İki kilometre kadar sonra medeniyetten izler belirmeye başladı. Otoyolun yanında yıkık dökük bir benzin istasyonu vardı. Sıralı, alçak binalar, artık bomboş kalmış eski dükkânlar,

BELONGS TO KAOTIC TEAM

solmuş ya da düşmüş tabelalar, ot bürümüş otoparklar... Telefonuna baktı. Nokta bu kasabadaydı.

Zinnia dönüş sinyalini verdi, sonra niye yaptığına şaşırıp kendi kendine kıkırdadı çünkü yirmi dakikadır otoyolda hiç araba görmemişlerdi. Çıkış yoluna doğru dönüp rampadan indi. Birkaç kere döndükten sonra şimdi geniş bir sokakta ilerliyorlardı. Yanlarındaki binaların hiçbiri iki kattan uzun değildi.

Zinnia boynunu uzatıp gözleriyle adresi aradı. Bulunca da içi sevinçten coşkuyla doldu.

Bir kitapçıydı bu. Böyle kasabalarda hep kitapçıları arardı. Görüşmeyi yaptıkları gün geçtikleri hayalet kasabada kitapçı yoktu, Zinnia buna üzülmüştü resmen. Buradaki tam köşedeydi; büyük, tozlanmış cumba pencereleri vardı ve üzerindeki tabelada *FOREST AVENUE KİTAPÇISI* yazıyordu.

Zinnia başka bir şey daha gördü.

Göz ucuyla. Bir toz zerresiydi belki ya da binanın çatısında ufacık bir hareket. Bir hayvan mıydı? Arabayı durdurup binanın kenarına, mavi gökyüzüne yükselişine baktı. O dümdüz çizgiyi bir şeyin bölmesini bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Paxton.

Gözleri ona oyun oynuyordu belki de. Ya da güneş parlamıştı. Dışarıda olmak beynine fazla yükleme yapmıştı. Hâlâ başı ağrıyordu. Düşük çaplı bir beyin sarsıntısı geçirmişti kesin.

"Bir şey yok," dedi Zinnia. "Kitapçıya bakabilir miyiz?"

Paxton omuzlarını silkti. "Olur."

Zinnia, aracı birkaç dükkân aşağıdaki, binaların arasında biraz gölge bulunan sokağa doğru soktu; öğlen olmasına hâlâ birkaç saat vardı. Arabayı durdurup boğucu sıcağa çıktı. Teninden anında terler fışkırdı. Paxton homurdandı. "Böyle bir günde dışarı mı çıkılır?"

"Dışarı çıkmak için iyi bir gün var mı ki?"

"Doğru."

Sokağı yürüyüp anacaddeye çıktılar, binaların kenarlarındaki gölgeden yürüyerek bir antika dükkânını, bir şarküteriyi ve bir hırdavatçıyı geçip nihayet kitapçıya vardılar. Dışarıdan görüldüğünden daha büyük bir yerdi burası; dardı ama arkaya doğru öyle uzanıyordu ki Zinnia, karanlıktan sonunu görememişti. Kapı kolunu tutup çevirmeye çalıştı.

"Bunu yapmamalıyız sanki," dedi Paxton.

"Hadi ama," dedi Zinnia. "Tehlikeli yaşa biraz."

Dizinin üzerine çöktü, saçından birkaç tel toka çıkarıp kilit üzerinde çalışmaya koyuldu.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Paxton.

"Ne?" dedi Zinnia birinci teli kilidin içine iyice sokup çevirirken. Böylece mandalı döndürme şansı olacaktı.

"Yasadışı bir şey bu resmen."

"Öyle mi?" dedi Zinnia diğer teli de sokup kilit dişlisini yerine yerleştirirken. "Yıllardır kimse uğramamış buraya. Kim tutuklayacak beni, sen mi? Yargı yetkinin buraya kadar uzandığını sanmıyorum."

Paxton daha yakından görebilmek için eğildi. "Bunu daha önce yaptın mı sen?"

"Neler bulacağını asla bilemezsin," dedi Zinnia bu eski, huysuz kilitle uğraşırken. "Eski kitaplar bulabilirsin. Artık bulamayacağın, baskısı bitmiş kitaplar bulabilirsin. Kentsel mağara araştırması gibi düşün."

"Ne yapıyorsun peki?" diye sordu Paxton. "Satıyor musun?"

"Hayır, şapşal. Okuyorum."

"Ah."

Son iğne de yerine oturunca Zinnia, büktüğü teli sertçe döndürdü. Kilit gıcırtıyla döndü ve kapı açılıverdi. Ayağa kalkıp elini uzattı. "Ta-da!"

"Etkilendim," dedi Paxton. "Gerçi vaktimi bir suçluyla geçirdiğimi düşünse Dobbs ne düşünürdü bilemiyorum."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ha ha, sorma, diye düşündü Zinnia.

Bölmelerden birini seçip o tarafa doğru yürüdü. Rafların yarısı boştu. Paxton'la arasına biraz mesafe koymaya çalışıyordu, bu yüzden de uzun süre etrafta dolanırsa adamın sıkılıp başka yere gideceğini umuyordu. Buluşacağı kişi doğru fırsatı ele geçirene dek bekleyecek kadar akıllı olmalıydı.

Ön taraflardaki kitapların neredeyse hiçbiri ilgisini çekmemişti; yemek kitapları, kurgu dışı kitaplar ya da çocuklar için bir şeylerdi bunalar. Arkalara, kurgu bölümlerine doğru gittikçe hoşuna gidebilecek, kapakları tozların arasında bile göze çarpan bir şeyler buldu. Arkeolog gibi hissediyordu Zinnia kendini. Yanında götürebilmek için ilginç görünen bütün kitaplardan toplayıp küçük bir yığın yaptı.

Dükkânın arkasına ilerledikçe hava da sanki ağırlaşmıştı. Eski kitapçıların o küf ve eski kâğıt kokusu, güneşin sonsuz sıcaklığından iyice katlanmıştı. Paxton dükkânın ön tarafından seslendi. "Biraz dışarıya bakınacağım. Hava falan alayım. Hem kasabada başka neler varmış bakayım."

Mükemmel. "Tamam," dedi Zinnia. "Ben de birkaç dakikaya çıkarım."

Paxton'ın ön tarafa yürümesini, kapıyı açıp kapamasını dinledi. Sonra dükkânın arkasına yürüyüp bir masayla toz tutmuş bir kasa buldu. Nakit bölmesi çıkarıp ters çevrilmişti; yere saçılmış birkaç sent dışında başka bir şey yoktu. Telefonu titredi; bir mesaj daha gelmişti. Dikkati bir an için telefonuna kayınca arkasındaki döşeme tahtasından çıkan gıcırtıya tam zamanında tepki veremedi.

Sert bir klik sesi duydu. Metalin metal üzerinde çıkardığı sesti bu.

Ne olduğuna dair bir doğrulamaya ihtiyacı yoktu gerçi ama soğuk, sert bir şey tam ensesine yerleştirildi. Ucu yukarı doğru bakıyordu, demek ki tutan kişi her kimse kendisinden kısaydı.

Bir kadın sesi konuştu. "Onlardan mısın?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

PAXTON

"Bay Paxton, ben Gibson Wells –"

Hay lanet, yanlış oldu. Tamam, nefes al.

"Bay Wells. Benim adım Paxton. Bulut'ta çalışmaya başlamadan önce şirketim... yok... Mükemmel Yumurta isimli bir şirketin CEO'suydum. Kurmak için çok uğraştığım küçük bir Amerikan işletmesiydi bu ve Bulut'un sürekli olarak daha fazla indirim talep etmesinin sonucunda..."

Çok uzundu. Kelimeler ağzında mermer tadı bırakıyordu sanki. Sağlam bir cümleyle olayı açmalıydı. Lafı da dolandırmamalıydı.

"Bay Wells, Amerikan işçisinin yanında olduğunuzu söylüyorsunuz ancak siz benim şirketimi mahvettiniz."

Paxton kendi kendine başını salladı. Bu Wells'in dikkatini çekerdi işte. Kaşlarındaki teri sildi. Güneşten gölge bir yere geçti. Vakit öğlene yaklaştığı için gölge giderek azalıyordu. Kitapçıya dönmeyi düşündü ama orası, içini kötü bir hisle doldurmuştu resmen. İçerilerde bir yerde hışırdayan bir şeyler vardı. Fareydi belki de.

Arabaya döndü, etrafından dolaşıp sokakta biraz daha ilerledi; nereye çıkacağını merak ediyordu. Başka bir mahalleye çıkardı belki. Onun yerine bir yükleme alanı, otopark ve binaların çıplak sırtlarından başka bir şey bulamadı. Her yeri ot bürümüş, devasa saplar kaldırımdan havai fişek gibi fırlamıştı.

Arkasında bir ses duydu; çakıl taşlarını ezen bir ayak sesiydi bu. Arkasını dönünce güneşin parlak ışığının altında gözlerinde güneş gözlükleri, ağızlarına bandana bağlanmış, kıyafetleri eski püskü üç kişinin durduğunu gördü. İki erkek ve bir kadın.

Erkekler beyaz, uzun ve cılızdı; sanki iki uçlarından tutulup çekilmişler gibi duruyorlardı. İkiz olabilirlerdi ama yüz-

leri gizlendiği için anlamak imkânsızdı. Kadın kuvvetli ve iri, koyu renk tenliydi ve gri rastaları başının üzerinde toplanmıştı. Antika bir tüfek tutuyordu; namlusu adamın göğsüne doğrultulmuştu. 22 kalibrelikti ve havalı tüfek sayılmazdı, ayrıca o kadar paslanmıştı ki ateş etmemesi de mümkündü ama Paxton, bu ihtimalle kumar oynamak istemiyordu.

Durup ellerini havaya kaldırdı. Bu üç kişi durup ona baktılar. Bekliyorlardı. Aceleleri yoktu. Paxton buna benzer bir şeyin yaşandığını daha önce hiç duymamıştı. Amerika'ydı burası, boktan bir gece izlemelik film değil. Haydut çeteleri şehirleri dolaşıp yolunu kaybetmiş gezginleri avlamıyordu.

Kadın bandanasını aşağı çekip ağzını açtı. "Kiminlesin?"

Az kalsın Zinnia'dan bahsedecekti ama ondan haberleri yoksa güvendedir diye düşündü. "Kimseyle. Tekim," dedi Paxton.

Kadın hafif sırıttı. "Kitapçıdaki arkadaşından haberimiz var. Onu hallettik. Sen *kimdensin*?"

"Arkadaşım nerede?" diye sordu Paxton.

"Önce bize cevap ver."

Paxton derin bir nefes verdi.

"Silahımız var," dedi kadın.

"Onu belirttiniz, evet."

Kadın öne doğru gelip kelimelerini tüfeğin ucunu bastırarak vurguladı. "Sizi bu kadar uzağa kim yolladı?"

Paxton bir adım geriledi. "Kimse yollamadı bizi. Gezintiye çıktık. Günübirlik gezi. Kentsel mağara araştırması."

"Kentsel mağara araştırması mı?"

Paxton omuzlarını silkti. "Öyle bir şey varmış."

Kadın silahını kitapçının olduğu tarafa doğru salladı. "Haydi. İçeri."

"Silahı indirmeye ne dersin?"

"Henüz değil."

"Kimseye zarar vermeye gelmedik."

"Suyunuz var mı?"

Paxton işaret etti. "Bagajdalar."

"Anahtarlar."

Paxton anahtarları cebinden çıkarıp kadının ayağının dibindeki toprağa attı. Kadın anahtarları almak için eğildi. Paxton o anda saldırabilirdi. Saldırmalıydı da. Bir saniye fazla duraksayınca kadın doğrulmuştu çoktan. Kadın anahtarları cılız adamlardan birine verdi, adam da gidip bagajı açtı ve su şişelerini çıkardı.

"Harika," dedi kadın. "Gidelim şimdi."

Üçü de geriden geliyor, kitapçının önündeki tuğladan duvara doğru yürüyen Paxton'la aralarında bolca mesafe bırakıyordu. Akıllılardı. Çok yakınına yanaşmıyorlardı. Biraz daha yakınında olsalar Paxton tüfeğin namlusunu kaptığı gibi gökyüzüne doğrultabilir, alttan uzanıp onu kadının elinden alabilirdi. Hapishanedeyken zorunlu silah savunma eğitimi boyunca her üç ayda bir tekrar ettiği kolay bir silahsızlandırma yöntemiydi bu.

En azından kolay olmalıydı. Plastik bir tüfek gerçeğinden bayağı farklı olsa gerekti.

Paxton, bu insanlar kendisine zarar vermek istiyormuş gibi hissetmiyordu. Sağlam bir duruş sergiliyorlardı aslında ama en azından kadının sesinde hafif bir titreme vardı. Omuzları çok gergindi. Paxton, daha dikkatli baktıkça saklanma yeri bulunmuş, avcı belki geriler de kendine saldıracak başka birini bulur umuduyla ona dişlerini gösteren küçük, korkmuş hayvanlara daha da çok benzetiyordu.

Kitapçıya girip seslendi. "Zin. İyi misin?"

Kadın kitapçının arkasında bir yerlerden cevap verdi. "İyiyim."

Paxton diğerlerinin arkasından içeri girdiğini duydu. Ellerini kaldırıp yavaşça hareket etmeye başladı. Ani hareket yapmamalıydı. Akıllılık ederse, o ve Zinnia bu eli iyi oynarlarsa

BELONGS TO KAOTIC TEAM

birkaç dakika içerisinde buradan çıkmış olabilir, Bulut'un rahatlığına geri dönebilirlerdi.

Zinnia sırtını duvara dayamış, elleri zeminde oturuyordu. Saçları örgülü, teni süt beyazı ufak tefek bir kadın beş altı metre uzağında, küçük siyah tabancasını Zinnia'ya doğrulmuş duruyordu.

Zinnia, kafası karışmış bir şekilde Paxton'a baktı. Adamın arkasındaki üçlü raflarla masaların arasındaki boş alana yürüdü.

"Seni de buldular, ha?" diye sordu Zinnia. Paxton, onun pek panik yapmamış gibi durmasından rahatladı.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır."

Paxton tabanca tutan kıza keskin bir bakış attı. "İyi."

"Kapa çeneni," dedi tüfekli kadın. Paxton'ın etrafında dolanıyor, Zinnia'yı namlu ucunda tutuyordu. Zinnia ellerini yerden kaldırmadı.

Paxton sıcaklığın arttığını hissedebiliyordu resmen. Bu hissi biliyordu. Termometre patlamadan önce düşürmek en iyisiydi. Yüksek, anlaşılır bir sesle, "Hey," dedi.

Herkes ona baktı.

"Bütün bunlar bir yanlış anlaşılmadan ibaret," dedi Paxton. "Kimse kimseye zarar vermeye gelmedi. Kimse zarar görmek de istemiyor. Evimize gitmek istiyoruz yalnızca." Dikkatini çekmek için elini tüfekli kıza doğru uzattı. "Sular sizde kalabilir. Silahlarımızı indirip dönüp gitmeye ne dersiniz? Hem böylece kimse de vurulmamış olur."

Kadın tüfeği daha sıkı tuttu ama tabancalı kıza bakıyordu ki bu da tabancalı kızın liderleri olduğu anlamına geliyordu.

"Adın ne?" diye sordu Paxton ona dönerek. "Onunla başlayalım." Elini göğsüne dayadı. "Ben Paxton. Yerdeki arkadaşım da Zinnia. Senin adın ne?"

"Ember."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Amber?"

"Ember. E'yle."

"Peki, Ember. Arkadaş olduk sayılır. Silahlarınızı bırakmaya ne dersiniz? Hepimiz dönüp evlerimize gidebiliriz."

"Arabanızda Bulut logosu var," dedi kadın.

"Orada çalışıyoruz."

Ember başını salladı. Bakışlarını ayırmıyordu. Yüzünde tanıdık gelen bir şey vardı ancak Paxton bir türlü çıkaramıyordu. Görmüştü bu yüzü. Bulut'ta mı görmüştü acaba? O kadar çok yüz vardı ki orada.

"İşleme'deki kızsın sen," dedi Zinnia. Herkes ona döndü. Zinnia, Ember'a bakarak başını salladı. "Alıp götürdükleri kızsın sen. Tiyatrodaki."

Ember'ın yüzündeki sert ifade yumuşadı. "Sen de mi oradaydın? Hatırlıyor musun?"

Zinnia omuzlarını silkti. "Yüzleri unutmam."

O söyleyince Paxton da hatırlamıştı şimdi. Turuncu etiketi olan, ikinci el lavanta takımlı kızdı bu. Hepsi otobüse doğru götürülürken bir karmaşa olmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Paxton.

Ember gülümsedi. "Direniş."

"Neye direniş?" diye sordu Zinnia.

"Bulut'a. Sanırım siz bize yardım edebilirsiniz."

ZINNIA

Ne boktan işti bu böyle.

Bunlar, Zinnia'nın iş vereni olamazlardı çünkü hepsinin kemikleri vücutlarının tuhaf yerlerinden fışkırmış, dişleri sararıp pislikle kaplanmıştı. Bırak hesabına sekiz basamaklı bir ücret yatırmayı, kendilerine bile bakamayacak haldelerdi.

Zinnia telefonuna bakamamıştı, o yüzden buluşacağı kişi

BELONGS TO KAOTIC TEAM

hâlâ burada mı, bekliyor mu, yoksa gitmiş mi, bilmiyordu. Yapabileceği en iyi şey aptalı oynayıp bir fırsat kollamaktı. Odanın kendisine sunabileceklerini inceledi. Bu kadar geniş bir alanda vurulmadan iki kişiyi birden etkisiz hale getirmesinin imkânı yoktu. Vurulmak istemiyordu ve Paxton'ın vurulmasını da tercih etmiyordu.

Umurunda olduğundan değil. Umurunda değildi çünkü ama aynı zamanda onun bu şekilde ölmeyi de hak etmediğini düşünüyordu.

Paxton duvarın oraya, yanına gelip kayarak oturdu.

"Yalnızca bir –" diye başladı Paxton.

"Kes şunu," dedi Ember. "Konuşmayı bırak. Şimdi dinleyeceksiniz. Anlıyor musun? Önce dinleyeceksiniz, sonra konuşacaksınız. Söyleyecekleriniz hoşumuza gitmezse bu olay hepimiz için kötü sonuçlanacak demektir."

Tüfekli kadın sanki duymamaları gereken bir şeymiş gibi Paxton ve Zinnia'ya arkasını dönüp usulca konuştu. "Sence takip ettiklerimiz bunlar mıydı?"

"Olamazlar," dedi Ember. "Onlar gelmeden o sinyal kesilmişti zaten. Ayrıca arabaları da külüstür bildiğin."

Siktir. Buluşacağı kişinin peşindelerdi.

İyi de neden? Sormak istemiyordu Zinnia. Sanki ilgisini çekmiş gibi görünmek istemiyordu. Paxton bunu kendisinin yerine yapınca rahatladı.

"Bir dakika, birinin mi peşindeydiniz? Burada yaşıyorsunuz sanıyordum."

Ember başını eğip adama baktı. Tabancayı elinde serbest bırakıp döndürdü; şimdi tabanca, tetikteki parmağında asılı durmuş sallanıyor, namlu yere dönük duruyordu. Fasulye sırığı gibi adamlardan biri tabancayı aldı. "Bölgede ilerleyen lüks bir arabanın sinyalini aldık. Bu kadar uzağa çok nadir gelirler. Soymayı planlıyorduk."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Tamam işte, diye düşündü Zinnia. Kesinlikle buluşacağı kişiydi bu.

"Robin Hood gibi mi?" diye sordu Paxton. "Sen de hırsızların prensesi oluyorsun o zaman bu durumda?"

Şimdiye çoktan gittiklerinden eminim." Kadın ellerini çırptı. "Onlar yerine kendimize daha büyük bir ganimet bulduk."

Fasulye sırığı ve gri saçlı kadın raflara doğru gidip çocuklar gibi bağdaş kurup oturdular; tozlu yüzleriyle heyecanla Ember'a bakıyorlardı. Ember cebine uzanıp bir şey çıkardı ve yumruğunun içinde sımsıkı tuttu. Sonra gözlerini Zinnia ve Paxton'dan ayırmadan yavaşça yere çömeldi. Ufak bir hışırtı duyuldu ve kadın yeniden doğruldu. Ayaklarının dibinde plastik bir USB bellek vardı.

"Bütün Bulut'u küle çevirecek kibrit bu işte," dedi kadın.

Sanki sahnedeymiş ve bir salon dolusu seyirciye konuşuyormuş gibi söylemişti bunu.

BulutBağı'ndaki kibrit. Onlar mı yapmıştı bunu? Sisteme nasıl gidebildiklerini sormak istedi Zinnia çünkü hakikaten bayağı etkileyici bir şeydi bu ama şimdi soru sormanın zamanı değildi.

"İşleriniz ne?" diye sordu Ember. "Ne yapıyorsunuz orada?"

"İkimiz de ürün toplayıcıyız." Zinnia bunu söylerken Paxton, "Güvenlik," demişti.

Zinnia adama dönüp *Dalga mı geçiyorsun sen?* dercesine kaşını kaldırdı.

Ember başını sallayıp Paxton'a döndü. "Harika. Şöyle yapacaksın; bunu Bulut'a götüreceksin, bir yazılım girişine takıp program başlayana kadar talimatları izleyeceksin. Sen halledip geri dönene kadar kadını burada tutacağız."

Zinnia güldü. Kadın bunu ne kadar da kolay bir şeymiş gibi anlatmıştı, sanki kendisi hayatının birkaç ayını buna harca-

mamış gibi. Birden göğsüne bir soğukluk yayıldığını hissetti. Bu iş kendi görevine çok benziyordu. Rakipleri miydi bunlar? Bu mesaj kendi iş vereninden miydi? Onu görevden almışlar mıydı?"

"Hayır," dedi Paxton.

"Ne demek hayır?" diye sordu Ember.

"Ne demekse o demek. Onu burada falan bırakmayacağım. Ayrıca burada ne boklar döndüğünü bize anlatmadan da hiçbir şey yapmayacağım."

Ember, yoldaşlarına döndü. Paxton'la Zinnia'ya hafif göz ucuyla baktı. "Bulut'un neden yok edilmesi gerektiğinin açıklanmasına ihtiyacınız varsa zaten nereden başlarım bilemiyorum," dedi.

"Onlarla sorununuz tam olarak ne?" diye sordu Paxton, küçümser, alaycı bir ses tonu takınarak. Zinnia onu daha önce hiç bu kadar çekici bulmamıştı. "Lütfen. Aydınlatır mısınız beni?"

Ember güldü. "Amerika'da eskiden ortalama bir çalışma haftası nasıldı biliyor musun? Kırk saat. cumartesi ve pazar boş oluyordun. Fazla mesai için ücret alıyordun. Sağlık hizmetleri de maaşına dahildi. Biliyor muydun bunu? Normal parayla ödeme yapıyorlardı sana, saçma sapan bir kredi sistemiyle değil. Bir evin oluyordu. İşinden ayrı bir hayat sürebiliyordun. Peki ama şimdi?" Kadın burnundan soludu. "Şimdi tek kullanımlık ürünleri paketleyen tek kullanımlık bir ürünsün."

"Ee?" diye sordu Paxton.

Ember, sanki sözlerinin üzerlerinde çok daha büyük bir etkisi olmalıymış gibi donakaldı. "Bu seni de öfkelendirmiyor mu?"

Paxton bakışlarını mekânda gezdirdi; önce kadına, sonra arkasında oturan arkadaşlarına baktı. "Siz çünkü çok iyi durumdasınız, değil mi? Hiçliğin ortasında araba soymaya çalışıyorsunuz. Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Ember. "Yürüyüp gitme seçeneğiniz var."

Paxton'ın sesi bu loş ortamda yükseldi. Zinnia'ya kalırsa kendinden emin ve çekici olmaktan uzaklaşıp başka bir şeye dönüşmüştü. Ember, Paxton'ın derisinin çok altında bir damarı bulmuştu sanki; belki de onun bile orada olduğunu bilmediği duygulara erişmişti. "Bir seçenek var mı? Gerçekten mi? Ben bir şirket kurabilmek için yıllarca nefret ettiğim bir işte çalıştım. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Piyasa seçimini yaptı. Bulut'u seçti. İstediğim kadar ayaklarımı yere vurup çığlık atayım, ne işe yarar ki? Ya kendimi toplayıp işime bakarım ya da sefalet içinde yaşayıp açlıktan ölürüm. Sağ olun ama almayayım. Başımın üzerinde bir çatı, midemde de yemek olmasını tercih ediyorum."

"Bu mu yani?" diye sordu kadın. "Mevcut durumu kabul mü edeceksin? Oldukları gibi bırakacak mısın? Daha iyi bir şey için savaşmaya değmez mi?"

"Daha iyi olan ne?" diye sordu Paxton.

"Bundan başka herhangi bir şey," dedi Ember, sesini yükselterek.

Paxton'ın da sesi yükselmişti. Boynundaki kaslar geriliyor, yüzü kızarıyordu. "Kötü bir durumun en iyisi bu. İstediğiniz kadar oynayın oyunlarınızı, bir şeyi değiştireceği yok."

"Voov," dedi Zinnia. İkisi de dönüp ona baktı. Zinnia, başıyla Paxton'a doğru işaret etti. "Sakin kalmaya ne oldu?"

Ember iç çekip birkaç adım ilerledi. "Sana Bulut hakkında bir şey söyleyeyim mi? Onlar bizim yaptığımız seçim. Onlara kontrolü biz verdik. Bakkalları satın almaya karar verdiklerinde onlara biz izin verdik. Çiftlik işletmelerini satın almaya karar verdiklerinde biz izin verdik. Medya kuruluşlarını, internet sağlayıcılarını, cep telefonu şirketlerini satın almaya karar verdiklerinde biz izin verdik. Daha iyi fiyatlara kavuşacağımızı söylediler çünkü Bulut yalnızca müşteriyi düşünü-

yordu. Müşteri, aileydi ama aile falan değiliz biz. Büyük şirketlerin büyümek için yediği yiyeceğiz. Onları kontrol altında tutan tek şey, son kalan büyük satıcılardı; derken Kara Cuma yaşandı ve insanlar alışveriş yapmak için evlerinden çıkmaya korkar oldu. Bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun? Bir tesadüf müydü sence?"

"Pekâlâ," dedi Paxton yavaşça başını sallayarak. Sesi normale dönmüştü. "Şimdi saçmalıyorsun işte. Saçma sapan komplo teorileri atıyorsun ortaya."

"Saçma değil bunlar."

"Delirmişsin sen, olay bu."

Kadın ayağını yere vurdu. Arkadaşları oturdukları yerde sıçradılar. "Bunu nasıl göremezsin ya? Seni de hayatını da nasıl ele geçirmiş olduklarına nasıl öfkelenmezsin? Omelas halkından biri olmaktan nasıl memnun olabilirsin?"

"Omelas mı? Ne?"

Ember ellerini yüzüne bastırdı. "Sorun bu işte. Umursama yetimizi kaybetmiş olmamız değil sorun, düşünme yetimizi kaybetmiş olmamız." Ellerini indirip Paxton'a baktı. "Yozlaşma devletinde yaşıyoruz biz. Bir şeyler satın alıyoruz çünkü aslında parçalanıyoruz ve yenilik, bizi sanki tammışız gibi hissettiriyor. Bu hisse bağımlıyız. Bulut bizi böyle kontrol ediyor işte. En kötüsü de bunun geleceğini görmüş olmalıydık. Yıllarca bununla ilgili hikâyelerle büyüdük biz. *Cesur Yeni Dünya, 1984, Dövüş Kulübü*... Bu hikâyeleri bağrımıza bastık ama verdikleri mesajları göz ardı ettik. Şimdi nasıl oluyor da dünyadaki herhangi bir şeyi sipariş ediyorsun ve bir gün içinde kapında oluyor da *Fahrenheit 451* ya da *Damızlık Kızın Öyküsü* kitabını sipariş ettiğinde haftalarca bekliyorsun ya da hiç gelmiyor? Artık bu hikâyeleri okumamızı istemiyorlar. Aklımıza fikirler sokulsun istemiyorlar çünkü fikirler tehlikelidir."

Paxton cevap vermedi. Zinnia adamın ne düşündüğünü merak etti. Kendisinin ne düşündüğünü biliyordu: Ember

inanılmaz bir konuşmacıydı. Gizlice etrafından dolanıp yanağını okşayan, sonra da seni kredi kartı numaranı vermeye ikna eden türde bir sesi vardı.

Ayrıca haklı olması da işe yarıyordu tabii.

"Elimizdeki sistem bu," dedi Paxton. "Dünya yıkılıyor resmen. Bulut en azından onu yeniden inşa etmeye çalışıyor."

"Ah, şu 'çevreci girişim'leriyle mi?" diye sordu Ember. "Bu onların bahanesi olabilirmiş gibi." Başını iki yana sallayıp öne doğru bir iki adım daha attı. Yeniden cebine uzanıp küçük bir şey çıkardı. Zinnia'nın odaklanıp bu iki parmağın arasında sımsıkı tutulan şeyin ne olduğunu görmesi bir saniyesini aldı.

Beyaz uçlu siyah bir kibritti bu.

"Bunu görüyor musunuz?" diye sordu kadın sırayla Paxton ve Zinnia'ya bakıp, ikisinin de başını sallamasını bekleyerek. "Çok küçük, çok narin. Zamanla eskiyip aşınacak. Yalnızca ıslansa bile işe yaramaz hale gelecek. Kolaylıkla kaybedilebilir, kolaylıkla kırılabilir. Yine de içinde barındırdığı o kıvılcım, koca bir ormanı yakıp küle çevirebilir. Bir binayı yok edebilecek bir dinamiti yakabilir."

Paxton güldü. "BulutBağlarıyla ilgili planınız bu muydu yani? İnsanlara bir kibrit resmi göstermenin bir şeyleri değiştireceğini mi düşündünüz? Kimse bunun ne anlama geldiğini anlamadı bile."

"Altyapıyı hazırlıyorduk," dedi kadın keskin bir sesle. Sözel münakaşalara alışkın değildi. İnsanların onun sözlerine, uçurumun kenarındaki taşmışçasına sarılmasına alışkındı. "İnsanları yavaş yavaş alıştırıyorduk." Arkasına, hâlâ yerde kutsal bir nesneymiş gibi duran USB belleğe işaret etti. "Bunun sayesinde oraya varacağız. Çözümümüz bu işte. Kibritimiz bu."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Paxton. "Bulut'u alaşağı edeceksiniz, sonra? İnsanlar nerede çalışacak? Ne yapacaklar? Amerikan ekonomisini tamamen baştan yazmaktan bahsediyorsunuz. Konut piyasasını da."

"İnsanlar adapte olacaktır," dedi kadın. "Yalnızca tek bir şirketin her şeyin kontrolünü elinde tutmasına izin veremeyiz. Eskiden buna karşı kanunlar olduğunu biliyor muydun? Ta ki hükümetler giderek daha azına, şirketlerse daha fazlasına sahip olana kadar. O günden sonra kanunları da şirketler yazmaya başladı. Sen yemeğini maaşınla ödediğini mi sanıyorsun? Ya da yerleşim ücretini? Ödemiyorsun; hükümet ödüyor. Hem onlar hem de sağlık hizmetlerin için para yardımında bulunuyor. Senin bir işin olsun diye para ödüyor çünkü o zaman sen de oyunu onlara verip onlara iş sağlamış oluyorsun. Bu sistem düzeltilemeyecek kadar bozuk artık. O yüzden komple alaşağı edip paramparça etmenin zamanı geldi."

"Aynen öyle," diye mırıldandı bir deri bir kemik adamlardan biri.

"Aman ne büyük kahramanlık," dedi Paxton.

Zinnia, Paxton'ın böylesine tutkuyla Bulut'u savunuyor olmasına şaşırmıştı. Adamı mahvetmişti çünkü bu şirket. Paxton da bu konuda her zaman aksi davranmıştı daha önce. Belki de fikri değişmişti. Bulut'a gerçekten inananlardan olmuştu belki de. Ya da şiddetle veya ölümle yüz yüze geldiğinde bu durumu kendine karşı bile haklı gösterme ihtiyaç duymuştu çünkü gerçeği kabul etmesi çok güçtü. Zinnia arkasına yaslandı, uygun bir anın gelmesini bekleyerek olayların gelişmesini seyretti.

Ember'ın söylediği, Zinnia'nın kafasını kurcalayan bir şey de vardı. Omelas. Bir hikâyeydi bu; okumuştu onu. Okuduğunu biliyordu. Çok uzun zaman önce. Hoşuna gitmeyen bir hikâyeydi bu...

"Hey," dedi Ember. "Sen."

Zinnia başını kaldırıp ona baktı.

"Sen kalıyorsun," dedi kadın. "O gidiyor. İstediğimiz şeyi halledip geri geliyor. Sana zarar vermeyeceğiz. Bir şeyler ters gitmezse ya da yanında birileriyle dönmezse. Bu durum için

üzgünüm, tamam? Ama yapılması gerekiyor. Yıllardır bunu deniyoruz. En iyi şansımız bu."

"Tabii," dedi kadın ve Paxton'a döndü. "Hadi git."

"Bir dakika, ne?"

Zinnia sesine birazcık korku kattı. "Sanırım söylediklerini yapmamız en iyisi."

"Seni burada böyle bırakmam."

Lanet olası centilmenlik. Zinnia cesur bir ifade takındı. "Lütfen. Tek yolu bu gibi duruyor."

Paxton arkasına yaslanıp rahat bir pozisyon aldı. "Hayır."

Ember silahını geri alıp Zinnia'nın alnına doğrulttu ama Paxton'a bakıyordu. "Derhal gidiyorsun."

Paxton ellerini havaya kaldırdı, duvarı destek olarak kullanıp ayağa kalktı. Attığı her adımda Ember, tabancayı biraz daha indiriyordu. Paxton USB belleği yerden alıp Zinnia'ya döndü. "Yakında döneceğim."

"Teşekkürler," dedi Zinnia.

Paxton birkaç adım atıp döndü. "Ona zarar verirsen –"

"Anladık, tamam," dedi Ember, Paxton'ın sözünü keserek. "Kimse zarar falan görmeyecek. Git hallet hadi."

Zinnia grubun kitapçının önüne doğru yürüyüp Ember'la onu yalnız bırakmasını izledi. Yaptıkları ilk aptalca hamle buydu işte; ikisini yalnız bırakmak. Muhtemelen tehlikeli olanın Paxton olduğunu sanmışlardı. Köklü cinsiyetçilikten kaybetmişlerdi yani. Zinnia, başını kaldırıp Ember'a baktı ve, "Beni bağlamayacak mısın?" diye sordu.

"Bağlamam gerekiyor mu?"

"Temkinlisiniz sanmıştım."

Kadın elindeki silahla işaret etti. "Ayağa kalk."

Zinnia ayağa kalktı, ellerini yana açtı ve fark etmesin diye çok yavaş bir şekilde Ember'a doğru hareket etti. Ne komiktir ki tabancalar aslında bıçaklardan çok daha tehlikesizdi. Mesela o, bir bıçaktansa bir tabancaya karşı kendini savunmayı

tercih ederdi. Bir insanı, kendinizi de tehlikeye atmadan namlu ucunda tutabileceğiniz mesafe altı buçuk metreydi. Bundan biraz daha az olması durumunda karşı taraf durumu tam tersine çevirebilirdi. Adrenalin, insanın motor becerilerini bok ediyordu çünkü. Tansiyonun aniden yükselmesi, insanın başını döndürüyordu.

Bunu aşması Zinnia'nın yıllarını almıştı ancak Ember, muhtemelen kendisiyle aynı eğitimi almış değildi. Kız şimdi üç metreden daha yakınındaydı.

"Seni bağlamak istemiyorum," dedi kadın. "Arkada bir depo var. Orada bekleyebilirsin. Sıcak ama şanslısın ki su getirmişsiniz."

Zinnia bir adım daha attı. İki buçuk metre. İki metre. Zinnia sanki Ember'ın yanından geçip depoya gidiyormuş gibi yaptı; zaten kadının aklı da Paxton ve diğerlerinde gidiydi, o yüzden kapının çan çınladığı ve kadının gözleri bir an için o tarafa kaydığı anda, Zinnia kendini ileri fırlattı.

Silaha atılıp silindir kısmını yakaladığı gibi sımsıkı tuttu. Ember tetiği çektiği sırada, tabanca avucunun içinde titredi ama hiçbir şey olmadı. Zinnia, olur da yeterince sıkı tutamaz da Ember ateş ederse diye tabancayı tutan elini uzak bir noktaya doğru uzattı.

O sırada da dirseğini Ember'ın kafasına geçirdi. Darbe Zinnia'nın kolunu bile sarstı; Ember hızla yere çarpıp bir çuval taş gibi yere yığıldı. Kadın yere düşerken Zinnia, elini büküp tabancayı kadının elinden çektiği gibi aldı.

Zinnia tam altı buçuk metre geriledi, içinde kurşun olduğundan emin olmak için silindir kısmını açtı, içinde iki tane kaldığını gördü ve tabancayı Ember'ın gözlerinin tam ortasına doğrulttu. "Bellekte ne var?" diye sordu.

Ember tükürdü. "Siktiğimin kuklası. Siktiğimin drone'u. Onlar için mi savaşacaksın?"

"Sizi kim tuttu?"

"Kimse tutmadı bizi," dedi kadın. "Direniyoruz biz.

"Evet doğru, devrim falan," dedi Zinnia. "Anladık. Bekle burada."

Bağımsız olmaları akla yatıyordu. Planları yıkıp yağmala saçmalığıydı çünkü. Yalnızca içeri girmek, her şeyi birbirine katmak ve kaçıp gitmek istiyorlardı. Bütün bunları bu kadar kolaymış gibi dile getirmeleri Zinnia'yı deli etmişti. Sanki kendisi aylardır oraya sıkışıp kalmamış, işi halletmek için omzunu falan çıkarıp saçma salak şeyler yapmıyormuş gibi.

Öne doğru gitti ama sonra durdu. Ember'ın canını yakmak için inanılmaz bir istek duydu içinde. Kadına vurmak değildi istediği. Fiziksel bir acı vermek değildi ona. Sadece dünyanın acıklı yanını biraz göstermekti. O lanet olası binada her gününe bir fon müziği olan acıyı göstermekti.

"Kibritini al," dedi Zinnia. "Bulut'a git. Çak kibritini, beton duvarlardan birinin yanına koy. Bak bakalım her şeyi yakıp yıkması ne kadar sürecek."

Kadının gözlerinin ışıltısı söndü. İçindeki savaş ruhunun birazı onu terk etti.

Zinnia kitapçının ön tarafına doğru gidip pencereye yanaştı. Görünürde kimse yoktu ama henüz gitmiş olamazlardı. Demek ki ara sokaktaydılar. O çıkarken de ötmesin diye zıplayıp duvardaki çanı söktü, ardından olabildiğince sessizce dışarı çıktı. Spor ayakkabılarının kuru zeminde çıkardığı her hışırtıda içi sıkışıyordu. Tuğla duvar boyunca yavaşça hareket etti; taş, tenini yakıyordu.

Köşede sesler duydu. Ara sokağın köşesinde durup dinledi. Paxton'ın cümlesinin sonunu yakaladı. "...ve size yemin ederim, onun canını yakarsanız hayatınızı cehenneme çeviririm."

Yaaa.

Adamın sesi çok net geliyordu; bu da Zinnia'ya, kendisine dönük durduğu izlenimini verdi ki bu da diğerlerinin yüzlerinin Paxton'a, sırtlarınınsa sokağın girişine dönük olduğu anlamına

geliyordu. Zinnia göz hizasından çıkacak şekilde eğildi ve köşeden başını uzattı. Altı bacak gördü. Tüfekli olan en arkadaydı.

Son derece kolay olacaktı.

Zinnia sokağa adım attı. Onu görünce Paxton'ın gözleri irileşti. Zinnia, tabancayı tüfekli kadının başına tuttu. Bu kadar yakınında olmak riskliydi aslında ama tabancayı elinden alabilecek kadar iyi de değillerdi zaten. En fazla almaya çalışırken vurulurlardı, o kadar. Hep birlikte dönüp kadına baktılar; önce şaşkınlıkla, sonra korkuyla.

"Tüfek," dedi Zinnia. "Adama gönder."

Kadının omuzları gerildi. Paxton'a baktı; gülümsüyordu. Paxton öne birkaç adım attı; kadın tüfeği tutup iki eliyle Paxton'a attı. Tüfeği yakaladığı gibi cılız heriflerden birine doğrulttu.

Zinnia tabancayı havaya ateşledi. Paxton da dahil hepsi korkudan yerlerinden sıçradı neredeyse.

"Koşun bakalım," dedi.

Paxton'ı itip üçü de sokağın sonuna doğru koşmaya başladılar ve kısa süre içinde yok oldular. Zinnia tabancayı tutan elini gevşetip silahı yere bıraktı. Paxton öne atılıp onu omuzlarından tuttu, sonra onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Zinnia da buna izin verdi. Bir süre öyle durup kalplerinin yavaşlamasına izin verdiler.

"İyi misin?" diye sordu Paxton.

Zinnia'nın yüzü Paxton'ın omzunda konuştu. "İyiyim."

Paxton geri çekilip Zinnia'nın gözlerine baktı. Delirmiş gibiydi, ter içindeydi. "Ne oldu içerde?"

"Detroit eğitim sisteminde çalıştım ben. Biri ilk defa mı önümde silah sallıyor ssanıyorsun?"

"Yapma şunu."

"Beni hafife aldı, benim de şansım yaver gitti," dedi Zinnia. "Küçüklüğümden beri Krav Maga dersi alıyorum."

"Hiç söylemedin bana."

Zinnia omuzlarını silkti. "Hiç konusu açılmadı."

Paxton başını iki yana salladı. Yere uzanıp tüfeği aldı, gökyüzüne doğrultup ateş etti. Hiçbir şey olmadı.

"Rahatlamak için gündelik geziye çıkmıştık sözde," dedi Paxton.

"Aynen. Sanırım artık dönsek iyi olur."

"Suları içeri götürdüler."

Zinnia tabancayı kaldırdı. "Ben gider alırım. Kitapları da almak istiyorum zaten."

"Emin misin?"

"Eminim," dedi ve arabaya doğru başıyla işaret etti. "Sen gidip şu havalandırmayı çalıştır, hazır olsun. Bindiğimde kıçım donsun istiyorum."

"Seninle gelebilirim."

Zinnia gülümsedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Gerçekten, hem bir dakika yalnız kalsam iyi olur. Biraz... fazla geldi hepsi."

Paxton ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Hadi git o zaman."

"Tuvalet var mı diye de bakacağım," dedi Zinnia, omzunun üzerinden. "Birkaç dakika sürebilir. Üzgünüm."

Zinnia kitapçıya girip arka tarafa koştu; içeride şimdi kimse yoktu. Telefonunu çıkardı, gelen mesaja daha bakamadan arkasında bir gıcırdı duydu. Bir ses, "Arkanı dönme," dedi.

Bir erkek sesiydi bu. Tok ve yaşlı bir ses. Rahatsız edici bir ses. Sigara içen birine aitti kesin. Zinnia tabancayı sıkı sıkı tuttu; havaya kaldırmadı ama görünürde olduğundan da emin oldu. Adamın bu zamana kadar nerede olduğunu merak etti. Belki de arkadaydı. Belki de olanları izliyordu.

"Önceki görevine devam edeceksin."

Zinnia başını salladı; cevap verip vermemesi gerektiğinden emin değildi.

"Şimdi bir görev daha var. Başarılı olursan ücretin ikiye katlanacak."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia nefesini tuttu.

"Gibson Wells'i öldür."

Kelimeler kulaklarında çınladı.

"Otuza kadar say, sonra arkanı dön."

Zinnia hareket etmeyi başarabilene kadar yüz yirmiye varmıştı.

PAXTON

Paxton başını direksiyona yasladı; havalandırmadan serin hava geliyor, giderek daha da serinleşiyordu. Kalbinin her kıpırtısını hissedebiliyordu.

Delilere bak. Planları neydi ki? Neyi başarabilirlerdi ki? Uğruna savaştıkları dünya bir hayaldi. Artık işler öyle yürümüyordu.

Tiyatroyu, o sert koltukta oturup yaptığı iş görüşmesini hatırladı. İçinde öyle bir his vardı ki kendi üzerine kusmak istiyordu resmen. Sadece kusmak da istemiyordu ama bunu gerçekten kendi üzerine yapmak istiyordu. Sırf orada oturduğu için bile kirletmek istiyordu kendini.

Onların haklı olması demek, Paxton'ın haksız olması demekti. İki aydır haksızdı ve giderek daha da haksız oluyordu, Dobbs ve Dakota gibi insanlara, onların kendisi hakkında ne düşündüğüne adamaya başlamıştı çünkü kendini. Onların onayı bir para birimiydi artık sanki.

Ayrıca, Zinnia'yı bulmuştu. Bulut'ta olmak demek Zinnia'yla olmak demekti, ayrıca belki Zinnia oradan ayrılacağı zaman, Paxton da onunla gidecek gücü kendinde bulabilirdi.

Dünden sonra, bugünden sonra, Zinnia sanki daha farklı görünmeye başlamıştı gözüne. Teni daha fazla ışıldıyordu, gözleri daha fazla parlıyordu. A ile başlayan kelime onunla oyun oynuyordu resmen. Bu kelimeyi dillendirebileceğini dü-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

şündüğü bir noktaya yaklaşıyordu Paxton ama zorlamak da istemiyordu çünkü Zinnia, resmiyeti ya da romantizmi seven kadınlara pek benzemiyordu. Paxton, ellerini kadının omzuna koyduğunu, gözlerinin içine derin derin baktığını ve ona bu kelimeyi söylediğini hayal edebiliyordu. Zinnia da muhtemelen gözlerini devirerek ya da kıkırdayarak cevap verir, olay orada kapanırdı. Paxton da bununla yaşamak zorunda kalırdı.

Elinde olanla mutlu ol, dedi kendi kendine. Bir işin var, yaşayacak bir yerin var, yanında çok güzel bir kadın var. Diğer her şey gereksiz.

Koltukta kıpırdandığı sırada cebindeki bir şeyin derisini sıkıştırdığını hissetti. USB bellekti bu. Pencereyi biraz açtı, tam belleği dışarı atacaktı ki Zinnia yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Koltuğuna oturdu, ellerini kucağına koydu ve elinde USB tutan Paxton'a baktı. Vücudunu öyle bir bırakmıştı ki sanki son birkaç günün ağırlığı şimdi üzerine binmiş gibi duruyordu. Paxton söyleyecek, Zinnia'nın içini rahatlatacak bir şey düşündü ama bulamadı, o yüzden elini kadının dizine koydu. Teninin pürüzsüzlüğünü, kemiğinin sertliğini hissetti ve sordu, "İyi misin?"

"Gitmeliyiz artık."

Paxton arabayı çalıştırıp ara sokaktan çıktı, geldikleri yöne doğru döndü.

Otoyola çıktıkları sırada, "Bir avuç deli hippi," dedi.

"Hippi, evet," dedi Zinnia alçak bir sesle.

"Yani ne yapabileceklerini sanıyorlar ki. Hiç mantıklı değil."

"Hiç mantıklı değil, evet."

"Hey," dedi Paxton elini kadının kalçasına koyarak. "İyi misin sen?"

Bir an için Zinnia'nın geri çekileceğini sandı ama çekilmedi. Elini, onun elinin üzerine koydu. Kalçası sıcak ama eli çok soğuktu. "Evet, iyiyim. Özür dilerim. Çok fazla geldi de."

"Çok fazlaydı, evet."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Nasıl yani?"

"Birine söyleyecek miyiz?" diye sordu Zinnia. "Sence patronuna bildirmen gerekiyor mu bunları?"

Paxton buna değeceğinden emin değildi. Kilometrelerce uzaktalardı. Ayrıca dört hippi Bulut'a ne yapabilirdi ki? Dobbs işlerin karmaşadan uzak olmasını severdi. Ayrıca Gibson Wells'in ziyaretinin üzerine bir de bunu yığmak fazla gelebilirdi.

"Muhtemelen değmez, daha çok sorun yaratır," dedi Paxton.

"Evet," dedi Zinnia. "Mantıklı."

Otoyola çıkıp yarı yolu sessizlik içinde gittiler. Paxton kilometre tabelaları olmadan hangi çıkıştan çıkması gerektiğini bulamayacağını fark etmişti ama sonra uzaktaki sürüyü; AnaBulut'a doğru ilerleyen, gökyüzünü karartan drone'ları görmüştü.

Paxton, Ember'ın kitaplarla ilgili söylediklerini hatırladı. Doğru olabilir miydi bu? Sansür fikri insanın kafasından öyle kolayca atabileceği bir şey değildi; iki dişin arasına sıkışmış bir çekirdek parçası gibiydi tıpkı. Bulut gerçekten de kitapları göndermiyorsa kamu kesin ayaklanırdı. İnsanlar savaşırdı bunun için. Öyle değil mi?"

Kitapları düşününce not defterindeki boş sayfalar aklına geldi. Hayatının ışığını söndürüyordu resmen ve o sırada sayfalar hâlâ bomboştu. Bulut'a geri dönecekse, bu zamanı elinden gelen en faydalı şekilde geçirmeliydi. Terfi almalıydı belki de. Ten rengine yükselmeliydi.

Otoyoldan çıkıp biraz daha ilerledi. Gökyüzünü izledi. İzleyecek başka pek bir şey de yoktu zaten. Kapkara sürü, güneşi bile kapamıştı.

"Bunların yalnızca birer oyuncak olduğu zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu Paxton, arabanın içindeki sessizliği çaresizce doldurmaya çalışarak.

Zinnia'ya baktı; kadın başını salladı.

"Bir keresinde hatırlıyorum da," diye başladı adam. "Hapishanede bir adamın aklına bayağı iyi bir fikir gelmişti; arkadaşının kendisine gizlice getirmesini istediği şeyleri bir drone'la bahçeye bıraktırıyordu. Bir süre de işe yaradı hatta. Bir keresinde hava bayağı rüzgârlıydı, sanırım onlar da biraz sabırsızlanmışlar. Ben ve başka bir gardiyan devriye geziyorduk; bahçedeydik, milleti izliyorduk, birden ayağımızın dibine bir şey çakıldı. Çizgi romanla doldurmuşlar. İnanabiliyor musun? Adam kütüphanedeki kitapları beğenmiyormuş, mahkûmlara da bir şey yollamak yasaktı. Arkadaşına gizli gizli çizgi roman sokturmaya çalışmış içeri resmen."

"Komik," dedi Zinnia dümdüz, ifadesiz bir ses tonuyla.

"İnsanların bir şeylere nasıl uyum sağlayabildiği komik," dedi Paxton.

Bunu söylediği anda da kafasında bir şey dank etti.

8
HAZIRLIK

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GIBSON

Lazarus'la zengin adamın hikâyesini biliyor musunuz? Kitab-ı Mukaddes'teki Luka İncili'nden bir hikâye. Şöyle bir şey: Bir zamanlar kaliteli ketenler giyen, lüks içinde yaşayan zengin bir adam varmış. Sarayının kapısında da Lazarus adında bir dilenci yatarmış. Lazarus bayağı korkunç bir vaziyetteymiş. Yara bere içinde, aç, pis. Zengin adamın tabağından arta kalacak kırıntılara bile çaresizce muhtaçmış.

Lazarus öldüğünde melekler gelip onu cennetin kapısına taşımışlar. Zengin adam da ölmüş ama onu almaya melek falan gelmemiş. Adam doğru aşağı, cehenneme gitmiş ve orada işkenceler görmüş, sakatlanmış... Başını kaldırıp baktığında Tanrı'yı, yanında da Lazarus'u görmüş ve şöyle demiş. "Ne olur bana acı, Lazarus'u gönder de parmağının ucunu suya batırıp dilimi biraz olsun serinletsin."

Tanrı şöyle cevap vermiş: "Hatırlar mısın, sen hayattayken hep iyi şeylere sahip olmuştun da Lazarus'un başına kötü şeyler gelmişti? İşte şimdi de o rahatta, sense acı çekiyorsun. İkinizin arasında geçilemeyen büyük bir uçurum var."

Bunun üzerine zengin adam Lazarus'tan erkek kardeşlerine gitmesini, nihai kaderleri konusunda onları uyarmasını istemiş ki bundan kaçınabilsinler. Tanrı da demiş ki, "Peygamberleri dinlemeyi bilmeliler."

Böylece zengin adam sonsuza kadar acı çekmiş, Lazarus ise evrenin mucizelerini ön koltuktan seyretmiş.

Şimdi size neden bu hikâyeyi hiç sevmediğimi söyleyece-

ğim. Basit: Yalnızca refah ve hırs sahibi olmayı bile günahmış gibi yansıtıyor çünkü. Lazarus ve zengin adam konusunda bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Zengin adam neden zengindi? Bir suç işleyerek mi sahip oldu bu paraya? Hayatı süresince insanlara zarar mı verdi? Yoksa bir iş mi kurdu? Ailesi ve toplum için iş imkânı mı sağladı? Lazarus neden fakirdi? Neden yara bere içindeydi? Bir adaletsizlik üzerine mi toplum tarafından dışlanmıştı? Yoksa hayatında kötü seçimler mi yapmıştı? Bunu hak edecek bir şeyler mi yapmıştı?

Bilmiyoruz. Tek bildiğimiz; varlıklı olma gibi basit bir özelliğin bir yanlış, fakir olma gibi basit bir özelliğin ise bir erdem gibi görüldüğü. Bu sırada ise bu insanların, oldukları noktaya nasıl geldikleri konusunda da hiçbir fikrimiz yok.

Çoğu insan yaptıklarım doğrultusunda beni yargılıyor; bir iş kurduğum, ailemi geçindirdiğim, Amerikan işçisi için daha iyi bir dünya yaratmayı hedefleyen yeni bir yaşa-çalış paradigması yarattığım için. Hâlâ daha beni aç gözlü piçin teki olarak gören insanlar da var. Ölüp gittikten sonra –ki bunun olması çok uzun sürmeyecek– doğru cehenneme ineceğimi, zengin adamın yanına oturacağımı, başımı kaldırıp Lazarus'a bakacağımı ve nerede yanlış yaptığımı merak edeceğimi düşünüyorlar.

Öncelikle şunu söylemek istiyorum; dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyi istemek günah değil. Aileni geçindirmeyi istemek günah değil. Hayatından zevk almak günah değil. Evet, bir teknem var, ne olmuş? Evet, balık tutmayı seviyorum. Bu beni cehennemlik mi yapar? Hiçbir zaman elimi şiddet için kaldırmadım. Bunun için acı çekmem mi gerekiyor?

Dünyanın şu acıklı haline bakın. Küçük kasabalar yıkıldı. Kıyı köyleri suya gömüldü. Şehirler alabileceği kadar insanla dolu. Alabileceğinden fazla insanla hatta. Üçüncü dünya ülkelerinin bazıları resmen çöle dönmüş durumda.

Dünya acıklı bir halde, ben de yardım etmeye çalışıyorum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yaptığım her şey mükemmel miydi? Tabii ki hayır ancak gelişimin bedelidir bu. Bulut'u yaratmak, omlet yapmak gibi bir şeydi; tıpkı her iş gibi maalesef bu süreçte birkaç yumurtayı da kırmanız gerekiyordu. Yumurtaları kırmak beni asla iyi hissettirmedi elbette. Ne var ki önemli olan sonuç. Hep söylerim, biliyorsunuz, yıllardır söylüyorum: Piyasa karar verir. Bir noktada bunu az kalsın omzuma dövme diye yaptıracaktım, gençliğin çılgın zamanlarıydı tabii. Hiç yaptırmadım –iğnelerden korktuğumu itiraf etmekten hiç gurur duymuyorum– ama Bulut'u kurduğum gün masamın üzerine yapıştırdığım bir kâğıtta yazıyor.

O kâğıt parçası hâlâ orada. Küçük, sararmış, yırtılmış bir kâğıt parçası; kelimeler neredeyse okunamaz halde. O cümleyi fincanlara da yazdırdım, ofislerimizde duvarlara da astırdım. O cümleyi yaşayıp nefes diye onu soludum ben. Onunla başarıp, onunla başarısız oldum.

Piyasa karar verir.

Piyasa diyorsa ki bu ürün, tüketici için daha ucuz hale getirilebilir, daha etkili şekilde teslim edilebilir, insanların hayatlarında fark yaratabilir; ben de diyorum ki neden böyle yapmayalım o zaman?

Hatırlıyorum da yıllar önce bir turşu şirketiyle iş yapıyorduk. Molly'ye sorabilirsiniz, bayılırım turşuya. Bu şirketin yaptığı turşulara da bayılıyordum ama biraz pahalılardı, müşterilerimiz de şirketin istediği gibi tuzlu bir fiyat ödemek istemiyordu. Kavanozu beş dolar gibi bir şeydi.

Biz de gidip şirkete dedik ki, "İzin verin sizin için çalışalım." Paketlemelerini değiştirmelerine yardım ettik. Malzemelerini daha iyi kaynaklardan elde etmelerine yardım ettik. Camdan plastiğe geçmelerine yardım ettik. Bu bile, teslimatta yüklü miktarda para tasarrufu yapmalarını sağladı çünkü hangarlardan ayrılan kamyonlar daha hafif oluyordu ve benzine çok daha az para harcanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asıl hedef, kavanoz fiyatını iki dolara indirmekti, müşterilerimizin ödemek istediği fiyat buydu çünkü; ancak onlar üç buçukta ısrar ettiler. Dedik ki bakın ne kadar çok para tasarruf ediyorsunuz şu an, iki dolara rahatlıkla inebilirsiniz. Hayır, dediler. Bir de bana, bunun kendilerini nasıl bir duruma sokacağına, bütün iç yapılanmalarını değiştirmeleri gerekeceğine dair hikâyeler anlattılar. Ben de dedim ki çok güzel, siz öyle yapın o zaman, yardıma ihtiyacınız olursa haber verirsiniz.

Her neyse, uzun lafın kısası, onlar razı olmadılar ben de tamam dedim; müşterilerime istedikleri şeyi, kavanozu iki dolarlık turşuları ben veririm o zaman. Bulut Turşuları'nın çıkışı da böyle oldu işte. Kimin ne dediği umurumda değil; bizim turşu markamızı onlarınkinden daha çok beğeniyorum ben.

Nihayetinde işleri battı. Hiçbir zaman kimsenin işinden olduğunu görmek istemem ama bunun sorumlusu kendileriydi. Tek yapmaları gereken bizimle ortak bir noktada buluşmaktı, birlikte çok güzel şeyler yapabilirdik. Sattığımız turşu miktarına inanamazsınız. İnsanlar gerçekten çok seviyorlar turşularımızı, ayrıca uzun süre dayanıklılar ki bu da herkesin işine geliyor.

Piyasa karar verir.

Bu olay yaşandığında birilerinin bana öfkelendiğini hatırlıyorum ama ne var biliyor musunuz? Ben insanlara bir ürün ya da hizmet sunabiliyorsam, daha ucuzsa ve aynı şekilde kaliteliyse, biriktirdikleri parayı başka bir şey için –daha fazla yemek olur, yerleşke, sağlık hizmeti, hatta dışarıda bir gece bile olur– harcayabilmelerini sağlıyorsa bunu seve seve yaparım. Bulut'un bütün amacı, insanların hayatını daha kolay kılmaktı zaten. Bizimle çalışan, maliyetlerini zamanında kısıp şimdi gayet başarılı ilerleyen birçok şirket var. Zorunda oldukları için çalışmıyorlar bizimle, istedikleri için çalışıyorlar.

Affedersiniz, konudan biraz saptım. Son zamanlarda uykumu pek iyi alamıyorum. Bağırsaklarımda bir sancı var, yavaş

yavaş ilerleyen bir yangın gibi. Barbekünün en altındaki kömürler gibi; sıcak değiller sanırsınız ama aslında öyledirler. Isısı beynime kadar çıkıyor. Son zamanlarda bir şeylere sürekli olarak sinirleniyorum. Yine de bu kadar sinirlenmemek üzerine çalışıyorum çünkü yaratanımın karşısına yüzümde bir gülümsemeyle çıkmak istiyorum, alaycı bir ifadeyle değil.

Demek istediğim şu ki zengin olduğum için özür dilemeyeceğim. Eminim zamanım geldiğinde, o sınırı geçtiğimde de sırf yaptığım iş yüzünden cehenneme falan gitmeyeceğim. İnsanların bundan çok daha fazlasıyla yargılanıyor olması gerek bence.

Yirmi yıl önce Birleşik Devletler'de 5,4 milyon ton karbondioksit üretiliyordu. Geçtiğimiz yılsa bu oran bir milyondan azdı. İşte! Bunun büyük çoğunluğu Bulut'ta yaptıklarımız sayesinde denebilir ve inanın Claire'e verdiğim direktif, ileride bunun daha da azaltılması yönünde. Bulut'un karbon nötr olmasını istemiyorum ben; karbon negatif olmasını istiyorum. Karbonu havadan emip almamızı istiyorum. Yükselen deniz seviyelerinin çekilmesini istiyorum. Kıyı şehirlerinde yaşayan insanların evlerine dönmelerini istiyorum. Eski Venedik gibi duran bir Miami istemiyorum. Venedik'i geri istiyorum. Bunun için sonsuza dek cehenneme mi mahkûm edilmeliyim?

PAXTON

"Bunu tak," dedi Dakota, Paxton'a bir güneş gözlüğü uzatarak.

Işığı önemli ölçüde kesip çatıdaki kaosa da daha kolay odaklanmasını sağladı gözlükler. Çatının ucunu hâlâ göremiyordu, o yüzden tam ortasında duruyor olmak, çok işlek bir alanın tam ortasında duruyormuş hissini veriyordu. Güneş, yere gömülü güneş ışığı panellerinden yansıyordu ve etrafta baraka boyutunda birkaç sevkiyat noktası vardı; kutular bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldırma sistemiyle yükseltilip bekleyen drone'lara bağlanıyordu.

Çalışanlar turuncu giymişti. Çoğu, polo yaka tişörtlerinin altına uzun kollu beyaz tişörtler giymiş, geniş şapkalar takmıştı ve kemerlerinden su mataraları sarkıyordu. Sevkiyat noktaları biraz gölge sağlasa da pek yeterli olduğu söylenemezdi; özellikle de şimdi, güneşin en tepede olduğu saatte.

"Tanıtım videosunda turuncu yoktu," dedi Paxton.

"En boktan iş bölümlerinden biridir," dedi Dakota. "Boktan renkleri göstermiyorlar."

Ortam, ortamın sesi, daha doğrusu ses yoksunluğu Paxton'a çok fazla gelmişti. Drone'lar neredeyse hiç ses çıkarmıyordu; etrafında elektriksel bir uğultu vardı yalnızca, sanki bir böcek çok yakınındaydı da sürekli görüş alanından kaçıp duruyordu. Teninde hissedebiliyordu onu.

"Gerçekten burası mı sence?" diye sordu Dakota.

Paxton ona hapishanedeki drone hikâyesini anlatmıştı. Ardından Dakota da Dobbs da burada çok fazla güvenlik görevlisi olmadığı bilgisini onaylamıştı. Pek ihtiyaç yoktu çünkü. Gelen her şey kutulanmış ve BulutBağlarına kaydedilmiş olduğu için kimse bir şey çalamıyordu. Çalışanların vardiyaları bitince sıraya girdikleri, onlara özel bir çıkış bulunuyordu. Burada güvenlik görevlisi bulundurmaktan daha önemlisi, sağlık ekibi bulundurmaktı çünkü sürekli olarak güneş çarpması ve sıvı kaybı tehlikesi bulunuyordu. Yükleme bölgelerinin hepsinde çalışanlara sıvı alımlarını hatırlatan işaretler vardı ve her tarafta, biri su diğeri de güneş kremi için iki musluğu olan kaynaklardan bulunuyordu.

"Nereden başlayacağız ki?" diye sordu Dakota. Binlerce çalışanın, geçip gitmekte olan bir bulutmuş gibi güneşin önünü kapatan ve insana asla yetmeyen, sadece bir süreliğine rahat nefes aldıran drone sürülerinin kaynadığı kilometrelerce düz alana bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başlangıçtan," dedi Paxton. Birkaç adım attı, Dakota'nın kendisini takip ettiğinden emin olduktan sonra yürümeye devam etti. Çalışanların emniyetle kullanabileceği, sarı reflektif bantlarla ayrılmış çizgili yoldan gidiyordu. Bantlar sayesinde yolun görülmesi kolay oluyor; böylece de kimse, mükemmel kare havuzlar içindeki dingin suları andıran güneş panellerinin karanlık yüzeyine basmıyordu.

Her istasyon aynıydı: çalışan kalabalığı, havada bir aşağı bir yukarı hareket eden drone'lar ve üzerine hava şartlarına dayanıklı karton köpük sıkılan tuhaf biçimlerdeki paketler. Kimse onlarla ilgilenmiyordu bile. Paxton da buna güveniyordu zaten. Kendisiyle ilgilenmeyenler değildi onun ilgilendiği.

Hapishanede öğrendiği derslerden biri şuydu: Mal değiş tokuşunu aramayacaksın. Yan gözle seni kesenleri arayacaksın. O korkulu bakışı, kaslardaki gerilmeyi arayacaksın. Rozetinin yansıdığı o korkulu gözleri arayacaksın. Mahkûmlar dolap çevirmekte ustaydılar çünkü. Gizli saklı şeyleri görmekte değil, bu şeyleri gizleyenleri görmekte ustalaşman gerekiyordu.

Bir saat boyunca yürüdüler. Daha ziyade bir gezinti gibiydi. Birkaç bakışla karşılaştılar ama *Bunlar ne arıyor burada?* bakışıydı hepsi, *Siktir, aynasızlar gelmiş* bakışı değil. Paxton aradaki farkı biliyordu. O, yüzleri, elleri, omuzları izleyerek yürürken Dakota giderek daha da sabırsızlanıyordu. Sesli sesli iç geçiriyor, durup su içiyor; sonra eline bir sürü güneş kremi sıkıp yüzüne, boynuna yayıyordu. Öyle ki cildi resmen soluk beyaz olmuş, gözündeki güneş gözlükleri yüzünden sanki bu kızgın çatıda dolanan bir iskeletmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Bir noktada Paxton, tanıdık birini görüp emin olmak için hafifçe o tarafa doğru döndü. Vikram'dı bu; geniş kenarlı bir şapka ve güneş gözlüğü takmıştı, belinden su matarası sarkıyordu. Mavi gömleği terden laciverte dönmüştü. Hafifçe diğer tarafa dönüktü, inmiş bekleyen bir drone'a yükleme yapan bir grup kadınla adamı izliyordu. Paxton daha yakına gitmek is-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tedi ki Vikram onu görsün, kimin kazandığını hatırlasın ama sonra vazgeçti. Çok adi bir hareket olurdu bu. Su şişesini dikmiş içen Dakota'nın yanına döndü.

İşte o sırada gördü onu. Cılız, beyaz bir adamdı, dirseğinden parmak uçlarına kadar makine kullanılmadığı belli olan dövmelerle kaplıydı kolu; hani şu hapishanede ya da dikiş iğnesi ve birazcık yazıcı mürekkebi olan dangalak bir arkadaşa yaptırılanlardan. Paxton'la Dakota görüş alanına girer girmez adam donup kaldı. Aralarında biri olsun da önünü kapatsın diye hafifçe yana kaydı; kendisine göre fazla dar kalan bir ağacın ardında saklanmaya çalışan bir çocuk gibiydi. Elleriyle ceplerine bastırdı; sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak istediği, bir yandan da keşke olmasaydı dilediği bir şeyi kontrol ediyordu.

"Şuradaki," dedi Paxton, iskeletorun olduğu tarafa doğru başıyla işaret ederek.

Dakota güneş gözlüklerini indirip adama baktı; adam ter içinde kalmıştı ama belki de terinin sebebi güneş değildi. "Emin misin? Adamı arar da üzerinde bir şey bulamazsak Dobbs küplere biner. Seni buraya atayacak kadar küplere binebilir hatta. Cilt kanseri bölgesi diyoruz biz buraya."

"Güven bana," dedi Paxton, iskeletor geriye doğru birkaç adım attığı sırada.

"Peki," dedi Dakota, ardından adamı doğru elini salladı. "Hey. Sen. Buraya gel. *Ándale*."*

Adam, sanki birisi ona yardım edebilirmiş gibi etrafına baktı ama kimse yardım etmedi. Aksine en yakınında duranlar, olacakları biliyorlarmış gibi birkaç adım geriledi. Adam, yükleme alanından yanlarına doğru yaklaşmaya başladı. Yüzünde zorlama bir gülümseme vardı; sakin görünmeye, *Kim, ben mi?* dercesine bir ifade takınmaya çalışıyordu.

"Ceplerini boşalt," dedi Dakota.

---

* (İsp.) Hadi, çabuk. *–yhn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam etrafına bakındı, omuzlarını silkti. "Niye ki?"

"Beni aşırı mutlu eder çünkü," dedi Dakota.

Adam çöktü. Elini cebine sokup yumruğunu çıkardı, sonra açtı. Avucunda ondan fazla oblivion paketi vardı. Dakota elini uzatınca adam paketleri onun avucuna koydu.

Paxton'a dönüp gülümsedi. "Harika."

Paxton da gülümsedi. "Asıl eğlence şimdi başlıyor."

Çıkış noktasına varmaları yarım saatlerini aldı, ardından tramvaya binip Yönetim'e geçtiler ve iskeletoru –Lucas'tı adı– bir sorgu odasına götürdüler. Oda o kadar küçüktü ki masayla karşılıklı iki sandalye ancak sığıyordu. Paxton, Lucas'ı oturtup içine düştüğü bok çukurunu biraz düşünsün diye yalnız bıraktı.

Dobbs arkasında Dakota'yla nezarethaneden Paxton'a doğru geldi; bir yandan da onu alkışlıyor, ellerini bilerek ağır ağır hareket ettiriyordu. Paxton'ın yanına gelince sırtına tebrik edercesine vurdu. "Senin hakkında yanılmadığımı biliyordum. Nasıl başardın bunu?"

"Önsezi sadece," dedi Paxton.

"Eh, işe yaradı," dedi Dobbs. "Bir sonraki adım sanırım herife kaçakçılık operasyonunun nasıl işlediğini anlattırmak. İşin içinde başka kim var vesaire vesaire."

"Ben de bir kere deneyebilir miyim, patron?" diye sordu Paxton.

Dobbs, Paxton'a ciddi ciddi baktı. Üzerine düşündü. Nihayet "Tabii, evlat," dedi. "Hak ettin bunu. Dinliyor olacağız yalnız. Aynı şeylerin üzerinden iki kere geçmeye gerek yok."

"Ona ne sunacağım peki?" diye sordu Paxton.

"Yeniden atama. İşleme tesislerinden birine atayabiliriz onu. İşi bırakmak isteyebilir tabii, ona kalmış ama bizim onu hemen kovmak gibi bir zorunluluğumuz yok."

"Tamamdır." Paxton, Dobbs ve Dakota'ya başıyla selam verip odaya geri döndü. İçeri girip Lucas'ın karşısına oturdu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Lucas sandalyesinde sürekli kıpırdanırken o rahat rahat yayıldı. Birkaç saniye baktıktan sonra, "Biraz konuşalım," dedi Paxton.

"Ne hakkında?"

"Cebindeki oblivion hakkında."

Lucas omuzlarını silkti, sonra odadaki her şeye – tavan fayanslarına, masanın üzerine, köşelerde birikmiş tozlara, çift taraflı olduğu bariz aynaya baktı. Paxton hariç her şeye baktı. "Kişisel kullanım için."

"Bu noktaya kadar tahminim şu," dedi Paxton. "Bundan daha karmaşık olduğundan eminim gerçi ama şöyle bir şey olsa gerek; birisi Bulut'tan bir şey sipariş ediyor, drone bu ürünü teslim ettiğinde buraya dönüş yolculuğundan önce, drone'a oblivion'ları yapıştırıyorlar." Lucas'ın gözleri, Paxton'ın haklı olduğunu onaylar gibi kısıldı. "Şimdi, karmaşık kısmı şurası; hangi drone'ları kontrol etmeniz gerektiğini nereden biliyorsunuz? Belki bazı drone'lar hep aynı noktaya iniyordur. Ya da belki hareketleriyle alakalı bir kodlama, bir tür düzen vardır, siz de onu patlatmışsınızdır. Bu işin içinde çok daha fazla insan olduğu kesin. Muhtemelen yöneticilerden ve güvenlik görevlilerinden de birileri vardır. Belki de bu drone'ların çoğu, üzerlerinde küçük oblivion paketleriyle dolanıp duruyordur ama onları nasıl bulacaklarını yalnızca bazı insanlar biliyordur. Bilemiyorum ama bildiğim şey şu: Yüz vuruştan fazla edecek kadar mal taşıyordun üzerinde. Bu da derhal işten atılma demek. Bunun ne demek olduğunu da biliyorsun elbette." Lucas'ın gözleri kocaman açıldı. "Yine de sana yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

"Seni yeni bir yatakhaneye koyarız," dedi Paxton. "İşlemeye atarız, yerleşkenin öteki ucuna."

"Ne istiyorsun peki?"

"Operasyonun tam olarak nasıl yürüdüğünü anlatmanı istiyorum," dedi Paxton. "Bir de verebileceğin kadar çok isim

istiyorum. Bu işin başındaki insanları. Özellikle de güvenliği. Bana bunu verebilirsen ve ben de yeterince tatmin olursam istediğini elde edebilirsin."

Lucas kucağında duran ellerine baktı. Bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Paxton.

"Avukat istiyorum."

Paxton'ın sürecin nasıl devam etmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu, yanlış bir şey de söylemek istemiyordu. O yüzden yalnızca başını salladı, kalktı, sandalyesini itip odadan çıktı. En kötü ihtimalle Lucas'ın ödü bokuna karışmış olurdu. Ki bu aynı zamanda en iyi ihtimaldi. Paxton kapıyı kapattığı sırada Dobbs belirdi.

"İyi denemeydi," dedi. "Şimdi ben konuşacağım onunla."

"Avukat hakkı var mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Dobbs gırtlaktan bir kahkahayla. "Merak etme. Sen ona biraz iyi polisi gösterdin. Şimdi sıra kötüsünde." Kapı koluna uzandı, ardından durup baktı. "Seninle çok gurur duyuyorum, evlat."

Dobbs içeri girince Paxton, adamın sandalyeyi çekip Lucas'ın karşısına oturmasını izledi. Dobbs konuşmaya başlamıştı ama Paxton, adamın ne dediğini duyamıyordu. Dinleyebileceği başka bir yer olmalıydı herhalde. Bir dakika orada durup *evlat* kelimesinin kendisini sarışının tadını çıkardı.

Bir süre sonra Dakota'yı aramaya gitti. Diğer mavililerden biri –adını unuttuğu sarışın, sörfçü tiplerden biri– kadının bir iş için gittiğini ama onu beklemesini söyleyince Paxton, masalardan birine oturup tabletlerden birine giriş yaptı.

Bütün gün, zihninin gerisinde bir yerlerde Ember'ın söylediklerini düşünmüştü. Bulut'un kitapları saklayışını. Buradaki ilk birkaç gününde kullanıcı hesabının envanter sistemine de erişim sağladığını fark etmişti; o yüzden yapacak daha iyi başka bir işi de olmadığından sisteme giriş yaptı, oraya buraya tıklayıp durdu, güvenlik duvarlarına tosladı, körlemesine bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerlere saptı, derken nihayet AnaBulut'ta bütün ürünlerden kaç tane bulunduğu bilgisine erişmenin bir yolunu buldu.

Fahrenheit 451'i seçti çünkü bir Ray Bradbury kitabı olduğunu hatırlıyordu; lisedeyken okumuş, beğenmişti. Stokta iki kopya vardı. Çok fazla da sayılmazdı bu. Bulut mağazasındaki en çok satan kitaba baktı –aslen, bir genç yetişkin serisinden uyarlanan erotik bir romanın yeniden yazımıydı– ve mevcut yirmi iki bin beş yüz iki kopya bulunduğunu gördü. Bu bayağı büyük bir farktı ama Paxton talep ilkesinin ne anlama geldiğini de anlayabiliyordu. Tabii ki çok satan bir kitabın çok daha fazla kopyası olacaktı ellerinde. Bradbury'nin kitabıysa, veri tabanında yazana göre 1953 yılında yayınlanmıştı. Paxton bir de Margaret Atwood'un *Damızlık Kızın Öyküsü* kitabına baktı ve sitede hiçbir kopya bulunmadığını gördü. Bu kitap biraz daha modern sayılırdı, 1985 yılında yayınlanmıştı; ona rağmen hiç kopya yok muydu yani?

Birkaç yere daha tıkladıktan sonra "sipariş ölçümleri" denen bir şey buldu. Bu bölümde, bu AnaBulut'un teslim alanındaki ürünlerin arama ve sipariş geçmişlerine bakabiliyordun. Paxton bakınırken birdenbire sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi endişelendi. Bu bilginin daha gizli olması gerekiyordu sanki ama sonuçta o bir güvenlik memuruydu ve buraya erişimi vardıysa bunun bir sebebi olmalıydı. *Fahrenheit 451*'in geçmişine baktı. Geçtiğimiz yılda iki arama yapılmış, bir sipariş verilmişti. *Damızlık Kızın Öyküsü* içinse bir arama yapılmış, hiç sipariş verilmemişti.

Ember yanılıyordu. Kitapların insanlardan saklandığı falan yoktu. İnsanlar onları okumak istemiyordu sadece. Hangi iş yeri müşterilerine istemedikleri şeyleri sunarak hayatta kalabilirdi ki?

Neredeyse rahatlamıştı.

Yine de Ember'ın söyledikleri arasında hâlâ Paxton'ın aklının bir yanını kurcalayan bazı şeyler vardı; güzel bir gece

uykusu çektikten sonra bile ham, hassas kalmış gibi hisseden yanlarıydı bunlar aklının.

Peki kadın bu konuda haksızdıysa daha başka hangi konularda haksız olabilirdi?

"Müjde," dedi Dobbs elini Paxton'ın omzuna atarak. Paxton yerinde sıçrayıp adama döndü.

"Efendim?"

"Bulduk," dedi masaya doğru eğilerek. "Anlaşılan teknik ekipten birileri uçuş algoritmasını çözmüş, bazı drone'lar hep aynı iniş noktasına geliyormuş. Drone paketi bırakıyormuş, satıcı oblivion'ı yerleştiriyormuş, bum, bitti." Dobbs ellerini çırptı. "İyi iş çıkardın, evlat. Çok iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler, patron."

Dobbs gittikten birkaç dakika sonra Dakota geldi. Yüzünde hâlâ güneş kremi lekeleri vardı. O da gülümsüyordu.

"Ee," dedi, "Gibson timine katılmak ister misin?"

"Deli misin, tabii ki," dedi Paxton.

Vardiyasının geri kalanında havada süzülüyordu sanki. Vardiyası bitince yatakhanesinin lobisine doğru yürüdü; yavaş hareket ediyor, zamanı uzatıyordu resmen. Çok hızlı davranıp kendi kendini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, sistemin güncellenmesi biraz sürüyor olabilirdi. Yine de asansöre bindiğinde kendini daha fazla tutamayıp değerlendirmesine baktı ve dört yıldıza yükselmiş olduğunu gördü.

ZİNNIA

Zinnia sipariş ekranına bastı, iki BulutBurger, bir küçük patates kızartması, bir de vanilyalı milkshake söyledi. Arkasına yaslanıp mutfağa doğru baktı. Görülecek pek bir şey yoktu gerçi; bir döner kapı vardı ve her defasında biri oradan çıktığında, kapının ardında temiz, fayans döşeli bir yer görüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Burasıydı ama. Tramvay hattının son istasyonu burasıydı. Burası olmak zorundaydı. Hat, Yaşa-Oyna'nın bu tarafına doğru geliyordu ve hem üst hem de alt kattaki bütün dükkânlar dış duvara kadar uzuyordu, sadece BulutBurger'in öyle bir derinliği yoktu. Yani o döner kapının ardında bir mutfaktan çok daha fazlasına yetecek kadar yer olmalıydı.

Soruysa şuydu: Neden? Bir bakım ya da tedarik tüneli olabilirdi orada. Ya da başka bir şey de olabilirdi. Tesisin tuhaf bir kısmıydı belki.

Üzerine kafa yormak eğlenceliydi. Yeni görevinin, Gibson Wells'i öldürme görevinin ayrıntılarını düşünmemesini sağlıyordu. Bu yerde bu kelimeleri aklından geçirmekten bile korkuyordu; sanki BulutBağı beyin dalgalarındaki belirli bir düzenden bunu fark edecekmiş de bir grup mavili adamla kadın, üzerine çullanıp onu bomboş bir odaya sürükleyecekmiş gibi geliyordu.

Elinde daha fazla bilgi olmasını umdu. İş verenleriyle iletişime geçebilmeyi umdu ama elbette işler böyle yürümüyordu. Onların kim olduğunu bile hâlâ bilmiyordu. Tek bildiği, gezegenin en zengin, en güçlü adamını, kendi bölgesinde; zibilyon güvenlik görevlisiyle çevrilmiş haldeyken öldürmekle görevlendirildiğiydi.

Yani şimdi iki tane görevi yerine getirmesi gerekiyordu ve bunları da aynı anda yapması gerekiyordu. İşleme tesisine gizlice girdikten sonra güvenlikle sorun yaşaması ihtimali çok yüksekti. Ki bu da mekânın karantinaya alınması anlamına gelebilirdi. Wells öldürülse de aynı şeyin yaşanması muhtemeldi.

O halde iki görevin eşzamanlı yürütülmesi gerekiyordu.

Well'in ziyareti, Kara Cuma Katliamları töreniyle çakışmıştı; yani zaten birçok şey aynı anda gerçekleşiyor olacaktı. Bütün gün kaostan ibaret olacaktı ki bu da Zinnia'nın meslek alanında düşünüldüğünde sıcacık bir battaniyeye eş değerdi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton'ın büyük yardımı dokunabilirdi. Bunu isteyerek yapmazdı tabii. Zinnia, onun koruma timine girebilmesini umuyordu. Hiç değilse güzellikle biraz bilgi koparırdı ondan.

Yemeği gelince başladı; hamburgerini yavaş yavaş çiğniyor, kızarmış kahverengi etin tadını çıkarıyordu. Yemeğini yerken öldürme eylemini düşündü. Tamamen uzak durmaya çalıştığı bir şeydi bu ama Wells yakında zaten ölmüş olacaktı. Yani o zaman onu öldürmüş bile sayılır mıydı ki gerçekten? Zaman geçtikçe, adam daha da acı içinde olacaktı. Belki de bu ona iyilik olurdu. Zinnia, patates kızartmalarını yerken bu düşünceye iyice odaklansa, neredeyse mantıklı bir cevapmış gibi bile gelebilirdi.

Her nasıl yapacaksa yapsın, adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacağını umdu. Bir daha asla yapmamak istediği bir şey varsa o da yaşamı sona ererken birinin gözlerinin içine bakmaktı. İşinin katlanılmaz geldiği tek zaman oydu ve her ne kadar göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş olsalar da böyle anlar, hep sonsuza kadar devam ediyormuş gibi gelirdi.

Milkshake'in soğuğuyla patates kızartmalarının sıcağı arasında gidip gelmek Zinnia'nın dişlerini sızlatıyordu. Siparişleri götürenler girip çıkarken kapıyı biraz daha seyretti. Yeşil bir gömleği, yiyecek hizmeti gömleği olsaydı hiçbir sorun yaşamadan içeri girebilirdi. Bu gömleklerden sipariş etmek iyi bir fikir olmazdı muhtemelen – sahip olmadığın bir işin gömleğini sipariş edebileceğin güvenilir bir mekanizma bulunduğunu da sanmıyordu zaten. Birinden çalabilirdi, bir çalışandan satın almaktan çok daha mantıklı olurdu çünkü çalışanların hafızaları, ahlakları ve ötebilecek ağızları vardı. O halde çalması gerekecekti.

Bu da geriye lanet olası BulutBağı'nı bırakıyordu. Buraya geldiğinden beri canını sıkan sorundu bu. Zinnia, tok hissetmesine rağmen yemek ziyan etmek istemediği için ikinci hamburgerini de alıp yemeye başladı. Takip olayı artık sorun

BELONGS TO KAOTIC TEAM

bile değildi. O gün zaten son günü olacaksa teşhir olmasında bir sorun yoktu ancak kendi saatinin yeterince erişimi yoktu –mavilerinki lazımdı ona– ya da kahverengilerin erişim seviyesi lazımdı. Hadley kahverengiydi. Hadley'nin saatini alabilse harika olurdu ama o lanet alet, kendisini takanın Hadley olmadığını anlardı.

O zaman da bir çıkış stratejisi bulması gerekirdi.

Öncelikle gömleğe ihtiyacı vardı ki bu en kolayıydı. Mavi ya da kahverengi – en çok erişim güvenlik ve teknik ekipteydi; tekniğe daha sıcak bakıyordu. Teknik çalışanları duvar kâğıdı gibiydi çünkü işlerini yapıyorlardı ve kimse onlara çok fazla dikkat etmiyordu. En azından bu rol ona yakışırdı.

Telefonu titredi. Paxton'dan mesaj gelmişti.

Bir şeyler içelim mi?

Patates kızartmasının kalanını bitirip cevap verdi: *İki dakikaya.*

Paxton'ı barda buldu; önünde üzerinden birkaç yudum alınmış bir bardak bira, bir de kendisi için yeni konmuş bir buzlu votka vardı. Yüzündeyse kocaman bir gülümseme. Zinnia oturunca adam bardağını kaldırdı. "Gibson timine girdim."

"Harika," dedi Zinnia kadehini adamınkine tokuşturarak. Onun için gerçekten sevinmişti, kendisi için de tabii. "Ee, iş tam olarak neymiş peki?"

"Şu an pek emin değilim. Yani, kabaca..." Etrafına bakındı. Duyma mesafesinde kimse yoktu. Öne eğilip sesini alçalttı. "Kabaca şöyle; Gelenler'e gelecek, orada Kara Cuma listesindeki isimleri okuyacaklar. Sonra tramvay vagonuna binip Yaşa-Oyna'yı gezecek. Biraz yürüyecek burada. Anladığım kadarıyla burası, çalışanlar için ayrı bir eğlence tesisi yapılan ilk AnaBulutmuş, o yüzden nasıl geliştiğini görmek istiyormuş. Sonra tekrar tramvay vagonuna binecek, Gelenler'e dönecek ve gidecek. Ben ne yapıyor olacağım hiçbir fikrim yok. Araya karışacağım işte."

"Gururlanmış olmalısın."

Paxton ağzını açtı, sonra kapattı. Birasını alıp bir yudum içti.

"Gururlanmış gibi duruyorsun yani en azından," dedi.

"Tuhaf. Buraya geldiğim gün adama ağzının payını vermek istiyordum ama şimdi, bilmiyorum. Bana bu sorumluluğu verecek kadar güvenmeleri, sanki bir şey başarmışım gibi hissettiriyor. Bu hissi anlatan bir kelime vardır kesin, hani birisine katlanamazsın ama aynı zamanda onu seviyor gibisindir de."

"Evet," dedi Zinnia. "Öyle bir kelime vardır kesin."

Kalbinde bir yarık açıldı sanki. Ufacıktı ama hafif bir ışık sızıyordu içine, biraz votka içti.

Buradaki en önemli ayrıntı tramvaydı.

Gibson tramvayda olacaktı.

Raydan çıkmaya elverişli olan tramvayda.

Tramvay kazası inanılmaz bir şey olurdu. Tek kötü yanı, işe yaraması için Wells harici birçok insanı daha öldürmesi gerekmesiydi.

Şayet yolculukta adamın yanında olursa, Paxton'ı da.

WELLS KORUMA TİMİ BİLGİLENDİRME MESAJI

AnaBulut'umuza yapacağı ziyaret sırasında Gibson Wells'i korumakta görevli time hoş geldiniz. Lütfen aşağıdaki notları inceleyin ve içselleştirin. Bu talimatlardan herhangi birinin çiğnenmesi çok ciddi sonuçlara sebep olacaktır. En az bir yıldızınız düşecek. Şaka değil.

- Wells'e doğrudan hitap etmeyin.
- Tekrar söylüyorum, Wells'e doğrudan hitap etmeyin.
- O sizinle konuşursa cevap verebilirsiniz ancak lütfen hoşbeşin ya da size yönelttiği sorulara cevap vermenin ötesine geçmeyin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

- Kendisine şikâyette bulunmayın ya da dertlerinizden bahsetmeyin. Bunun ne yeri ne de zamanı.

- Dikkatini çekmek istediğiniz bir konu varsa, bana ya da ekibinin üyelerinden birine gidin. Bunu da çok göze çarpmadan yapın.

- Sürekli olarak çevresini saracak şekilde durun. Kendisi istemediği ya da onaylamadığı sürece çalışanların Wells'in yanına yaklaşması yasak.

- Tişörtünüzün temiz ve pantolonunuzun içine sokulu olması gerekiyor. Spor ayakkabı giyebilirsiniz ama sakın kot pantolon giymeyin. Kumaş pantolon ya da haki pantolon giyin.

- Kesinlikle ama kesinlikle Wells'in yanındayken kişisel telefonunuzu kullanmayın. Görevinize odaklanmış görünmeniz gerekiyor, dikkatiniz başka yerdeymiş gibi değil. Pasif bir şekilde kalabalığı gözlemliyor olsanız dahi hiçbir şey yapmıyormuşsunuz gibi öylece durmayın.

- Her şey fazlaca kaotik ilerleyecek çünkü bütün bunların üstüne bir de zaten en yoğun dönemimizin başlangıcı olan Anma Günü'yle çakışıyor bu ziyaret. Bu da demek oluyor ki programınız verildiğinde –izleyeceğiniz yol, zamanları vs.– bütün bunları en ince ayrıntısına kadar ezberlemeniz gerekiyor. Vardiya dışı saatlerde birkaç tatbikat yürüteceğiz. Katılım zorunludur.

İşi bok ederseniz benim kıçımı da tehlikeye atmış olursunuz, o yüzden hayatınızı gerçek bir cehenneme çevireceğimden emin olabilirsiniz. Gerçek kelimesini mecaz olarak kullanmadığımın farkındasınızdır.

- Dakota

PAXTON

Paxton'ın AnaBulut'taki ilk gününde, Gelenler binası otobüslerle doluydu. Şimdi hepsi Kara Cuma töreni için dışarı çıkartılmıştı, o yüzden tesisin öteki ucundaki tarayıcılardan geçen kamyon sırası hariç etraf bomboş ve devasa duruyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Paxton, yeşil ve kahverengi polo yakalı çalışan ekiplerinin platformu yükseltişini, araba boyutunda hoparlörleri yerleştirişini, devasa 360 derecelik projeksiyon ekranını tutacak çerçeveyi kuruşunu izledi. İnanılmaz bir hız ve netlikle hareket ediyorlardı. İsimlerin okunması için her yıl kullandıkları düzendi bu çünkü.

Son birkaç gündür çalışma ekiplerini görmek normal bir şey haline gelmişti. Koridorlar ve banyolar onlarla doluydu. Her ne kadar Gibson'ın tesisin diğer bölümlerini ziyaret edeceğine dair bir plan olmasa da yönetim, sanki her köşeyi denetleyecekmiş gibi davranıyordu. Ki bu da her kusurun –gevşemiş her musluğun, her tıkalı pisuvarın, her bozuk asansörün– tamir edilmesi anlamına geliyordu.

"Hazır mısın, yoldaş?"

Paxton dönünce Dakota'nın gözaltlarının çökmüş olduğunu gördü – son birkaç gündür kadının gözüne uyku girdiğini hiç sanmıyordu ama yine de enerji akıyordu üzerinden kendi yapımı, ekstra espressolu kahvesiyle dolu büyük termosu kemerinden sarkıyordu. Kahve öyle koyuydu ki ışığı emiyordu resmen. Paxton bir kere bundan içmiş, sonraki üç saati kalbinin patlamasından korkarak geçirmişti. Gerçi yarın, bu saatlerde kahveyi başına dikmek için yalvarıyor olabileceğini düşünüyordu.

"Sanırım," dedi.

Dakota başını salladı. "Yanında sürekli olarak beş kişilik bir ekip olacak. Sen, ben, Jenkins, Cheema ve Masamba. Tanıyor musun onları?"

"Cheema'yla Masamba'yı tanıyorum."

"Seni Jenkins'le tanıştırırım sonra. İyi kadındır. İyi bir ekip oldu bu."

"Bu arada, bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Hey," dedi Dakota, elini yumruk yapıp Paxton'ın kolu-

na vurarak. Paxton'ın beklediğinden daha çok acıtmıştı ama bunu göstermek istemedi. "Hak ettin. O lanet olayı nihayet çözdüğüne inanamıyorum."

Paxton güldü. "Doğrusunu istersen anlık bir aydınlanmaydı sadece, herkese denk gelebilirdi. Sanırım bir günlüğüne dışarı çıkmış olmak iyi gelmişti bana. Bilmiyorum. Çok özel bir şey yapmışım gibi gelmiyor."

"Hey," dedi Dakota keskin bir sesle. "Kendini hafife alma. Bulut'ta öyle pek bir hiyerarşi yoktur ama bir süredir Dobbs'un sağ koluyum. Belki beni ten rengine yükseltirse diğerlerinden farklı birine de yer açılmış olur."

Paxton'ın boğazında bir yumru belirdi. Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir yandan, onu bu tesise bağlayan başka bir halat anlamına gelirdi bu. Öte yandan da üzerine daha da düşündükçe sanki tüm dünya bu yerden ibaretmiş, gezegendeki diğer her şey solup ölmüş gibi hissediyordu.

O kasabada bulunmak, namlu altında kalmak yalnızca korkunç değildi; aynı zamanda insanın kalbini kıracak türden de bir şeydi. Sanki ayılmış ve dünyayı görmüş, gün ışığının acımasızlığında aslında neye benzediğini fark etmişti. Burada güvendeydi; serin hava vardı, taze su vardı ve yatacak bir yeri vardı. Burada bir işi ve bir hayatı vardı; belki istediği hayat değildi ama biraz üzerine çalışırsa belki değerini bilmeyi öğreneceği bir hayat olabilirdi.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi Dakota kahvesinden bir fırt alıp suratını buruşturarak. "Yine de önyargılı olma. Böyle bir işin avantajları da oluyor."

"Tamam, düşüneceğim," dedi Paxton. "Sen iyi misin?"

"Olabildiğince," dedi Dakota. "En zor kısmı da annem şu an odamda oturmuş televizyon izliyor. Yıllık Şükran Günü yemeğimiz için gelmişti. BulutBurger'e götürecektim onu. Özel hindi burgerleri oluyor. Sanırım vakit bulamayacağım."

"Yarın nasıl bir şeyle karşılaşacağız sence?" diye sordu Paxton.

Dakota termosundan bir yudum daha alıp etrafına baktı. "Hiçbir fikrim yok. Onu ağırlayan diğer AnaBulutlardan birileriyle konuştum. Anlaşılan kendi kendine gayet iyi gezinebiliyormuş. Zombi gibi görünüyormuş gerçi ama sanırım beklenebilir bir şey bu zaten. Sorun, kalabalık ne yapacak. New Hampshire'dakinde insanların umurunda olmamış ama Kentucky'de adama mesih gibi davranmışlar resmen. Millet sırf ona dokunabilmek için bariyerlere koşmuş."

"Daha önce buraya geldi mi?" diye sordu Paxton.

"Ben buradayken hayır," dedi Dakota. "Dobbs'un dediğine göre bir kere gelmiş ama büyük bir olay için değil. Toplantı için gelmiş. Böyle bir tanışma etkinliği değilmiş yani. Bildiri mesajını aldın mı?"

"Aldım," diye cevapladı Paxton.

"İyi," dedi Dakota. "Dobbs dedi ki yarın işler tıkırında giderse bana iki gün üst üste izin verecekmiş." Dakota durdu, düşündü. "Siktir, ne yapacağımı bile bilemem resmen o kadar zaman."

"Uyu," dedi Paxton. "Lütfen."

"Uyku, hırsı olmayan insanlar içindir." Bir yudum daha aldı. "Vardiyan ne kadar kaldı?"

"Bir saat."

"İyi. Yolu bir kez daha turla. Unutma, konuşmasını yapar yapmaz tören bitiyor, tramvaya gidiyoruz, bizi bekleyen bir vagon olacak zaten. Sistem yalnızca bizim için çalışıyor olacak. Yaşa-Oyna'ya gideceğiz, o gezinecek, sonra yine Gelenler'e, oradan da dönecek. Bu kadar basit. Bir grup maymun bile bok edemez bu işi."

"Biz bir yolunu buluruz eminim."

Dakota öne eğildi, parmağının sivri ucunu Paxton'ın burnuna doğru götürdü. "Şakasını bile yapma."

"Pardon."

"Haydi bakalım, topukla, yoldaş," dedi Dakota.

"Tamamdır, patron."

Yürümeye başladı, üç metre kadar ilerlemişti ki Dakota seslendi. "Hey."

Paxton arkasına döndü. Dakota, adımlarında hafif bir hoplamayla ona doğru geldi. "Unuttum. Beynim pudinge dönmüş vaziyette resmen. Şu yakaladığın herif var ya, Dobbs onu konuşturmakla meşguldü. Adam isim vermiş. Sonra Dobbs *o isimleri de* konuşturdu, saatleri nasıl atlattıklarını öğrendi."

"Siktir, gerçekten mi?"

"Asla tahmin edemezsin."

"Tahmin edemedim zaten. Sorun da buydu."

Dakota gülümsedi, sessizliği uzatıp olayı dramatikleştirmekten zevk alıyordu. Ardından anlatmaya başladı. "Saatlerin kullanıcılara kodlandığını biliyorsun. Anlaşılan o işlevsellik bozulmuş, iki yazılım güncellemesi önce falan hatta. Teknikteki inekler fark etmemiş. Bir sürü insan bu olay yüzünden işten atılıyor şimdi. Yani birisi bağını çıkarıp başkasına takabiliyormuş. Saatin çalışmak için ihtiyacı olan tek şey sıcak bir vücut olduğu için de alarm çalmıyormuş. Saatini takmayan kişi gidip işini halledip dönebiliyormuş. Başka bir konuda daha haklıymışsın bu arada – işlerini kalabalıkta hallediyorlarmış çünkü kimse, sinyalin birkaç saniyeliğine gittiğini fark etmiyormuş o zaman."

Paxton başını iki yana salladı. "Bu… saçmalık resmen. Bu kadar basit olduğuna inanamıyorum."

"Halletmeye çalışıyorlar," dedi Dakota. "Bir yazılım güncellemesinden daha fazlasına ihtiyaç olabilirmiş gerçi. Direkt donanım güncellemesi gerekebilirmiş. Pahalıya da patlarmış. Neyse ama en azından şimdi ne olduğunu biliyoruz."

Paxton güldü. "Vay canına be."

"Bu yüzden" dedi Dakota, "Bu yüzden Dobbs senden çok memnun. Böyle devam et, fikir adamı."

ZINNIA

Zinnia, votka şişesinin dibini tavana doğru kaldırıp bu yakıcı sıvının son damlalarını da boğazından aşağı akıtırken acaba yürüse mi diye düşündü.

Katmanlarca güvenliği aşıp, yasak bir alana girip, sonra da çıkıp etrafı muhafızlarla çevrili birini öldürmeyi ne şekilde başarabileceğini bilmiyordu. Hele de orayla bura arasındaki tek bir kapıyı bile açamıyorken.

Mantığına yatmıyordu bu iş. Bunun Paxton'ı öldürme konusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Kesinlikle yoktu. Bunu daha fazla tekrar ettikçe daha fazla inanmaya başladı.

Boş votka şişesini sallayıp komodinin üzerine koydu. Televizyonunda Bulut sitesini açıp biraz daha votka sipariş edebilir mi diye baktı ama hayır; anlaşılan Bulut'tan alkol siparişi veremiyordun. Ne korkunç bir saçmalıktı bu böyle.

Biraz daha içmek istiyordu ama yataktan kalkmaya, altına pantolon geçirmeye ve insan görmeye isteksizliği bu isteğinden daha ağır basıyordu. O yüzden oturdu, kısa süre içinde buradan gitmesinin iyi olacağına karar verdi. Bunu tam olarak nasıl yapacağından emin değildi. Belki yine bir araba kiralayıp sonra arabayı bir yerlerde bırakırdı. Bunun için yine Paxton'ın araya girmesini istemesi gerekirdi, ayrıca bunu sadece sorması bile şüphe uyandırabilirdi.

Otostop çekebilirdi. En yakın şehir yüz elli kilometre falan mı uzaktaydı acaba? Birkaç gün sürerdi gerçi. Bir noktada kendisini alacak bir araca rastlardı herhalde. Emniyette olmak için çok fazla su alması gerekirdi yanına. Daha da emniyette olmak içinse bir silah, hele ki Ember ve hippi takımıyla o ufak danslarından sonra.

İşverenlerinin kendisini öldürmek için peşine düşmesi ihtimaline gelince – onu sonra düşünürdü. Şu an bunu umursayamayacak kadar sarhoştu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Telefonu titredi. Tavana baktı.

Telefonu yine titredi. Bu sefer gözlerini devirdi.

Hey, ne yapıyorsun?

Ardından: *Bir şeyler içmek ister misin?*

Zinnia birkaç dakika mesaj baloncuklarına baktı. Bu gece muhtemelen Paxton'ı son kez görebilecekti. Karnında tuhaf bir şey hissetti; gaz olabilirdi bu aslında ama gazdan ziyade pişmanlığa yakın bir şey de olabilirdi. Neyse işte. Paxton biraz daha votka getirebilirdi, aşağı taraflarıyla bir şeyler yapardı. Cevap yazarken sebebi yalnızca bunlar, yalnızca bu ikisi, dedi kendi kendine. *Bana gel. Votka da getir.*

Yirmi dakika sonra kapı tıklandı. Paxton'ın yüzünde gülücükler açıyordu. Önce başka bir şey yüzünden, gün içinde olan bir şey yüzünden gülümsüyordu ama sonra aşağı bakınca Zinnia'nın altında pantolon olmadığını görmüştü ve gülümsemesi iyice yayılmıştı. Eğilip onu öptü. Zinnia daireye doğru gerileyip şilteye doğru gitti, Paxton mini buzdolabındaki buzlarla iki votka hazırlarken şilteye uzandı.

"Vay canına," dedi Zinnia. "Bana eşlik ediyorsun bugün?"

"Güzel bir gündü," dedi Paxton. "Lanet olası rock yıldızları gibiyim bugün."

Zinnia başını salladı, şilteye geri uzandı; başı dönüyordu. Paxton ona bir kadeh uzattı. Kadehlerini tokuşturup içtiler, sonra Paxton başını Zinnia'nın kasıklarına doğru indirdi; kadın bir süre nefessiz kaldı, derken başını Zinnia'nın kucağına koyup döndü ve sevgili saçmalıklarındaki gibi sarılıp uzanmak istermişçesine baktı. Zinnia azarlamak istedi onu, işe koyulmasını söylemek istedi ama Paxton gülümsüyordu ve bu gülümseme onda en çok sevdiği şeydi resmen.

İçten bir gülümsemeydi çünkü.

"İyi hissettiriyor," dedi Paxton.

"Ne?"

"Yine gözlerine girmiş olmak. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Zinnia omuzlarını silkti. "Onay almaya programlanmışız. Herkes ister bunu."

"Evet ama bu insanlar benim şirketimi mahvetti resmen," dedi Paxton. Bir an için sessiz kaldı, ardından "Yani," dedi, "Dakota etmedi tabii. Dobbs da. Sanırım düşününce Gibson da etmedi aslında. Yani gelip de bizzat..." Bardağını havada şöyle bir salladı. "Dünyamı başıma yıkmadı. Piyasa yaptı bunu. Ben elimden geleni yaptım ama piyasa karar verir."

"Genelde yapar bunu, evet," dedi Zinnia, votkasından bir yudum alarak.

Paxton kaşlarını çatıp kadına daha dikkatlice baktı. "İyi misin?"

Hayır.

"Evet," dedi Zinnia. "Yorgunum."

"Şu Gökkuşağı Koalisyonu'ndan bir haber geldi mi?" diye sordu Paxton.

"Çıt çıkmadı."

"Dobbs'la işler iyi gidiyor, o yüzden belki ben onunla konuşabilirim, seni güvenliğe aldırırız." Ayağını kaldırıp tezgâha koydu; bu sıkışık yerde sığmaya çalışıyordu. "O çatlaklarlayken kendini nasıl savunduğunu düşünürsek son derece uygunsun da bu işe."

Zinnia hafif alaycı güldü. Tabii ya. Yarın öğleden sonraya yetiştirebilir misin şu aldırma işini?

"Belki," dedi. "Fena olmazdı."

"Onları düşünüp duruyorum," dedi Paxton. "Ne kadar üzücü olmalı. Sefalet içinde yaşamak. Yıkık dökük kasabalarda konaklamak. Bunu bir süredir de yapıyorlarmış, değil mi? Anlaşılıyordu resmen. Kokularından. Uzun zamandır ne duş yüzü görmüşler ne de temiz bir çift kıyafet. Burada sahip ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duklarımız..." durdu, votkasına baktı, bir yudum alabilmek için başını biraz yukarı kaldırdı. "Burada sahip olduklarımızın mükemmel olmadığını biliyorum ama en azından bir şeydir, değil mi? İşimiz var hiç değilse."

Zinnia, Paxton'ın kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordu ama kendisi olsa çölü tercih ederdi. Buradan bıkmıştı. Brütalist zeminlerden, sıkışık yerlerden, dijital ekranlardan, atkılardan, kitaplardan, sinekliklerden, fenerlerden, zımbalardan ve tabletlerden bıkmıştı. Her gün işte koştuğu maratondan, eve gelince dizlerinin sızlamasından bıkmıştı. En kötüsü de bütün bunları her gün yapacağını bilmekti.

Kesinlikle çölü tercih ederdi o.

"Düşünüyordum da," dedi Paxton.

Zinnia konuşmaya devam edeceğini düşünmüştü ama etmedi. "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Şeye bakıyordum ama tuhaf gelirse konuyu kapayabiliriz," dedi Paxton. "Bir fikir sadece ama iki kişilik bir daire kiralarsak biraz pahalıya gelebilir ama daha fazla alanımız olurdu. Ben de düşündüm ki..." Ayaklarına baktı; bütün yüzünü kapamadan gözlerini kaçırmanın tek yoluydu bu çünkü. "Düşündüm ki güzel olabilir. Yani. Özellikle de büyük bir yatak olması."

Zinnia votkasından koca bir yudum aldı, alkol boğazından aşağı inerken kalbinin ikiye ayrıldığını hissetti. Belki de yıllardır kalbini taşlaştırmaya çalışması sonunda kırılabilir olmasına sebep olmuştu. Belki de kırılması için gereken tek şey buydu; bir çekiçle sağlam bir geçirmek.

Her gün bu saçma işi yapacak, sonra eve gelip ne yapacaktı, kitap mı okuyacaktı? Televizyon mu izleyecekti? Oturup aynı maratonu yeniden koşmak için bekleyecek miydi? Bunun neresi "güzel" olabilirdi ki?

Zinnia votkasından bir yudum alıp düşündü.

Bunu güzel olup olamayacağını düşündü.

Çok uzun zamandır çok çalışmıştı. Bayağı çalışmıştı hem de. İşinin anılarını bedeninde taşıyordu. Paxton'ın parmak uçlarının üzerinde gezindiği yara izleriydi bunlar ama Paxton hiçbir zaman soru sormamıştı ve o da onun bu özelliğini seviyordu. Bu özelliğini, bir de gülümsemesini. Arada bir komik de oluyordu ayrıca.

Çölü düşündü. Yakıcı güneşi ve su için savaşmayı düşündü. Şehirlerin dışındaki boşluğu ve bu odada dolaşan serin havayı düşündü; Bulut'un hakkını yemeyecekti, burada hoşuna gitmeyen birçok şey vardı ama en azından sessizdi. Mezar sessizliği vardı burada ve –silah patlamalarından sorgucuların çatal seslerine, patlamaların derin uğultularına kadar– yıllardır alıştığı şeylerden sonra sessizliğin de sevdiği şeylerden biri olduğunu fark etmişti.

Kalırsa yarın uyanıp depo zeminine gidecek, yine boktan ürünleri alıp taşıma bantlarına koyup artık her kime gidecekse ona yollayacaktı.

Görevini tamamlamadan burada kalması mümkün müydü ki acaba?

"Özür dilerim," dedi Paxton, sesinde kederle. "Bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, ondan değil," dedi Zinnia. "Daha önce hiç birisiyle birlikte yaşamadım." Eğilip adamın alnını öptü. "Ayrıca pahalı olur diye biliyordum."

Paxton omuz silkti. "Hâlâ yumurta işinin patentini bekliyorum. O iş hallolunca... Bulut'a satıp biraz para kazanabilirim."

"Bunu yapmak istiyor musun gerçekten?"

Paxton yine omuzlarını silkti. "Başka bir şirket açabilecek durumda değilim zaten."

"Pekâlâ," dedi Zinnia. "İzin ver biraz düşüneyim o zaman."

Paxton gülümsedi; kolunu yere doğru indirip votka kadehini bıraktı; ardından yüzünü Zinnia'nın en başından beri

koymasını istediği yere gömdü. Zinnia tırnaklarını adamın kafatasına geçirdi, sırtını gerip kendini adama doğru iterken; belki de böyle bir hayat o kadar kötü olmaz, belki de bir tür emeklilik gibi olur diye düşündü.

PAXTON

Paxton banyodan döndüğünde Zinnia'yı şiltenin üzerinde, çarşafa yarı sarılı halde yatarken buldu. Kapıyı kapattı, koridoru yürürken üzerini ancak kapatan kadının sabahlığını çıkarıp yere bıraktı; şilteye, Zinnia'nın yanına uzandı.

Aynı his yine yükseldi midesinde. Onu sevdiğini söylemek istiyormuş gibi hissediyordu yine. Söylemesi kolaydı ama bir kere söylendi mi de geri almak mümkün değildi. Sırtüstü yatıp tavanda asılı örtülere baktı. Şöyle dedi kendi kendine: Seninle aynı eve taşınmayı düşünüyor bile olmasına sevin, daha da uzatma.

İkisiyle dolu bir daire düşündü ve bu ona, not defterinin boşluğunu hatırlattı. Zinnia'yla aynı eve taşınmak yalnızca ona olan hisleriyle alakalı bir durum değildi. Bu aynı zamanda not defterinin büyük ihtimalle boş kalacağını da kabul etmek demekti. Bunun yeterince iyi bir gelecek olacağını kabul etmek demekti. Hem kimbilir, belki yeniden ilham gelirdi ve bir şeyler deneme şansı olurdu ama şimdilik ait olduğu yer Bulut'tu çünkü burası Zinnia'yla olabileceği yerdi.

Zinnia kımıldandı, alev saçan vücuduyla adamın üzerinden doğrulup kalktı ve lavaboya doğru sessizce yürüdü. Dolaptan temiz bir bardak alıp su doldurdu, bir dikişte içip bitirdi. "İster misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Paxton. Kadının sırtının loş ışıktaki kıvrımlarına hayran hayran bakıyor, onun da bu bakışları fark edip ikinci turu yapmak istemesini umuyordu. Zinnia ise sabahlı-

ğını yerden alıp üzerine geçirdi, belini sımsıkı bağlayıp başıyla komodine doğru işaret etti.

"Saatimi uzatır mısın? Tuvalete gitmem gerekiyor."

Paxton o tarafa dönmeden uzanıp şarj matının üzerinde eline gelen ilk saati aldı. Kendi saatiydi bu. Omuzlarını silkip kadına uzattı.

"Hadi ama," dedi Zinnia. "Kayışlarımız benzemiyor bile."

"Fark etmez," dedi Paxton. "Benimkini kullan."

"Saatler kullanıcılarına kodlu sanıyordum."

Paxton güldü. "Ne komiktir ki değillermiş meğer. O özellik bozulmuş. İnsanların takip sistemini alt ettiği bir sorun vardı hani, hatırlıyor musun? Meğer tek yapmaları gereken saatlerini bir süreliğine taksın diye başkasına vermek, gidip işini halledip geri gelmekmiş. Saçmalık resmen, değil mi? Düzeltmeye çalışıyorlar ama anlaşılan biraz zaman alacakmış."

"Bak sen," dedi Zinnia.

Bir an sonra yeniden konuştu. "Bak sen."

Gülümsedi.

"Çok göz önünde tutma," dedi Paxton. "Hatta aslında kendi saatini alsan daha iyi olabilir..." Zinnia'nın saatini almak için uzandı ama geri döndüğünde Zinnia çoktan kapıdan çıkmıştı.

9
ANMA

BELONGS TO KAOTIC TEAM

GIBSON

Bu, hakkında yazması zor bir şey. Altı-yedi kere denemiş olmalıyım. Kara Cuma Katliamları konusunda hiçbir zaman çok konuşmadım, bir şey söylemek ne haddime diye düşünüyordum ama madem yolun sonuna yaklaşıyorum; fikrimi belirtmeliyim diye düşündüm.

Ne korkunç bir gündü o gün. Sergilemesi gerçekten tartışmalı bir duruştu, değil mi? Amerika'nın ateşli silahlarla arasındaki bu rahatsızlık verici ilişki ezelden beri sürüyor zaten. Anlıyorum da bu durumu. Gurur duydukları bir avlanma geleneği olan bir ailede doğdum. Bir tüfeği nasıl boşaltıp temizleyebileceğimi on yaşımda öğrendim ve bana her zaman silahlara en yüce saygıyla yaklaşmam gerektiği öğretildi. Vurduğum her şey için de aynı şey geçerliydi. Asla sırf bir şeyi ispatlamak için Serengeti'de aslan vuran o aptallardan olmadım.

Hayır; biz geyik ve sincap avlar, onları yer, derilerini de tabaklardık. Hatta babam kemikleri yontup alet bile yapardı çünkü hayvanın mümkün olan her şeyinden faydalanmış olmak isterdi. Ziyan olsun istemezdin.

Silahlara bakış açımın, Detroit ya da Şikago'da yaşayan birinin bakış açısından çok farklı olduğunu da biliyorum.

Herkesin bir fikri vardır ve her fikir farklıdır. Sorun da bu. İşte benim fikrim: Silahları maliyetinin altına satışların bir parçası haline getirmek büyük aptallıktı. Ciddiyim ve çok iyi de hatırlıyorum, oturmuş kahvemi içip gazetemi okurken bu

açıklamanın yapıldığını duymuştum ve ilk düşüncem şu olmuştu: Zavallının tekinin vurulacağı kesin.

Karamsar bir düşünceydi bu, o yüzden akımdan çıkardım. İnsanların daha iyi olduğuna inanmak istiyorum ben ancak haklıydım ve bundan nefret ediyorum. Ne kadar haklı olduğumdan daha da nefret ediyorum. Bunun yaşanacağını ve bu kadar çok mağazada birden yaşanacağını kim bilebilirdi ki? Bu kadar çok insanın öleceğini kim bilebilirdi?

İşte o zaman elimi masaya vurup artık silah satmayacağımızı söyledim. Ki bunu yapabilme hakkı için de yıllarca savaşmıştım zaten ve bütün mağazamızda biri tarafından teslim edilmesi ve biri tarafından teslim alınıp imzalanması gereken tek üründü onlar.

Midem bulanmıştı artık, kalbim ağırlaşmıştı ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum. Bazen başı çekmeniz gerekir. Bakın sonra ne oldu zaten. Fiziksel mağazalar dibi boylayınca diğer her şeyi Bulut halletmeye başladı ve küçük mağazalar da yarışamayacak hale geldi – önceden Amerika'da yılda yirmi milyon kadar silah üretilirken bu rakam yüz binin bile altına düştü. Artık o kadar pahalılar ki çoğu insanın erişemeyeceği bir şey haline geldiler. Zarar verdiğim için kötü hissetmediğim bir sanayi varsa o da silah sanayisidir.

Kara Cuma Katliamları, Amerika'daki son toplu ölüm olayıydı ve bu konuda bir rol oynamış olmaktan mutluluk duyuyorum.

Piyasa kararını verdi. Demek istediğim, Amerikalılar cüzdanlarıyla karar verdiler; kapılarına silah getirmeyeceğimizi biliyorlardı ve bizi ana toplu satış noktası olarak kabul ettiler.

Tekrar edeceğim çünkü insanların söyledikleri şeyleri yanlış yorumlamanın, ne kadar kolay olabileceğini biliyorum: O insanların yasını tahmin ettiğinizden daha çok tutuyorum ama en azından Amerika'nın bu zor konuda nihayet aklını başına toplamış olmasından memnunum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Böyle işte. Hepinizi birkaç dakika durup uzun uzun düşünmeye teşvik etmek istiyorum. Bulut'ta her zamanki gibi bir tören düzenleyeceğiz, vardiyalarını bırakamayan çalışanlar için bir dakikalık sessizlik olacak. Ölenlerin isimlerini okuyacak, hatıralarını elimizden gelen en iyi şekilde sürdürmeye çalışacağız; çok çalışarak ve birbirimize merhamet göstererek.

Söylemek istediğim diğer şey de şu, bu kabul etmesi zor bir gerçek ama daha fazla kaçamayacağım sanırım; bugün muhtemelen benim bir AnaBulut tesisine yapacağım son ziyaret olacak. Daha fazla yapamıyorum. Neredeyse hiç uyumuyorum. Yiyecekleri midemde tutmakta zorlanıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama bazı günler hemşiremin –Raoul adında iri yarı bir adam olur kendisi– beni biraz taşımasına ihtiyaç duyar oldum. Buna hayat denmez.

O yüzden, bugün benim için çok özel olacak. Bugün başka bir son olacak.

Bir AnaBulut'u son kez gezeceğim. Claire ve Ray de bana eşlik edecek, etrafta güzelce bir dolanacağız, ardından tekrar otobüs, oradan da ev. Yazmaya çalışmaya devam edeceğim ama hepsi blog'da yer alamayabilir. Henüz yani. Bu yazımda da Molly'den yardım etmesini istedim, yarısından sonra yazma işini de üstlendi hatta. Selam versene, Molly.

Kayıtlara geçsin; Molly az önce koluma vurdu. Ciddi olmamı istiyor.

Evet, ola ki bu kadarla kalırsa, okuduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Keşke gitmeden önce bütün Bulut çalışanlarıyla tanışabilseydim. Şu an çok fazla keşkeyle doluyum. Yarım bırakılması gerekecek şeyler aklımda ama hayat böyle bir şey işte, değil mi?

Sanırım bu noktada sizlere bilgece birkaç söz söylemeliyim. Sanki söylediğim herhangi bir şey bilgece kabul edilebilirmiş gibi. Bildiğiniz üzere her zaman oldukça temel bir ilkey-

BELONGS TO KANITOS TEAM

le yaşadım: İş ya halledilir ya edilmez ama ben halledilmesini severim.

Buna ve bir de ailenize odaklanabilirseniz muhtemelen her şey iyi olacaktır.

Yemin ederim bütün kalbimle teşekkür ediyorum sizlere.

Bu hayatı yaşamak benim içim bir onurdu.

ZINNIA

Tramvay yolu, Anma Günü töreni sebebiyle resmi olarak kapanmıştır.

Zinnia, BulutBağı'nı şarj matına koydu, egzersiz yaparken giydiği eşofman altıyla bileğindeki boşluğu kapasın diye kalın kapüşonlu üstünü üzerine geçirip hızlıca giyindi. Çok fazla değişken vardı ortada. Olaylar, sahip olmadığı bilgilere çok fazla bağlıydı ama elindekilerin yeterli olması gerekiyordu.

Duvar örtüsünü köşesinden açtı, tavana tırmanıp emekleye emekleye tuvalete doğru gitti. İçerisi boştu. Yere inip dışarı çıkınca bir kadının asansörü beklediğini gördü, kapısı kapanmadan hemen koştu.

İçeri girdiklerinde kadın bileğindeki saati okuttu, Zinnia da arkaya doğru geçip bekledi. Lobide inip spor salonuna doğru yürüdü. Birisi daha o tarafa gelene kadar oyalandı – gelen heykel gibi şekilli kolları olan bir tipti ve kesinlikle Zinnia'nın kıçını dikizleyebilmek için kapıyı açıp ona tuttu.

Spor salonuna girince bir süre biraz hafif ağırlıklardan kaldırdı, sonra kimsenin bakmadığından emin olduğu bir anda beş kiloluk plastik ağırlık disklerinden birini kapüşonlu üstünün ön cebine koydu. Düşmesin diye bir elini diskin üzerine koyarak spor salonundan çıktı, koridoru yürüyüp lobiye, tramvay girişini gözetleyebileceği bir yere gitti.

Etraf boşaltılmıştı. Yalnızca mavili, sıkılmış gibi duran yaş-

lıca bir adam vardı. Muhtemelen diğer herkes Gelenler'de, Wells ve tören için hazırlık yapıyordu. Adamın görüş alanından çıkmak için kendini duvara yapıştırıp bekledi.

Adam etrafta dönüp duruyor, gözünü neredeyse tramvaydan ayırmıyordu. Bu hiç hoş olmamıştı.

Zinnia cebindeki kibritleri düşündü; çöplerden birinde bir şeyi ateşe vermeyi düşündü ki bu adamın dikkatini başka yöne çekmeyi başarırdı ama aynı zamanda buraya gereğinden fazla dikkat de çekerdi. Seçeneklerin en iyisi değildi ama işe yarayabilirdi. O daha kibritlere uzanamadan koruma sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibi bir ifadeyle etrafına baktı, ardından tuvalete doğru koşturdu.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz Zinnia olduğu yerden fırlayıp tramvaya doğru gitti, kapının altındaki boşluktan kayıp geçti. Platforma boylu boyunca uzanıp elini aşağı doğru uzattı ve plastik diski, hatlara değmemeye özen göstererek duvarla ray arasına yerleştirdi. Sekiz kenarlı ve düz köşeli olduğu için dik bir şekilde koyabilmişti onu. Zinnia, durup bir alarmın çalmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Hatlar muhtemelen enkaz algılayabilmesi için ağırlığa duyarlı yapılmıştı. Diski hatların hiçbirine değmeden koyabildiği için muhtemelen fark edilmeyecek, trenin raydan çıkmasına da yetecekti.

Yetmeli, yetmeli, yetmeli. Çok baştan savma bir iş oluyordu bu ve baştan savma işten nefret ederdi; yine de baştan savma, diğer seçenekten çok daha iyiydi.

Kapının altından sürünerek geçip asansöre geri döndü. O beklerken koruma geri gelince Zinnia, Bulut haritasına bakıyormuş gibi yapmaya başladı; adam neden orada durduğunu sormasın diye, sanki koşuya çıkacakmış gibi olduğu yerde hafif zıplıyordu.

Bu ray hattı dümdüz ilerliyordu ve tramvaylar da genellikle bu noktada hızlanıyorlardı. Yaşa-Oyna'ya kadar da durmayacaklarına göre bir hayli hızlı gidiyor olacaklardı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia, Paxton'ı düşündü. Adamın Wells'in yanında duruşunu, vagonun diske çarpışını, tramvayın raydan çıkışını düşündü. Çarpışan bedenleri, birbirine giren uzuvları ve çok fazla kanı. Bu düşünceyi zihninden çıkartıp attı. Alacağı paraya odaklandı. Paranın ona sağlayacağı özgürlüğe, ardında bırakabileceği onca şeye odaklandı.

Bir adam asansöre gidince Zinnia da arkasından bindi. Adam saatini gösterdi ama başka kata gidiyordu. Zinnia, "Ah, lanet olsun, bir şey unuttum," diye ciyaklayıp hemen asansörden indi. On beş dakikalık bir süre içerisinde bunu iki kere daha yapmak zorunda kaldı, ta ki onun katına giden biri daha çıkana kadar.

Kendi dairesinden biraz daha geride kalan bir kapının önünde durup kapıyı çaldı. Göğsü olacakların heyecanıyla titriyordu sanki. Hadley'yi sabah duşta görmüş, törene gidip gitmediğini sormuştu, kız da gitmeyeceğini söylemişti. Bir an sonra içeride bir kıpırtı duydu ve kapı açıldı; Hadley'nin çizgi film karakterine benzer iri gözleri karanlıkta, birbirine girmiş saçların ardında belirdi. Kız bir kedinin her şeye baktığı gibi, hiçbir duygu belirtmeksizin baktı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Zinnia.

Hadley başını sallayıp bir adım geriledi. Dairede ağır bir hava vardı. Yıkanmamış vücutla bayatlamış yemek karışımı bir koku. Duvarlara Noel ışıkları asılıydı ama hepsi kapalıydı ve pencerede asılı kalın perde yüzünden çok az güneş ışığı içeri girebiliyordu. Tezgâhın üzeri yemek siparişi kartonlarıyla, ezilmiş boş kutularla doluydu. Hadley, dairenin arkasına doğru yürüyüp şiltenin üzerine oturdu; ellerini sımsıkı birleştirdi, başını kaldırıp Zinnia'ya baktı. Zinnia tezgâha yaslandı, tam konuşmak üzereydi ki Hadley boğazını temizledi.

"Duşta söylediğin şey üzerine çok düşündüm," dedi kız, sesi neredeyse fısıltı kadar kısık bir şekilde. "Haklısın. Benim suçumdu."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Hayır hayır, tatlım, ben onu demek istemedim ki," dedi Zinnia, midesinde bir boşluk hissederek. "Yaptığı şey senin suçun değil. Tüm suç onun ama senin kendini toparlaman gerekiyor. Demek istediğim buydu."

"Uyumakta öyle zorlanıyorum ki. Bazen uyandığımda sanki burada yanımdaymış gibi hissediyorum." Ellerini kendine sarıp sıcağa rağmen titredi. "Sadece... biraz uykuya ihtiyacım var." Başını kaldırıp baktı. "Güçlü olmak istiyorum. Senin gibi."

Zinnia kısa süreliğine konuşma yetisini yitirdi. Böyle bir hisse; kızı kollarına alıp, başını okşayıp, her şeyin geçeceğini söylemeyi istemek gibi bir hisse kapılmayı beklemiyordu. En son birine karşı böyle şeyler hissettiği zamanı hatırlayamıyordu bile ki bu da durumu iyice dehşet verici bir hale getirmişti. Hadley'nin, ipini çektiğinizde bir şeyler söyleyen ama normalde sadece bir plastik yığınından ibaret olan bir oyuncak bebek olduğunu düşünmeye çalıştı.

Zinnia eliyle cebindeki küçük kaba dokundu. "Sana yardım edebilecek bir şeyim var."

Hadley başını kaldırıp iri, beklenti dolu gözlerle baktı. Zinnia yanında diz çöküp oblivion paketini tuttuğu avucunu açtı.

"Yoksa bu –" deyip sustu Hadley, sanki kelimeyi yüksek sesle söyleyemezmiş gibi.

"Bebek gibi uyuyacaksın," dedi Zinnia.

"Çalışmam lazım ama. Törenden sonra."

"Uyuman lazım. Hastayım dersin."

"Ama değerlendirmem –"

"Siktir et değerlendirmeni," dedi Zinnia. "Bir sayı o yalnızca. Biraz düşecek, sonra çok çalışacaksın, yine çıkacak. Bir sorun çıkmayacak yani. Bilincinin kapanacağı, boş bir uykuya ihtiyacın var biraz. Güven bana. Çökmek üzereymişsin gibi duruyorsun."

Hadley uzun bir süre kutuya baktı. Zinnia kızı zorla tutup

oblivion'u ağzına tıkmak zorunda kalacağından endişelenmeye başlamıştı ki Hadley başını salladı. "Nasıl alınıyor?"

Zinnia, küçük plastik paketi açıp ince şeritlere baktı. Kızın buna ihtiyacı var zaten, dedi kendi kendine. Beyin köklerinden ayrılıp biraz olsun uçmaya ihtiyacı var.

Zinnia bunu kendine öyle bir şekilde söyledi ki neredeyse gerçekten inandı.

"Dilinin üzerine koyuyorsun sadece," dedi.

"Peki," dedi Hadley. "Tamam."

Dilini çıkardı, ardından çekinerek geri çekti; oblivion'u Zinnia'nın ona vereceğini sandığı için utanmış gibiydi. Zinnia, onun boyutlarında ve daha önce hiç uyuşturucu kullanmamış bir kızın bir taneyle de bayılacağını biliyordu ama dört parça alıp hepsini bir arada tuttu, sonra kızın ağzına doğru başıyla işaret etti. Hadley ağzını açtı, Zinnia yeşil renkli bu kareleri kızın dilinin üzerine koydu. Kız derin derin düşünüyormuş gibi gözlerini kapattı, Zinnia da onu yavaşça şiltenin üzerine doğru yatırdı.

Hadley'nin nefesi giderek yok oldu, kasları gevşedi. Başı yana düşmüştü. Zinnia, kızın hayatta olduğundan emin olmak için parmaklarını kızın şah damarına bastırdı. Nabzı sanki derin, manalı nefesler alıyormuş gibiydi.

Ardından işe koyuldu. Üzerini çıkarıp Hadley'nin kahverengi polo tişörtünü aldı. Küçüktü gerçi ama idare ederdi. BulutBağlarının kayışlarını değiştirmeyi düşündü ama yeterince benzerlerdi – Zinnia'nın fuşya kayışı Hadley'nin pembesini bayağı andırıyordu. Ardından Hadley'nin kıyafetlerini karıştırıp eski, yırtık pırtık bir beysbol şapkası buldu. Saçlarını arkadan zar zor örüp şapkayı taktı ve kapının arkasında asılı duran aynaya baktı. Hadley'nin saatini takınca saat parmak izi istedi; Zinnia da Hadley'nin elini tutup başparmağını ekrana bastırdı. Ekranda gülümseyen bir surat belirdi.

Şimdi hazırdı işte.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

PAXTON

Kalabalığı saymak imkânsızdı. Renklerin oluşturduğu gökkuşağı, bütün Gelenler bölümü boyunca yığılmıştı. Zeminin bomboş olduğu geniş bölgeler de vardı: biri Gibson'ın otobüsü için ayrılmış, dışarıdan sahnenin arkasına doğru uzayan bir yoldu; öteki de sahneden çıkıp Yaşa-Oyna'ya gitmek için kullanacağı tramvay hattının etrafında dönen bir bölgeydi.

Paxton sahne boyunca yürüdü. Dakota'nın dediği gibi gözlerini dört açmıştı. Mavililer kalabalık arasında dolaşıyordu ve tüm alanı olduğu yerden gözleyebilmesi güzeldi. Paxton tam olarak ne aradığını bilmiyordu gerçi. Herkes yüzünde gülücükler açıyor, hepsi heyecandan kıpır kıpır duruyordu.

Arkasındaki devasa ekranda Bulut videoları dönüyordu. Oryantasyonda gösterilen videoya bir de müşteri teşekkürleri eklenmişti. Farklı etnik kökenlerden bir grup insan, onları izleyen o insanlar sayesinde hayatlarının ne kadar kolaylaştığından bahsediyordu. Paxton hoparlörlere çok yakın olduğu için konuşmalar cızırtılı geliyordu ona.

Teşekkürler, Bulut.

Seni seviyoruz, Bulut.

Hayatımı kurtardın, Bulut.

Her birkaç dakikada bir girişteki kocaman açıklığa, otobüsün gireceği dikdörtgen şeklindeki kör edici ışığın oraya bakıyordu. Otobüs yakında gelecekti. Sahnenin arkasına yanaşacaktı ve Gibson Wells'in ta kendisi inecek, merdivenleri çıkacaktı. Paxton da onun etrafını saran on küsur kişinin arasında olacaktı. O kadar yakın olacaklardı ki birbirlerine değebilirlerdi bile.

Paxton'ın midesi sanki iki taraftan bastırılmış gibi burulduğu. Onunla yüzleşmeyi düşündü yine. Anında işini kaybederdi ama iş görüşmesine gitmek için o yıkık dökük kasabadan

BELONGS TO KAOTIC TEAM

geçerken hissettiği katıksız his, tırmandığı yerin çok çok aşağısındaki bir iş için başvuruyor olma hissi, bir cevap ya da bir özür olmasa bile en azından farkındalık istemesine sebep oluyordu. Gibson'ın onu görmesini, yaşananları bilmesini istiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Dakota birdenbire yanında belirip hoparlörler yüzünden bas bas bağırarak.

Paxton başını salladı ama bu baş sallamanın ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi.

"İyi," dedi Dakota, Paxton'ın sırtına vurarak, "İşte geliyor çünkü."

Otobüs içeri girdi; önce beyaz ışığın arasında karanlık bir nokta gibiydi, ardından tesise doğru girip kalabalığın arasından yavaşça geçti. İnsanlar barikatların üzerine yığılmış haykırıyor, tezahürat yapıyor, el sallıyordu.

Otobüs kocamandı; metalleri altın, kendi bordo renkteydi. Pencereler koyu renk filmle kaplıydı, o yüzden içeriyi göremiyordunuz. Sanki daha yeni cilalanmış gibi duruyordu. İçeride bile sanki üzerinden sonsuz bir güneş ışığı yansıyormuş gibiydi. Paxton, otobüsün sahne arkasındaki belirlenmiş noktaya, onlarca ten renkli ve mavili görevlinin arasına yanaşmasını izledi ve sanki kafası helyumla doluymuş da omuzlarının üzerinden uçup gidecekmiş gibi hissetti.

ZINNIA

Zinnia, BulutBurger'in arkasındaki kapıyı itip açtı. İçeride yeşilli birkaç çalışan vardı; her ne kadar dışarıda yemek yiyen kimse olmasa, herkes törene gitmiş olsa da koştur koştur çalışıyorlardı. Tabak çanak sesi ve kızartma yağından koreografisi yapılmış bir dans eşliğinde bu tertemiz, paslanmaz çelikten çarkı döndürüyor; törenden sonra yığılacak insanlar için ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zırlık yapıyorlardı. Birkaç tanesi ona doğru baktı ama onun dışında kılını bile kıpırdatmadı.

İnsanların, bu tarz işlerin bir takım alet ya da cihazlarla yapılıp onlardan ibaret olduğunu düşünmesi hep komik gelmişti ona. Halbuki dolap çevirmenin en temel kuralı, bir yere aitmişsin gibi yapabilmekti; ondan sonra da zaten birinin yoluna çıkması son derece nadir olurdu.

Yine de bu, oyalanabileceği anlamına gelmiyordu elbette. Ne aradığını bilmeden ama bulduğunda anlayacağını umarak her yeri inceledi. Mutfak, tahmin ettiğinden daha büyüktü; birkaç yeri döndükten sonra nihayet ağır bir sürgülü kapıya geldi. Mutfağa en ait değilmiş gibi duran şey bu kapıydı, bu da oraya gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

İçeride bir kamera vardı. Zinnia çok geç fark etti bunu; şapkasının kenarından zar zor görünüyordu. Yüzü net görülmesin diye başını kaldırıp bakmadı. Kapının yanında bir giriş diski vardı. İçinden dualar ederek BulutBağı'nı diske okuttu.

Ding sesi duyuldu. Disk yeşil yanmıştı; kapıyı yana doğru itip açtı. Hem kocaman hem de ağır olduğu için sağlam bir kas gücü gerekmişti. Kapının ardında, küçük bir yeraltı istasyonu ve belki normal vagonların yarısı boyutlarında bir tramvay vagonu vardı.

Kokuyordu. Çamaşır suyu kokuyordu ama derinlerden bir çürük kokusu da geliyordu. Sanki birileri bu kokuyu yenmeye çalışmış da başarılı olamamıştı. Vagonun içi naylon şeritlerle bölünmüştü. Palet taşımak içindi bu vagon, insan değil. Zinnia kapıyı arkasından kapattı, tramvay vagonunun önüne doğru yürüyüp kontrol panelini buldu. Paneli incelemesi bile gerekmemişti. Birkaç tuş vardı zaten ve bir tanesinin üzerinde *Başla* yazıyordu. Burada hakikaten işleri bayağı basite indirgiyorlardı.

Zinnia tuşa basınca tramvay ilerlemeye başladı. Önce yavaş gidiyordu, ardından hızlandı; karanlık koridorlardan hızla ilerliyor, hizmet asansörü gibi çatırdıyordu. Savrulmamak

için duvardaki kolu tuttu. Naylon şeritler oradan oraya savruluyordu; bacağına vurmak üzere olan başıboş kemerlerden kurtulmak için birkaç kere sıçramak zorunda kaldı. Manyetik raylı bir yol değildi bu. Daha eski bir şeydi. Metal metale çarpıyor, o tiz ses karanlık tünelde kulak zarlarını deliyordu.

Yolculuk yaklaşık beş dakika sürdü, bu sırada da Zinnia, son oyunu kafasında yeniden döndürdü. Tren kazasının yarattığı karmaşa sırasında bile tesise girip çıkması gereken kamyonlar olacaktı. Olmalıydı. Teslimatları çok uzun süre durduramazlardı. Teslimat kamyonları otomatik çalıştığından tek yapması gereken bir tanesine gizlenmekti, o saatten sonra da birisinin kendisini bulması çok düşük ihtimaldi zaten.

Yine de bir şeyi unutuyormuş gibi hissediyordu.

Derken hatırladı: Hadley. Hadley'nin iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Belki Paxton'a mesaj atabilirdi. Kızın odasına gitmesini söyleyebilirdi ona.

Açık bir iletişim hattı bırakmak riskli olurdu. Hem ne diyebilirdi ki adama zaten?

Bay bay! Bir daha görüşmeyelim!

"Hadi ama, pislik," dedi kendi kendine. "Giderayak yumuşama."

Vagon durduğunda; daha kapı açılmadan derisinin gerildiğini, nefesinin önünde bir buluta dönüştüğünü hissetti. İnince kendini, ahşap paletlerin üzerine kutular yığılmış bir buzhanede buldu. Duvarlar pürüzsüz metaldendi ve üzerleri buz tutmuştu; kenarlar daha kalın, kara benzer buzlarla kaplıydı. Üzerine daha kalın bir şeyler giymiş olmayı diledi.

Burada kamera yoktu. Paletlerin arasında gezinip bir çıkış bulmaya çalıştı, derken arka tarafta bir kapı gördü. Kapıya doğru giderken kutulardan birini açtı. İçinde mumlu kâğıt üzerine dizilmiş sığır kıymasından toplar vardı. BulutBurgerlerdi bunlar.

Tuhaftı. Yiyecekler de dahil her şey Gelenler bölümünden

giriş yapıyordu. Paxton öyle bir şeyler söylemişti. İşleme tesislerinde olduğuna göre sığır kıymalarını neden burada saklıyorlardı ki? Anladığı kadarıyla, üretimi Bulut kendi yaptığı için sığır eti çok pahalı değildi. Belki de yerleşkenin arka taraflarında bir otlak vardı. İneklerin yemek yiyip özgürce dolaştıkları bir yerdi orası, burası da en yakın erişim noktasıydı. Uydu resimlerinde böyle bir şey görmemişti ama zaten böyle bir şey görmeye de çalışmamıştı.

Neyse, önemli değildi bunlar. Kapıya doğru gitti, kapıyı açtı ve boş bir koridora çıktı. Koridorun öteki ucunda kocaman bir sürgülü kapı daha vardı.

Zinnia kapıya gidip saatini okuttu. Disk yeşil yanınca kapıyı açtı ve okyanus dalgası gibi bir koku yüzüne vurdu. Koku burnundan girdi, boğazına sarıldı, bütün bedenini ele geçirdi; sanki tıkalı bir klozete baş aşağı sokulmuş gibiydi.

PAXTON

Otobüs yanaştı, motor durdu. Geri itilen ve olan biteni görmek için pek iyi bir noktada olmayan kalabalık tezahürat etmeye başladı. Önce yavaş, tek tük sesler yükseldi, derken bir anda kuvvetlendi. Öyle kuvvetlendi ki Paxton bu sesin titreşimini göğsünde hissedebiliyordu.

Gib-son.

Gib-son.

GIB-SON!

Kalabalıkta pankartlar belirmeye başladı; kalın siyah keçeli kalemlerle el yazısı yazılmışlardı.

Seni seviyoruz, Gibson!

Her şey için teşekkürler!

Bizi terk etme!

Paxton görev yerinde, sahnenin tepesinde durup alanın boş olduğundan emin olmak için adamın arkasında kalan bölgeyi gözlemledi. Durduğu yere göre otobüsün kapısı diğer tarafta, onun göremediği noktada kalsa da bir hareketlenme oluyor gibiydi. İnsanlar gözden kayboluyor, yeniden beliriyordu. Bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı.

Paxton ayaklarının hâlâ yere bastığından emin olmak için aşağı baktı. Uçup gitmediğinden emin olmalıydı.

Yerdelerdi. Hâlâ oradaydı. Tam oradaydı.

Başını kaldırıp bakınca beklediği kişinin yüzünü gördü.

Gibson Wells.

Adamın etrafı bir sürü insanla çevriliydi. Sanki kendisini yakalamaları gerekebilirmiş gibi elleri açık yürüyorlardı. Adam Paxton'ın hayal ettiğinden daha ufak tefekti. Bunca şeyi değiştiren, dünyayı bu denli şekillendiren bir adamın daha iri yarı olması gerekirdi.

Üzerlerindeki video ekranında Gibson'ın oryantasyon videosundan bir görüntüsü belirdi; görüntüdeki kişinin adamla neredeyse hiçbir benzerliği yoktu. Sanki kanser adamın içini boşaltmıştı. Görüntüde saçları seyrekleşmeye başlamıştı zaten ama şimdi neredeyse yoktu; keli ışıkların altında parlıyordu. Derisi boynunun etrafında toplanmıştı; yüzünde derin çizgiler açılmıştı. Titrek adımlar atıyordu. Etrafındaki insanlara gülümseyip el sallıyordu ve bunu yapabilmek için inanılmaz çaba sarf ediyor gibiydi. Sanki her an tuzla buz olabilirdi ve onu bir arada tutan yalnızca irade gücüydü.

Arkasında bir grup insan vardı. Uzun, kaslı bir Latin adam çok yakınında duruyordu. Paxton, Claire'ı videodan tanımıştı ama kadının saçı aynı alev kızıllığından ziyade solmuş bir kırmızıydı şimdi. Diğer adam da Ray Carson olmalıydı. Dakota ondan bahsederken defans oyuncusuna dikkat et demişti. Çok yerinde bir tabirdi gerçekten. Carson'ın kalın kaşları kel kafasının altında çatılmış duruyordu. Omuzları da boynunun

başladığı nokta da oldukça genişti. Şu an pek mutlu durmuyordu ama zaten hiçbir yerde mutlu olmayan türden biriymiş gibi bir hali vardı.

Dünyanın en zengin, en güçlü adamı Gibson Wells merdivenlerin başına ulaştı, destek almak için ellerini yandaki demirlere koydu, başını kaldırdı ve Paxton'la göz göze geldi.

ZINNIA

Zinnia öğürüp midesindekileri delikli metal zemine boşalttı; öbek öbek aşağıdaki kanal sisteminin üzerine düştüler. Doğrulmak için kendini zorladı. Ayağa kalkınca yeniden kustu. Duvardaki askılarda birkaç tane oksijen maskesi asılı olduğunu gördü, hemen birini kaptığı gibi taktı ve derin bir nefes aldı. Maskenin içi bok, plastik ve kendi kusmuğu kokuyordu; aynı zamanda naneli şeker kokusu da vardı. Bu, olayı iyice berbat hale getirdi çünkü Zinnia, naneli şekerden nefret ederdi.

Maskenin gözlük kısmı, görüşünü biraz kısıtlasa da koridorun sonunda başka bir kapı girişi buldu. Girişe yaklaşırken pembe polo tişörtlü zayıf bir kadın kapıdan çıktı. Zinnia bir an için duraksadı ama sonra, sanki bir şey yaparken yakalanmış gibi olmasın diye yürümeye devam etti. Koridorda birbirlerinin yanından geçtiler; Zinnia kadına biraz yer açmak için hafif yana doğru durdu, kadın ona başıyla selam verip yürümeye devam etti.

Pembe. Daha önce hiç pembe tişört görmemişti.

Birkaç koridordan daha geçti; sanki bir geminin derinliklerinde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Dönemeçli koridorlardan geçiyordu, etrafta hiç pencere yoktu ve duvarlardan bir sürü boru uzanıyordu. Zinnia, başka bir kapı daha bulunca bu da yine başka bir koridora çıkarsa geri dönüp başka bir giriş bulurum diye düşündü ama kapıyı açınca kendini geniş bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laboratuvarda buldu. Çalışma istasyonları, uğuldayan makineler ve ışıklar. Her yer ışıl ışıldı. Odanın içinde başka bir kat daha vardı; camdan geniş bir kutu gibiydi burası ve ona doğru uzanan bir merdiven vardı. Kutunun içinde masalar, tüplerle ve sıvılarla dolu kaplarla uğraşan laboratuvar önlüklü ve oksijen maskeli kadınlarla erkekler vardı.

Aşağıda, Zinnia'nın olduğu kattaki çalışanlar maske takmıyorlardı, bu yüzden o da maskesini çıkarıp duvardaki boş askılardan birine astı. Ağzında hâlâ kusmuk tadı vardı ama buraya tatlı bir koku hâkimdi. Suni bir kokuydu ama sanki, hava filtrelenip değiştirilmiş gibi. Zinnia oda boyunca ilerledi. Birkaç kişi –bazıları beyaz ama çoğu pembe tişörtlü birkaç kişi– ona kısa bakışlar attı, bazıları acaba tanıyacaklar mı diye daha uzun süre baktı, sonra hızlıca işlerine geri döndüler.

Bu bakışlar Zinnia'yı germişti. Göz ucuyla bir kapı görünce başka bir koridora açılır diye umdu ama açılmadı. Kapının ardındaki küçük odada saçları ortadan düzgünce ayrılmış, zayıf, Asyalı bir adam mikroskobun üzerine eğilmiş çalışıyordu. Adam başını kaldırdı, kadının polo tişörtünün rengini idrak etti ve başını iki yana salladı. "Tekniği çağırmadım." Bir an sonra geri döndü. "Aslında senin burada olman bile yasak."

Zinnia adamın ses tonundan hiç hoşlanmadı. Sanki onu rapor etmek istiyormuş gibi bir ses tonuydu çünkü. İçgüdüleri bir anda dizginleri ele geçirdi ve fırladığı gibi mikroskobu düşürüp adamı masaya yatırdı. Yalnız olduklarından, odada kamera bulunmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi adam sesi titreyerek.

Zinnia nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Hâlâ geçtiği koridor yüzünden hasta gibi hissediyordu kendini. Adam altında debelendi ama Zinnia hem daha üstün bir pozisyondaydı hem de daha güçlüydü, o yüzden bir an sonra adam debelenmekten vaz geçti.

"Neredeyiz?" diye sordu Zinnia. "Burası neresi böyle?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Adam ona bakabilmek için boynunu hafif büktü. "Sen... bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Hiç. Bir şey yok. Burası... işleme yeri burası. Senin burada olmaman gerekiyor."

"İşleme derken. Neyi işliyorsunuz?"

Adam duraksayınca Zinnia boğazına biraz bastırdı. Adam boğuk bir sesle, "Atıkları," dedi.

Zinnia girdiği ilk odayı düşündü. Hamburger köfteleri. Zihni bir anda boşaldı; sanki içi sessiz bir çığlıkla dolmuştu. "Ne?"

"Bak, bize yemin ettiler, tamam mı? Asla tadını alamayacağınıza dair yemin ettiler. Kesinlikle hiçbir tehlikesi yok."

Zinnia'nın zihninde bir resim şekillenmeye başlamıştı. "Neyin tadını alamayacağımıza?"

"Proteini çıkartıyoruz," dedi adam, belki bu onu kurtarabilirmiş gibi. "Bakteriler protein üretiyor, biz de onları çıkarıp alıyoruz, amonyakla sterilize ediyoruz. Buğday, soya ve renk versin diye de pancarla yeniden oluşturuluyor. Yemin ederim, düşük yağlı protein bu sadece. Son derece temiz."

Zinnia cevabı biliyordu ama yine de sordu. "Düşük yağlı protein dediğin ne?"

Sessizlik. Ardından, fısıltı gibi, "BulutBurgerler."

Zinnia midesindekilerin hepsini kustuğunu sanmıştı ama devamı da vardı demek; yana dönüp zemine ince bir safra akıntısı bıraktı. Buraya geldiğinden beri tıkındığı sayısız BulutBurger'i düşündü ve midesinde hiçbir şey kalmayana kadar kusmak istedi. Midesi kalmayana kadar kusmak hatta.

"Biftek aslında yapısı değiştirilmiş insan boku mu demek istiyorsun yani?" diye sordu.

"İşin bilim kısmını düşündüğünde o kadar da kötü değil aslında," dedi adam. "Yani ben de... ben de yiyorum. Yemin ederim."

Bu son kısım hakkında yalan söylüyordu. Bu esnada Zinnia, burnundan nefes almaya, cızır cızır pişen kahverengi eti düşünmemeye çalışıyordu. Ne sıklıkta yemek yemişti orada? Haftada iki kere mi? Üç kere mi? Yumruğunu adamın kafasına geçirmek istedi ama yapmadı. Adamın suçu değildi bu.

Ya da öyle miydi? Yardım ediyordu sonuçta.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. "Pembe tişörtler. Ne onlar? Yatakhanelerde pembe görmedim hiç."

"Bizim... atık işlemenin kendi yatakhanesi var."

"Apayrı bir işgücü gibi mi yani?"

"Yalnızca birkaç yüz kişiyiz. Buradaki tesislerin çoğundan ayrı tutuluyoruz, evet. Daha iyi para alıyoruz. Daha... daha iyi dairelerde yaşıyoruz. Bir fedakârlık bu yani."

Zinnia, adamı bıraktı ancak kapıya gidemesin diye yolunu kestiğinden emin oldu. Adam ellerini havaya kaldırıp odanın arka tarafına doğru geriledi. Kendini koruyacak bir şeyler, saklanacak bir yer arıyordu ama hiçbir şey bulamadı. Zinnia odaya bakınıp adamı bağlayabileceği bir şey bulmaya çalıştı; beyni dönüp duruyor, olanları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Kendini işe iyi yanından bakmaya zorladı: iş verenleri Bulut'un yıkılmasını istiyorduysa bu bilgi bayağı iyi bir bonus ederdi. Hatta bu bilgi, muhtemelen işi tek başına hallederdi zaten. Buraya ne tür bir büyüyle enerji sağlıyorlarsa sağlasınlar insan bokundan hamburgerler kadar kötü olamazdı.

Olayı böyle düşünmesi, muhtemelen değerli bir pazarlık kartı olarak görmesi gerekiyordu. Hem kaç tane BulutBurger yediği üzerine de düşünmemesini sağlıyordu.

Bir de ne kadar yağlı olduklarını.

Zinnia titredi.

"Bu odadan enerji işleme tesisine tam olarak nasıl gidebileceğimi anlat," dedi, yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırmış duran adama.

PAXTON

Gibson durdu; sanki Paxton'ın durduğu yere çıkacağı sekiz basamaklık yolculuk için kendini zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyordu. Aralarında kimse yoktu şimdi. Herkes adamın arkasından gelmiş, onun önce çıkması için durmuştu ve hoş geldin ekibi de Paxton'dı.

Bir anda Mükemmel Yumurta CEO'su olarak ilk günü geldi aklına. Patent için, iş yeri için belge dolduruşu, korkmuş ve yapayalnız ama aynı zamanda özgür olarak masasında oturuşu... Suçluların bağırdığı, ağladığı, dişlerini gıcırdattığı hücrelerin arasında dolaşmak için sabahın altısında kalkıp bir buçuk saat yol gitmeyecekti.

Gibson ayağını kaldırıp ilk basamaya koydu; başı eğik, konsantre olmuş vaziyetteydi. Birisi yardım etmek için elini uzattı –Paxton o kalabalıkta elin kime ait olduğunu görememişti– ama Gibson eli iterek reddetti.

Mükemmel Yumurta'nın ilk resmi hazır tasarımı, satması gereken o ilk tasarım 3D yazıcıyı bozmuştu. Bütün testler iyi sonuç vermişti aslında ama Paxton son anda kalibrasyonu değiştirmişti ve bir anda her şey büyümüştü, büyüyünce de sıkışıp kalmıştı; tasarımın altta kalan üçte ikilik kısmı bir kalıp plastikten ibaretti, yumurta şeklindeki aletin yalnızca üst kısmı yazıcıdan doğru çıkmıştı. Paxton o anda bir hata yaptığından emin olmuştu işte.

Gibson şimdi merdivenin ortasındaydı. Dünyadaki en güçlü adam. Kolları titriyordu. Bu kadar yakından derisindeki sarımsı lekeler görülebiliyordu. Boynunda, ellerinin üzerinde ve kollarının görünen kısımlarında kahverengi yaşlılık lekeleri vardı.

Paxton'ın ayakları titrer gibi oldu. Kaçmak istiyordu. Ayağını uzatıp adamı düşürmek istiyordu. Omuzlarından tutup

BELONGS TO KAOTIC TEAM

sarsmak, sormak istiyordu, *Benim kim olduğumu biliyor musun? Beni görüyor musun?*

Gibson en üst basamağa ulaştı, derin bir nefes alıp verdi; başı hâlâ yere dönüktü. Paxton ona biraz yer açmak için geri bir adım attı ve o anda Gibson başını kaldırıp baktı. Gözleri genç bir adamın gözleri gibiydi. Gözlerinde, diğer her şeyden bağımsız bir coşkunluk vardı. Enerji vardı. Kafasında sürekli çarkların çalıştığını gördüğünüz, nasıl uyuyabildiklerine anlam veremediğiniz o insanlar gibi tıpkı.

Gibson gülümseyip şöyle dedi, "Adın nedir, genç adam?"

Yamru yumru elini uzattı.

Paxton adamın elini tuttu. İstem dışı bir refleksti bu. Kibarlıktı. El sıkıştılar; Gibson'ın eli aynı anda hem soğuk hem de terliydi.

"Paxton... efendim."

"Lütfen, Paxton, Gibson de bana. Söyler misin, burada çalışmaktan memnun musun?"

"Ben..." Bir an için kalbi atmayı kesti. Emindi bundan. Gerçekten durmuştu ama sonra yeniden atmaya başladı. Paxton söylemek istediği şeyi söylemeye çalıştı ama kelimeler ağzının içine yapışıp kalmıştı sanki.

Nihayet şöyle dedi, "Memnunum, efendim."

"Aferin sana," dedi Gibson, başını salladı, Paxton'ın etrafından dolaşıp sahneye yürüdü ve kalabalıktan inanılmaz bir uğultu yükseldi. Öyle yüksekti ki kayalıklara çarpan su sesini andırıyordu. Dakota, Paxton'ın yanında belirdi; ona doğru eğilmişti, sıcak nefesi adamın kulağına çarpıyordu, bas bas bağırıyordu ama neredeyse duyulmuyordu bile. "Elini sıktığına inanamıyorum."

Paxton orada öylece durup ayaklarına bakakaldı. Olduğu yerde donmuştu. Zamanda donmuştu. Kafasının içindeki çığlık, kalabalığın çığlıklarından bile yüksekti.

ZINNIA

Zinnia, üç işleme binasının arasında giden tramvay vagonundan inip enerji işleme tesisine girdi. Hâlâ BulutBurger konusunu düşünmemeye çabalıyordu ama bu, hayatının sonuna kadar başarması imkânsız bir şey olarak kalacaktı.

Bulut'taki bütün diğer lobilerde ve girişlerdeki cilalı beton ile keskin köşeler bu lobide de vardı. Video ekranlarında reklamlar ve müşteri yorumları dönüyor, ekranlar koridorlar boyunca devam edip binanın içine kadar ilerliyordu.

Ortalık bomboştu.

Bugün geçtiği her yer tören yüzünden boştu zaten ama burada farklı bir şeyler vardı. Olmaması gereken bir şeyler. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama nihayet buraya, uçurumun kenarına varmış olmaya dair gerginliğinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Bir an sonra buranın aslında tamamen boş olmadığını fark etti. En uzak uçta küçük bir masa vardı. Masada mavi gömlekli, saçları arı kovanı modeli yapılmış, kalın, kırmızı plastik çerçeveli gözlükleri olan iri hatlı genç bir kadın oturuyordu. Kadın okuduğu kitaptan başını bile kaldırmadı.

Zinnia lobi boyunca masaya doğru yürüdü; spor ayakkabıları zeminde gıcırdıyor, ses duvarlardan yankılanıyordu. O yaklaşırken kadın başını kaldırıp baktı. Zinnia, kadının elindeki kitabın Sue Grafton'ın *Ateşin A*'sı kitabının yırtık pırtık bir kopyası olduğunu fark etti.

"Güzel kitaptır," dedi Zinnia.

Kadın kafası karışmış gibi, sanki Zinnia'nın orada olmaması gerekiyormuş gibi gözlerini kıstı. Zinnia gerilmişti; tam kafasında geçerli bahaneler üretmeye çalışıyordu ki kadın hafif sırıttı. "Hepsini beş altı kere okumuşumdur. Alfabenin başından başladım yine. Çok fazla kitap olmasının iyi yanı,

BELONGS TO KANTOS TEAM

başa döndüğümde cinayeti kimin işlediğini hep unutmuş oluyorum."

"İyi bir şey bu ama, değil mi?" dedi Zinnia. "Her defasında yeniden şaşırıyorsun."

"Hıhı." Kadın kitabı açık bir şekilde iri göğsüne yapıştırdı. "Sana yardımcı olabilir miyim, tatlım?"

"Evet, içeri girip biriyle konuşacaktım da."

Kadının gözleri küçülünce Zinnia, yanlış bir şey söylemiş gibi hissetti. "Kiminle konuşacaktın?"

"Tim'le."

"Tim demek..."

"Eh. Soyadını unuttum. Polonyaca bir şeydi. Sesli harf yoktu."

Kadın, dudaklarının kenarı aşağı kıvrılarak bir an için Zinnia'ya baktı. Kitabı masaya koydu, bileğini kaldırıp saatinin yanındaki tuşa bastı. "Enerji işlemede bir sorunumuz var."

Zinnia öne atılıp kadının kolunu yakaladı. Kadın "Hey!" diye bağırdı; kitap yere düştü. Zinnia kadının kolunu bırakmadan masanın üzerine fırladığı gibi kadını yere yapıştırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi kadın.

"Özür dilerim." Zinnia cebindeki oblivion paketini çıkardı. İyi bir pozisyonda olduğu için bir koluyla kadını yerde tutarken diğeriyle kutuyu açmayı başarıp içinden bir tane aldı, kadın yardım çağırmak için bağırırken ağzına koyuverdi. Kadın Zinnia'nın parmağını var gücüyle ısırınca Zinnia elini çekebilmek için kuvvetlice çekmek zorunda kaldı ama bir an sonra kadının bedeni ağırlaşmıştı bile.

Zinnia, kadının BulutBağı'ndan bir cevap gelir mi diye bir süre bekledi ama kimse cevap vermedi. İyi bari. Muhtemelen herkes bugünkü kutlamaya gömülmüş vaziyetteydi hâlâ.

Ama derken canlanıverdi.

"Ne tür bir sorun?"

Zinnia ayağa fırladığı gibi topukladı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

PAXTON

"Teşekkürler, teşekkürler."

Gibson bunu birkaç kere söyleyip kalabalığı susturmaya çalıştı ki konuşabilsin. Paxton'la konuşurken sesi titremişti ama şimdi sahnede, bütün o insanların karşısında dururken saklı bir enerji kaynağı bulmuştu sanki. Sesinde tok bir şeyler vardı. Kalabalığın enerjisinden kuvvetleniyor gibiydi.

"Bu samimi karşılama için çok teşekkür ederim," dedi alkışlar yavaş yavaş kesilirken. "Bakın, size karşı dürüst olmalıyım. Çok uzun süre konuşamayacağım ama buraya çıkıp teşekkür etmek istedim. Canıgönülden teşekkür ederim. Burayı inşa etmek, karşımda bu kadar çok gülen yüz görmek benim için bir zevk ve onurdu. Bu..." Duraksadı, sesi boğuklaşmıştı. "Bu, insanı mahcup ediyor. Gerçekten mahcup hissediyorum. Evet, şimdi gidip oraya oturacağım" –kendisi ve korteji için hazırlanan sandalyeleri işaret etti– "ve isimlerin okunmasını dinleyeceğim. Ardından, ayrılmadan önce biraz etrafta gezinmek istiyorum. Burada olduğumuz, birbirimizle olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatan, çok özel, çok önemli bir gün bugün." Bunu söylerken Carson'la kızına doğru baktı. "Hayatta olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatan bir gün."

Elini havaya kaldırınca kalabalık yeniden kükredi. Adam sandalyelere doğru gitti; diğerleri de oraya geldi ve adam bütün ağırlığını sandalyeye bırakıp oturana kadar kimse oturmadı. Beyaz polo yakalı bir kadın, mikrofona gidince kalabalığa bir sessizlik çöktü ve kadın isimleri okumaya başladı.

Josephine Aguerro

Fred Arneson

Patty Azar

Paxton kalbinin hafif sıkıştığını hissetti. Bugün geldiğinde hep sıkışırdı zaten. Kara Cuma Katliamları aynı anda hem gerçek bir şeymiş hem de sahte bir şeymiş gibi hissediyordu. Herkes sürekli olarak unutmaman gerektiğini söylese de unutması kolaydı. Aslında tam olarak unutmuyordun da yalnızca hayatının arka fonundaki o gürültünün bir parçası olmuştu. Paxton bu olayı haberlerde görüşünü hatırlıyordu. Onlarca beden. Floresan ışıkların altındaki beyaz muşambada ışıldayan kanın kırmızılığı. Manzaranın bir parçası oluvermişti bu da. Tarihin bir parçası olmuştu ve tarihteki her şey gibi bir süre sonra o da toz tutmuştu.

Böyle günler, elini üzerinde gezdirip tozunu almak, şöyle iyice bir bakmak için bir fırsattı. Bu kadar öne çıkmasının sebebi neydi diye hatırlamak için bir fırsattı. Paxton, bunu aklından çıkarabilmeyi diledi. Başka bir şey düşünebilmeyi diledi ama yapamadı. Orada öylece, ellerini kavuşturmuş, başı öne düşmüş halde durdu.

Bunca zaman sonra isimlerin bazılarını hâlâ hatırlıyordu.

Okuma bittiğinde Gibson'la küçük grubu ayağa kalkıp bir süre oyalandı, ardından onları yerleşkenin etrafında gezdirecek tramvay vagonuna gitmek üzere sahnenin öteki tarafındaki merdivenlere yöneldiler. Gibson bu sefer Claire'in ona yardım etmesine izin verdi.

Carson ise durmuş, herkes geçip giderken arkada kalmıştı. Etrafına bakıyor, kalabalığı inceliyor, yumruğunu bir sıkıp bir açıyordu. Artık o kadar arkada kalmıştı ki Paxton, adam yüzünden tramvayın gecikeceğinden korktu, o yüzden arkasından yanaşıp sordu. "Efendim?"

Carson transtan dönmüş gibi başını iki yana salladı. "Yok bir şey, yok bir şey." Paxton'ın gözünün içine bakmadan geçiştirircesine elini salladı, ardından diğerlerinin peşinden gitti.

Gibson güvenlik çemberi oluşturulmuş boş yolda yürürken Paxton arkada konumlandı. Adam birkaç adımda bir duruyor,

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kendisini kalabalıktan ayıran noktaya doğru gidip insanların ellerini sıkıyor, gülümsüyordu. Arada bir eğiliyor, insanların söylediklerini duyabilmek için elini kulağına siper ediyordu. Yanındakiler, sanki Gibson elinde kanlı bir et parçasıyla yabani bir köpek sürüsüne yanaşıyormuş gibi gerilmişti. Birbirlerine bakıyor, adama yaklaşıyorlardı; bazıları sanki Gibson'la kalabalığın arasına giriverecekmiş gibi hareket ediyor, ardından bu senaryoda atabilecekleri en iyi adımın ne olacağına karar veremeyip geri adım atıyorlardı.

Gibson birkaç kere dönüp eliyle Claire'i yanına çağırdı. Claire kenarda durmaktan daha memnunmuş gibi görünüyordu. Sol elini hareketsizce sarkıtmış, sağ eliyle dirseğini tutmuş, kendine sarılıyordu. İlk birkaç kez çağırdığı sırada Gibson gülümsüyordu ama sonra canı sıkılmaya başlamıştı. Yüzünden belli olmuyordu bu gerçi, elinden anlaşılıyordu. Önce yumuşak bir dalgalanmayla başlayan eli, şimdi havayı kesen bir bıçağa dönmüştü.

Claire nihayet ona katılıp insanların ellerini sıkmaya, insanlar onları dinlediğinizden kesin emin olsunlar istediğinizde yaptığınız gibi gözlerini kocaman açıp gülümsemeye ve başını sallamaya başladı. Her fırsatta elini yeniden indirip kendine sarılıyordu. Bu sırada Gibson neredeyse kalabalığın arasına karışmış, giderek daha derine ilerliyor; kendisine uzatılan ellerden olabildiğince çoğuna uzanmaya çalışıyordu ve bu sırada yüzünde hep, güneş gibi ışıldayan bir gülümseme vardı.

Tramvay platformuna ulaşmak üzerelerken Paxton'ın telefonu titredi. Bir an içgüdüsel olarak telefonuna uzandı, ardından bakmaması gerektiğini hatırladı. Her neydiyse önemli değildi.

Derken telefon bir daha titredi.

Paxton o noktada ekibin en arkasındaydı ve herkesin bakışları ileriye dönüktü. Dakota ve Dobbs'un bile. Kimse ona

BELONGS TO KAOTIC TEAM

bakmadığı için vücudunu hafifçe yana çevirdi, telefonunu yalnızca ekranı görebileceği kadar cebinden çıkardı ve Zinnia'dan gelen mesajı gördü.

Tramvaya binme.

Ardından:

Lütfen.

ZINNIA

Zinnia koridorlarda koştu, ofislere daldı, tuvaletleri kontrol etti, sunucu odalarını inceledi ama kimseyi bulamadı. Bütün tesiste tek bir kişi bile yoktu. Dahası, Ay'ın ne kadar sessiz olmasını beklerse burası da o kadar sessizdi.

Kapının önündeki kadının olayı hemen çakmasına şaşmamalıydı. Zinnia biriyle görüşeceğini söylemişti ama burada kimse yoktu.

Boş olması bir yana, hiçbir şey çalışıyormuş gibi durmuyordu. Zinnia birkaç kere bir bilgisayarın, bir sunucu masasının önünde durup yanıp sönen bir ışık görmeye çalıştı ama göremedi. Elini üzerlerine koyup bir titreşim hissetmeye çalıştı ama her şey cansız ve soğuktu.

Birçok insanın törende olmasını beklemişti zaten ama birkaç çalışan da bırakmış olmaları gerekirdi. AnaBulut, arkanı dönüp gitsen bile kendi kendine işini görebilecek bir kahve makinesi falan değildi sonuçta. Sanki herkes ilahi bir güç tarafından çalıştıkları yerden alınıp götürülmüş gibiydi. Her yer açıktı; hatta karşısına çıkan bazı kapılar aralık kalmıştı. İlerledikçe daha da hızlı koştu; midesinde fokurdayan endişeyi geride bırakabilmeyi umuyordu.

Zinnia binanın boşluğuna rağmen yine de bir şey hissediyordu. Havada bir statik elektrik alanı vardı; sanki teninde karıncalar geziniyormuş gibi. Bu alan onu tesisin daha derinleri-

BELONGS TO KANITOS TEAM

ne çekiyordu. Geniş bir merdiven aralığıyla karşılaşınca aşağı indi. Çekim, sanki aşağılardan geliyormuş gibiydi.

İlerlerken Paxton'ı düşündü.

Her şey planlandığı gibi gitmişse yakında tramvaya binmiş olacaklardı. Tramvay diske çarpıp raydan çıkacaktı ve birçok insan yaralanacak ya da ölecekti. Bunlara belki Paxton da dahil olacaktı. Kafasının içinde görmeye çalıştı bu anı. Cesetler. Kan. O, bütün bunların ortasında iki büklüm olmuş, o şapşal suratı yarılmış...

Bu görüntüyü bir kenara itti. Kulağında çınlayan o hafif *iiiiiiiiiiiiiii* sesini göz ardı etti. Paxton kimdi ki zaten? Adamın tekiydi. Kimin umurundaydı? İnsanlar ölürdü. Hep yaptıkları bir şeydi bu. İnsanlar, içi doldurulmuş et parçalarıydı yalnızca. O doldurulan şeyler hareket etmelerini, konuşmalarını falan sağlıyordu ama sonuçta yalnızca et parçalarıydılar.

Hem ayrıca dünyada çok fazla insan vardı zaten. Kendilerini bu karmaşanın içinde bulmalarının, dışarı bile çıkamamalarının sebebi aşırı nüfus artışıydı, o halde belki de nüfusu biraz azaltmak iyi bir şeydi. Karbondioksit salgılayan, kaynakları sömüren et yığınları azalmış olacaktı.

Tenindeki titreşim arttı. Zinnia durdu. Kolundaki tüyler havaya kalkmıştı. Yakındı. Neye yakın olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyordu. Uğultuyu hissedebiliyordu.

Karşısında, ortasında kocaman bir çember kol olan metal bir kapı vardı. Koşup erişim paneline saatini gösterdi.

Kırmızı.

Yeniden denedi. Kırmızı.

Kahverengilerin erişimi olmadığı için mi giremiyordu yoksa önündeki güvenlik önlemleri katlanarak artıyor muydu? Ne oranda siki tutmuştu acaba? Emin değildi ama ne oranda olursa olsun vakit daralıyordu, o yüzden geriledi ve topuğunu panele geçirdi. Öyle sert vurmuştu ki darbe bacağına kadar çıkmıştı. Bir. İki. Beşinci denemesinde disk kırılıp renkli kablolarla bağlandığı duvardan sarktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnce işçiliğe veda anıydı bu. Kabloları karıştırıp yeniden birleştirmeye, kapıyı açacak devreyi bulmaya çalıştı. Üç kere çarpılmasının ardından disk yeşile döndü. Kapıyı açmak için çemberi çevirdi. Yarısına kadar çevirmişti ki yine Paxton'ı düşündü.

Kollarıyla onu sarışını düşündü.

Gününün nasıl geçtiğini sorup bunu gerçekten umursamasını düşündü.

Bir çift terlik ve sıcacık bir battaniye gibi yanında oluşunu düşündü.

"Siktir," dedi. "Siktir."

Avucuyla kapıya vurdu.

Telefonunu çıkardı. Paxton'la son mesajlaşmasını açtı.

Tramvaya binme.

Gönderildi.

Lütfen.

Gönderildi.

Telefonundan hafif bir gönderim sesi geldi ve Zinnia vücuduna inanılmaz bir rahatlama geldiğini fark etti. Sanki omuzunda bir kum torbası taşıyordu da nihayet yere bırakmıştı. Bu muhtemelen bir hataydı aslında ama hataların değişken ölçeği göz önüne alındığında iyi bir hata olduğunu umuyordu. Çemberi çevirdi ve kapıyı açtı.

PAXTON

Paxton telefonuna baktı, ardından başını kaldırıp Gibson'la kortejinin tramvaya doluşunu izledi. Herkes girdiğinde içerisi tıklım tıkış olmuştu. Sanki bu bir oyunmuş gibi gülüyordu hepsi. Daha kaç kişiyi sıkıştırabilirlerdi? Ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar kapının önündeki kalabalık, sürekli gruplarından ayrılan birilerini daha yanlarına çağırıyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Platformda duran Dakota ona bakıp kaşlarını çattı. Ardından elindeki telefonu görünce kaşları kalkıp dudakları kıvrıldı. Yumruklarını sıkarak ona doğru döndü.

Ne demek oluyordu bu?

Neden Zinnia onun tramvaya binmesini istemiyordu?

Dakota elini ona doğru salladı ama bunu kimse hareketini görmesin diye hemen kalçasının orada yapmıştı. Paxton, kadın yanına mı gitmesini istiyor yoksa telefonu cebine koymasını mı, anlayamadı.

Bunu düşünmek aptalcaydı ama yine de düşündü işte: Bu mesajın bir tonu vardı. Çaresizlik miydi bu? Korku muydu? Bir mesajın tonu nasıl olabilir bilmiyordu ama vardı işte. Zinnia onun için endişelenmişti. İyi de neden onun için endişelenmişti ki?

Yalnızca tramvayda bir sorun varsa ona tramvaya binmemesini söylerdi.

Dakota yaklaşıyordu; adamın telefonunu alacakmış gibi ellerini kaldırmıştı. Paxton bir an için bu konuyu ona sormayı düşündü ama tramvaydakiler tamammış, içeri aldıkları kişi sayısından memnunlarmış ve yola çıkmaya hazırlarmış gibi duruyorlardı.

"Bekleyin," dedi Paxton.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye sordu Dakota.

"Bekleyin!" Paxton vagonun kapısına, içinden taşan insanlara doğru elini sallayarak Dakota'nın yanından hızla geçti.

Vagondaki herkes kafaları karışmış halde birbirlerine baktı.

Carson hariç. Adam Paxton'la göz göze geldi ve sanki bir matematik problemini kafasında çözmeye çalışıyormuş gibi yüzü buruştu. Ardından gözleri kocaman açıldı, çenesi aralandı ve yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde kalabalığın arasından hızla sıyrılmaya çalıştı. Yolundan çekilsinler diye insanlara bağırıyor, sanki batmak üzere olan bir gemiden kaçmaya çalışıyordu.

ZINNIA

Bir soğuk dalgası vurmuştu Zinnia'yı. Buzhaneden bile daha soğuktu burası. İnsanın sinüslerini kavuracak kadar soğuktu. Kapının ardında devasa, kare bir oda vardı – en az dört katlıydı ve beton duvarlar, zikzak yükselen merdivenler ve yürüme yollarıyla doluydu.

Oda tamamen boştu. Zeminin neredeyse tam olarak ortasına yerleştirilmiş, buzdolabı şeklinde ve boyutlarında bir kutu hariç.

Zinnia içeri adım attığı gibi uğultu kafasının içini doldurdu. Duvarların nabzı vardı sanki. Ayaklarının altındaki zemin aşınmış ve ezilmişti. Makineler girmiş olmalıydı bu odaya – büyük makineler hem de. Betonun üzerinde yağ lekeleri vardı. Bir şeylerin sürüklendiği yerlerde çizikler, cıvata delikleri ve oyuklar vardı.

Bu her neyse çok önemliydi ve oda da sırf onun için yeniden düzenlenmişti. Bir köşede kurulmayı bekleyen bir yığın yapı iskelesi kerestesi, bir öbek kablo ve metal raflar vardı.

Buzdolabı silah metalinin grisindendi. Zinnia yavaşça ona doğru yürüdü; alarmların çalmasını, bir şeylerin üzerine düşmesini ya da bayılmayı bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Havanın derecesi değişti yalnızca. Sanki daha da soğumuştu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde nemlenmişti de.

Kutuya uzanıp parmaklarını değdirdi; o kadar soğuktu ki parmakları yandı. Buzdolabının yan tarafında bir pencere vardı ama içeride biriken buz yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

Bu şey mi enerjisini sağlıyordu Bulut'un?

Zinnia'nın başı döndü. Olamazdı bu – olamazdı. Burası bir şehirdi resmen ve şu cihazın tamamı bir kamyonetin arkasına sığabilecek kadar küçüktü.

Zinnia elleri titreyerek telefonunu cebinden çıkardı ve fotoğraf çekmeye başladı. Her açıdan, her köşesini çekiyordu bu

şeyin. Duvarları, zemini. Köşedeki yapı malzemelerini. Duvarları ve tavanı. Hiçbir şey görülemese de kutunun penceresinden içeriyi de çekti. Birkaç kere titreyen elleri kayıp da parmağı kamera lensinin önüne gelince fotoğrafları yeniden çekmek zorunda kaldı. Çekti, çekti, çekti ve yeterli olmalarını umdu.

İşi bitince odadan gerisin geri çıktı ve uzun koridorun sonunda açık bir kapı ve yanıp sönen pembe bir ışık gördü. Telefonunun cebinde güvende olduğundan emin oldu, başka bir koridora girip çıkışa benzeyen herhangi bir şey bulmaya çalıştı.

Derken kendini uzun, eğimli bir odada buldu. Sağ duvarda kabinler, sol tarafta da buzlu cam tabakaları vardı. Bir dış duvarın yanındaydı demek. Bir sandalye alıp pencereye fırlatmayı düşündü ama o zaman da açık alanda kolay hedef haline gelirdi. Tabii o da atlayıp yere kolaylıkla inebilecek kadar alçak bir konumdaysa.

Hayır, tramvay vagonuna giden yolu bulmalıydı ama onun burada olduğunu biliyorlardı. Vagonların orada olmalıydılar ya da oraya gideceğini biliyorlardı. İşine yarayabilecek, bir çıkış olarak kullanılabilecek bir şey var mıydı diye haritayı zihninde canlandırmaya çalıştı.

Hastane tramvayı olabilirdi. Burası böyle boşsa, belki Bakım tramvayında da kimse olmazdı ancak o tramvayın nerede olduğunu bilmiyordu.

O yüzden koştu. Koridorlardan, kapılardan, boş bir kafeteryadan, başka bir ofisten, bir uzaylı gemisinin içini andıran bir odadan geçti. O sarı çizgiyi yeşile döndürebilecek kadar hızla koştu.

Gri halılar ve beyaz duvarlarla kaplı, bir T kavşağa çıkan boş bir koridora vardı. Koridorun sonunda siyah polo yakalı, iri yarı altı adam vardı. Burunları kırık, kulakları karnabahara benzeyen, gözleri deli bakan türden adamlar. Vurmaktan ve vurulmaktan zevk alan türden adamlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zinnia, bağırsakları birbirine geçerek durdu.

Bunlar güvenlik değildi. Başka bir şeydi bunlar – kordonda dolanan mavili budalalardan daha kötü bir şey.

Gerilemeyi düşündü ama o kadar yakındalardı ki onu yakalarlardı. Öyle yakınlardı ki Zinnia yüzlerindeki neşeyi, ona sanki mideye indirilebilecek bir şeymiş gibi bakışlarını görebiliyordu.

Artık tek bir çıkış yolu vardı.

Oraya varabilmek için, tiyatrodaki o aptal görüşmeye geldiğinden beri içinde biriken öfkeye, sinire ve kine ulaşması gerekiyordu. İlk başta buraya çalışmaya gelen insanlara üzülmüş, bir açıdan eksikler ya da zayıflar demek ki diye düşünmüştü ama burada bu kadar uzun süre kalmak şunu fark etmesini sağlamıştı: Burası seçimi elinden almak üzere tasarlanmıştı. Seni itaate mecbur bırakmak üzere tasarlanmıştı.

Zinnia birdenbire Ember'ı görebilmeyi, üzgün olduğunu ona söyleyebilmeyi diledi.

Bu ne işe yarayacaktıysa artık.

Koridorun sonundaki adamlar sabırsızlanıyordu; en önde duran zayıf, gri saçları sıfıra yakın kesilmiş, alt kolunda bir askeri dövme olan adam, sürüden ayrılıp özgüvenle ona doğru yürümeye başladı.

"Hadi, canım, oyun bitti," dedi.

Zinnia iç çekti. Savaşmadan teslim olmak hanımefendiliğe yakışmazdı.

"O halde, sik kafalı," dedi kel kafalıya, "birinci sen olacaksın sanırım."

Adamlar birbirlerine baktılar; birkaçı gülüyor, aralarından biri resmen kişniyordu. Kel kafalı elini kaldırıp onu tutabilecek kadar yaklaşınca Zinnia geriye doğru eğilip bedenini uzaklaştırdı, ayağını kaldırdığı gibi adamın taşaklarına geçirdi. Spor ayakkabısının ucunda ezilişlerini hissetti resmen. Adam

öne atılınca Zinnia geri çekilip aynı anda hem sert bir yumruk atıp hem de yana kaçarak adamı yere serdi.

Diğerleri şaşırmıştı ama gözleri korkmuş falan değildi çünkü hâlâ beşe birlerdi. O yüzden sonraki gelen yine tek başına geldi ki bir hataydı bu. İri yarı, kel bir adamdı gelen; zaman öldürmek için barlarda kavga çıkarıyormuş gibi bir hali vardı. Zinnia adama doğru atılıp çömeldiği gibi adamın midesiyle böbreğine yumruklarını geçirdi. Bir-ki. Geri çekilirken vücudunun bütün gücüyle bir aparkat çaktı ama o kadar sert gelmişti ki kolunun aşağılarına kadar uzanan darbeden kesin elinde bir şeylerin kırıldığını hissetti.

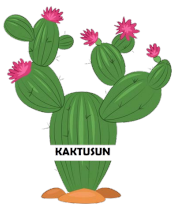
O geri çekilirken diğer dördü harekete geçti. Zinnia onlara doğru koştu; onları bir sıra halinde tutabilmek, arkasına geçmelerini önlemek için sola, duvara doğru yöneldi. Başını korumak için kollarını kaldırmıştı. Aralarına mesafe koyabilmek için etrafa yumruklar savuruyor, yumruklarını bir kırbaç gibi kullanıyor, birbirlerine takılıp düşmelerine, çarpmalarına sebep oluyordu. Onlar dama oynarken Zinnia satranç oynuyordu.

Sayılarını ikiye düşürdüğü sırada bir şansı olabileceğini düşündü ama o sırada koridorun diğer ucundan siyah tişörtlü bir grup kadın ve erkek onlara doğru koşmaya başladı.

Zinnia onlara gereğinden uzun süre bakakalınca birisi çenesini yakaladı; döndü, düştü ve dizlerinin üzerine kapaklandı. Ondan sonra da zaten hepsi üzerine çullandı. Zinnia'nın tek yapabildiği nefes almaktı.

10
ESAS ADAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

PAXTON

Zinnia baston yutmuş gibi dimdik oturuyor, duvara bakıyordu. Gözleri yorgun, saçları birbirine karışmıştı ve üzerinde kahverengi bir polo tişört vardı. Gözünün kenarı morarmıştı ve alnında bir kan lekesi vardı. Birkaç eşya, özenle önündeki masanın üzerine yerleştirilmişti: bir BulutBağı, cep telefonu ve bir de karton bir bardak. Dobbs masanın diğer tarafında oturmuş, Zinnia'ya bakıyordu; kendisine arkası dönük olduğu için Paxton adamın yüzünü göremiyordu. Dobbs ellerini önünde birleştirmişti; omuzları çok gergindi ve o konuşurken kalkıp iniyorlardı.

Zinnia duvardaki sabit bir noktaya bakıyordu. Birkaç kez yumruğunu sıkıp açtı, her yapışında da yüzünü buruşturdu.

"Başı fena dertte kadının," dedi Dakota.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Paxton ses tonunu sabit tutmaya, yumruğunu cama geçirmemek için kendine hâkim olmaya çalışarak.

"Kavga çıkarmış."

Paxton dönüp nezarethanenin koşturmacasına baktı. Her taraf mavililerle ve ten renklilerle kaynıyordu. Carson, Wells ve onun kızı da içeri gelmiş ama kimseye fark ettirmeden gözden uzak bir noktaya alınmışlardı.

"Takip verisine baktık," dedi Dakota, sesini alçaltarak. "Dün gece onunlaymışsın. Birçok gece onunlaymışsın hatta."

Paxton kollarını önünde birleştirdi, o sırada Zinnia gözle-

rini duvardaki noktadan ayırmadan Dobbs'a bir şeyler mırıldandı.

"Soracakları şeyler olacaktır," dedi Dakota.

"Biliyorum," dedi Paxton.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sana yemin ederim..."

Sesi kısılarak yok oldu. Dakota eğilip Paxton'ın görüş alanına girdi, gözlerinin içine baktı.

"Ne?" diye sordu. "Ne yapabilirsin ki? Bu seferkini göz ardı edeceğim ama ben olsam bir sonraki söyleyeceklerime dikkat ederdim."

Paxton çenesini sıktı. Dakota ona uzun uzun baktı; sanki teninin ardını görmeye, içindeki yalana dair bir işaret bulmaya çalışıyordu.

Kadının ona inanıp inanmaması Paxton'ın umurunda bile değildi. Şu an en çok hangisini istediğini hâlâ bilmiyordu: Dobbs'un çıkıp başına bir tane patlattığı gibi evine dönmesini söylemesini mi, yoksa içeri daldığı gibi Zinnia'yı kollarına alıp onu güvenli bir yere götürmeyi mi?

Birkaç dakika sonra Dobbs çıkıp eliyle Paxton'a işaret etti. Paxton ona doğru yürürken Dakota da peşinden gidiyordu ki Dobbs, kadına doğru elini kaldırdı. "Sen değil."

Dakota geriledi. Paxton başını eğip bakışlarını gri halıya dikmiş halde adamın peşinden gitti; oradaki herkesin ona bakıyor olacağını düşündüğü için başını kaldırmak istemiyordu. Dobbs onu ofisine götürdü, içeri girip kapıyı kapattı.

Paxton daha sorulmadan gidip oturdu. Dobbs da aynı şeyi yaptı, ellerini kucağında birleştirip tıpkı Dakota'nın yaptığı şeyi yaparak uzun bir süre onu izledi. Sanki bütün bunların cevabı yüzünde yazıyormuş gibi Paxton'ı çözmeye çalıştı.

Paxton ise yalnızca bekledi.

"Bu işle hiçbir alakan olmadığını söylüyor," dedi Dobbs,

sanki bu ihtimali tartıyormuş gibi başını hafif yana eğerek. "Güvenlik olayını çözmek için seni kullandığını söyledi, o kadarmış. Seni iyi keklediğinden başka bir şey demedi."

Paxton ağzını açtı ama kelimeler gerisin geri boğazından indi.

"Kurum casusu," dedi Dobbs; kelimeler Paxton'ın kaburgalarına birer yumruk gibi inmişti. "Şirketlere sızıp sırlarını çalmak için tutuluyorlar. Kim olduğuna dair biraz bilgi toplayıp bir araya getirebildik ve sana şunu söyleyeyim, hayatta olduğun için kendini şanslı saymalısın. Şu an içeride olan kadın soğukkanlı katilin teki."

"Hayır, olamaz..." diye başladı Paxton.

"Şahsen senin hiçbir şey bilip bilmediğin konusunda neye inanacağımı bilmiyorum," dedi Dobbs. "Belki suç ortağıydın, belki de değildin. Tek bildiğim şu: Birisi Akçaağaç'ın oradaki raylara ağırlık disklerinden yerleştirmiş, sensörler de bunu fark etmemiş. O trene binseydik raydan çıkabilirdi. Birçok insan yaralanabilirdi. Ölebilirdi hatta. O yüzden şunu söylerken bana karşı dürüst olmanı istiyorum: Neden herkese tramvaydan inmelerini söyledin?"

"Ben..." Paxton duraksadı.

"Eğer sen de işin içindeydiysen..."

Paxton telefonunu çıkardı, eli ekranda beceriksizce hareket ederek mesajlaşma uygulamasını açtı, telefonu uzattı. Dobbs telefonu uzakta tutup gözlerini odaklamaya çalışarak baktı.

"Bana mesaj attı," dedi Paxton. "Tramvaya binmemi istemiyorsa yanlış giden bir şeyler olmalı diye düşündüm. İçgüdüsel bir şeydi."

Dobbs başını salladı; telefonu arkasına, masanın üzerinde ulaşılamayacak bir yere bırakıp kollarını önünde birleştirdi. Paxton telefonunu gerip alıp alamayacağını merak etti.

"Kadın hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Dobbs.

"Bana söylediklerini," dedi Paxton. "Adı Zinnia. Öğret-

menmiş. Uzaklara taşınıp İngilizce öğretmenliği yapmak istiyordu..."

Paxton durdu, kadın hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Dondurmayı sevdiğini biliyordu, uyurken hafif horladığını biliyordu ama gerçekten öğretmen olup olmadığından ya da adının gerçekten Zinnia olup olmadığından emin değildi. Yalnızca kadının ona söylediklerini biliyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Paxton.

"Bu işin köküne ineceğiz," dedi Dobbs. "Yine de zorlu şartlar altında iyi bir şey yaptığın bir noktada bulduk yine kendimizi. Olay nasıl ilerlerse ilerlesin, insanların hayatını kurtardığın bir gerçek. Bunu unutmayacağım."

Bu cümlenin hazin bir yanı vardı ve bu Paxton'ın hiç hoşuna gitmedi.

"Onu sevmiştim," dedi.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Bunu söylemek zaten utandırmıştı onu ama Dobbs'un bakışları daha da utanmasına sebep olmuştu; sanki altına yapmış bir çocukmuş gibi bakıyordu adam ona. Dobbs elini çenesine koydu, ardından, "Dinle, evlat," dedi, "Son birkaç gündür yaptıklarını anımsamanı isteyeceğiz senden, tamam mı?"

Paxton, reddederse işlerin ne denli kötüleşeceğini düşündü. Kesinlikle kovulurdu. Yapabilecekleri en kötü şey buydu. Onu kovmak. Dünyada yapabileceği başka işler vardı hâlâ. Bulut'la bağlantılı olmayan çok bir şey yoktu evet ama bunun bir önemi de yoktu zaten. Hayatta kalmanın bir yolunu bulurdu.

Zinnia'yı korumaya değer miydi peki bu?

Kadın onu kullanmıştı.

Paxton, ondan kendisiyle eve çıkmasını istemişti. Neredeyse onu sevdiğini de söyleyecekti. Kadın ona gülüyor muydu bunlar olurken? Kötü hissetmiş miydi hiç?

Evet, hayatını kurtarmıştı ama kendi kurduğu tuzaktan. Ki

bu da demek oluyordu ki günün daha erken saatlerinde onun ölmesi ihtimalini tartmış ama buna değeceğine karar vermişti.

"İşbirliği yapman çok önemli, Paxton," dedi Dobbs.

Paxton başını ağır ağır iki yana salladı.

"Koruduğun kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

Paxton omuzlarını silkti.

"Bana bak, evlat."

Paxton bakmak istemiyordu ama zorundaymış gibi hissedip bakışlarını kaldırdı ve Dobbs'un düz, ulaşılmaz yüzünü gördü.

"Şuna ne dersin?" dedi Dobbs. "İçeri girip sen konuş onunla."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?"

Dobbs sanki çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi sırtını bükerek ayağa kalktı, masasının yan tarafına yürüdü, yaslandı. Dizi Paxton'ın dizine değince Paxton geri çekildi. Dobbs âdeta üzerine çöküp ona yukarıdan baktı.

"Yardım et ki sana yardım edebilelim, evlat," dedi.

ZINNIA

Parmağı kesin kırılmıştı. Yumruğunu her sıkışında şok yemiş gibi oluyordu. İç organları kurşun borularla dövülmüş bir patates çuvalıymış gibi hissediyordu.

Kapı açıldı ve Zinnia görmeyi beklediği son kişiyi karşısında buldu, gerçi belki de onu gördüğüne hiç şaşırmamalıydı. Paxton kapı eşiğinde durdu; sanki dayanıksız bir kafeste duran vahşi bir hayvanmış gibi bakıyordu ona. Sanki parmaklıklara atıldığı gibi adama saldırabilirmiş gibi.

Orospu çocuklarının işiydi bu.

Paxton masaya yürüdü, ayaklarını yerde gıcırdatarak san-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dalyeyi çekti. Dikkatle, sanki hâlâ onu kışkırtma tehlikesi varmış gibi oturdu.

"Özür dilerim," dedi Zinnia.

"Bunu nasıl yaptığını sormamı istiyorlar sana. 'Bunun' ne olduğu konusunda çok açık konuşmadılar gerçi ama dediklerine göre buraya geldiğinden beri yaptıklarının özetini istiyorlarmış ki nasıl yaptığını da çözebilsinler."

Makine gibi konuşuyordu Paxton, sanki bir metni seslendiren bir bilgisayarmış gibi. Zinnia böyle yaparak kimi koruduğunu merak etti. Sonra hafifçe omzunu silkti.

"Beni kullandığını söylediler, erişim için." Kadına baktı. "Doğru mu bu?"

Zinnia nefes aldı, ne söyleyeceğini düşündü. Düşündüklerinin hiçbiri doğru şeyin yakınından bile geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Paxton sesini alçalttı. "Sana yardım ettiğimi düşünüyorlar."

Zinnia iç çekti. "Bunun için çok üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Yalan da söylemiyordu.

"Gerçek adın ne?" diye sordu Paxton.

"Hatırlamıyorum."

"Şirinlik yapma."

Kadın iç çekti. "Bir önemi yok adımın."

"Benim için var."

Zinnia bakışlarını çevirdi.

"Peki," dedi Paxton. "Ne yapıyorsun burada?"

"Parayla tutuldum."

"Ne için?"

"Bir iş için."

"Kes şunu, lütfen," dedi Paxton gözleri dolarak. "Katil olduğunu söylüyorlar."

"Bana sırt çevirmen için ne söylemeleri gerekiyorsa onu söyleyecekler tabii ki," dedi Zinnia.

"Doğru değil o zaman?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Zinnia hayır demek üzereydi ki tereddüt etti. Paxton bunu gördü, yüzü düştü ve Zinnia inkâr etmeye değmeyeceğini fark etti. Tereddüt etmesi yeterli bir cevap olmuştu.

"Trene binmene izin veremezdim," dedi.

"Vermek üzereydin."

"Ama vermedim."

"Neden?"

"Çünkü..." Zinnia duraksadı. Odada etrafına bakındı. Pencereye, öteki tarafında duran insanlara uzun uzun baktı. "Sana değer veriyorum." derken gözü hâlâ diğer insanlardaydı. Ardından dönüp Paxton'a baktı. "Gerçek bu. Öyle. Sana söylediğim her şey gerçek değil ama bu öyle."

"Bana değer veriyorsun," dedi Paxton, sanki kelimelerin içlerinde gizlenen keskin bir şeyler varmış da ağzıyla kontrol ediyormuş gibi. "Bana değer veriyorsun."

"Yemin ederim."

"Nasıl yaptığını bilmek istiyorlar," dedi Paxton. "Her ne yaptıysan artık. Dobbs dedi ki onlara söylemiyormuşsun. Bana söylemeni sağlayabileceğimi düşünüyorlar." Paxton omuzlarını kaldırdı, ardından çökercesine bıraktı. "Yaptığın lanet olası şeyin ne olduğunu bile bilemiyorum."

Zinnia kaşını kaldırarak pencere camına bir bakış attı. "Bilmemen daha iyi."

"Ne demek bu?"

"Çünkü sanırım burada neler olup bittiğini anladım." Zinnia derin bir iç çekti. "Şayet tahmin ettiğim şey doğruysa hayatta buradan canlı çıkamayacağım."

Paxton donup kaldı. Oyunun tehlikesi bir anda şekil değiştirmiş, adamın öfkesi yok olmuştu. "Hayır," dedi. "Hayır. Ben asla... ben..."

"Senin bunlarla hiçbir alakan yok, bunu da ne kadar yüksek sesle ne kadar uzun süre söylemem gerekirse söyleyeceğim," dedi Zinnia, pencereye bakarak.

Paxton başka bir şey söylemek istiyormuş gibiydi ama bu-

nun ne olduğunu bilmiyordu. Yüzü kasılmış, genişlemişti sanki. Öfke, korku, üzüntü ve başka bir şey daha içinden çıkıvermiş; tenini kızartmış, çocuk gibi görünmesine sebep olmuştu ve yüzünün her çarpılışı Zinnia'nın kalbini sıkıştırıyordu. Zinnia, hayatında vurulmayı da bıçaklanmayı da işkenceyi de yaşamıştı. Çok yükseklerden düşmüş, birçok yerini birçok kez kırmıştı. Acıyı yakın dostuymuş gibi tanımış, onu benimsemeyi, tam ortasında var olup onu kabul edebilmeyi öğrenmişti.

Şimdi ise sanki canı ilk defa yanıyormuş gibi hissediyordu.

Paxton bir şey söylemek üzereydi, derken durdu. Bir süre öylece kaldı, sonra kapıya doğru döndü.

Zinnia ona söylemek istedi. Her şeyi. Neden burada olduğunu, ne yaptığını, hatta gerçek adını bile ama bilgisizliği Paxton'ı koruyordu. Onu da yanında dibe çekemezdi. O bunu hak etmiyordu.

Yine de Zinnia, bunun aralarındaki son konuşma olmasına da izin veremezdi. O yüzden, "Bekle," dedi.

"Neden?"

"Lütfen." Başıyla sandalyeyi işaret etti. "Söylemek istediğim bir şey var. Ondan sonra ne istersen yapabilirsin."

Adam kendini sandalyeye bıraktı. Devam etmesini söylercesine elini havaya kaldırdı.

"Neyi düşünüp duruyordum biliyor musun?" diye sordu. "Ember'ın kitapçıda söylediği bir şeyi."

"Neymiş o?" diye sordu adam fısıltıyla.

"Çocukken okuduğum bir hikâyeden bahsetti," dedi sandalyesinde kımıldanarak. "Bir yer hakkındaydı. Bir ütopya hakkında. Savaş yoktu, açlık yoktu. Her şey mükemmeldi ama bu durumu korumaları için bir çocuğun karanlık bir odada, daimi olarak ihmal edilerek yaşaması gerekiyordu. Neden bilmiyorum. Sadece... böyle işliyordu olay işte. Işık olmadan, sıcaklık olmadan, şefkat olmadan. Yemeğini getirenlerin bile onu göz ardı etmeleri söylenmişti. İnsanlar da bunu kabul

etmişti çünkü işler böyle yürüyordu. Mevcut durumu koruyabilmenin sihirli bir kuralı gibi bir şeydi bu. Orada yaşayan herkes harika şeylere sahipti ve bunun karşılığında bir çocuk acı çekiyordu, milyarlarcasının yanında tek bir hayatın ne önemi vardı ki sonuçta?"

Paxton başını iki yana salladı. "Niye anlatıyorsun bunu?"

"Bu hikâye beni hep öfkelendirmişti. İnsanların böyle yaşamasının imkânı yok diye düşünürdüm hep. Neden kimse çocuğa yardım etmiyordu ki? Kitabı yeniden yazıp yeni bir son bulmayı düşünürdüm hep; cesur biri, içeri daldığı gibi çocuğu kapacak, mahrum bırakıldığı sevgiyi verecekti ona." Son kelimeleri yavaş yavaş söylemişti; sanki altlarındaki toprak ters düz olmuş, derinlerinde gömülü şey ortaya çıkmıştı. "Hikâyede çocuğa olanları öğrenip de bu gerçekle yaşayamayanlar burayı bırakıp gidiyordu yalnızca. Çocuğu kurtarmaya çalışmıyorlardı. Sadece bırakıp gidiyorlardı." Güldü. "Hikâyenin de adı buydu işte. *'Omelas'ı Bırakıp Gidenler'*. Ursula K. Le Guin yazmıştı. Oku mutlaka."

"Hikâye umurumda değil," dedi Paxton. "Bana yalan söyledin."

"Sorun da bu işte. Görmüyor musun? Kimsenin umurunda değil."

"Kes şunu."

"Sen birine yalan söylemedin mi hiç?"

"Böylesini, hayır."

"Hiç berbat etmedin mi her şeyi?"

Paxton her kelimeyi keskin bir şekilde vurguladı. "Böylesini, hayır."

Zinnia iç çekti. Başını salladı. "İyi bir hayat yaşarsın umarım."

"Yaşayacağım," dedi adam. "Harika bir hayat yaşayacağım. Burada."

Zinnia'nın ağzı kurudu sanki. "Onların tarafını mı tutuyorsun?"

"Mükemmel değiller ama en azından burada bir işim var ve yaşayacak bir yerim. Belki böylesi en iyisidir. Belki de piyasa kararını vermiştir, he?"

Zinnia gülümsedi. "Ya da bırakıp gidebilirsin burayı."

"Nereye gideceğim peki?"

Görmüyor musun? Anlamıyor musun? dercesine ağzını açtı Zinnia. Gördüklerini söylemek istiyordu ona, bulduklarını, bu yerin ona neler yaptığını, kendisine, herkese neler yaptığını söylemek istiyordu. Lanet dünyanın tamamına yaptıklarını söylemek istiyordu.

Bir yandan adamın yaşamasını da istiyordu, o yüzden "Unutma, özgürlük sen ondan vazgeçene kadar senindir," dedi ve bunun yeterli olmasını umdu.

Paxton sandalyesini itip geriledi, kalktı; kapıya gittiği sırada, "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi Zinnia.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"İki iyilik daha doğrusu," dedi. "Kahverengililerden Hadley adında bir kız var. Benim katımda oturuyor. Q dairesi. Onu kontrol et. Bir de kendine iyi bak." Omuzlarını silkti, gülümsedi. "Bu kadar."

PAXTON

Paxton ciğerleri, kalbi, derisi baskıdan patlamak üzere bir halde sendeleyerek odadan çıkarak pencereye yapışmış, izleyen insan kalabalığının arasına daldı. Onları yarıp geçti ve yandaki boş sorgu odasına girdi. Sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı.

Kapı hafif aralandı. Paxton sürüklenen ayak sesleri duydu ama başını kaldırıp bakmadı. Haykırıp gelen her kimse onu yalnız bırakmasını söylemedik istedi. Dobbs ya da Dakota'dır diye düşünmüştü.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Karşısındaki sandalye gıcırdadı.

Bakışlarını masadan kaldırınca Gibson Wells'i gördü.

Sahnedeyken yüzünde gördüğü, sanki yüzünün kalıcı bir özelliğiymiş gibi duran o gülümseme kaybolmuştu. Omuzları kamburlaşmış, adama bir yırtıcı kuş izlenimi vermişti. Adam oturdu, derin derin nefes alıp verdi. Her şeye –hastalığa, günün stresine– rağmen güçlü duran bir yanı vardı. Böyle bir adamı ele geçirebildiğine göre bayağı sağlam bir kanser olmalıydı bu.

Gibson ellerini kucağında birleştirip Paxton'ı süzdü. "Dobbs bana iyi bir olduğunu söylüyor. Güvenilirmişsin."

Paxton yalnızca baktı adama. Ne söyleyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kelimeleri unutuvermişti sanki. Ağzını açmaya cesaret etse söyleyebileceklerinden korkuyordu. Gibson Wells'le konuşmak, Tanrı'nın huzuruna çıkmak gibi bir şeydi. Tanrı'ya ne diyebilirdi ki insan?

Selam, n'aber?

"Dobbs'u biraz tanırım," dedi Gibson. "Bir iki yılda bir AnaBulut şeriflerini çiftliğime davet ederim. Buraları ayakta tutanlar aslında onlar oldukları için tanımaya çalışırım onları. Dobbs'u çok severim. Eski topraktır, benim gibi. İşini de ciddiye alır. Boşa zaman öldürmez. Vaka sayılarını da çok düşükte tutar. Sanırım AnaBulutlarımız arasındaki en güvenlisi burası. Yani bana senin güvenilir olduğunu söylemesi benim için yeterli aslında ama yine de seninle biraz oturmak istedim. Kendim de hissedeyim istedim. Söyle bakalım, evlat. Güvenilir biri misindir?"

Paxton başını salladı.

"Sesin çıksın ama," dedi Gibson.

"Güvenilir biriyimdir, efendim."

Gibson yeniden gülümsedi. Adamın bütün geçişleri keskindi. "Güzel. Şimdi sana olup biteni anlatacağım. Arkadaşlar arasında kalacağına güvenerek tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın *arkadaşlar* kelimesini kullanışından Paxton'ın içi, aynı anda hem ısınmış hem de buz kesmişti.

"Olan şu," dedi Gibson. "Hâlâ iş yapabilen bütün o büyük perakendeciler var ya? Belki bilmiyorsundur ama onların hepsi aynı şirkete ait. Red Brick Holding'e. Kara Cuma Katliamları'ndan sonra yüz yüze satış olayı batmaya başlayınca iş yerlerinin çoğu kapanmak zorunda kaldı. İşte o noktada Red Brick araya girdi, hepsini kurtarıp tek bir şemsiye altında birleştirdi. Takip edebildin mi şu ana kadar?"

"Evet," dedi Paxton yüksek sesle ve açık bir şekilde.

"Güzel. İşte o şirketin sahipleri benden hoşlanmıyor. Zeki bir çocuğa benziyorsun, nedenini anlayabiliyorsundur eminim. O yüzden de bu insanlar, enerji işleme tesisimize girip enerjimizi nasıl ürettiğimizi öğrensin diye dışarıdaki o kızı kiraladılar. Enerjimizi nasıl ürettiğimizi biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Paxton.

"Şöyle söyleyeyim; ileri teknoloji, çok özel bir şey ve dünyayı iyileştirecek," dedi adam. "Çocuğun yok, değil mi?"

"Hayır."

Gibson ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Çocuğun olursa –ki gençsin, vaktin var daha– onların da çocukları olduğunda; o çocuklar, yani senin torunların dışarıda oyun oynayabilecekler. Yazın bile. Ulaşmaya çalıştığımız şey bu işte. Bayağı iyi, değil mi?"

Paxton neredeyse inanmayacaktı. Gerçek olamayacak kadar tuhaf geliyordu kulağa. İnsanlar yıllarca gezegeni nasıl iyileştirebileceklerine dair fikirler atıp durmuştu ortaya ama hiçbiri tutmamıştı. "Evet, efendim, öyle."

"Tabii ki öyle. Yani bu kız bizden özel bilgilerimizi çalmak için tutulmuştu. Ne üzücüdür ki üstüne bir de beni ortadan kaldırması için para ödemiş birileri. Sanki birkaç hafta içinde zaten kendiliğinden hallolmayacakmış gibi. Beni öldürmeye çalıştı o kadın ve düşmanımız için çalışıyor." Gibson öne

BELONGS TO KAOTIC TEAM

eğildi. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Sadece olayların bağlantısını anlamanı istiyorum. Büyük resmi görebiliyor olman önemli."

"Tamam," dedi Paxton.

"O kadar mı? 'Tamam?'" diye sordu Gibson, çocuğunun kendisine laf yetiştirdiğine inanamayan bir ebeveynin şaşkınlığıyla.

"Yani, hayır, tamam değil tabii ki. Öyle olmadığını biliyorum, sadece –"

Gibson elini kaldırdı. "Bunların çok fazla geldiğini biliyorum. Dinle bak, bir şeyi anlamanı istiyorum. Hayatımı kurtardın benim. Bunu önemsememezlik etmeyeceğim, ödüllendirileceksin. Burada işin garanti artık. Şu yıldız derecelendirmesi var ya? Onu da boş ver. Bulut'ta ömürlük konumda olacaksın. Dobbs'un hakkında nasıl konuştuğunu düşünürsek senin için büyük şeyler planlıyor olmalı. Bundan sonra hayatın biraz daha kolay olacak." Elini masanın üzerine koydu. "Bunun karşılığında senden bir şey isteyeceğim."

Paxton nefesini tuttu.

"Bütün bunları aklından çıkaracaksın," dedi Gibson. "Burada yaşananları unutacaksın. Bu kapıdan çıkıp rahat bir yaşama adım atacaksın. Olanlar hakkında asla konuşmayacaksın. Dobbs'la bile." Sesini alçalttı; yalnızca bir hırıltı gibi duyuluyordu şimdi. "Bunların hiçbirinin yaşanmamış gibi olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum."

Gibson bunu yüzünde bir gülümsemeyle söyledi ancak bu gülümseme sesinde işitilmiyordu.

"Ona ne olacak?" diye sordu Paxton, Zinnia'yı ima ederek.

Gibson alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Umurunda mı gerçekten? Sana yaptıklarından sonra? Evlat, bana şu anda soruyor olman gereken soru bu değil."

Paxton dün geceyi düşündü. Kadına neredeyse onu sevdiğini söylemek üzere olduğunu düşündü. Teninin ne kadar sı-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

cak ne kadar yumuşak olduğunu, ellerini, dudaklarını adamın tenine koyuşunu düşündü ve tüm bunlar olurken kendisine ihanet etmeyi planladığını düşündü.

Onu öldürmezlerdi. Öldüremezlerdi. Bunu düşünmek bile saçmaydı.

"İşte içinde bulunduğumuz durum bu," dedi Gibson. "Bu kapıdan çıkıp durumu halledeceğim, senin de teklifimi kabul ettiğini varsayacağım. Ben gitmeden önce söylemek ya da sormak istediğin bir şey var mı?" Boş odada etrafına bakıp gülümsedi. "Çok fazla insanın eline geçmez bu şans."

Mükemmel Yumurta'nın CEO'suyum ben. Kendi şirketimi kurmak hayalimdi ve bunu başardım da ama Bulut beni işimden etti. Hayallerimden vazgeçip sizin için çalışmak zorunda kaldım. Önceden bir CEO'ydum, şimdiyse pohpohlanan bir güvenlik görevlisiyim. Sevdiğim kadın bana ihanet etti ve şimdi geleceğim, AnaBulut'un kordonunu dolaşıp duracağım yapayalnız bir hayattan ibaret. Ödülüm bu işte.

"Hayır, efendim," dedi Paxton. Ellerini öyle çok sıkmıştı ki kanı çekilmişti.

Gibson başını salladı. "Aferin oğluma."

ZINNIA

Gibson Wells içeri girince Zinnia, sanki gözlerini kısıp baksa *Ölüm'ün* gölgesini adamın arkasında görebilirmiş gibi hissetti. Adamın her hücresi ölüm diye bağırıyordu – kâğıt gibi teni, gözlerindeki sönmüş ışıltı. Tırnağının ucuyla tutunuyordu sanki hayata. Zinnia, adamın kendi iki ayağı üzerinde durabiliyor olmasına bile hayret etmişti.

"Paxton nerede?" diye sordu.

Gibson gözünde hayvani bir ışıltıyla, sanki tam o anda neler yapsa cezasını çekmeden sıyrılabileceğini düşünüyormuş

BELONGS TO KAOTIC TEAM

gibi kadını süzdü. Bir an sonra dikkat etmese kırılıverebilirmiş gibi yavaşça hareket ederek kadının karşısına oturdu, ellerini kucağında birleştirdi ve, "Paxton iyi," dedi.

Zinnia'nın birçok sorusu vardı ama en önemlisini önce soracaktı. "Şu an bizi izliyorlar mı?"

Gibson başını iki yana salladı. "İzliyorlar, dinlemiyorlar."

Midesi ters düz oldu sanki. Devasa, karanlık bir okyanustaydı. Kıyı görünmüyordu ve bir şey topuğunu küçük küçük dişliyordu. Ayaklarını çırpa çırpa bir can yeleği arıyordu.

"Beni sen tuttun, değil mi?" diye sordu Zinnia.

Gibson'ın dudağı seğirdi. Ardından sanki rahat etmeye çalışıyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı.

"Nasıl anladın?"

"Bana ödediğin parayı düşününce en başta anlamalıymışım." Güldü. "O kadar parayı başka kim verebilir ki?"

Adam başını salladı. "Jeremy Bentham ismini duydun mu?"

"Tanıdık geliyor."

Gibson arkasına yaslandı, ardından büyük bir çaba sarf ederek bacağının dizinin üzerine attı. "Bentham bir İngiliz filozoftu. 1832 yılında öldü. Zeki adamdı. Panoptikon kavramıyla ünlenmişti. Ne olduğunu biliyor musun bunun?"

Bu da Zinnia'nın hafızasının derinlerinde kalmış tanıdık bir kelimeydi ama başını iki yana salladı.

Gibson bir şeyin sınırlarını belirliyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Bir hapishane düşün. Bu hapishanede tek bir gardiyan bütün mahkûmları izleyebiliyor ama mahkûmlar herhangi bir anda izleniyor olup olmadıklarını bilmiyorlar. Bunu hayal etmenin en iyi yolu şu; devasa, yuvarlak bir odada durduğunu düşün, bütün hücreler de içe bakıyor, tıpkı bir bal peteği gibi. Tam ortada da bir kule var. Bu gözetleme kulesinin içinden bütün hücreleri görebiliyorsun çünkü kulenin üç yüz altmış derecelik görüş açısı var. Mahkûmlar başlarını kaldırıp baktıklarında tek gördükleri bir kule. Gardiyanı göremiyor-

lar, yalnızca orada olabileceğini biliyorlar. Takip edebiliyor musun?"

"Sanırım," dedi Zinnia. "Bir modelden çok düşünsel bir deneye benziyor."

"Bentham'ın zamanında öyleydi zaten. İnsanların sorun çıkarmamasını sağlamak üzerine bir fikirdi yalnızca. Sürekli gözetim altında olurlarsa derlerdi ki bu kötü şeyi yapabilirim ama yaparsam ceza almadan kurtulamayabilirim, o zaman yapmayayım bari. Bayağı iyi bir fikirdi ama o zaman için uygulaması pek mümkün değildi." Gibson gülümseyip sıkılmış bir sihirbaz gibi parmağını havada salladı. "Bugün ise işler çok farklı. Kapalı devre kamera sistemleri ve GPS diye bir şey var. Bir AnaBulut'un nüfusuna baktığın zaman bazı şehirlerden bile fazla olduğunu görüyorsun. Buraya bu kadar çok vatandaş için gereken kapasitede bir polis karakolu kurmak servete mal olurdu."

Gibson arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Enerjisini yenilemeye çalışıyor gibiydi.

"Olay şu ki kurmama gerek de yok zaten," dedi. "Buradaki vaka sayılarına baktığın zaman –cinayet olsun, tecavüz, saldırı ya da hırsızlık olsun– aynı boyuttaki bir şehre kıyasla çok daha düşük buranınki. Bunun ne büyük bir başarı olduğunu biliyor musun? Lanet Nobel Barış Ödülü'nü almam lazım resmen."

"Çok iyilikseversin, evet."

Adam kaşını kaldırdı ama onun iğnelemesini göz ardı etti. "Burada bir şey yarattım ben." Küçük, zavallı odayı gösterdi elleriyle. "Elimizdekinden daha iyi bir model geliştirdim. Sıfırdan şehirler kurdum." Yüzünde korkunç bir gülümseme belirip yok oldu. "Elbette arada bir tekerlekleri tekmeleyip bakman, yağını kontrol etmen lazım. Kamera sistemlerinden hoşlanmadığım doğru. Her başını kaldırışında kamera görmek hoş bir şey değil. Ayrıca pahalı da. Ben de düşündüm, dedim ki

insanlar her yere takip sistemli bir saat takarak giderse bilinçaltlarında yakalanmadan hiçbir şey yapamayacaklarına dair bir fikir oluşur. Yerleşik bir güvenlik sistemi gibi. Neden iki kere para harcayalım ki aynı şeye?" Omuzlarını silkti. "İşim bu benim. Bir şeyi alırım, modernize eder, daha iyi çalışmasını sağlarım. Bu, sistemi yine de arada bir test etmem gerektiği anlamına geliyor. Bulduğun şey türünün ilk örneği. Ben onu ortaya çıkarana kadar güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"İşi de pek kolaylaştırmadın, hakkını yemeyeyim. İşleme lobisindeki kadına gelene kadar yani. Orada silahın tekledi işte."

"Kara Cuma törenine çok fazla insanın gitmesine izin vermişiz, bir hataydı bu. Bahis de oynuyorduk bu arada. Ben o kadar ilerleyebileceğini düşünmemiştim. BulutBurger'den çıkan tramvay yolunu nasıl keşfettin?"

"Söylerdim ama biraz karışık." Zinnia öne eğilince adam da öğrenmenin heyecanıyla eğildi ancak Zinnia açıklamak yerine şöyle dedi. "Siktir git. Sen de insan bokundan hamburgerlerin de."

"Lütfen ama," dedi Gibson burnundan kahkahaya benzer bir hava üfleyerek. "Böyle hoş bir hanımefendiye bu konuşma hiç yakışmıyor. Harika bir iş çıkardın. Gerçekten harikaydı." Elini salladı. Elini sallamayı seviyordu, sanki elinin tek bir sallayışı rahatsız olduğu her şeyin ortadan kaybolmasına yetiyormuş gibi. Sanki dünyadaki herhangi bir şey onun için bir duman bulutundan fazlası değilmiş gibi. "Hamburgerlere gelince, eh, insanlar anlamazdı durumu. Çevresel olarak bakıldığında, atıkları geri dönüştürmekle sağladığımız kazanç miktarı çok büyük. İnek nüfusunu azaltarak metan gazında devasa bir düşüş sağladık. Tek bir insan dahi hamburgerlerle ilgili şikâyette bulunmadı. Bulut'taki herhangi bir lokantaya kıyasla insanlar en çok BulutBurger'de yemek yiyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zinnia'nın midesi guruldadı. İçindeki her şeyi kustuğundan emindi ama sırf moruğun geri sıçramasını görebilmek için önlerindeki masaya biraz daha bırakmaktan son derece mutlu olurdu.

"Şimdi asıl önemli soruya geldik," dedi Gibson. "Neden beni öldürmeye çalıştın? Benim yaptığım anlaşmada böyle bir şey kesinlikle yoktu."

"Takas yapalım," dedi Zinnia. "Kutu. Enerji işleme tesisindeki. Ne o?"

Gibson başını yana eğip ayağını indirdi, pantolonunu düzeltti. Zinnia reddedecek herhalde diye düşünmüştü ama adam ona bakıp, "Fark etmez zaten sanırım," dedi.

Bu, Zinnia'nın kalbini boğazına kadar getirip orada bıraktı.

"Soğuk füzyon," dedi adam. "Ne olduğunu biliyor musun bunun?"

"Genel anlamda sadece."

"Füzyon," dedi Gibson, öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyarak, "Bir nükleer tepkimedir. Genellikle yıldızlarda, muazzam bir baskı sonucunda oluşur. Milyonlarca derecelik sıcaklık gerekir ama inanılmaz bir enerji de üretir. Bilim insanları çok uzun zamandır soğuk füzyon olayını çözmeyi deniyordu. Aynı işlemin oda sıcaklığı ya da ona yakın bir sıcaklıktaki versiyonunu yani. Bu tesis –" elini kaldırıp etrafı gösterdi – "Bu tesisin tamamı, yılda birkaç yüz galon yakıtlık bir miktarla dönüyor. Toplu üretime geçmek üzereyiz."

"Bu... bu dünyayı değiştirebilecek bir şey," dedi Zinnia. Vücudunun tam ortasında beliren küçük umut kıvılcımı, dünya iyileşse bile kendisinin bunu göremeyeceğini fark edince söndü.

"Dünyayı değiştirecek," dedi Gibson. "Yeşil enerji çalışmalarımız ne kadar iyi olursa olsun hâlâ biraz da olsa benzin ve kömür ticareti kalmış durumda. Bu, o sanayileri de öldürecek

sihirli kurşun olacak. İnsanları işlerinden edeceğime hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Neden gizliyorsun bunu o zaman?"

Adam sandalyesine yaslanıp *Dalga mı geçiyorsun?* bakışı attı. "Bu neredeyse sınırsız enerji demek. Nasıl paraya çevirirsin ki bunu? Gerçi doğrusunu istersen daha büyük düşünüyorum ben. Hükümet denen o hantal ihtiyar canavarın acısına son vermenin vaktidir bence. Ben de onunla yapacağım bu işi."

"Süper düşman zırvalığı bu resmen," dedi Zinnia. "Dünyayı ele mi geçireceksin yani?"

"Hayır canım, ortada herhangi bir borç olmaksızın hangi ülke istiyorsa ona sunacağım; hizmetlerinin çoğunluğunun özelleştirilmesi ve onları bizim yürütmemiz karşılığında tabii. Federal Havacılık İdaresi örneğinde bizim daha iyi bir iş çıkardığımızı kanıtladım zaten. Yani hakikaten bu dünyayı değiştirebilecek teknolojiyi Kongre'deki o palyaçoların eline vermek mi istersin? Ne yaparlar ki bununla? Bir köşede bekletirler. Regüle edeceğiz diye diye yok ederler. Ya da benzin ve yakıt lobilerinin işine köstek oluyor diye yok etmeye çalışırlar. Hayır. Ben yapacağım bunu."

"Neden?"

Adamın yüzü gülümsemesiyle öyle genişledi ki derisinin çatlayıvereceğini düşündü. "Çünkü ben olağanüstüyüm."

Bunu gururla söylemişti ama gözleri bir an için odada gezinmişti; sanki bu dünyadan saklı tuttuğu bir fetişti, uzun zaman bunu herkesten gizlemişti ve nihayet bunu söyleyebileceği, tam da istediği şekilde söyleyebileceği birini bulmuştu. Zinnia, adam hakkında bilmesi gereken her şeyi o üç kelimede gördü.

"İnşa ettiğim şeye bak," dedi adam. "Dünyayı iyileştiriyorum ben, diğer insanlar çabalarımı geri püskürtmeye çalışırken bir köşede oturmaktan da sıkıldım artık. Bu saçma sapan, çelişkili kurallar, düzenlemeler; gerçek gelişimin, kurtuluşun

önünde duruyorlar..." Sesi yükselmiş, yüzü kızarmıştı. "Tek pişmanlığım hayatta olup bunu göremeyecek olmam ama Claire görecek. Claire, Bulut'un bugüne kadarki en büyük ilerlemesini yönetecek. Çalışan modeli bulduk. Şimdi sıra herkesin bunu benimseme zamanı. Bu dünyada kalan, çalışmayan o son şeyi alıp onaracağız biz."

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Elini göğsüne koydu.

"Affedersin, bu konuda biraz heyecanlanabiliyorum," dedi adam. "Doğal bir şey. Bu noktada, dünyadaki bütün hastanelerden daha fazla tıp hizmeti sunduğumuzu biliyor musun? Normal okullara kıyasla Bulut'un okullarında okuyan daha çok çocuk var. Tanrım, CIA bile verilerini bizim sunucularımızda tutuyor. Atılacak bir sonraki adım buydu zaten."

"Taşak mı geçiyorsun?" diye sordu Zinnia, sesi yükselerek. Gibson sandalyesinde çok hafif geriledi. "Yakın zamanda dışarı çıktın mı sen hiç? Dünyanın her yanında insanlar ölüyor. Tam şu an çocuklar ölüyor, senin de bunu ortadan kaldırma fırsatın var ama karşılığında bir şey alana kadar rehin tutacaksın, öyle mi?"

Gibson mutlu, haylaz bir ifadeyle omuz silkti. "Biz istediğimizi alacağız, bu dünya da daha iyi bir yer haline gelecek. Evet, bana bir cevap borçlusun sanıyorum. Beni kim öldürtmeye çalıştı?"

Zinnia başını salladı; karşılında adama iyi bir darbe indirebilecek olmaktan memnundu. "Sen."

Gibson'ın yüzü gölgelendi.

"Yaklaşık bir hafta önce seni de ortadan kaldırmak üzere güncellendi talimatlarım," dedi kadın. "Tabii ki sorgulamadım çünkü o sırada beni tutanın sen olduğunu bilmiyordum. Rakip şirketlerden biridir sanmıştım. Yani sanırım ölmeni kimin istediğini bulmak istiyorsan bunu aracıma sormalısın." Zinnia etkili olsun diye bir an duraksadı. "Sandığın kadar çok sevilmiyorsun anlaşılan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gibson'ın yüzü düştü. Kucağındaki ellerine, kâğıt gibi, damarlarla lekelenmiş derisine sarılı kemik yığınına baktı ve bütün bedeniyle derin bir iç çekti. "Orospu çocuğu..." Bir an sonra bu hissi kovaladı, başını kaldırıp gözünde o ışıltıyla Zinnia'ya baktı ve şöyle dedi, "Teşekkür ederim, hoşça kal."

"Bekle," dedi Zinnia. "Şimdi ne olacak?"

Gibson güldü, ayağa kalktı, kapıya doğru gitti.

"Bana ne olacak?"

Gibson durdu. Kadına döndü. Bir kere daha kadını süzdü. "Fil terbiyecileri vahşi doğada bir yavru fil bulduklarında onu bir ağaca bağlarlar. Yavru fil savaşır, kurtulmak için debelenir ama yeterince güçlü değildir. Birkaç gün içinde pes eder. Yani fil büyüyor olmasına rağmen halatı koparabileceğini düşünmez. Böylece nihayetinde bacağının tek bir hareketiyle koparabileceği bir parçacık halatla ağaca bağlanmış, kocaman bir fil elde etmiş olursun. Öğrenilmiş çaresizlik denir buna. Buradaki her şey, halatın kopmayacağını düşünen insanlar üzerine kurulu. Bu da demek oluyor ki dünyada iş modelim için en tehlikeli şey, halatın aslında ne kadar dayanıksız olduğunu bilen biri."

Hafif bir göz kırptı ve kapı arkasından çarpıp kapandı ama sanki ardında bir varlık kalmıştı. Bir an sonra Zinnia bunun *Ölüm'ün* gölgesi olduğunu fark etti; adamla birlikte odaya girmiş ama onunla ayrılmamıştı.

PAXTON

"Nerede o?!"

Bu kükreyiş Gibson'ın içinden öylesine kuvvetle çıkmıştı ki adamın narin bedenini paramparça edecekmiş gibiydi. Paxton, Dobbs'un beklemesini söylediği boş kabinden fırladığı gibi bağırışı takip etti. Ofisteki diğer herkes de aynı şeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yaptığından Paxton, bir süre sonra kalabalığı ite kaka geçmeye çalışarak, kaburgalarına dirsekler yiyerek sesin kaynağına varmaya çabalıyordu.

Karşılarında gördükleri manzarada Carson, ellerini başının üzerine kaldırmış duruyor; Gibson da onun başında dikiliyordu. Komik bir manzaraydı; iri yarı bu adam, sert bir rüzgârla savrulabilecekmiş gibi duran birinin bakışlarından korkup sinmiş vaziyetteydi.

Paxton aynı zamanda bunun nasıl mümkün olabileceğini de anlayabiliyordu. Kendisi de bu adamın karşısında oturmuş, onunla konuşmuş olduğundan anlıyordu. O anda kafasının içinde bir jeton düştü. Paxton tramvaydan inmelerini söylediğinde Carson'ın nasıl paniklediğini anımsadı. İnsanları ite kaka kaçmaya çalışmasını, sanki olacakları biliyormuş gibi görünmesini anımsadı.

"Sendin, değil mi?" diye sordu Gibson.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Carson.

"Yalancı. Ne yapmaya çalışıyordun? İntikam almaya falan mı?"

Carson yavaşça, dikkatlice, sanki birisi yardımına koşarmış gibi ayağa kalktı ama kimse yardımına koşmadı. "Yapmaya çalıştığın şeyin delilik olduğunun farkında değil misin? Sandığın gibi tanrı falan değilsin sen, Gib."

Gibson öne bir adım atıp Carson'ın burnunun dibine geldi. "Claire peki? Ona ne yapacaktın? Onu da mı öldürecektin?"

"Çocuk daha o. Kontrol edebilirdim onu."

"Hey!"

Bir kadın sesi geldi. Claire kalabalığın arasından fırladığı gibi Carson'ın yüzüne sağlam bir tokadı çaktı. Adam darbeyi hissetti, birkaç adım geriledi, sonra Gibson'a döndü. "Tek kelime daha etme. Burada olmaz."

"Peki." Gibson, Dobbs'a döndü. "Al götür şunu buradan. Kadının yanına koy."

Kalabalığın arasından iki mavili çıkıp Carson'ı kollarının altından yakalayıp sürükledi. Adam karşı koymaya çalışıyordu ama Dobbs öne çıktı, adamın midesine sağlam bir yumruk indirdi. Adam iki büklüm olup inledi, ardından başını kaldırıp baktı. "Haklı olduğumu biliyorsun, Dobbs. Haklı olduğumu biliyorsun!"

Dobbs kemerindeki ağır hizmet fenerini çıkardığı gibi altını Carson'ın yüzüne geçirdi. Yumuşak bir *tak* sesi geldi ve neredeyse kalabalıktaki herkes sesten irkildi. Gibson hariç. O gülümsüyordu. Carson, sanki bir şeyler yerinden çıkmış gibi boynunu döndürdü; mahvolmuş burnundan kanlar akıyordu.

Mavililer adamı uzaklaştırırken Dobbs, izleyenlere döndü. "B numaralı konferans odasına. Derhal." Sanki emri anlamamışlar gibi herkes birbirine bakınca Dobbs daha da yüksek sesle bağırdı. "Derhal!"

Kalabalık dağılıp konferans odasına çıkan koridora doğru yöneldi ama Paxton kalabalığın arkasında kalıp Dobbs'u kolundan yakaladı.

"Oraya girmeden önce konuşmamız lazım," dedi Paxton.

Dobbs elini sallayıp kurtardı, sanki bu talebi reddedecekmiş gibi duruyordu ama sonra Paxton'ı boş sorgu odasına doğru götürdü. Sessizce konuşabilecekleri en yakın yer burasıydı. İçeri girdiklerinde Dobbs, "Çabuk ol," dedi.

"Onu öldüreceğinizi düşünüyor."

"Kim ne düşünüyor?"

"Zinnia. Onu susturmak için öldüreceğinizi düşünüyor."

Dobbs gözlerini kısıp sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı Paxton'a. Ardından güldü. "Bir filmde değiliz. İnsanları öldürmüyoruz burada."

Paxton bunun doğru olmadığını, Zinnia'nın mantıksız davrandığını biliyordu ama bunu duymak iyi gelmişti. Söylemesi gereken, yapması gereken başla bir şey var mı acaba diye düşündü.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, evlat," dedi Dobbs. "Bir hasar kontrolü yapmamız gerekecek ama her şey yoluna girecek, duydun mu beni? Perişan vaziyettesin, eve git. Biraz dinlen."

Paxton derin bir nefes aldı, sormaması gereken o soruyu sormak için cesaretini topladı. "Onu görebilir miyim? Son bir kez?"

Dobbs başını iki yana salladı. "Mümkün değil, evlat."

Paxton sanki midesinin ortasına yumruk yemiş gibi hissetti. Karşı çıkmak istiyordu ama karşı çıkmak istediği için kızgındı kendine. Bunu sorduğu için kızgındı. Çok fazla şey için kızgındı kendine, bu yüzden, "Anlıyorum," dedi ve dönüp gitti.

Yönetim'den çıkıp asansörlere gitti, kordonu geçti, Meşe lobisine vardı ve tüm bu sırada kafası bomboş bir oda gibiydi; sanki bir şeylerle dolu olması gerekiyordu ama değildi. Asansöre saatini okuttuğu esnada Zinnia'nın söylediği şeyi hatırladı. Akçaağaç'a gidip asansörle Zinnia'nın katına çıktı, Q dairesinin kapısında durdu ve bunu neden yaptığını, ona ne borcu olduğunu merak etti.

Ona yalan söyleyip onu manipüle eden o kadına. İtibarından faydalanan kadına.

Hiç berbat etmedin mi her şeyi?

Böylesini, hayır.

Herkes hata yapar. Paxton da bir sürü hata yapmıştı.

Böylesine büyük bir hata değillerdi.

Bir mantraymış gibi söyledi bunu.

Uzanıp kapıyı çaldı. Kapının öte yanında hiçbir ses duymadı. Dönüp gitmeyi düşündü ama Zinnia'nın sesindeki bir şeyler onu endişelendirmişti, o yüzden kapıyı tekrar tıkladı. Koridorun iki tarafına da baktı, boş olduğundan emin olduktan sonra saatini okuttu. Disk yeşil yandı ve içeri girdi.

Dairenin içi bozuk yemek kokuyordu. Şiltede çarşafın al-

tına yatan biri vardı. Paxton uyuyor herhalde diyerek gitmeyi düşündü ama o, içeri girdiğinde ve koridorun ışığı yatağa vurduğunda bile kıpırdamamıştı hiç. Paxton, bu kabartıyı seyredip irade gücüyle onu hareket ettirmek istedi, hareket etmesini umdu ama etmedi. Oda boyunca yürüyüp yaklaşınca uzun saçlı tatlı bir kızın çarşafın altında kıvrılmış yattığını gördü. Ölü olduğunu anlamak için ona dokunması, nabzını kontrol etmesi bile gerekmedi.

Bildirmek için saatini kaldırdı, kurma koluna bastı; bir şey söylemeliydi ama söyleyemedi. Tükenmişti artık. Hiçbir şey kalmamıştı içinde. Bugünlük kalmamıştı.

Balon patladı ve her şeyi, içindeki her şey kaygan bir karmaşa halinde zemine saçıldı. Dönüp odadan çıktı, Meşe'ye geri döndü, odasına gitti, kendini şilteye bıraktı, bakışlarını tavana dikti.

Zinnia'nın söylediği diğer şeyi düşündü.

Özgürlükle ilgili olanı.

11
ÖMÜRLÜK KONUM

CLAIRE WELLS'TEN ÖZEL BİR DUYURU

Babamın bu sabah saat 9.14'te Arkansas'taki evinde, arkadaşları, ailesi ve sevgili köpeklerinin yanında vefat ettiğini çok büyük bir üzüntü ve özlemle bildiriyorum. Yüzünde bir gülümsemeyle, sevgi dolu bir odada öldüğünü söylemekten mutluluk duyuyorum. En azından bunun insanı rahatlatan bir yanı var.

Babam, neslinin en büyük zekâlarından, eşi benzeri olmayan bir düşünür ve mucit olarak görülüyordu. Yaptıklarının etkisi bu gezegenin her köşesine ulaştı.

O, aynı zamanda benim babamdı.

Şu anda üzerine düşünülmesi gereken çok şey var, bunlardan en büyüğü de Bulut'un başına geçmenin verdiği inanılmaz sorumluluk. Hayatım boyunca bu âna hazırlanmışım gibi hissediyorum ama aynı zamanda da hazır olduğumu hissetmiyorum. Ne var ki böyle bir işte "hazır" olmak diye bir şey yok zaten. Dosdoğru dalıyor, elinden gelenin en iyisini yapıyorsun sadece.

Görevimin ilk büyük ataması olarak Leah Morgan'ı başkan yardımcım olarak atayacağımı bildirmekten heyecan duyuyorum. Kendisinin Harvard'dan işletme yüksek lisansı var ve mesleğinin saygı duyulan bir üyesi. En önemlisi de eski dostum olması. Babamın bu kararı tüm kalbiyle destekleyeceğinden eminim, zira kendisi de her zaman Leah'yı çok sevmişti.

Yapacağım bir duyuru daha var ve bu, oldukça önemli bir duyuru.

Bunu çok daha önce yapabilmiş olmamızı dilerdim ama o zaman proje hâlâ son aşamalarındaydı. Babamın üzerinde çalıştığı

BELONGS TO KAOTIC TEAM

son projeydi ve bu, en gurur duyduğu projesiydi: BulutEnerjisi. Bulut, yeni temiz enerji çeşitleri bulmak için yıllardır araştırmalara yüz milyonlarca dolarlık yatırımlar yapmıştı. Çok büyük ölçeklerde enerji üretmek üzere sıfır emisyonlu bir süreç geliştirebildiğimizi bildirmekten mutluluk duyuyorum. Bu yılın sonunda bütün AnaBulut tesisleri, bu yeni sistemle çalışmaya başlamış olacak. Bu noktada da bu teknolojiyi, ülkenin dört bir yanında uygulayacak olan -dünya hükümetlerinin umarız ki ilki olacak- Amerikan hükümetiyle bir ortaklık yürürlüğe koyacağız.

Müşterilerimize, işleme tesislerini inşa etmelerinde rekabetçi oranlar ve destek sunacağımıza söz veriyor; önümüzdeki yıllarda bütün gezegenin BulutEnerjisi ile çalışır hale gelebileceğini düşünüyoruz ki bu da harap olmuş çevremizi iyileştirmede atılacak çok önemli bir adım.

Bu, babamın ardında bıraktığı miras ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Bu noktada ilham verici bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama ailemde bu yetenek, hep babamda olmuştu yalnızca. Ben ise, onun sözlerini dinlemekten mutlu olurdum. Öğrenmenin en iyi yolunun bu olduğunu fark etmiştim. O yüzden şimdi de böyle yapacağım. Bu şirketi böylesine bir başarı haline getiren değerlere bağlı kalarak dinleyeceğim ve öğreneceğim.

Bunlar, babamın bana aşıladığı değerler.

PAXTON

Paxton votkasının dibini başına dikince buzlar dişlerine çarptı. Üçüncü içkisiydi bu. Ya da dördüncü; sayacak kadar umursamamıştı kaç tane içtiğini. Telefonunu çıkarıp sanki orada onu bekleyen bir tane varmış gibi mesajlarını açtı. Mesaj yoktu, o da barmene bir içki daha söyledi.

Göz ucuyla Dakota'yı gördü; barın girişinde duruyor, arkasından ışık vuruyordu. Etrafa bakınıp bir şeyler arıyordu. Paxton onu aradığını fark etti; dikkatini çekmek için elini kal-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dırabilirdi ama kaldırmadı, barda bunu yapmasını gerektirecek kadar çok insan yoktu zaten. Ayrıca bir yanı, Dakota'nın kendisini görmemesini de istiyordu. Kısa bir an sonra kadının bakışları Paxton'da durdu, ona doğru yürüyüp yanına oturdu. Tabure sallanınca kendini dengelemek için bara tutundu.

Bir cin tonik söyleyip üç yavaş yudum aldı, ardından, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Paxton omuzlarını silkti.

Sessizliği alkolle doldurup sırayla dizilmiş içki şişelerinin arkasındaki aynaya baktılar.

"Dobbs seninle konuşmamı istedi," dedi. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için."

Bir omuz silkme daha. Paxton bundan sonra omuz silkmeyle iletişim kurmaya karar vermişti.

"O kadını yolladı," dedi Dakota, başını çevirip barın arkalarına doğru bakarak; Paxton'ın bakışlarına aynadan bile yakalanma riskine girmemişti. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ve şaka değil, hakikaten iyi parçaydı. Gurur duyuyorum seninle ama kovuldu artık. Onun peşinden gitmek ister misin gerçekten?"

Paxton hafif Dakota'ya doğru döndü. "Tehdit mi bu?"

"Dobbs söylemedi bunu," dedi kadın. "Ben söylüyorum. Arkadaşın olarak söylüyorum. Bu iş..." Kadehini kaldırdı, uzun uzun bir yudum aldı. Daha içkisi olmasına rağmen barmene bir tane daha vermesini işaret etti. Adam içkiyi hazırlarken Dakota, Paxton'a doğru eğildi. "Bu iş çok büyük bir olaydı. Gizli kalmasını her şeyden çok istiyorlar. Arkadaşın olarak söylüyorum sadece, başını eğersen hayat güzel olmaya devam eder, anladın mı?"

"Buna güzel mi diyorsun sen?" dedi Paxton.

"Sen son zamanlarda dışarı çıktın mı? Oradakinden çok daha iyidir burası."

Paxton başını salladı; karşı çıkmak istiyordu ama çıkama-

dı. Votkasını dikip bir tane daha söyledi. Sanki çok fazla içerse Zinnia'yı var edebilirmiş gibi. Aptalca bir düşünceydi bu ama düşünmek istemediği diğer her şeyden çok daha iyiydi.

"Sana bir şey getirdim," dedi Dakota.

Elini barın üzerine koyup Paxton'a doğru kaydırdı. Etrafa bakınıp yalnız olduklarından emin olunca, elini kaldırıp barın üzerindeki plastik oblivion kutusunu açığa çıkardı. Ardından, elini yine üzerine koyup Paxton'ın uzanıp almasını bekledi ama almayınca kutuyu Paxton'ın pantolonunun cebine koydu.

Paxton buna izin verdi ama, "Benimle taşak mı geçiyorsun?" diye de sordu. "Onca şeyden sonra."

"Yeni bu," dedi Dakota. "Oblivion iki nokta sıfır."

"O ne demek öyle?"

"Altın vuruş yapamayasın diye özel olarak tasarlandı." Paxton, Dakota'ya döndü; kadın gülümsüyordu. "Ne kadar aldığın fark etmiyor. Vücut doyum noktasına ulaşınca kalanını çişinle atıyor. Çok fazla almak diye bir şey yok yani."

"Cidden, numara falan mı bu?" diye sordu Paxton. Kutuyu cebinden çıkarıp geri vermek istiyordu ama birisi görür diye korkmuştu. "Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun? Üzerime uyuşturucu yerleştirmeye mi çalışıyorsun?"

"İşin güzelliği o," dedi Dakota. "Bizim bunlar. İşi biz yürütüyoruz."

Paxton başını ellerinin arasına aldı; parçalar yerine oturuyordu şimdi.

Özel tim aslında özel tim falan değildi. Warren'ı göz altında tutmaları ama çok fazla tartaklamamaları... Malı arayıp malı satanları rahat bırakmaları... "Onları ortadan kaldırmaya çalışmıyorduk. Ürünü değiştiriyorduk yalnızca."

"Üstünlük taslayayım falan deme şimdi bana, Paxton. Mal ister bizimki olsun ister onlarınki, insanlar bunu kullanmaya devam edecekti zaten. Kurdukları ağı canlı tutuyoruz, talebi

de karşılıyoruz ama aynı zamanda Bulut'u da koruyoruz. Hem hayat kurtarmış oluyoruz hem de bu süreçte biraz biz de kazanmış oluyoruz. Böylece herkes kazanıyor."

"Dobbs da işin içinde mi?"

Kadının dudağı kıvrıldı. "Sence?"

Paxton votkasını aldı, dikti; alkol inerken boğazını yaktı ama adamın yakmasını istediği kadar değil.

"Bunları bana neden söylüyorsun?" diye sordu.

Dakota yeni içkisini aldı, öncekini bitirip barmen alsın diye boşunu bara bıraktı. Adam duyma mesafesinden çıkınca eğilip sesini alçaltarak konuştu. "Artık sana güvenebileceğimizi biliyoruz. Doğru seçimi yaptın. Bizi seçtin. Avantajlardan bahsetmiştim sana. Bana şimdi kendimi sorgulatma, tamam mı, Paxy?"

Paxton kutuyu cebinden çıkarmak istedi. Çıkarıp kadına fırlamak istedi. Haykırmak istedi. Koşup Yaşa-Oyna'nın balkonundan atlamak, üç katlık yerden bir kuğu gibi dalıp boynunu kesin kıracağı zemine varmak istedi. Birçok şey istedi aslında ama yapmayı seçtiği şey yalnızca kalkıp bardan çıkmak oldu. O barın önüne doğru giderken Dakota arkasından seslendi. "Sen doğru şeyi yapmaya devam et sadece, bay örnek çalışan!"

PAXTON

Paxton uyandı, mavi polo tişörtünü giydi, telefonunu kontrol etti, Zinnia'dan hiç mesaj gelmediğini görünce çıkıp Yönetim'e gitti, binaya giriş yaptı, devriyeye çıktı, yorulana kadar kordonu bir aşağı bir yukarı gezip durdu, biraz oturdu. Vardiyasının sonuna kadar devam etti, sonra barda oturup bira içti, ardından odasına dönüp uyumaya çalıştı, lavabonun yanındaki çekmecede duran oblivion kutusunu düşünmemeye çalıştı, Zinnia'ya mesajlar yazıp sildi ve hiçbirini göndermedi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

PAXTON

Paxton uyandı, mavi polo tişörtünü giydi, telefonunu kontrol etti, Zinnia'dan hiç mesaj gelmediğini görünce çıkıp Yönetim'e gitti, binaya giriş yaptı, devriyeye çıktı, yorulana kadar kordonu bir aşağı bir yukarı gezip durdu, ardından BulutBurger yemeye gitti, sonra vardiyasının sonuna kadar devam etti, ardından odasına dönüp televizyon izledi; kalkıp lavabonun yanındaki çekmeceye yürüyecek, oblivion kutusunu alıp lavaboya dökecek enerjiyi toplamaya çalıştı ama uyuyakaldı.

PAXTON

Paxton uyandı, mavi polo tişörtünü giydi, telefonunu kontrol etti, Zinnia'dan hiç mesaj gelmediğini görünce çıkıp Yönetim'e gitti, binaya giriş yaptı, devriyeye çıktı, yorulana kadar kordonu bir aşağı bir yukarı gezip durdu, biraz oturdu, ardından vardiyasının sonuna kadar devam etti, ardından film izlemeye gidip yanındaki boş koltukta Zinnia oturuyormuş gibi yaptı, sürekli karşıya baktığı için buna biraz inanır gibi de oldu, ardından odasına dönüp kadını aradı ama numara artık kullanılmıyordu.

AMERİKA PATENT DAİRESİ'NDEN BİLDİRİ

Amerika Patent Dairesi düzenlemelerinin 16-A sayılı kuralı gereğince, benzer bir ürün olan BulutYumurta'yı piyasaya sunmuş ve satışını yapmakta olan başka bir tüzel kişinin talebinin varlığı sebebiyle Mükemmel Yumurta ile ilgili geçici ret bildirisinin bir kopyasını ekte bulabilirsiniz.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

BULUTYUMURTA!

Siyah-beyaz bir görüntüde genç bir kadın, mutfağında ayakta duruyor. Metro fayansından tezgâh arası kaplamaları, mermer tezgâhlar, asılı bakır çanaklar arkasında görünüyor.

Kadının önünde bir kâse, haşlanmış yumurtaları çatlatıp soyuyor ama bunu sert bir şekilde yapıyor; parmaklarını içine sokarak kabukları çekip atıyor ve yumurta parçaları, kabukları her tarafa saçılıyor.

Kadın öfkeli bir şekilde kameraya bakarak.

Kadın: Bunun daha kolay bir yolu olmalı!

Ekran, siyah-beyazdan rengârenk bir görüntüye geçiyor ve kare donuyor.

Dış ses: Elbette var!

Yumurta şeklinde bir cihaz, bir kürsü üzerinde dönmekte. Bir yumurtadan daha büyük ve ortasından boylu boyunca bir ek yeri uzanmakta.

Dış ses: İşte karşınızda BulutYumurta!

Kadın cihazı alıp açar, içine bir yumurta koyup cihazı mikrodalgaya yerleştirir.

Dış ses: BulutYumurta, yumurtanızı her defasında aynı sertlikte haşlar.

İçinde su fokurdayan bir tencereye ekrana gelir. Bir ikaz sesi duyulur ve ardından yuvarlak, ortasından çizgi geçen kırmızı bir işaret ekranda belirir.

Dış ses: Kesin olmayan pişirme yöntemleriyle boş yere uğraşmaya son. Üstelik yumurtanız haşlandığında...

Kadının cihazı mikrodalgadan çıkarma görüntüsü ekranda belirir. Kadın, cihazı açtığında kabuk bir bütün halinde çıkar ve kabuksuz, beyaz yumurta çok değerli bir şey gibi ışıldar.

Dış ses: Temizlemesi de çocuk oyuncağı!

Ana renklerden oluşan birçok yumurta şeklinde cihazın, sıra sıra dizildiği bir görüntü ekranda yansır.

Dış ses: Şimdi Bulut mağazalarında!

PAXTON

Paxton uyandı, mavi polo tişörtünü giydi, Yönetim'e gidip giriş yaptı, sonra devriyeye çıktı, yorulana kadar kordonu bir aşağı bir yukarı gezip durdu, sonra dairesine gidip lavabonun yanındaki çekmeceyi açtı, oblivion kutusunu aldı ve posta pulu büyüklüğündeki bir tanesini dilinin üzerine koydu, ardından ikinciyi, üçüncüyü, sonra bir taneyi daha, ta ki ağzının içi kimyasal vişne tadına bulanana kadar. Sonra zar zor yatağına gitti, yatağının o sıcak kucağına düştü ve sanki dibi yokmuş gibi düşmeye devam etti.

PAXTON

Paxton uyandığında kafasının içi ıslanmış pamukla doluymuş gibi hissetti. Lavaboya doğru zar zor gidince oblivion kutusunun boş olduğunu gördü; o kadar çok aldığını fark etmemişti. Bir an hayatta olduğu için şanslı olduğunu hissetti ama sonra bunun altın vuruş yapılamayan versiyon olduğunu hatırladı ve dün gece, hepsini boğazından aşağı yollarken de hatırlıyor muydu bunu acaba diye merak etti.

Ağzını çalkalayıp vişne tadını attı ve oblivion'dan kurtulduğuna sevindi ama ayni zamanda acaba biraz daha mı bulsa diye düşündü. Bunu düşünmek, patent dairesinden gelen mektubu düşünmemesini daha da kolaylaştırmıştı.

Oblivion konusunda bir karara varamadan önce saati, ötüp

BELONGS TO KAOTIC TEAM

vardiyasına geç kalmak üzere olduğunu belirtti. Kasları sızlayarak polo tişörtünü giydi ve Yönetim'e doğru yol aldı.

Nezarethanede Dakota ona seslendi. "Hey."

Paxton ona dönünce kadının üzerinde yeni ten rengi üniformasıyla kendisine doğru geldiğini gördü. Üniforma onu birkaç santim daha uzun gösteriyor gibiydi. Paxton, o gülümsemenin de üniformanın yanında eşantiyon gelip gelmediğini merak etti; Dakota'yı hiç öyle gülümserken görmemişti. Kendisine yetişene kadar bekledi. "Bana bir iyilik yapabilir misin?"

Paxton omuzlarını silkti. "Tabii."

Dakota ona küçük beyaz bir zarf uzattı. "Bunu atık işlemeye götür. Dünyanın o tarafına geçtin mi hiç?"

"Hayır."

"Seni oraya götürmesi için talimat gönderdim saatine." Dakota adamın koluna vurdu. "Sağ ol, ortak. Baksana, yakında bir ara bir şeyler içelim birlikte, ha?" Kadın gülümseyip üniformasını tuttu. "Böyle devam edersen sırada sen varsın."

"Tabii, harika olur," dedi Paxton bu teklifi kabul etmeye hiç niyeti olmayarak.

Dönüp asansöre gitti. Kadından, nezarethaneden uzaklaşmış olmaktan mutluydu; etrafta anlamsızca yürümeyi iple çekiyordu çünkü en azından bunu yaptığında yalnız kalabiliyordu. Etrafı yüzlerce insanla çevriliyken yalnız kalabiliyordu.

Tramvayla Gelenler'e geçip işleme tramvayına gitti. Boş tramvayla atık durağında durdu ve sadece betondan bir lobide indi. Bir masada oturan mavi polo tişörtlü, Asyalı genç bir adam ona başını salladı. Paxton zarfı kaldırıp gösterdi. "Teslimat."

"Sistemde görünüyorsunuz," dedi adam saatine bakarak. "Geçebilirsiniz."

Paxton kendi saatine baktı. *İkinci kat, oda 2b*. Asansörle yukarı çıkıp dönen koridorlarda ilerledikten sonra odayı buldu. İçeride bir masada oturan yaşlı bir adam, Paxton zarfı masaya

bırakınca yalnızca homurdandı; Paxton geri çıktı, koridoru dönüp asansöre gitti.

Koridorun diğer ucunda yeşil polo tişörtlü bir adam parlak zemini süpürüyordu.

Adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Asansör kapısı açıldı, Paxton binmeyi düşündü ama kapı kapanana kadar girmedi, sonra da arkasını döndü. Adam başını kaldırıp ona baktı. Bir saniye sürdü; saçları daha uzundu, sakalları da yer yer çıkmıştı ama Paxton onu tanıdı.

Rick'ti bu, hastanede Zinnia'ya saldıran adam.

O da Paxton'ı tanımış olmalıydı çünkü süpürgeyi bıraktığı gibi koridorda koşmaya başladı. Paxton da arkasından atıldı, sola doğru keskin bir şekilde döndü ve Rick'in merdiven boşluğu diskine saatini okuturken arkasına bakışını gördü. Giriş diskine varınca Paxton da saatini gösterdi ama ışık kırmızı yandı.

Yeniden okuttu. Hâlâ kırmızıydı. Kapının kolunu sarstı, avucuyla kapıya vurdu. Bir kere, iki kere, üç kere, elleri uyuşana kadar vurdu. Kapıdan geçemeyeceğini anlayınca öfkesini göğsünün tam ortasında sıkıştırıp topladı, dosdoğru Yönetim'e gitti ve Dobbs'un kapısını tıklamaya tenezzül bile etmedi.

Dobbs yeni işe alınmış bir maviliyle konuşuyordu, konuşmasının bölünmesine de direkt sinirlenmişti ama Paxton'ın yüzündeki ifadeyi görünce sanki olacakları anlamış gibi yumuşadı. Yeni çalışanı başından savdı.

Paxton, adam çıkana kadar bekledi; ardından kapıyı kapattı.

"Onu kovduğunu söylemiştin bana," dedi.

Dobbs nefes aldı, nefes verdi, ellerini bir çadır gibi birleştirdi. "Sen kadınının olaylara göz yummasını sağlamayı kabul ettin. Biz de aynısını yaptık. Öylesi daha sorunsuz oldu."

"Sorunsuz demek?" dedi Paxton. "Söz vermiştin bana."

Dobbs ayağa kalkınca Paxton bir adım geriledi. "Beni dinle. Adam boktan bir işe atıldı, nüfusun neredeyse tamamından izole yaşıyor. Halloldu işte."

"Neden ama?"

"Paxton..."

"Bu kadarını borçlusun bana."

"Sana hiçbir şey borçlu –"

"Söyleyene kadar gitmiyorum."

Dobbs iç çekti. Sanki bir yerde bir çıkış belirir diye umuyormuş gibi odada etrafına bakındı. Hiçbir çıkış belirmeyince, "Çünkü," dedi, "onu kovmak için bir gerekçe göstermem gerekiyor. Saldırı gerekçesi gösterirsem olayı rapor etmem gerekiyor, ondan sonra da neden tesisimde bir olay daha yaşandığını açıklamam gerekiyor. Zaten yoğun bir ay oldu burada, istatistikler de pek iyi değil. Zaten elimizdeki bok yığınına biraz daha bok yığamayız."

"Ne yapıyoruz o zaman, üzerini mi örtüyoruz? Boş mu veriyoruz?"

"Dinle beni," dedi Dobbs masanın etrafını dolaşıp Paxton'a doğru yürüyerek. O kadar yakınına gelmişti ki Paxton adamın tıraş kolonyasının kokusunu alabiliyordu. "Artık burada harika bir pozisyonun olduğunun falan farkındayım, bunun benim için zerre önemi yok. Seni kovamam ama kalıcı olarak tarayıcı kapı görevine atayabilirim. Cilt kanseri takımına bile koyabilirim seni hatta. Şu ana kadar iyi bir takım oyuncusu oldun, evlat. Beni hayal kırıklığına uğratma, tamam mı?"

Paxton öfkelenmek istedi. Dobbs'u azarlamak, parmağını yaşlı herifin gözüne sokmuş gibi olacak bir şeyler söylemek istedi.

İstediği buydu ama böyle hissetmiyordu. Çaresizce Dobbs'un yumuşamasını, ona tıpkı önceden olduğu gibi "evlat" demesini istiyordu çünkü şimdiki söyleyişinin ucunda keskin bir bıçak vardı sanki.

Tırnakları avucunu kesecek kadar şiddetle yumruklarını sıkarak odadan çıktı ve biraz daha vişne aromalı mutluluk istemek için Dakota'yı aradı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

PAXTON

Paxton canını sıkan her şeyi ama en çok da dilinin üzerinde kalan vişne tadını düşünerek kordonu dolaştı. Bu tat bir türlü gitmiyor, alıp götürsün istediği hiçbir şeyi de alıp yanında götürmüyordu.

Paxton hangi günde olduklarını düşünüp pazar herhalde dedi ama saatine bakınca çarşamba olduğunu gördü. Yürüdü, sonra nereye yürüdüğünü unuttu. Yeni işe başlayan birisi Yaşa-Oyna'nın yerini sordu ve Paxton ancak genç adam çoktan gittikten sonra onu yanlış tarafa yönlendirdiğini fark etti. Vardiyası sona yaklaşırken BulutBurger'e gitti, yemeğini yerken bu anın herhalde gününün en güzel anı olduğunu düşündü. Yine hangi gün olduğunu unuttuğunu fark etti.

Çarşamba.

Lokantadan çıktığı sırada ufak tefek biri tam önünden geçti. Kadının kel kafası, mermer gibi cildi ve kısa boyu bir uzaylı gibi görünmesine sebep oluyordu. Kırmızı polo tişört giymişti ve yürüyüşünden gerginliği belli oluyordu. Gözleri etrafta gidip geliyor, kasları geriliyordu. Bunun, uyuşturucunun beynini kemirmesinden olabileceğini düşündü ama kadın uzaklaşırken anladı; hayır, uyuşturucudan değildi bu. Seni namlu ucunda tutan birini kolay kolay unutmazdın.

Ember adamın farkında bile değildi ve onu görmemesi Paxton'ı rahatsız etti. Tek bir bakış bile atmamıştı. Ne kadar önemsiz olabilirdi ki? Verilmesi gereken tepki aslına bu değildi ama Paxton böyle hissetmişti işte, o yüzden kadını takip etmeye başladı. Bir yandan da hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebindeki şeye dokunuyordu.

Kadın tramvaya binince o da diğer kapıdan bindi; *Gör beni* dercesine kalabalığın ortasında duruyordu ama kadın başını önüne eğmiş, yüzünü gizliyordu.

Kadın Yönetim'de indi, bir büfenin önünde sıraya girdi;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde on kişiye yakın insan vardı. Paxton kadının yanında durunca kadın başını kaldırıp ufak bir bakış attı ve gözlerini karşıya dikip olduğu yerde donakaldı. Sanki adamın yok olmasını diliyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Merhaba," dedi Paxton.

Çok saçma bir şeydi aslında ama söyleyecek başka bir şey gelmemişti aklına.

Kadın uzun, derin bir iç çekti. Vücudu bir anda gerginliğini salıverdi.

"Tabii ki," dedi. "Hay sikeyim, tabii ki."

"Nihayet görüşme sürecini geçmişsin," dedi Paxton.

"Onca insan arasından bula bula sen buldun beni tabii. Bütün kaynaklarımızı buna adadık bir de..."

Paxton, elini kadının koluna koyup sağlam tutabilmek için parmaklarını sıktı, olay çıkaracak kadar değil ama. "Gidelim," dedi kadına.

Kadının savaşacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Yüzündeki bu ifadeyi tanıyordu Paxton. Her sabah aynada kendi yüzünde gördüğü ifadeydi bu: tam, katıksız bir yenilgi ifadesi. Kadın, adamın kendisini bir oyunca bebek gibi oradan oraya götürmesine izin verdi. Asansöre bindiler, adam saatini okuttu ve yukarı, güvenlik nezarethane bölümüne çıktılar.

Paxton asansörden indi; hâlâ kadının kolunu tutuyordu. Uzun koridorun sonunda nezarethanenin kapısı açık duruyor, eşiğin ötesinde mavililer oradan oraya gidip duruyordu.

Nezarethaneyle asansör arasında altı tane ofis vardı. Ofislerden bir tanesi, genellikle güvenlik ekibiyle işbirliği yapmak için başka departmanlardan gelenler tarafından kullanıldığından şu an boştu.

Soldan üçüncü kapı.

Ember adamın yanında kıpırdandı. "Ee?"

Paxton onu nezarethaneye götürmeyi düşündü. Başardığı şeyi, bir haşaratı yakaladığını anladıklarında Dakota'yla

Dobbs'un ona nasıl bakacaklarını düşündü. Belki Dobbs ona "evlat" derdi yine. Belki bu sefer içten söylerdi.

Koridorun yarısını yürümüşlerdi ki Paxton, boş ofisin önünde durup saatini okuttu. Kadına kapıyı tuttu, o da içeri girdi – içeride üzerine tablet monte edilmiş bir masa, iki yanında da sandalyeler vardı.

Duvardaki bir levhada, bitişik el yazısıyla şöyle yazılmıştı: SEN HER ŞEYİ MÜMKÜN KILIYORSUN.

Ember etrafına bakındı, Paxton kapıyı kapatıp ışığı açarken köşeye doğru geriledi. Kendini korumak için ellerini kaldırmıştı; tanımadığı bir adamla penceresiz bir odada köşeye sıkışmış olmak birdenbire daha endişeli hissetmesine sebep olmuştu. Ki bu adam, önceden tehdit ettiği biriydi.

"Otur," dedi Paxton.

Kadın gözlerini ondan ayırmadan masaya doğru gitti ve sanki sandalyede basınca duyarlı bir bomba olabilirmiş gibi oturdu. Paxton da kadının karşına geçti. Korku, kafa karışıklığına dönüşmüştü; kadın şimdi adama sanki soyut bir tabloymuş gibi, anlamaya çalışılması gereken bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Farklı görünüyorsun," dedi kadın. "İyi anlamda da değil."

Paxton omuzlarını silkerek yanıt verdi.

Ember etrafına bakındı. "Birlikte olduğun kadın. O nerede?"

"Yanılıyordun," dedi Paxton.

"Ne?"

"Kitaplar konusunda. *Fahrenheit 451*'in kopyası varmış elimizde. *Damızlık Kızın Öyküsü* de. Bulut onları ortadan falan kaldırmamış. Kimse sipariş etmiyor sadece. İnsanların istemediği şeyleri de stoklamıyorlar. Bu yalnızca... ticaret, değil mi? Piyasanın karar vermesi bu sadece."

Ember bir şey söyleyecek oldu, ardından durdu. *Ne fark eder ki?* diyecekmiş gibiydi.

"Sanırım haklı ya da haksız olduğunun bir önemi yok,"

dedi Paxton. "Olay şu ki insanlar dinlemiyordu. Bir şey onlardan saklandığından değil. Bilmek istemiyorlardı sadece."

Ember sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı.

"Neden bu tesis?" diye sordu Paxton. "Buraya bir kere girmeye çalıştın. İşe yaramadı. Neden başka bir AnaBulut'a gitmedin?"

"Ne bu böyle?" diye sordu Ember. "Terapi seansı falan mı? Sorgulama mı? Hayat hikâyemi mi dinlemek istiyorsun?"

"Soruya cevap ver."

Ember iç çekti. "Annemle babamın birkaç semt ötede bir kafesi vardı. Küçük, tatlı bir yerdi. Orada büyüdüm ben. Bu yer açıldığında etrafındaki tüm semtler yok olup gitti. Kafe de öyle. Annemle babam da." Kucağındaki ellerine baktı. "Sanırım kişisel bir yanı var diyebiliriz buranın. Fazla kişisel belki de." Paxton'a baktı. "Ne yapıyoruz burada?"

"Ne yapmayı planlıyordun?"

"Bir önemi yok artık."

Adam hızla, sertçe konuştu: "Söyle. Kibritin nerede?"

"Yanımda getirmedim."

Paxton güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Nihayet içeri girebildin ve yanında getirmedin mi?"

"Deli misin? Girerken onunla mı yakalansaydım? O zaman ne olurdu bana biliyor musun? İçeri sokabilmek için bir yol bulmaya çalışıyordum. O olmazsa da bir şekilde hasar verebilecek bir fırsat kolluyordum." İç çekip bakışlarını çevirdi. "Maalesef. Bu siktiğimin yeri aşılmaz kale gibi."

Paxton cebine uzandı ve onayladı; evet, hâlâ oradaydı. Cebindeki USB belleği çıkarıp elinde çevirdi, parmaklarını pürüzsüz plastiğinin üzerinde gezdirdi. Ember'ın gözleri kocaman açıldı. Derin bir nefes alıp tuttu.

Paxton bunu neden sakladığını bilmiyordu. Arabadayken camdan dışarı fırlatmayı düşünmüştü aslında. AnaBulut'a döndüğünde girişte de uyarı vermemişti; kendisi de mavili ol-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

duğu için tarayıcılardan geçerken görevliler tarayıcı ekranına neredeyse bakmıyordu bile. Avantajlar işte. Odasına gittiğinde hâlâ cebinde olduğunu fark etmişti ve küçük bir bellek olduğu için, bir tür değeri olduğu için çöptense lavabonun yanındaki çekmeceye koymaya karar vermişti.

Küçücük bir plastik yığınıydı aslında. Yine de lavabonun yanındaki çekmecede olmasını seviyordu. Rick'i gördükten sonra da onu cebinde taşımaya, kendini sakinleştirip odaklanmaya ihtiyaç duyduğu anlarda parmağıyla ona dokunmaya başlamıştı.

Yakınında olsun istiyordu sadece. Bu denli güçlü olan bir şeyi taşımak bir şeyler hissetmesini sağlıyordu. *İyi* değildi hissettiği şeye uygun kelime. Hangi kelime olduğunu da bilmiyordu zaten. Tek bildiği, belleğin göründüğünden daha ağır olduğuydu.

Belleği masaya, kadından ziyade kendine daha yakın bir noktaya koydu. "Ne işe yarıyor?"

Ember sanki belleği alacakmış gibi öne eğildi ama Paxton elini üzerine koydu.

"Bir virüs," dedi kadın. "Bulut uydularına saldıracak. Yörüngelerinden çıkmalarına sebep olacak. Çok azıcık ama. Kimse fark etmeyecek bile, ta ki birkaç hafta sonra yörüngeleri tamamen bozulup birbirlerine çarpana kadar. Bulut duracak. Teslimat verileri, drone navigasyonu, çalışan sistemleri, bankacılık... Ölümcül bir darbe olmayacak ama uzun bir süreliğine sakat kalmalarını sağlayacak. Belki de başka bir şeyin kök salabileceği kadar uzun bir süreliğine."

"Birçok insan acı çeker," dedi Paxton. "Birçok insan işlerini kaybeder. Evlerini de."

Ember kararlı bir ifadeyle baktı. Gözleri kısılmış, ağzı düzleşmişti; sanki omurgası o metal gücünü geri kazanmış gibiydi. "Sistem arızalı. Düzeltmenin tek bir yolu var. Yıkacaksın ve yeniden başlayacaksın. İyi hissettirmesi gerekmiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya işe yaramazsa?"

Ember'ın yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. "O halde denemiş oluruz. Denememiş olmaktan daha iyi değil mi?"

Paxton'ın ayakları sızladı. Sırtı da. Midesi, yediği BulutBurgerler yüzünden yağla kaplı ve şişkindi. Vişne tadı bir türlü gitmiyordu; vişneyi sevmezdi bile.

Belleği kadına doğru itti. Kadın onu kaptığı gibi tablete soktu. Ekrana dokundu ama tablet kilitliydi. Paxton masanın üzerinden uzanıp açılsın diye saatini okuttu.

"Hadi," dedi fısıltıdan bile daha kısık bir sesle.

Ember tablet ekranına dokunurken Paxton, öylece oturup kapının açılmasını, Dobbs'un içeri girmesini, bunları görmesini istedi ve bunu; birisi yaptıkları şeyi durdursun diye mi yoksa bunu yaptığını görüp bilsinler diye mi istediğini bilemedi.

Paxton öylece izledi. Dakikalar geçti.

Ember nihayet arkasına yaslanıp derin bir nefes vardı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Paxton.

Kadın ona gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu. Derin, anlamlı bir duygu hisseden birinin gülümsemesiydi. Paxton bu gülümsemeyi bir şişeye koyup cebinde taşıyabilmek istedi. "Bunu yaptığın için bir kahramansın sen," dedi kadın.

"Hayır," dedi sessizce ama sonra sesini yükseltti. "Hayır. Değilim."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz, şimdi gitme vakti," dedi kadın.

Ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Paxton da onu takip etti. Nedenini bilmiyordu, sadece etti. O anda onu takip etmek doğru gelmişti. Kadın onun peşinde olduğunu biliyordu ama onu durdurmadı, arkasından gelmesine izin verdi. Asansöre geldiklerinde Paxton saatini gösterdi ve durup beklediler. Ember sanki bir anda koşmaya başlamak istiyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Paxton koridorun öteki ucundan gözünü ayırmıyor, kimsenin çıkıp da onu görmemesini umuyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Kapı açılınca asansörden Dakota ve Dobbs çıktı.

Kumtaşından iki heykel gibi ten rengi üniformalarıyla yan yana durdular. Neredeyse aynı anda Paxton'a başlarıyla selam verdiler, sonra Ember'a dönüp acaba tanıdıkları biri olabilir mi diye kadını baştan aşağı süzdüler.

Paxton aptala dönmüştü. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki kendine dışarıdan bakıyor gibiydi; orada Ember'la öylece durmuştu ve Dakota'yla Dobbs olanları biliyordu, biliyorlardı kesinlikle.

Oyun bitmişti. Gitme vaktiydi. Zinnia'nın adımlarını takip etme vakti.

Dakota bir şey demek üzereydi ki Paxton, öksürüp boğazını yeniden işlemeye zorladı ve, "Yeni eleman," dedi. "Yolunu kaybetmiş. Lobiye geri götürüyorum."

Dobbs başını salladı. "İşin bitince yukarı gel. Seninle konuşacağım bir şey var."

Paxton başını salladı, nefesini tuttu ve Ember'la o asansöre binene, kapılar kapanana ve ikisi tramvaya ulaşana kadar da bırakmadı.

Gökkuşağı renginde bir kalabalığın arasında dururken Paxton, sanki üzerine spot ışığı tutulmuş gibi hissediyordu; sanki her an bütün gözler ona çevrilebilirmiş gibi. Hiçbir şey olmadı. Bir noktadan ötekine hareket eden gömleklerden biriydi yalnızca. Ember öylece durmuş dümdüz karşıya bakıyor, neredeyse titriyor ve yakalanmamak için sanki bütün irade gücünü kullanıyordu.

Tramvaya binip Gelenler'e gittiler ve Paxton mavili olduğu için o beyaz dikdörtgen ışığa, dış dünyaya doğru yürürlerken kimse onlarla ilgilenmedi. Onlar yaklaştıkça sıcaklık dalgalar halinde yükseliyor, sanki önlerindeki manzarayı çarpıtıyordu. Nihayet karanlıkla gün ışığının arasındaki eşiğe vardılar. Aylardan ağustostu, insan hiç dışarı çıkmayınca unutmak kolay

BELONGS TO KAOTIC TEAM

oluyordu böyle şeyleri, o yüzden Paxton'ın kolunun ön kısmı güneşe maruz kalınca derisi hemen yandı.

Arkasında, bir insanın ihtiyacı olabilecek her şeye tek bir tuşla sahip olabildiği o binadan çıkan havanın soğuk öpücüğünü hissedebiliyordu.

Bir yatağın, başının üzerinde bir çatının ve ömürlük bir işin olduğu o binadan.

Önündeyse ölü kasabalarla dolu, belki de hiçbir şey çıkmayacak bir şeye yürürken susuzluktan ölme vaadinden başka hiçbir umut sunmayan, alabildiğine dümdüz uzanan dünya vardı.

Belki de yürüyüp gitmek kadar kolaydı çözüm. Belki de ilk adım buydu. Ateşi yakan kibrit buydu belki de ve yeterince zaman ve oksijenle bütün hepsi yanıp kül olabilirdi.

Böylesine büyük bir şey böylesine dayanıksız olabilir miydi?

Ember gün ışığında durup döndü ve adama baktı. İnsana kendini aynı anda hem kocaman hem de küçücük hissettiren bir bakıştı bu. Yaptığın hatayı fark etmeni sağlayan ama aynı zamanda bunu düzeltmek için hâlâ zamanın olduğuna dair içini umutla dolduran bir bakıştı.

"Geliyor musun?" diye sordu Ember ve Paxton, kulağında ona fısıldayan Zinnia'nın sesinden kadını neredeyse duymadı bile.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

MARIA FERNANDES İÇİN.

TEŞEKKÜRLER

Kemerlerinizi bağlayın. Teşekkür edilecek çok insan var. Öncelikle menajerim Josh Getzler. Bize birbirimizi bulduran projedir bu. Elimde yalnızca bir bölüm ve gelişigüzel bir sunum varken inandı bana. İnanılmaz bir yol gösterici oldu. Aynı zamanda harika asistanı Jonathan Cobb (ki kendisi bana kitapla ilgili en sevdiğim geribildirimi vermiştir) ve HSG Ajansı'ndaki herkese de teşekkürlerimi sunuyorum. Özellikle de bu kitabın dünya çapında satılması için sarf ettiği bitmek bilmez çabalar için Soumeya Roberts'a ve yabancı ülke sözleşmeleriyle ilgilenen Ellen Goff'a da özellikle teşekkürler.

Editörüm, beni kitabın olduğu şeyden olabileceği şeye doğru iten usta bir hikâye anlatıcılığı teknisyeni olan Julian Pavia'ya teşekkür ederim. Ayrıca asistanı Angeline Rodriguez'e, kendi mükemmel bilgilerini sunduğu ve üstüne bir de bütün asistanların yükünü böylesine özenle ve sabırla taşıdığı, her şeyin hallolduğundan emin olduğu için çok teşekkürler. Crown'daki gibi yetenekli, tutkulu bir ekiple çalıştığım için çok şanslıyım – Annsley Rosner'a, Rachel Rokicki'ye, Julie Cepler'a, Kathleen Quinlan'a ve Sarah C. Breivogel'a da çok teşekkür ediyorum. Her ne kadar bu kitaba inandıkları için dünyanın dört bir yanındaki menajerlere ve editörlere borçlu olsam da özel olarak Bill Scott-Kerr'e ve Transworld ekibine teşekkür etmek istiyorum.

Heyecan verici, baş döndürücü bir süreçten geçmeme yardımcı olduğu için film menajerim Lucy Stille'e teşekkürler.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ayrıca bu kitaba inandıkları için Ron Howard'a, Brian Grazer'a ve Imagine Entertainment'taki bütün ekibe teşekkürlerimi sunuyorum, özellikle de yol göstericiliği ve yardımları için Katie Donahoe'ya çok teşekkürler.

Annem ve babama, kayınvalidem ve kayınpederime teşekkür ediyorum. Sevgi ve desteklerinin –buna, beni arkadaş ve akrabalarına tanıtmaları ve sık sık çocuklarımıza bakıcılık yapmaları da dahil– yazarlık kariyerimi sürdürmemde bana ne kadar yardımcı olduğunu anlatmakla bitiremem.

Sanırım en önemlisi de şu; karım, korkarım kelimelerle ifade edemeyeceğim en büyük teşekkürü hak ediyor. Amanda daha ilk günden bu yana zekâsını ve bitmek bilmez desteğini sundu bana ve kariyerim için gerçek fedakârlıklarda bulundu. Onu tanıdığım günden beri zekâsına, espri anlayışına ve zarafetine korkuyla karışık bir saygı duyuyorum.

Her gün daha iyi bir insan olmak, ona daha iyi bir dünya bırakabilmek ve umarım bizi doğru yöne doğru döndürebilecek bir kitap yazmak için çabalamamı sağlayan kızıma teşekkür ediyorum.

Son olarak, ithaf kısmına kısa bir not eklemek istiyorum: Maria Fernandes, New Jersey'deki üç farklı Dunkin' Donuts lokantasında yarı zamanlı çalıştı ve 2014 yılında, vardiyaları arasındaki boşlukta arabasında uyurken kazara egzoz dumanından boğularak öldü. Bodrum katındaki dairesi için aylık 550 dolarlık kirasını denkleştirmeye çalışıyordu. *Boston Globe*'a göre aynı yıl Dunkin' markası'nın o zamanki CEO'su Nigel Travis 10,2 milyon dolar kazandı. Herkesten ya da her şeyden çok Maria'nın hikâyesi atıyor bu kitabın kalbinde.